

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Yolumuz Ekim Devriminin Yoludur!

Bu yıl, 1917 Sosyalist Ekim Devriminin 65. yıldönümüdür. 7 Kasım 1917, Rusya'da işçi sınıfının Bolşevik Parti önderliğinde merkezi devlet iktidarını ele geçirdiği tarihtir.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Sovyetler Birliği'nde ve Rus sosyal emperyalistlerinin denetimindeki ülkelerde Ekim Devriminin yıldönümü büyük törenlerle kutlandı. Rus sosyal emperyalizminin Kruşçev'den sonraki şefi Brejnev ölmeden kısa süre önce son olarak Ekim Devriminin kutlama töreninde gösterdi kendisini. Revizyonistler her yıl düzenledikleri tantanalı törenlerle gerçekte SBKP XX. Parti Kongresinde bütünü ile ihanet ettikleri Ekim Devriminin mirasına sözde sahip çıkarak, dünya işçi sınıfını ve ezilen halkları kandırmaya çalışıyorlar. Ama bu çaba boşunadır. Ekim Devrimi, modern revizyonistlere değil; gerçek Marksist-Leninistlere aittir. Ekim Devriminin yolu, Marksist-Leninistlerin yoludur.

EKİM DEVRİMİ NASIL GELİSTİ / NASIL GERÇEKLEŞTİ?
oo

Paris Komünü deneyinden sonra proletaryanın ilk defa iktidarı ele geçirdiği 1917 Ekim Devrimi, uzun ve zorlu bir mücadelelenin sonucudur. Bu mücadelenin tarihi, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için, yalnızca burjuvalara ve toprak ağalarına karşı değil; bunların işçi sınıfı içindeki ajanları olan her türden oportünistlere karşı da mücadele etmesi gerektiğini göstermektedir.

(Devamı s.2'de)

BP'ı Güçlendir!

Bolşevik Partizan okuyucusu;

Bolşevik Partizan, Bolşevik Partiyi yaratmak için;

Her türden oportünizme, revizyonizme karşı mücadele için;

Marksizm-Leninizmin savunulması için en önemli araçlardan birisidir!

Bolşevik Partizan, ancak okuyucularının desteği ile güçlenebilir!

Onu güçlendirmek seninde görevindir!

Seni Bolşevik Partizan'ın daha aktif bir okuyucusu olmaya; Bolşevik Partizan'ı inceleyip eleştirmeye, yazı yazmaya, haber göndermeye çağırıyoruz.

Bolşevik Partizan'ın yaşanması ve güçlenmesi için maddi desteğe de ihtiyacı vardır!

Bu yüzden bütün Bolşevik Partizan okuyucularını, Bolşevik Partizan'ı maddi yönden de desteklemeye çağırıyoruz.

Özel olarak yurtdışındaki Bolşevik Partizan okuyucularını, Yılbaşı ve Noel ikramiyelerini Bolşevik Partizan'a bağışlamaya çağırıyoruz!

Anayasa oylaması sahtekârlığı sahnelendi

Faşist cuntanın Anayasa oylaması sahtekârlığı 7 Kasım'da sahnelendi. "Demokrasiye geçiş" in en önemli adımlarından biri olarak yutturulmaya çalışılan "Anayasa" ve onun oylaması sahtekârlığı aslında, geçileceği söylenen demokrasinin ne biçim bir "demokrasi" olduğunun en açık belgelerinden biridir.

"ANAYASA"
oooooooooooo

Faşist Cuntanın başı Evren'in: "Yeni Anayasa'da istisnasız her türlü hürriyet tanınmaktadır. Bazı maksatlı çevrelerin propagandalarına kapılmayın. Temel hak ve Hürriyetler maddemiz dünyadaki yeni gelişen hak ve hürriyetleri bile ihtiva ediyor. Milletlerarası temel beyannamelerde yer alan her hak ve hürriyet yeni anayasada vardır" şeklinde tanıttığı 'yeni Anayasa' gerçekte faşist cunta şefinin 'temel hak ve hürriyetler' diye adlandırdığı burjuva demokratik hak ve hürriyetleri her noktada kısıtlayan, Türkiye'de bugün süngü zoruyla fiilen ortadan kaldırılmış tüm burjuva nitelikte demokratik hak ve hürriyetleri, şimdi hukuken de "anayasal" olarak devreden çıkararak açıkça faşist bir anayasadır.

Devamı s.73'de

İÇİNDEKİLER

- s.8 : 12-Eylül'de Batı Almanya'da yürütülen tartışma
- s.63: Oportünist-revizyonist Cepheden
- s.68: Bolşevik safları sıkılaştırılm
- s.70: Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
- s.74: Yurtdışındaki saldırganlar artıyor

YOLUMUZ EKİM DEVRİMİNİN
YOLUDUR

Avrupa'nın iktisaden en geri ülkelerinden biri olan Çarlık Rusya'sında, 1917 Şubat'ında işçiler, köylüler Çarlığa karşı ayaklandılar. Bu sıralar I. Dünya Savaşı bütün hızı ile sürüyordu. Savaşın bütün yükü yoksul halkın sırtına bindiriliyor, vatan, millet nutukları ile emperyalist burjuvazinin çıkarları için savaşa sürülüyordu. Bütün dünyada emperyalist savaşa karşı derin bir nefret geliyordu. Özellikle Çarlık Rusya'sında bu nefret uç noktaya varmıştı. Halk "Barış-Özgürlük-Ekmek-Toprak" istiyordu. İşte emekçiler bu talepler temelinde Çarlığa karşı ayaklandılar. Ayaklanmada Bolşevik Partisi çok önemli bir rol oynadı.

Ayaklanma sonucu Çarlık yıkıldı. Çarlığın devrilmesinden sonra, Rusya'da ikili bir iktidar ortaya çıktı. Bir yanda emperyalist burjuvazinin önderliğinde "Geçici Hükümet"; diğer yanda ise işçilerin, köylülerin, askerlerin iktidar organları olan İşçi-Köylü-Asker Sovyetleri.

Ancak bu İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinin içinde, Bolşevik Partisi değil, aslında zengin köylülerin ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunan "Sosyal-Devrimciler" ve "Menşevikler" hakimdi.

Lenin Nisan 1917'de durumu şöyle değerlendiriyordu:

"Rusya'da Şubat Devrimi ile devlet iktidarı yeni bir sınıfa, burjuvazinin ve burjuvalaşmış toprak ağalarının eline geçmiştir. Bu anlamda Rusya'da Burjuva Demokratik Devrimi tamamlanmıştır. İçinde bulunduğumuz dönemin özelliği, devrimin birinci aşamasından —ki bu aşamada proletarya bilinçlenme ve örgütlenme düzeyi geri olduğundan iktidarı burjuvaziye kaptırmıştır— ikinci aşamasına geçiş içinde bulunmamızdır. Bu ikinci aşamada iktidar burjuvazinin elinden alınmalı ve proletaryanın ve köylülüğün en yoksul kesiminin eline geçmelidir."

Lenin Sovyetlerin proletaryanın iktidar organları olduğunu, ve Rusya'da proletarya diktatörlüğünün şeklinin İşçi - Köylü Sovyetleri Cumhuriyeti olabileceğini belirtiyordu.

Ama Sovyetlerin gerçekten proletarya diktatörlüğünün araçları olabilmeleri için, Sovyetler içinde yuvalanmış burjuva ajanlarının temizlenmesi, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin Sovyetler üzerindeki etkisinin kırılması gerekli idi. Nisan 1917'den sonra Bolşevikler tüm güçleri ile bu göreve sarıldılar.

Bolşevikler halkın talepleri olan "Barış-Ekmek-Toprak-Özgürlük" taleplerini kitle eylemlerine dönüştürme yolunda çalıştılar. 13 Nisan'da Petrograd'da yüzbin kişilik büyük bir gösteri oldu. Göstericiler "Kahrolsun geçici hükümet", "Kahrolsun emperyalist savaş" şiarları altında yürüdüler. "Bütün iktidar Sovyetlere" tüm Rusya'da temel şiar haline geldi. Geçici Hükümet sallanmaya başladı.

İşte emperyalist burjuvazinin bu zor durumunda, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları olan hainler, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, emperyalist burjuvazinin yardımına koştular. Bunlar 'devrim' adına, emperyalist burjuvazinin temsilcileri ile ortak bir hükümet kurdular. Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin temsilcisi Kerenski başbakan oldu.

Burjuvazi böylece işçi sınıfını ve tüm halkı uyutmak, devrimci mücadeleyi 'İşte devrim oldu' demagojisi ile kuyruğuna takmak istiyordu. Emperyalist burjuvaziye bu konuda Menşevik ve 'Sosyal-Devrimci' hainler yardımcı oluyordu. Bunlar: 'Artık devrim oldu, şimdi devrimi korumamız gerekli, bu yüzden savaşımlıyız' şeklinde bir demagoji ile, emperyalist savaşa devam etme kararı aldılar. Ama kitleler emperyalistlerin hegemonya dalaşması için savaşmak istemiyordu. Cephelede yer yer askerler isyan ediyor, silahları 'Geçici Hükümet'in kumandanlarına çeviriyordu. Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, hükümete girdikten sonra kitleler içinde hızla tecrit olmaya başladılar. Sovyetlerde Bolşevikler giderek çoğunluğu kendi etraflarında toparlamaya başladılar. 1917 Temmuz'unda 'Geçici Hükümet' işçilere ve köylülere karşı açık beyaz teröre girişti. Temmuz'da Petrograd'da savaştan çıkmak için yapılan 400.000 kişilik büyük bir gösteri silah zoruyla dağıtıldı. Çarlık yıkılana kadar esas olarak illegal olan, 1917 Şubat devriminden sonra legal olarak da çalışan Bolşevik Partisi yeni den yasaklandı.

Burjuvazi işçi sınıfının öncü örgütünü yıkmak istiyordu. Bolşeviklere karşı bir süre avı başlatıldı. Ama Bolşevik Partisi, illegal çalışmayla legal çalışmayı ustaca birleştirmeyi bilen bir parti idi. Burjuvazinin saldırıları partiye ağır bir kayıp vermedi. Illegal çalışmasına rağmen Bolşevik Partisi kitlelerin nabzını elinde tutabiliyordu.

Rusya'da karşı-devrim, burjuva demokrasisinin usulleri ile devrimi önleyemeyeceğini görüyordu. Bu yüzden Çarlık dönemi-

nin "ünlü" generallerinden Kornilov önderliğinde bir darbe harekati düzenlendi. Darbenin amacı, 'Geçici Hükümet' yerine, daha azgın karşı-devrimci bir askeri cunta kurmak, ve beyaz terörü yoğunlaştırarak devrimi engellemektir. Kornilov darbesine karşı, Bolşevikler önderliğinde işçi sınıfı ve tüm halk yiğitçe direndi. Kornilov darbesi bastırıldı. 'Geçici Hükümet' Kornilov darbesi sırasında tüm gücünü yitirdi. İktidar fiilen Bolşeviklerin eline geçmişti. Halkı Kornilov darbesine karşı örgütleyen, Petrograd'ı darbecilere karşı savunan, Bolşevikler olmuştular.

İşte 1917 Ekim'inde Rusya'da durum bu idi. Bir yanda artık kitlelerden iyice tecrit olan Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin önderliğinde 'Geçici Hükümet', diğer yanda her geçen gün kitlelerle daha çok kaynaşan Bolşeviklerin önderliğinde Sovyetler. İşte bu durumda, Bolşevik Partisi tüm iktidarı ele geçirmek için ayaklanma kararı aldı. Bolşevik Partisi içindeki oportünistler buna karşı çıktılar. Ve ayaklanma tarihini açıklayacak kadar alçaklaştılar.

'Geçici Hükümet', 25 Ekim (7 Kasım) sabahı Bolşevik Partisinin merkezine saldırdı. Bolşevikler de hazırlıklı idiler. Ayaklanma başladı. Kısa zaman içinde Petrograd'da bütün önemli mevziler işgal edildi. Hükümet yanlısı güçler Kışlık Saraya çekildiler. Kısa bir çatışmadan sonra, Bolşevikler önderliğinde halk Sarayı işgal etti. Geçici Hükümet tutuklandı. Kerenski kadın kılığına girerek kaçtı. 25 Ekim'i 26 Ekim'e bağlayan gece (7/8 Kasım) Bolşevikler iktidarı ele geçirmişti.

Aynı gece "Bütün Rusya Sovyetleri" ikinci kongresi toplandı. Hükümetin tutuklandığı haberi, Kongrede sevinçle karşılandı. Kongre böylece bütün Rusya'da tek iktidar organı haline geldi. İkinci Sovyet Kongresi ilk iş olarak, Rusya'nın savaştan çıktığını ilan eden bir karar aldı. Bütün savaştan güçleri barış görüşmelerine davet etti. Bütün ülkelerdeki işçilere bir çağrı yaparak, savaşı engellemenin Rusya'da olduğu gibi devrimle mümkün olacağını açıkladı. Bütün ülkelerin işçilerini işçilerini ve halkları, burjuva iktidarlarını devirmeye çağırıldı. Kongre bir kararla toprak ağalarının mülkiyetine el konduğunu açıkladı. Kongre bir de Sovyet Hükümeti seçti (Halk Komiserleri Konseyi). Hükümet (Konsey) Başkanlığına Bolşevik Partisinin önderi Lenin seçildi. Ekim Devrimi, proletaryanın (Paris Komünü deneyinden sonra) ilk defa siyasi iktidarı ele geçirdiği bir devrimdir. Bu devrim bütün dünyada işçi sınıfına yol göstermektedir.

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI NİTELİĞİ

oo

Stalin Ekim Devriminin 10. yıldönümü için yazdığı bir makalede, Ekim Devriminin uluslararası niteliğini şöyle ortaya koymaktadır:

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI NİTELİĞİ

EKİMİN ONUNCU YILDÖNÜMÜ İÇİN

Ekim Devrimi yalnız "ulusal çerçevede" bir devrim değildir. O her şeyden önce uluslararası eapta, dünya çapında bir devrimdir, çünkü dünya tarihinde eski kapitalist dünyadan, yeni sosyalist dünyaya doğru insanlık tarafından meydana getirilmiş köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

Eskiden devrimler genellikle devlet yönetimine bir sömürücü kütlesinin yerine, bir başka sömürücü kütlesinin getirilmesiyle sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. Kölelerin kurtuluş hareketleri sırasında böyle oldu. Serflerin ayaklanmaları döneminde böyle oldu. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da bilinen "büyük" devrimler döneminde böyle oldu. Ama proletaryanın, tarihi, kapitalizme karşı yürütmek amacıyla taşıyan, ilk kez zafere erişen, kahraman, ama buna karşın sonuçsuz kalan ilk girişimi olan Paris Komününden söz etmiyoruz.

Ekim Devrimi, bu devrimlerden, ilkesinde ayrılmaktadır. O, kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücü grubunun yerine bir başka sömürücü grubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömürücü grupları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek varolan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.

İşte bu yüzden Ekim Devriminin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde,

yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemece kaydetmektedir.

Ekim Devriminin uluslararası çapta, dünya çapında bir devrim olmasının nedeni buradadır.

Bütün ülkelerin ezilen sınıflarının, kendisinde kurtuluşlarının güvencelerini gördükleri Ekim Devrimine karşı besledikleri derin sempatinin kaynağı da buradadır.

Bir dışı temel sorun vardır. Ekim Devrimi, bütün dünyadaki devrimci hareketin gelişmesi üzerinde, bu sorunlarda etkisini sürdürmektedir.

1. Ekim Devriminin ilk dikkati çeken yanı, dünya emperyalizminin cephesini yarmış, en büyük kapitalist ülkelerin birinde emperyalist burjuvaziyi yere sermiş, ve sosyalist proletaryayı iktidara getirmiş olmasıdır.

Ücretliler sınıfı, mazlumlar sınıfı, ezilenler ve sömürülenler sınıfı, insanlık tarihinde ilk kez olarak ve verdiği örnekle bütün ülkelerin proleterlerini kazanarak egemen bir sınıf durumuna yükseldi.

Bu, Ekim Devriminin, yeni bir dönem, emperyalizminin ülkelerinde proleter devrimleri dönemini başlattı demektir.

O, üretim aletlerini ve araçlarını büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin ellerinden aldı ve, burjuva mülkiyete karşı sosyalist mülkiyeti getirerek, bunları toplumsal mülkiyet haline getirdi. Bunu yaparken de, burjuva mülkiyetinin dokunulmaz, kutsal, sonsuz olduğunu ileri süren kapitalistlerin yalanını ortaya çıkardı.

O, iktidarı burjuvaziden kopardı, burjuvaziyi siyasal haklardan yoksun kıldı, burjuva devlet aygıtını parçaladı ve iktidarı sovyetlere geçirdi, böylece burjuva parlamentarizminin, kapitalist demokrasinin karşısına, sovyetlerin sosyalist iktidarını, proleter demokrasiyi çıkardı. Lafargue, daha 1887'de, devrimin ertesinde "bütün eski kapitalistler seçim haklarından yoksun olacaklardır" derken haklıydı. Ekim Devrimi, bunu gerçekleştirecek şimdi burjuva parlamentarizmiyle sosyalizme bariyeri volda geçişin mümkün olduğunu ileri süren sosyal-demokratların yalanını ortaya çıkardı.

Ama Ekim Devrimi burada durmadı ve duramazdı da. Eski, burjuva düzeni yiktıktan sonra, yeni, sosyalist düzeni kurmaya koyuldu. Ekim Devriminin on yılı, partinin, sendikaların, sovyetlerin, kooperatiflerin, kültür örgütlerinin, ulaşımın, sanayiın, Kızıl Ordunun kuruluşunun on yıldır. Sosyalizmin yapıcılık alanında SSCB'deki tartışılmaz başarıları, proletaryanın ülkeyi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla yönetebileceğini; sanayi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla kurabileceğini; tüm ulusal ekonomiyi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla yönetebileceğini; kapitalist kuşatmaya karşı sosyalizmi başarıyla kurabileceğini açıkça göstermiştir. Başın ve vücudun diğer bölümlerinin midesiz yapamayacakları gibi, sömürülenlerin de sömürücüler olmadan yapamayacaklarını söyleyen eski "teori" sadece antikağın ünlü Romalı senatörü Menenius Agrippa'ya ait değildir. Bu "teori", şimdi genel olarak sosyal-demokrasinin siyasal "felsefesinin", özel olarak da sosyal-demokratların emperyalist burjuvaziye koalisyon politikasının köşe taşı meydana getirmektedir. Bir önyargı niteliği olan bu "teori", şimdi devrimci düşüncenin kapitalist ülkelerin proletaryasında yer etmesine en ciddi engellerden biridir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, bu yalancı "teori"ye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır.

Ekim Devriminin bu ve buna benzer sonuçlarının, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci hareketine ciddi bir etki yapmadan kalamadıklarını ve kalamayacaklarını göstermeye hâlâ gerek var mı?

Kapitalist ülkelerde komünizmin sürekli ilerleyişi, bütün ülkelerin proleterlerinin SSCB işçi sınıfına olan sempatiplerinin artması, nihayet işçi delegasyonlarının sovyetler ülkesine akışı gibi bütün dünyaca bilinen olaylar, Ekim Devriminin attığı tohumun şimdiden ürünlerini verdiğini kuşkuyla yer bırakmayacak bir biçimde göstermektedirler.

2. Ekim Devrimi, emperyalizmi, sadece egemenlik merkezlerinde, sadece "metropoller"de sarsmadı. O, emperyalizminin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkarak darbesini, emperyalizminin gerisine de, çevresine de vurdu.

Ekim Devrimi büyük toprak sahiplerini ve kapitalistleri devirerek, ulusal ve sömürgeci baskının zincirlerini kırdı, büyük bir devletin istisnasız bütün ezilen halklarını bu baskıdan kurtardı. Proletarya, ezilen ulusları kurtarmadan kurtulamaz. Ekim Devriminin belirleyici özelliği, bu ulusal ve sömürgeci devrimleri, SSCB'nde ulusal kin ve uluslar arasında çatışmalar bayrağı altında değil de, SSCB'nde oturan ulusların işçilerinin ve köylülerinin karşılıklı güveni ve kardeşçe yaklaşması bayrağı altında, milliyetçilik adına değil de enternasyonalizm adına yapmış olmasıdır.

Bizde ulusal ve sömürgeci devrimler, proletaryanın yönetiminde ve enternasyonalizmin bayrağı altında yapıldığı için, işte bu nedenden dolayı parya-halklar, köle-halklar, verdikleri örnekle bütün dünyanın ezilen halklarını kazanarak, insanlık tarihinde ilk kez gerçekten özgür ve gerçekten eşit halklar durumuna yükseldiler.

Bu, Ekim Devrimi yeni bir çağı, dünyanın ezilen ülkelerinde proletarya ile ittifak içinde, proletaryanın yönetimi altında sömürgeci devrimler çağını başlattı demektir.

Geçmişte, en eski tarihten beri, dünyanın, alt ve üst ırklar, siyahlar ve beyazlar olarak bölündüğü, ve birincilerin uyarılığa uymayan ve sömürülmeyle mahkûm, ikincilerin ise uyarılığın tek öğeleri ve birincileri sömürmekle görevli oldukları "kabul edilirdi". Şimdi bu efsaneyi yıkılmış ve atılmış olarak ele almak gerekir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, sovyetik gelişme yoluna girmiş Avrupalı olmayan özgür halkların, gerçekten ilerlemiş, kültürü ve uyarılığın ilerletmede Avrupalı halklar kadar yetenekli olduklarını göstererek, bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiş olmasıdır.

Eskiden, ezilen ulusların kurtuluşu için tek yöntem, burjuva milliyetçiliği yönteminin, ulusları birbirlerinden ayırmaktan, onların birliğini bozmaktan, değişik ulusların emekçi yığınları arasındaki ulusal kinleri güçlendirmekten meydana gelen yöntemin olduğunu düşünmek "kabul edilir" bir şeydi. Şimdi bu efsaneyi yalanlanmış olarak ele almak gerekir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, ezilen halkların özgürlüğe kavuşmasında proleter enternasyonalist yöntemi tek doğru yöntem olarak görmenin olanaklı ve akla-uygun olduğunu göstererek, en değişik halklara ait işçilerin ve köylülerin kardeşçe birliğinin, özgür trade ve enternasyonalizm üzerine kurulu birliğinin olanaklı ve akla-uygun olduğunu göstererek, bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiş olmasıdır.

Ekim Devriminin bu ve buna benzer sonuçlarının, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde ciddi bir etki yapmadan kalamadıklarını ve kalamayacaklarını söylemek gereksiz. Çin'de, Endonezya'da, Hindistan'da vb. ezilen halkların devrimci hareketinin gelişmesi ve bu halkların SSCB'ne olan sempatiplerinin artması gibi olgular, bunun kesin tanıklarındır.

Sömürgeci ve bağımlı ülkelerin tam bir sakinlikle sömürülebildiği ve ezilebildiği çağ geçmiştir.

Sömürgeci ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkeler proletaryasının uyanış çağı, devrimde egemenlik çağı gelmiştir.

3. Ekim Devrimi, emperyalizmin merkezlerinde olduğu gibi gerisinde de tohumunu yayarak, emperyalizmin "metropoller"deki gücünü zayıflatarak ve sömürgeci ülkelerdeki egemenliğini sarsarak, dünya kapitalizminin bütününün bizzat varlığını sözkonusu etmiştir.

Eğer kapitalizmin kendiliğinden gelişmesi —eşit olmayan akışı sonucu, kaçınılmaz silahlı çatışmaların ve çarpışmaların sonucu ve nihayet şimdiki dek görülmemiş bir emperyalist kâtilim sonucu—, emperyalizm koşullarında, kapitalizmin "çürütmesi" ve "cançekişmesi" sürecine dönmüşse, Ekim Devrimi ve —onun sonucu olarak— kocaman bir ülkenin dünya kapitalist sisteminden ayrılması, dünya emperyalizminin bizzat temellerini adım adım kemirerek, bu süreci hızlandırmadan edemezdi.

Dahası var. Ekim Devrimi emperyalizmi sarsarak, aynı zamanda, ilk proleter diktatörlüğünde dünya devrimci hareketinin güçlü ve açık bir üssünü, daha önce hiç bir zaman var olmamış olan ve şimdi üzerine dayanabileceği üssü yarattı. Dünya devrimci hareketinin güçlü ve açık bir merkezini, daha önce hiç bir zaman var olmamış olan ve etrafında bütün ülkelerin proleterlerini ve ezilen halklarını emperyalizme karşı tek bir devrimci cepheye örgütleyerek onların kümelenebileceği merkezi yarattı.

Bu, herşeyden önce, Ekim Devrimi dünya kapitalizmine artık hiç bir zaman iyileştiremeyeceği ölümcül bir yara açmış demektir. İşte bu yüzden kapitalizm, Ekimden önce sahip olduğu "denge"yi ve "istikrar"ı bir daha bulamayacaktır. Kapitalizm kısmen istikrara kavuşabilir, üretimini uzat, verimli hale getirebilir, ülkenin yönetimini faşizme bırakabilir, işçi sınıfına belli bir süre için boyun eğdirebilir; ama artık hiç bir zaman, eskiden gösterişini yaptığı; bu "sakinliği" ve bu "güveni", bu "denge"yi ve bu "istikrar"ı bulamayacaktır, çünkü dünya kapitalizminin bunalmı öyle bir gelişme derecesine varmıştır ki, devrimin ışıkları, kapitalist yamaları hiçe indirgeyerek ve kapitalizmin yıkılışını gün be gün çabuklaştırarak, gerek emperyalizmin merkezlerinde, gerek çevresinde kendilerine kaçınılmaz olarak bir geçit açacaklardır. Aynen bilinen

masaldaki gibi: "Kuyruğunu çekerse gagası batağa giriyor; gagasını çekerse kuyruğu batağa giriyor."

Bu, ikinci olarak, Ekim Devriminin, egemen sınıfları bütün dünyanın ezilen sınıflarını *geni* ve ciddi bir etken olarak hesaba katmak zorunda bırakarak, bu ezilen sınıfların gücünü ve önemini, cesaretini ve savaşçılığını belli bir düzeye çıkarmış olması demektir. Bugün artık dünyanın emekçi kitlelerini karanlıklarda başıboş dolaşan ve perspektiflerden yoksun "kör bir kalabalık" olarak görmek mümkün değildir, çünkü Ekim Devrimi, onlar için, yollarını aydınlatan ve onlara perspektifler esinleyen bir fener yaratmıştır. Eğer eskiden ezilmiş sınıfların dileklerini ve isteklerini açığa vurmak ve gerçekleştirmek için açık, *evrensel* bir forum olmamışsa, bugün bu forum proletaryanın ilk diktatörlüğünde vardır. Bu forumun yıkılmasının "İleri ülkelerin" toplumsal ve siyasal yaşantısını uzun bir süre için dizginli, kara bir gericiliğin karanlıklarına daldıracağından hiç kuşku duyulamaz. "Bolşevik devletin" varlığının olgusunun bile, ezilen sınıflara kuruluşları için mücadeleyi kolaylaştırarak, gericiliğin karanlık güçlerine bir dizgin vurduğu yadsınmaz. Zaten bu, bütün ülkelerin sömürücülerinin bolşeviklere karşı besledikleri hayvanca kini açıklamaktadır. Tarih, her ne kadar yeni bir temel üzerinde de olsa, yineleniyor. Eskiden *feodalizmin* yıkılışı döneminde "jakoben" adı bütün ülkelerin aristokratlarında nasıl korku ve tiksinti uyandırıyor, bugün de, *kapitalizmin* yıkılışı döneminde, "bolşevik" adı burjuva ülkelerde öyle korku ve tiksinti uyandırıyor. Ve tersine, Paris, geçmişteki yükselen burjuvazinin devrimci temsilcilerine nasıl bir barınak ve okul görevi görüyorsa, bugün de Moskova yükselen proletaryanın devrimci temsilcilerine öyle barınak ve okul görevi görüyor. Feodalizmin jakobenlere beslediği kin, onu batmaktan kurtarmadı — kapitalizmin bolşeviklere beslediği kinin, onu kesin yıkılışından kurtaramayacağından kuşku duyulabilir mi?

Kapitalizmin "istikrar" çağı, kendisiyle birlikte burjuva düzenin değişmezlik efsanesini de götürerek *sona erdi*.

Kapitalizmin yıkılışı *çağı geldi*.

④ Ekim Devrimi, sadece ekonomik, siyasal ve toplumsal ilişkiler alanında bir devrim değildir. O, aynı zamanda, kafalarda da bir devrim, işçi sınıfının ideolojisinde de bir devrimdir. Ekim Devrimi marksizmin bayrağı altında, proletaryanın diktatörlüğü düşüncesinin bayrağı altında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının marksizmi olan leninizmin bayrağı altında doğdu ve güçlendi. İşte bu yüzden Ekim Devrimi marksizmin reformizm üzerinde zaferini, leninizmin sosyal-demokratçılık üzerindeki zaferini, III. Enternasyonalin II. Enternasyonel üzerindeki zaferini kaydetmektedir.

Ekim Devrimi, marksizm ile sosyal-demokratçılık arasında, leninizmin politikası ile sosyal-demokratçılığın politikası arasında aşılabilir uçurum kazmıştır. Eskiden *proletaryanın diktatörlüğünün zaferinden önce*, sosyal-demokrasi, proletaryanın diktatörlüğü düşüncesini açıkça yadsınmadan,

ama aynı zamanda düşüncesinin gerçekleşmesi için hiç ama hiç bir şey yapmadan gösteriş yapabiliyordu, çünkü sosyal-demokrasinin böyle bir davranışı kapitalizm için hiç bir tehlike yaratmıyordu. O dönemde sosyal-demokrasi, biçimsel olarak, marksizmle birbirine karşıyordu — ya da hemen hemen birbirine karşıyordu. Şimdi, *proletaryanın diktatörlüğünün zaferinden sonra*, herkes kendi gözleriyle marksizmin *nereye* götürdüğünü ve zaferinin anlamının *ne* olabileceğini gördükten sonra, sosyal-demokrasi, artık kapitalizm için belli bir tehlike yaratmadan marksizmin bayrağı altında gösteriş yapamaz, proletarya diktatörlüğü düşüncesini açıkça ilan edemez. Uzun zamandan beri marksizmin düşüncesiyle bozuştugundan, marksizmin bayrağıyla da bozlaşmak durumundadır. Sosyal-demokrasi marksizmin doğurduğu Ekim Devrimine karşı, dünyadaki proletaryanın ilk diktatörlüğüne karşı, açıkça ve yanlış anlamaya yer bırakmayan bir biçimde tavır aldı. O andan itibaren, marksizmle dayanışmasını bozarak zorunda ve gerçekten bunu yaptı da, çünkü bugünkü koşullarda dünyanın ilk proleter diktatörlüğünü açıkça ve istisnasız desteklemeden, kendi öz burjuvazisine karşı devrimci mücadeleyi yürütmeden, kendi öz ülkesinde proletaryanın diktatörlüğünün zaferi için gerekli koşulları yaratmadan marksist olunamaz. Sosyal-demokrasi ile marksizm arasında bir uçurum açıldı. Bundan böyle marksizmin *tek* öncüsü ve savunucusu leninizmdir, komünizmdir.

Ama işler orada kalmadı. Ekim Devrimi, marksizmin sınırlarını koyarak sosyal-demokrasinin sınırlarını daralttıktan sonra, sosyal-demokrasiyi, dünyanın ilk proleter devrimine karşı kapitalizmin doğrudan savunucuları kampına atarak daha ileride gitmiştir. Adler ve Bauer, Wells ve Lévi, Longuet ve Blum baylar parlamenter "demokrasiyi" göklere çıkararak "sovyet rejimini" kınadıkları zaman, bununla, SSCB'nde kapitalist düzenin yeniden kurulması için, "uygar" ülkelerde kapitalist köleliğin korunması için mücadele ettiklerini ve mücadeleye devam edeceklerini göstermek istemekte idiler. Bugünün sosyal-demokratçılığı kapitalizmin *ideolojik dayanağıdır*. Lenin, günümüzün sosyal-demokrat politikalarının "işçi hareketi içinde, burjuvazinin gerçek ajanları, kapitalist sınıfın işçi usakları" olduklarını; "proletarya ile burjuvazi arasındaki içsavaşta" kaçınılmaz bir biçimde "komünistlere karşı" "versaycılar"ın yanında** saf tutacaklarını söylerken bin kez haklıydı. *İşçi hareketi içinde sosyal-demokratçılığa son vermedikçe kapitalizme son vermek olanaksızdır*. İşte bu yüzden kapitalizmin çançekşimesi devri, aynı zamanda, işçi hareketindeki sosyal-demokratçılığın da çançekşimesi devridir. Ekim Devriminin büyük önemi, diğerlerinin yanında, dünya işçi hareketindeki sosyal-demokratçılık üzerine leninizmin kesin zaferini haber vermesidir.

İşçi hareketinde II. Enternasyonalin ve sosyal-demokratçılığın egemenliği devri *sona ermiştir*.

Leninizmin ve III. Enternasyonalin egemenlik devri başlamıştır.

Pravda, n° 255
6-7 Kasım 1927

EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Stalin'in uluslararası niteliğini böylece ortaya koyduğu Ekim Devriminin dersleri bugün için de güncelliğini bütününü ile korumaktadır. Modern revizyonistlerin bu derslere ihaneti; bu derslerin onlara, ve onların kuyruğundan giden her türlü oportünizme karşı savunulmasını bugün en güncel görevlerden biri haline getirmiştir. Nedir bu dersler, ve modern revizyonistler bunları nasıl çarpıtmıştır?

Birkaçını sayalım:

Önce Ekim Devrimi Marksizm-Leninizm teorisi temelinde zaferine ulaştı. Bu devrim, Marksizm-Leninizm teorisiyle silahlanmış; derin mücadele tecrübelerine sahip, kitlelerle gerçekten önderlik edebilen proletaryanın öncü partisi Bolşevik Parti önderliğinde zaferine ulaştı.

Bu bize, Marksizm-Leninizm teorisinden her uzaklaşmanın, aynı zamanda proletarya önderliğinde devrimden uzaklaşma demek olduğunu göstermelidir. Bu bize, Bolşevik Parti yaratılmadan işçi sınıfının gerçek devriminin mümkün olmadığını öğretmeli dir.

Ekim Devriminin motoru olan Bolşevik Partisi, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfı adına konuşan Marksizmi çarpıtan işçi sınıfı düşmanı akımlara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürüttü. Bu akımları işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasından tecrit etti.

Bolşevik Partisi kendi içinde de burjuvazinin temsilcileri olan oportünistlere karşı amansız bir ideolojik mücadele yürüttü, bunları kendi içinden temizledi.

Bolşevik Partisi kendi içindeki hata ve sapmalara karşı da acımasız oldu. Hatalarından öğrendi, hatalarını özeleştireyle aştı, hatalarının kaynaklarını kuruttu.

İşte eğer devrimde zafer kazanmak isteniyorsa, Ekim Devrimini zaferine götürülen Bolşevik Partinin bütün bu nitelikleri, bütün Komünistler tarafından örnek alınmak zorundadır.

Ekim Devrimi çok açık bir şekilde bir kez daha, sömürücü sınıfların hiçbir zaman kendiliklerinden iktidarı proletarya ya terketececeklerini; proletaryanın iktidarı ele geçirmek için mutlaka şiddete başvurmak zorunda olduğunu, silaha sarılmak zorunda olduğunu gösterdi.

Sosyalist Ekim Devrimi, Marks ve Engels'in, proletaryanın, burjuvazinin devlet cihazını olduğu gibi alıp kullanamayacağı; bu cihazın paramparça edilip, yerine yeni bir devlet cihazının kurulması gerektiği şeklindeki öğretisini pratikte bir kez daha doğruladı. Proletaryanın devlet iktidarının en mükemmel biçimi olarak Sovyet tipi örgütlenmeyi ortaya çıkarıcıdır.

Ekim Devriminin modern revizyonistlerce en adi şekilde sapıtılan derslerinden birisi de, devrimin şiddet sorunu olduğu konusundaki; ve burjuva devlet cihazının parçalanması ge-

rektiği konusundaki öğretileridir.

Ekim devrimi, Lenin'in emperyalizm üzerine geliştirdiği öğretilerin tüm tezlerinin; -"Emperyalizm proleter devrimle rin arifesidir", -"Emperyalizm, asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizmdir", -"Emperyalizm çağında tek tek ülkelerde proleter devrimi mümkündür, emperyalist zincir en zayıf halka sından kopacaktır", -"Emperyalizm varolduğu sürece, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır", vb. doğruluğunu pratikte gösterdi.

Bu konuda da Kruşçev revizyonistleri Ekim Devriminin pratikte de ispatladığı bu tezleri, 'yeni gelişmeler' adına adice tahrif ettiler.

Ekim Devrimi tüm ülkelerin emekçilerine, bütün dünyada burjuva demokratik devrimleri çağının artık kapandığını; demokratik devrimlerin artık proletarya önderliğinde dünya proleter devriminin bir parçası haline geldiğini gösterdi. Uluslararası proletarya/ezilen halklar ittifakını gündeme getirdi.

SBKP XX. PARTİ KONGRESİ VE EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİNİN ACIKÇA TAHRİFİ oo

SBKP'nde modern revizyonist çizginin kesin hakimiyetini kurduğu XX. Parti Kongresinde, Kruşçev, Parti Kongresine sunduğu raporda, yeni şartlar adına Leninizme üç noktada cepheden saldırıya geçti.

Birincisi, sosyalist devletin dış politikasının temeli sorununda idi. Bu konuda Kruşçev revizyonisti şunları söylüyor du:

" İKİ SİSTEMİN BİRARADA YAŞAMASI ÜZERİNE

Değişik toplumsal düzenlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamalarına dair Lenin'in ilkesi, ülkemiz dış siyasetinin genel çizgisi idi ve böyle olmaya devam etmektedir.

Sovyetler Birliği'nin barış içinde yaşama ilkesini yalnız taktiksel ve içinde bulunulan duruma ilişkin sebeplerden dolayı ileri sürmüş olduğunu söylüyorlar. Ama şurası açıktır ki, biz önceleri de, Sovyet idaresinin daha ilk yıllarında, barış içinde birarada yaşama taraftarı olduğumuzu aynı ısrarla ilan ediyorduk. Demek ki, bu taktik bir hareket değil, Sovyet dış siyasetinin esas ilkesidir.

Bu ise, çeşitli sosyal-politik sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşamaları için, hattâ tehlike olsa da, bu tehlikenin Sovyetler Birliği'nden, sosyalist cepheden gelmediği demektir. Sosyalist devletin saldırgan bir savaş tutuşturmak için, hiç olmazsa tek bir bahanesi var mıdır? Belki de bizde, savaştan bir zenginleşme aracı olarak çıkarı olan sınıf ve gruplar mevcuttur? Hayır, onlar bizde çoktan ortadan kaldırılmıştır. Belki de, toprağımız ve doğal zenginliklerimiz azdır, belki de hammadde kaynaklarımız veya mallarımızı satabilecek pazarlarımız bize yeterli değil? Hayır, bütün bunlar bizde fazlasıyla vardır. Öyleyse, savaş bizim nemize sorusu çıkıyor. Bizim savaş ihtiyacımız yoktur, biz, sonuçta bir avuç milyarderin çıkarı için milyonlarca insanı savaşa sürükleyen siyaseti ilkesel olarak reddediyoruz. Bütün bunlar, SSCB'nin "saldırgan niyetleri" hakkında yaygara koparanlar tarafından linmekte midir? Pek tabii ki bilinmektedir. Neden onlar, hayaldeki "komünist saldırganlığı" hakkında bu eskimiş şarkıyı söylemeye devam ediyorlar? Bütün bunlar, suyu bulan-dırarak, kendilerinin dünya egemenliği, barış, demokrasi ve sosyalizme karşı "haçlı seferi" planlarını gizlemek içindir.

"Barış düşmanları bugüne kadar da, Sovyetler Birliği'nin diğer ülkelerdeki kapitalizmi, devrim "ihracı" sayesinde devirmek niyetinde olduğuna halkları inandırmaya çalışıyorlar. Pek doğaldır ki, biz komünistler arasında kapitalizmi taraftarları yoktur. Fakat bu, bizim kapitalist düzeni var olan ülkelerin iç işlerine karıştırmamız ve karışmak niyetinde olduğumuz demek değildir. Romain Roland da, "Hürriyet, Burbonlar gibi, furlonlarla yabancı ülkelerden getiri lemez" sözlerini söylediğinde haklıydı. Devrimlerin, ısmar lama olarak yapıldıklarını düşünmek gülünçtür. Burjuva ülkeleri yöneticilerinin, "Sovyet yöneticileri, iki sistem barış içinde birarada yaşama taraftarı olduklarını iddia ediyorlar. Onlar aynı zamanda da komünizm uğrunda mücadele yürüttüklerini açıklamakta ve komünizmin bütün ülkelerde galip geleceğini söylemektedirler. Madem ki Sovyetler Birliği komünizm uğrunda mücadele yürütüyor, onunla barış içinde birarada yaşamak nasıl olur?" diye koşutlukları hal ler de pek seyrek değildir. Bu anlayış, burjuva propaganda sının etkisinden doğmaktadır. Burjuva ideologları, kanıtla

ra yanlış anlam vererek Sovyetler birliğindeki komünistleri saldırgan kimseler olarak göstermek için, ideolojik mücadele sorunlarını devletler arasındaki ilişki sorunlarıyla kasta karıştırmaktadırlar.

"Biz iki sistem —kapitalizm ve sosyalizm sistemleri— arasındaki yarışta, sosyalist sistemin galip geleceğini söyle diğimiz zaman, zaferin, sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelerin iç işlerine silahlı müdahalesi sayesinde kazanılacağı demek değildir. Bizim komünizmin zaferine olan inancı mız, sosyalist üretim tarzının, kapitalist üretim tarzı karşısındaki tayin edici üstünlüklerinden kaynaklanmaktadır. Tam bunun için de, Marksizm-Leninizm düşünceleri, ülkemizde ve halk demokrasisi ülkelerinde milyonlarca insanın bilincini kapladığı gibi, kapitalist ülkelerde de geniş emekçi kitlelerin bilincini gittikçe daha fazla kaplamaktadır. Biz, dünyadaki bütün emekçi insanlar komünizmin üstünlüğe rine ikna olduktan sonra, ergeç sosyalist toplumu kurma mücadelesi yolunu tutacaklarına eminiz. Biz ülkemizde komünizmi kurarken, yeni bir savaşın tutuşturulmasına kesinlikle karşı çıkıyoruz. Biz her zaman ve bugün de iddia ediyoruz ki, bir veya diğer ülkede yeni bir toplumsal düzenin kurulması, bu ülkeler halklarının iç işidir. Bizim, yüce Marx izm-Leninizm bilimine dayanan mevzilerimiz işte böyledir.

Barış içinde birarada yaşama ilkesi, gittikçe daha geniş uluslararası takdir kazanmaktadır. Bu ilke, Çin Halk Cumhuriyeti ile diğer halk demokrasisi ülkelerinin dış siyasetlerinde bir köşe taşı oldu. Bu ilke, Hindistan Cumhuriyeti, Birma Birliği ve diğer bir dizi devlet tarafından aktif bir şekilde hayata geçirilmektedir. Bu ise yasal bir olustur. Çünkü günümüz koşullarında başka çıkış yolu yoktur. Gerçek te, yalnızca iki yol vardır: ya barış içinde birarada yaşama, ya da tarihte en korkunç bir savaş yolu. Üçüncü bir yol yoktur.

Biz, değişik toplumsal düzene sahip ülkelerin, yalnız yan yana yaşamakla kalmamalarının da mümkün olduğunu hesap ediy oruz. Daha da öteye doğru, ilişkilerin iyileştirilmesine, aralarında güvenin sağlanmasına ve işbirliğine doğru gidilmelidir. Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan Cumhuriyeti tarafından ilan edilen ve Bandung Konferansı ile geniş uluslararası kamuoyu tarafından da desteklenen beş ilkenin tarihi önemi, onların değişik toplumsal düzene sahip devletler arasında günümüz şartları içinde en iyi karşılık lı ilişki şeklini tayin etmesindedir. Bu ilkelere neden yer yuvarlağının her bir kısmında bulunan bütün devletler arasında barış ilişkilerinin esas olması? Bütün devletlerin bu beş ilkeye katılmaları, halkların hayatı çıkarlarına ve arzularına uygun olabilir." (SBKP Merkez Komitesinin XX. Parti Kongresinde Okunan Faaliyet Raporu, Devlet Yayın Evi, Sofya 1956, s.36-39) (Öztürkçeleştirilmiştir)

Burada söylenenler açık bir tahrifat üzerine; Lenin'in barış içinde birarada yaşama ilkesinin; Sovyetler Birliği'nin dış siyasetinin genel çizgisi olduğu sahtekârlığı üzerine kuruludur. 1928 Komintern programında bu konuda söylenenler bu büyük sahtekârlığa iyi bir cevaptır:

"İki iktisadi sistemin —Sovyetler Birliği'nde sosyalist sistem, diğer ülkelerde kapitalist sistem— yanyana varlık larını sürdürmesi, işçi devletine kapitalist dünyanın saldırganlarını (boykot, abluka, vb.) geri püskürtme görevini vermektedir. Fakat aynı zamanda, ekonomi alanında manevralar yapması, kapitalist ülkelerle olan iktisadi ilişkilere (sosyalist insanın başarıya ulaşmasının temel önkoşullarından biri olan dış ticaret, tavizler, vb. aracılı-ğıyla) yararlanması gerekmektedir. Burada izlenmesi gereken yol gösterici çizgi, Sovyetler Birliği'ne yararlı olduk ları sürece, yani ağır sanayi, elektrikle kavuşturma ve nihayet sosyalist bir makina sanayii için temel yaratarak Soy yet sanayiinin güçlendirilmesine yardımcı oldukları sürece, yabancı ülkelerle mümkün olduğu kadar geniş ilişkiler kur maktır. Sovyetler Birliği, çevresini saran kapitalist ortama ancak iktisadi bağımsızlığını güvence altına aldığı ölçüde sosyalist başarılarının yokedilmesi ve ülkenin kapitalist dünya ekonomisinin bir uzantısı haline gelmesi tehlikesine karşı koyabilir.

Sovyet pazarının öneme rağmen kapitalist devletler sürrekli olarak ticaret çıkarları ile, dünya devriminin daha da gelişmesini beraberinde getirecek olan Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi karşısında duydukları korku arasında yal palamaktadırlar. Buna rağmen emperyalist devletlerin siyasetindeki hakim eğilim, Sovyetler Birliği'ni yıkmak ve bütün dünyada burjuvazinin terörcü rejimini kurmak amacıyla, Sovyetler Birliği'ni kuşatma ve onu hedef alan karşı-devrimci bir savaş başlatma çabasıdır.

Ancak, ne emperyalistlerin inatla sürdürdükleri Sovyet ler Birliği'ni siyasi bakımdan kuşatma çabaları, ne de gün den güne büyüyen askeri saldırı tehlikesi, Komünist Enternasyonal'in şubesi olarak proleterya devletinin başında bulunan SBKP'ni uluslararası görevlerini yerine getirmekten ve bütün ezilenlere —kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi

ile, emperyalizme ve milli zulmün her türüne karşı verdikleri mücadelede sömürge halklarına— destek sağlamaktan a-lıkoyamaz." (Komintern Programı, 1928, Aydınlik Yayınları, s.85-87)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonistleri devrim konusunda Sovyetler Birliği'nin destek yükümlülüğü konusunda tekdüz etmezken; Komintern Programı'nu çıkış noktası olarak almaktadır. Lenin ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nin dış politikasının genel hattı, proleter enternasyonalizminin çıkarları tarafından belirleniyordu. Temel, proleter enternasyonalizmi idi. Kruşçev döneminde, emperyalistlerin savaş tehdidi konusunda duyulan panik ve milliyetçi çıkarlar tarafından belirlenmeye başladı. Aradaki fark budur.

İkinci sorun; "Çağdaş devirde savaşın önüne geçilmesi imkânı" sorunudur. Kruşçev revizyonistleri bu konuda da şunları söylemektedir:

"ÇAĞDAŞ DEVİRDE SAVAŞIN ÖNÜNE GEÇİLMESİ İMKANI

Bütün dünyada milyonlarca insan şunu sormaktadır: Yeni bir savaş kaçınılmaz mı, iki kanlı dünya savaşı geçiren insanlığın, üçüncü bir savaş daha mı geçirmesi gerekir? Marksistlerin son yıllarda olan dünya-tarihsel değişiklikleri gözönüne alarak bu soruya cevap vermeleri gereklidir.

Bilindiği gibi, emperyalizm varoldukça, savaşların kaçınılmaz olduğuna dair bir Marksist-Leninist tez vardır. Bu tez -1) emperyalizmin tek dünya sistemi olduğu zaman, ve -2) savaştan çıkarı olmayan toplumsal siyasi güçlerin zayıf ve iyi örgütlenmemiş oldukları ve bu yüzden de emperyalistleri savaştan vazgeçtirmeye oldukları devrede işlenildi.

Genellikle sorunun yalnız bir tarafı ele alınmakta ve emperyalizm şartlarındaki savaşların yalnız ekonomik esasları incelenmektedir. Fakat bu yeterli değildir. Savaş, yalnız ekonomik bir olay değildir. Savaş olup olmayacağı meselesinde sınıf ve siyasi güçler oranının, insanların örgütlülüğünün ve bilinçli iradelerinin büyük önemi vardır. Dahası da var, belirli şartlar içinde ilerici toplumsal ve siyasi güçlerin mücadelesi bu sorun üzerinde tayin edici rol oynayabilir. Şimdiye kadar iş şöyle duruyordu. Savaştan kaçınılmaz ve ona karşı olan güçler pek zayıf örgütlenmişti, kendi iradelerini savaş tutuşturucularının düşüncelerine karşı koyabilmek için araçları yoktu. Birinci Dünya Savaşından önce, savaş tehlikesine karşı mücadeleden esas güç, Uluslararası II. Enternasyonal yöneticilerinin hainliği yüzünden bozguna uğradığı zaman durum böyleydi. Sovyetler Birliği'nin aktif bir barış siyaseti sürüten tek devlet olduğu, diğer büyük devletlerin saldırganları fiilen teşvik ettikleri ve kapitalist ülkelerdeki işçi hareketinin, sosyal-demokrasinin sağcı önderleri tarafından parçalandığı İkinci Dünya Savaşının arifesinde de durum böyleydi.

Bu tez, o zamanki devre için tamamıyla doğru idi. Fakat, şimdi vaziyet kökten değişmiş bulunuyor. Dünya sosyalist cephesi meydana geldi ve muazzam bir güç oldu. Bu cephe, saldırganlığın önüne geçmek için barışsever güçlere yalnız manevi değil, aynı zamanda maddi araçlar da sağlamaktadır. Bundan başka, yüzlerce milyon ahalisi olan ve aktif bir biçimde savaşa karşı koyan diğer büyük bir grup devlet vardır. Kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi zamanımızda muazzam bir güç oldu. Barış taraftarları hareketi oluştu ve kuvvetli bir etken oldu.

Tabii, bu şartlarda, Lenin'in emperyalizm varoldukça, ... da mevcut kalmaktadır tezi yürürlükte kalmaktadır. İşte bu nun için bizim en büyük bir uyanıklık göstermemiz gerekmektedir. Yer yuvarlağında kapitalizm varoldukça, kapitalist tekelin çıkarlarını temsil eden gerici güçler, ileriye doğru da askeri maceralara ve saldırganlığa yeltenecekler, ve savaşa başlama girişiminde de bulunabilirler. Fakat savaşlar mutlaka kaçınılmaz değildir. Günümüzde emperyalistlerin savaş başlamalarına meydan vermemek, başlamağa yeltendikleri taktirde ise saldırganlara harap edici bir direniş göstererek onların maceracı planlarını suya düşürebilecek ciddi araçlara sahip olan muazzam toplumsal ve siyasi güçler vardır.

Bu yüzden de, savaşa karşı olan bütün güçler uyanık ve seferber edilmiş bulunmalı, tek cephede hareket etmeyi ve barışı koruma mücadelesinde çabaları azaltmamalıdır. Halklar barışı ne kadar daha aktif korurlarsa, yeni bir savaşın olmayacağına güvenmeleri de o kadar fazla olur." (SBKP Merkez Komitesinin SBKP XX. Parti Kongresine Faaliyet Raporu, s.39-41)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonistleri çok açık bir biçimde savaş-barış konusunda Leninist öğretiyi tahrif etmekte, haklı-haksız savaş ayrımı yapmamakta; ve burjuva pasifizmini savunmaktadır. Lenin'in emperyalist savaşların kaçınılmazlığı konusundaki öğretisini geçmişte doğru olan bir öğreti olarak göstermektedir.

Üçüncü sorun: Sosyalizme geçiş sorunudur. O bu konuda şunları söylemektedir:

"ÇEŞİTLİ ÜLKELERİN SOSYALİZME GEÇİŞ BİÇİMLERİ HAKKINDA

Dünya sahnesinde vuku bulan esaslı değişikliklerle ilgili olarak ülkelerin ve ulusların sosyalizme geçişi alanında da yeni perspektifler açılıyor.

V.I.Lenin daha Yüce Ekim Sosyalist Devrim arifesinde şöyle yazdı: 'Bütün uluslar sosyalizme varacaklar, bu kaçınılmazdır, fakat hepsi aynı şekilde sosyalizme varmayacaklar; her ulus, demokrasinin şu ya da bu şekline, proletarya dik tatlülüğünün şu veya bu türüne, toplumsal yaşamın çeşitli alanlarının sosyalistçe yeni baştan kurulmasının şu ya da bu temposuna kendine özgü bir özellik verecektir. Bu bakımdan, "tarihi materyalizm adına" geleceği tekdüze ve sikk boyalarla boyamaktan, bu kadar sefil teorik ve bu kadar güçlü pratik birşey yoktur; bu en kaba bir boyacılıktan başka birşey olamaz.'

Tarihi tecrübe, Lenin'in bu dahiyane tezini tamamiyle destekledi. Şimdi, toplumu sosyalist esaslar üzerine yeni baştan kurmak için Sovyet şekliyle yanyana halk demokrasili şekli de vardır.

Polonya'da, Bulgaristan'da, Çekoslovakya'da, Arnavutluk'ta ve diğer halk demokrasili Avrupa ülkelerinde bu şekil, bu ülkelerin her birinin somut tarihi ve sosyal-ekonomik şartlarına ve özelliklerine uygun olarak ortaya çıktı ve ondan yararlanılıyor. Bu şekil, 10 yıl süresince etraflı olarak denendi ve tamamiyle haklı çıktı.

Devrimin zaferinden önce ekonomisi son derece geri kalmış ve yarı feodal, yarı sömürge içerikli olan Çin Halk Cumhuriyeti sosyalist kuruculuğuna birçok özellikler getiriyor. Halk demokrasili devlet, sosyalist devrimin gelişmesi sırasında tayin edici hakim mevzileri eline alarak, özel sanayi ve ticareti barış içinde yeni baştan kurma ve onları adım adım sosyalist ekonominin ayrılmaz bir parçasına çevirmesi rotasını tuttu.

Çin Komünist Partisinin, diğer demokrasili ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin, her ülkenin kendine özgü şekillerini ve özelliklerini gözönünde bulundurarak yüce sosyalistçe yeni baştan kuruluş davasının yöneticiliğini gerçekleştirmeleri, asıl bu, gerçekte yaratıcı Marksizmdir.

Egemenlik emekçilerin elinde bulunduğu, toplumsal üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyete dayandığı Yugoslav ya Federatif Halk Cumhuriyetinde, sosyalist inşa sürecinde ekonomi yönetiminde, devlet cihazının inşasında kendine özgü somut şekiller yaratılıyor.

Sosyalizme geçiş şekillerinin gittikçe daha çeşitli olması tamamıyla olasıdır. Bununla birlikte, bu şekilleri gerçekleştirmenin, her halükârda içsavaşla bağlı olması zorunlu değildir. Biz Leninistleri, düşmanlar her zaman ve her halükârda zorbalık taraftarları olarak tanıtmayı seviyorlar. Biz kapitalist toplumu devrim yoluyla yeni baştan kurarak sosyalist toplum haline getirme zorunluluğunu tanıyoz ve devrimci Marksistleri, reformistlerden de oportünistlerden bu ayırıyor. Şüphesiz ki, bir dizi kapitalist ülke için burjuva diktatörlüğünün zorbalıkla devrilmesi ve bununla ilgili olan sınıf mücadelesinin şiddetle keskinleşmesi kaçınılmazdır. Fakat toplumsal devrim şekilleri çeşitlidir. Bizim toplumu yeni baştan değiştirmek için şiddet ve içsavaş tek yol olarak tanıdığımız, hiç de gerçeğe uygun değildir.

Bilindiği gibi, 1917 yılının Nisan ayında o zamanki şartlar içinde Lenin Rus devriminin barış içinde gelişmesi olasılığını kabul ediyordu. Yine bilindiği gibi, 1918 yılı ilk baharında Ekim devriminin zaferinden sonra Lenin meşhur barış içinde sosyalist inşa planını hazırladı. Rus ve uluslararası burjuvazinin genç Sovyet Devletine karşı müdahale ve içsavaş örgütlemelerinde, işçilerle köylülerle silaha sarılmaya mecbur etmelerinde biz suçlu değiliz. Bilindiği gibi, Avrupa'daki halk demokrasili ülkeleri, diğer tarihi şartlar içinde içsavaş olmadan geçtiler.

Leninizm öğretiyor ki, hakim sınıflar, hakimiyetten göküllü olarak çekilmiyorlar. Fakat, sınıf mücadelesinin daha az ya da daha çok keskinliği, sosyalizme geçişte şiddetin uygulanması uygulanmaması, o kadar proletaryaya değil, sömürücülerin direnme derecesine, sömürücü sınıf tarafından şiddet kullanılmasına bağlıdır.

Bununla ilgili olarak, sosyalizme geçmek için parlamento yolundan da yararlanma olanağı sorunu ortaya çıkıyor. Sosyalizme geçişi birinci defa yapan Rus bolşevikleri için bu yol imkânsızdı. Lenin bize başka, o zamanki tarihsel şartlar içinde tek doğru yol olan Sovyet Cumhuriyetini kurma yolunu gösterdi ve biz bu yoldan yürüyerek, dünya çapındaki tarihi zafere ulaştık.

Fakat o zamandan beri tarihi durumda, bu sorunu yeni yaklaşım imkânı veren esaslı değişiklikler oldu. Bütün dünya-

da sosyalizm ve demokrasi güçleri son derece büyüdüler, kapitalizm ise çok daha zayıf oldu. 900 milyondan fazla insanı kaplayan sosyalist ülkelerin güçlü cephesi büyüyor ve güçleniyor. Bu cephe, muazzam iç kuvvetlerini, kapitalizmden tayin edici üstünlüklerini gün geçtikçe daha fazla gösteriyor. Sosyalizm bütün ülkelerden işçiler, köylüler ve aydınlar için bir yüce çekici kuvvet oldu. Sosyalizm düşünceleri gerçekten bütün emekçi insanlığın fikirlerine hakim oluyor.

Bununla birlikte, birçok kapitalist ülkelerde işçi sınıfının, şimdiki şartlar içinde, kendi önderliği altında halkın muazzam çoğunluğunu birleştirme ve esas üretim araçlarının halkın eline geçmesini sağlamak için reel imkânları vardır. Sağcı burjuva partileri ve onların kurdukları hükümetler gittikçe daha sık ağır yenilgiye uğruyorlar. Bu şartlar içinde işçi sınıfının, etrafında emekçi köylüleri, aydınları, bütün yurtsever güçleri birleştirmek, kapitalistler ve pomeşçiklerle uzlaşma siyasetinden vazgeçemeyen oportünist unsurlara kesin direniş göstermek suretiyle, gerici, halk düşmanı güçleri ağır yenilgiye uğratmak, parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanmak ve onu burjuva demokrasisi organından gerçek halk idaresi silahına çevirmek imkânı vardır. Bu halde, pek fazla gelişmiş birçok kapitalist ülkeler için geleneksel olan bu daire, gerçek demokrasi, emekçiler için bir demokrasi organı olabilir.

Proletaryanın, emekçilerin, kitlesel devrimci hareketine dayanan sağlam parlamento çoğunluğu kazanmak, birçok kapitalist ve eski sömürge ülkelerdeki işçi sınıfı için, esaslı toplumsal değişiklikler gerçekleştirmeyi sağlayan şartlar hazırlayabilir.

Tabii ki, kapitalizmin henüz güçlü olduğu, onun elinde muazzam askeri polis cihazı bulunduğu ülkelerde gerici güçlerin ciddi direnişini kaçınılmazdır. Orada sosyalizme geçiş, keskin sınıf, devrim mücadelesi şartları içinde olacaktır.

Sosyalizme geçişin bütün şekillerinde zorunlu ve tayin edici şart, başında ön(cü) müfrezesi bulunan işçi sınıfının siyasi önderliğidir. Bunsuz sosyalizme geçiş imkânsızdır.

Var kuvvetle şunu kaydetmek gereklidir ki, diğer ülkelerde sosyalizm zafere ulaştı ve halk demokrasisi ülkelerinde zafere ulaşmaktadır. Eğer Lenin ve bolşevik partisi, Marksizmden ayrılan ve oportünizm yoluna koyulan reformistlere karşı mücadelede devrimci Marksizmi savunmamış olsalardı, bizim zaferimiz imkânsız olurdu.

Parti Merkez Komitesinin çağdaş şartlar içinde sosyalizme geçiş şekilleri sorunu hakkında belirtmeyi hesap ettiği görüşler işte bunlardır." (age, s.41-44)

Kruşçev revizyonisti çok açık bir şekilde Leninizmin ilkesel olarak ortaya koyduğu; ve Ekim Devriminin de ispatladığı bir gerçeği; devrimin şiddet sorunu olduğu gerçeğini, bir dizi manevra ile atlıyor. "İçsavaş"ı reddetme adına, gerçekte şiddete dayalı devrimi reddediyor. Parlametodan yararlanma adına, burjuva devlet cihazının parçalanması gerektiği şeklindeki öğretiyi ayaklar altına alıyor. (Bu konuda bkz. TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN BAZI BELGELERİ II, s.241 ve devamı)

Kruşçev'in Leninizme XX. Parti Kongresindeki saldırıları yalnızca bunlar değildir. Mesela Ekim Devriminin en önemli derslerinden biri olan, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfı düşmanı akımlara karşı amansız ideolojik mücadele, Kruşçev'e yerini 'sosyal-demokratlarla anlaşma'ya bırakmıştır. Kruşçev XX. Parti Kongresinde Leninizme saldırılarını, Lenin'den sonra Leninizmin en büyük savunucusu ve geliştiricisi olan Stalin'in şahsına yönelttiği iftiralarla da desteklemiştir.

XX. Parti Kongresinde ortaya konan bu tezler sonra daha da geliştirilmiş; XXII. Parti Kongresinde Sovyetler Birliği'nin artık bütün halkın devleti; SBKP'nin de bütün halkın partisi olduğu ilan edilmiş; işçi sınıfının önder rolü; Bolşevik Partinin devrimde oynadığı rol açıkça reddedilmiştir.

Bütün diğer revizyonist-oportünist sapmalar; XX. Parti Kongresinden sonra, onun türevleri olarak ortaya çıkmış, ona dayanımlıdır.

İşte Sosyalist Ekim Devriminin gerçekleştiği ülke olan Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü bu revizyonist tezler temelinde yıkılmış; bir zamanların dünya devrim merkezi, bu tezler temelinde sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüşmüş, karşı-devrimin en önemli kalelerinden biri haline gelmiştir.

Bugün bütün dünyada modern revizyonist görüşlerin Marksizm Leninizm adına savunulduğu ve hakimiyetini sürdürdüğü bir ortamda; Ekim Devriminin üzeri modern revizyonistlerce örtülen derslerini savunmak özel bir öneme sahiptir.

Türkiye devrimi açısından, özellikle bugün içinde bulunduğumuz ortamda; bütün oportünist-revizyonist cephenin "birlik" adına herşeyi mübah gördükleri bir ortamda; Ekim Devriminden ve onun mimarı ve motoru olan Bolşevik Partiden alınacak dersleri kavramak ve bunları her türden oportünizme karşı mücadele içinde savunmak en önemli görevlerden biridir.

İşte biz bu yüzden

EKİM DEVRİMİNİN YOLU BİZİM YOLUMUZDUR!

diyorus.

AÇIKLAMA

Bu sayımız için hazırlanan bir dizi yazı; yer darlığı nedeni ile bir dahaki sayımıza aktarılmak zorunda kalındı. Özellikle 'cephe' tartışması ile ilgili hazırlanmış bir dizi yazıyı bu sayımızda yayınlamayız -ruz.

Bunun dışında 12 Eylül tartışması ile ilgili olarak elimizde bu sayıda basmadığımız dört yazı daha var. Bunlardan biri Ve. imzalı ve bizim 12 Eylül bildirimimizi eleştiren bir yazı.

İkincisi "Ve sonunda hepsi birleşti" başlıklı eleştiri yazısı ve "Ağrının üzerine biraz daha" başlıklı ve yine Ve. imzalı bir yazı.

Üçüncü yazı, "12 Eylül ile ilgili GDS yönetimine başlıklı yazı hakkın da görüşlerimiz" başlıklı ... SK imzalı bir yazı.

Aynı arkadaşların bir de "Özeleştir mi, Cunta konusundaki sağ-oportünist görüşlerin kılık değiştire rek yeniden piyasaya sürülmesi mi?" başlıklı yazıları var.

Bütün bu yazılar elimize geçtiği; ve bu sayı çok yüklü olduğu için bu sayımızda yayınlamadık. Bir dahaki sayımızda bu yazıları da cevapları ile birlikte yayınlayacağız.

BOLŞEVİK PARTİZAN
YAZI KURULU

12 EYLÜL 1982' DE BATI ALMANYA' DA SÜRDÜRÜLEN TARTIŞMA ÜZERİNE

Bu yıl 12 Eylül'ün yıldönümünde yurtdışında takındığımız tavır, içimizde ve çevremizde ve kardeşlerle bizim aramızda çok yoğun ve önemli tartışmalara yol açtı.

Aşağıda bu tartışmayı belgeler temelinde ortaya koyup; aynı zamanda bir değerlendirme yapmaya çalışacağız.

I.

12 EYLÜL EYLEMİNİN HAZIRLIK AŞAMASI

oo

Merkez Komitemiz Temmuz ayı içinde yaptığı olağan toplantı -sında, bu yıl 12 Eylül'ün yıldönümünde ne yapılması gerektiği sorunu üzerine tartıştı. Bu tartışmanın sonuçları Partiyeye genelge ile duyuruldu. Genelgede şöyle deniyordu:

GENELGE

12 Eylül geliyor. Türkiye devrim tarihi açısından önemli bir yeri olan 12 Eylül'de 'Ne yapacağız?' sorusuna gücümüzü ve görüşlerimizi doğru bir şekilde değerlendirecek cevap vermek zordur.

12 Eylül, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri açısından, yükselen devrimci mücadeleye karşı hakim sınıfların faşist orduyu aracılığı ile yaptığı yoğun bir saldırı, kazanılmış tüm hakların silah zoruyla gaspedilmesi; görülmemiş yoğunlukta faşist zulmün simgesidir. 12 Eylül, Türk olmayan milliyetler; ve özellikle Kürt milleti açısından Kemalist ırkçılığının yoğun şekilde uygulanması, kitle katliamlarına varan zulmün simgesidir. 12 Eylül, devrimci örgütler açısından ağır bir yenilginin simgesidir.

Bu özel yer, Türkiyeli devrimcilerin önüne 12 Eylül'de güçleri oranında 12 Eylül'ün anlamına uygun eylemler yapma görevini koymaktadır. 12 Eylül'de hakim sınıflara ve emperyalizme duyulan nefretin dile getirilmesi; yenilginin geçici olduğunun ortaya konması, Türkiye'nin hakim sınıfların hayal ettiği 'dikensiz gül bahçesi' olmayacağını gösterilmesi önemli bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Kuşkusuz bu görev, ancak diğer görevlerle bağıntılı içinde, ve bugünkü esas göreve bağlı olarak ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu görevlerle bağıntılı olarak gücümüz doğru değerlendirilmelidir. Ancak bu şekilde bizim açımızdan bu 12 Eylül'de yukarıda tespit ettiğimiz görevi ne ölçüde ve hangi biçimde çözebileceğimiz konusunda doğru sonuçlara varabiliriz.

Türkiye açısından gücümüz, görevlerimiz ve durum değerlendirildiğinde, bu 12 Eylül'de fazla birşey yapamayacağımız ortadadır. Bugün ülkemizde kendiliğinden hareket hemen bütünü ile bastırılmış durumdadır. Böyle bir durumda 12 Eylül'de yapılacak eylemler ancak örgütlü devrimci güçlerin kendi yapacakları —kitle katılımı hemen hemen olmayan— eylemler olabilir. Böyle eylemlerin kitleleri devrimci mevzilere yerleştirme açısından fazla yararı olmadığı ortadadır.

Biz 12 Eylül sonrası yenilgiden kendi hesabımıza "Bolşevik Parti inşası" çalışmasını bütün çalışmanın merkezine koymak gerektiği, ve bütün diğer çalışmaları, eylemleri bu esas göreve hizmet açısından değerlendirmek gerektiği dersini çıkaralım. Bu bizim açımızdan bugün Türkiye'de esas olarak, kendi gücümüzü korumak; içe dönük teori-kadro-örgüt çalışmasını esas almak, 'adımızı', 'varlığını' duyurmak adına aceleci

davranmamak, 'kitleler adına kitlelerden kopuk' eylemler yapmamak demektir. Bu bizim için Parti inşası çalışmasının bir görevi olarak işçi sınıfının ileri kesimini kazanmaya yönelik bir propaganda çalışması yürütmek demektir. Bu çalışmanın boyutu hem bizim gücümüz, hem de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendiliğinden hareketinin boyutları tarafından belirlenecektir. Bizim bugün Türkiye'deki örgütlü gücümüz yok denecek kadar azdır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hareketinin boyutları da hepimizce bilinmektedir. Bu durumda bu 12 Eylül'de bizim Türkiye'de yapabileceğimiz şey, 12 Eylül ile ilgili görüşlerimizin ulaşabildiğimiz çevre içinde propagandasını yapmak olacaktır. Bu çevre bugünkü şartlarda çok dar olacaktır; yine bugünkü şartlarda yazılıdan çok sözlü propaganda yapılacaktır. Bu propagandada bizim 12 Eylül değerlendirmemiz, ve çıkardığımız ders ve sonuçların, oportünist revizyonist cephenin çıkardığı ders ve sonuçlarla karşılaştırılması; işçi sınıfının ileri kesimini kazanma görevinin önümüze koyduğu bir gerekliliktir. Aynı şekilde propagandada 'anti-cunta' propagandanın sınırlarının aşılması, ve cunta sonrası düzenin simdiden teşhiri ve tam da bunun propaganda çalışmasında ağırlık merkezini oluşturması ilkesel bir ayrım çizgisidir.

Türkiye açısından hapisanelerin durumu özel bir görev tespiti gerektirmektedir. Bugün Türkiye'de geçmişte örgütlü çalışmada içinde bulunan devrimcilerin büyük çoğunluğu hakim sınıfların zindanlarında esir durumundadır. Hakim sınıfların zindanları bugün devrimcilerin çok dar bir alanda yoğun olarak buldukları yerlerdir. Ve sınıf mücadelesi bu alanda çok sert bir şekilde sürmektedir. Kuşkusuz 12 Eylül'ün yıldönümünde devrimcilerin buldukları zindanlarda çeşitli direniş eylemleri olacaktır. Komünistler bu eylemler içinde doğru düşünceleri taşımak, özellikle devrimci enerjinin salt 'anti-cunta' mücadele sınırları içine hapsedilmesini engellemek için güçleri oranında çaba sarfetmek zorundadır. Kuşkusuz bugünkü gücümüzle bunu engelleyecek durumda değiliz. Ama buna rağmen yapılması gereken budur.

12 Eylül'ün yıldönümünde bugünkü gücümüz ve görevlerimiz açısından Türkiye'de gerek örgütlü hücrelerde, gerekse ulaşabildiğimiz çevrede 12 Eylül'de hakim sınıfların elde ettiği geçici başarının sebepleri üzerine, devrimcilerin aldığı geçici yenilginin sebepleri üzerine tartışma ve eğitim yapmak; ulaşabildiğimiz çevre içinde bu konuda görüşlerimizi yaymak, kuşkusuz doğru olandır. Kısa süreli başarı için uzun süreli çalışmayı tehlikeye atan 'eylem' istekleri (varsa) reddedilmelidir.

YD açısından duruma gelince:

Bugün istisnasız bütün Türkiyeli devrimci örgütlerin (örgütlü, siyasi yönden ileri kadroları açısından) esas gücü yurtdışında, özellikle de Batı Almanya'da bulunmaktadır. Bunun sonucunda 'anti-cunta' mücadelenin önemli bir ağırlık nokta-

sını YD oluşturmaktadır. Geçen yıl hepimizin bildiği gibi üç ayrı yürüyüşte toplam 20 bine yakın kişi 'anti-cunta'cı gösterilere katıldı. Bütün gösterilerin ortak özelliği, bunlardaki propagandanın niteliği nünsta değişiklikler göstermesi ne rağmen, öze 'anti-cunta'cılığın belirlenmesi idi. Bizzat bizim propagandamız da bu niteliği taşıyordu. Bu yıl da 'küş-kusuz' yine çeşitli oportünist-revizyonist mihraklar 12 Eylül'de 'protesto yürüyüşleri' düzenleyerek, 'anti-cunta' propa-ganda yapacaklar. Son gelişmeler bu yıl tüm oportünist ve re vizyonistlerin bir tek yürüyüşte birleşmesinin mümkün oldu ğu nu gösteriyor. Bir ihtimal de Bir-Komve revizyonistlerin bir likte yürümesi; Halkın Kurtuluşu'nun kendini bunlardan ayır-mak için ayrı yürümesidir.

Bizim açımızdan durum nedir?

Biz oportünist ve revizyonist grupların tersine, bütün sorun lara 'Bolşevik Parti inşası' görevine hizmet edip etmediği noktasından yaklaşıyoruz. Çalışmamızın merkezine Partinin ken disini koyuyoruz. Dışta ise çalışmanın merkezine öncüler ka zanamaya yönelik propagandayı koyuyoruz. Bugünkü dönemde ge-rek bizim kendi düzenlediğimiz eylemlerde; gerekse katıldığı mız eylemlerde, bizim esas amacımız propaganda yapmak, doğru düşünceleri yaygınlaştırmak, ve işçi sınıfının ilerleri kesimi-ni kazanmaktır. Bizim kazanmak istediğimiz kesimin bir bölü-mü çeşitli oportünist ve revizyonist örgütlerin içinde ve çev-resinde örgütlenmiş olan; bunların etkisinde olan kişilerdir. Ve bunlar 12 Eylül'de bir veya iki yürüyüşte bir araya gele-cektir. Bunlara ulaşmak bizim açımızdan görevdir. Bunlar ara-sında propaganda yapmak, görüşlerimizi yaymak bir görevdir. O halde oportünistlerin ve revizyonistlerin yapacağı yürüyüş-lerde güçlü bir şekilde propaganda yapmalıyız. Ama bu görev bizim onların yaptığı yürüyüş(ler)e katılmamızı, onlarla bir likte yürümeyi gerektirmez. Biz onların yaptığı yürüyüş - (ler)e katılmadan da; güçlü propaganda grupları göndererek, bildirimizi dağıtıp yayın organlarımızı satabiliriz. Bu açı-dan oportünistlerin/revizyonistlerin yapacakları 12 Eylül yürüyüşüne katılmanın bize getireceği bir özel yarar yoktur.

Ama bizim katılmamızın, yürüyüşü düzenleyen oportünist/reviz-yonist gruplara sağlayacağı özel yararlar vardır. Bizim onla-rın yürüyüşüne katılmamız, onların yürüyüşünü objektif ola-rak güçlendirecektir. Onlara 'Herkesi birleştirdik' türküle-ri söyleme fırsatı verecektir. (İki ayrı yürüyüş yapılması halinde mesela bizim Hk'nın yürüyüşüne katılmamız, objektif olarak onu ötekilere tercih etme, diğerlerinden nitelik ola-rak değişik görme, vb. anlamlara gelecektir.) Bizim bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir. Onların düzenlediği, özellikle birçoğunun birleştiği merkezi eylem-lerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile on-lardan ayırsak bile, pratikte yürüyüş içinde ayırmamız; dış-ardan bakan herkesin görebileceği bir şekilde ayırmamız çok güçtür. Bütün bu sebeplerden, Merkez Komitemiz 12 Eylül 1982'de oportünist/revizyonistlerin şu veya bu kesiminin yapacağı, veya hepsinin birleşip birlikte yapacağı yürüyüş(ler)e katıl-mama; ve fakat bu yürüyüşlerde propaganda yapma kararı aldı.

12 Eylül 1982'de bizim kendi gücümüze dayanarak alternatif ayrı bir merkezi yürüyüş yapmamız önerisi üzerinde de durul-du. Eğer yürüyüş yapılacaksa, bunun bizim açımızdan doğru bi-çim olduğu konusunda fikirbirliğine varıldı. Ancak yürüyüş için harca-yacağımız güç ile; yürüyüşün bizim bugünkü görevle-rimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında, bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama; bunun yerine derneklerde 12 Eylül'ün değerlendirilmesi üzerine tartışma toplantıları yapma kararı alındı. Bu toplantıların gerçekten yararlı olması için bunların propagandasının geniş bir şekilde yapılması; ve bunların gerçekten iyi bir şekilde hazırlanması şarttır. Yürüyüş yapmama kararı, 12 Eylül için çalışmama kararı değil; enerjimizin yürüyüş için değil, bize daha fazla yarar getir-mesini umduğumuz toplantılar için harcanması kararıdır. Bütün yoldaşlar bunun bilincinde davranmalıdır.

29 Temmuz 1982

Bu genelge konusunda bilinmesi gerekli birkaç konu vardır.

Önce bu genelge kaleme alındığında henüz oportünist-reviz-yonist cephenin tümünün birleşip yürümesi bir ihtimaldi, henüz bu konuda yeterli bilgi yoktu. Bu noktada genelge, müm-kin olan iki ihtimalden söz ediyor; iki yürüyüş olması halin-de, iki yürüyüşe de katılmama yönünde tavır takınıyordu. Bu tavır Merkez Komitesi içinde oybirliği ile alınmış bir tavır değildi. Merkez Komitesi içinde azınlık önce, devrimci gördü ğümüz oportünist örgütlerin önemli bir bölümünün (sosyal fa-şistlerden ayrı) ayrı yürüyüş yapması halinde, onlarla bir-likte ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde katılma-ması gerektiğini savundu. Çoğunluk ilke olarak böyle bir ka-tılımı reddetmemek gerektiğini; ve fakat bizim bugünkü görev lerimiz ve gücümüz gözönüne alındığında, somut olarak 12 Eylül 1982'de Batı Almanya'da böyle bir yürüyüşe katılmanın doğ ru olmadığı görüşünü savundu.

Tartışmanın gelişmesi içinde, eğer yürüyüş yapılacak-sa, alternatif merkezi yürüyüşün bizim açımızdan en doğru ey-lem biçimi olduğu konusunda Merkez Komitesi içinde fikirbir-liği sağlandı. Ancak Merkez Komitesi çoğunluğu hem yürüyüş hem tartışma toplantılarının somut olarak gücümüzü aş-tığı; tartışma toplantıları artı yoğun propagandanın, bugün-kü güç ve görevler açısından yapılabilirin en verimli olduğu görüşünde idi. Azınlık da hem yürüyüş hem toplantının bir-likte yapılabileceğini savundu.

Bu genelge Partiyeye sunulduğunda, Partinin çoğunluğu kesin bir şekilde Merkez Komitesinin bu genelgesini destekler bir tavır takındı. İlk anda Parti içinde önemli bir eleştiri gel-medi.

Daha sonra 12 Eylül'e üç hafta kala, bütün oportünist ve re vizyonistlerin birlikte yürüyecekleri ortaya çıktı.

Parti içinde ve çevresinde, aldığımız karar üzerine tartış ma ve kararlara itirazlar çıkmaya ve yoğunlaşmaya başladı.

Karara itiraz getirenler ikkiye ayrılıyordu:

Bir bölüm Frankfurt'ta ayrı bir yürüyüş yapılmasını sa-vunuyor; bir bölüm ise oportünist-revizyonist cephenin yürü-yüşüne kendi blokumuzla katılmayı savunuyordu.

Her iki görüşü savunanların bir bölümünün birleştiği nokta, yürüyüş yapmama kararını 'hiçbirşey yapmama' şeklinde; müca-dele etme şeklinde değerlendirmesi idi.

Bu arada kardeş örgütlerimizle, özellikle de GDS ile de ay-nı konuda tartışma çıktı.

20.7'de yazdığı mektupta Merkez Komitemiz GDS'e 12 Eylül'le ilgili yapmak istediklerini bildirdi, ve bu konuda onun tav-rını istedi. (Bkz. Belge 1)

GDS bu mektupta getirilen görüşlere 17.8. tarihli mektubun da karşı çıktı, ve mutlaka ayrı yürüyüş yapılması görüşünü sa-vundu; bunun dışında her eylem biçimini reddeden, mücadele eylemi olarak nitelenmeyen bir tavır takındı. (Bkz. Belge 2)

Merkez Komitemiz buna 9.9.1982 tarihli mektubunda cevap ver-di. (Bkz. Belge 3)

Ekte yayınladığımız bu karşılıklı yazışmalardan görülebile-ceği gibi GDS'in tavır; bizim içimizde ve çevremizde Merkez Komitesinin kararını 'protesto eden' hem oportünist-revizyo-nistlerin yürüyüşüne katılma yanlılarının en azından bir bö-lümünün, Merkez Komitesinin kararını 'hiçbirşey yapmamak' şek-linde yorumlayanlarla bu noktada uyum içindedir.

Merkez Komitemizin GDS'e verdiği cevap aslında bizim içi-mizden ve çevremizden getirilen bir dizi gerekçeye de cevap-tır aynı zamanda. Bizim içimizden 'ayrı yürüyüş' yapma yönün-de Merkez Komitesine 12 Eylül öncesinde bir sempatan komi-teden bir öneri gelmiştir. Bu öneri 5.9. tarihini taşımakta-dır, ve Merkez Komitesinin eline 7.9'da geçmiştir. Pratik ola-rak zaten uygulanması mümkün olmayan bu öneri hakkında da-ha sonra bu öneriyi getiren sempatan hücrenin bağlı olduğu parti hücresi tavır takınımıştır. (Bkz. Belge 4 ve 5)

Bunun dışında 12 Eylül öncesinde Merkez Komitesinin eline dört ayrı sempatanızdan ikisi oportünist-revizyonistlerle yü-rümesini protesto eden ve ikisi alınan kararın anlaşılma-rının açılmasını talep eden yazılar geldi. Bu yazılardan opor-tünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne katılma gerekliliğini en geniş gerekçelendirenini ve buna cevabı da belge olarak ya-yınlıyoruz. (Bkz. Belge 6/7)

Bu yazıya cevapta getirilen görüşler yalnızca yazıyı yazan arkadaşlara verilen bir cevap değil; aynı zamanda bu görüşleri savunan ve bizi oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne ka-tılmadığımız için eleştiren tüm arkadaşlara verilmiş bir ce-vaptır.

II.

OPORTÜNİSTLERLE EYLEM BİRLİĞİ SORUNU
OO

Burada bir de kısaca Merkez Komitesinin genelgesinde yer alan "Bizim bugünkü gücümüz oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç de gildir. Onların düzenlediği özellikle birçoğunun birleştiği merkezi eylemlerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile onlardan ayırsak bile, pratikte yürüyüş içinde ayırmamız, dışarıdan bakan herkesin görebileceği şekilde ayırmanız çok güçtür" gerekçesi üzerinde durmak istiyoruz. Çünkü gelen eleştirilerin birçoğunda buradan genel olarak "Biz oportünistlerin kendi damgamızı basmadığımız eylemlerine katılmayız" ya da "Güçlü olup ta oportünistlerin eylemlerine damgamızı basacak durumda olduğumuz zaman hep o eylemlere katılırız" görüşünün çıktığı eleştirildi.

Böyle genel tespitler bizim görüşümüze göre de doğru değildir; ve reddedilmelidir. Ancak eleştirilen yerde böyle bir genel tespit yapılmadığı; sorunun bir eylem için; 12 Eylül 1982 de yapılacak bir eylem için somut olarak tartışıldığı bir olgudur. Ve işte bu bağlamda 'güç' sorunu; eyleme damgamızı basıp basamayacağımız sorunu, yalnızca bir gerekçe, gerekçelerden biri olarak getirilmiştir. Açıkta, biz katıldığımız her eyleme damgamızı basmak isteriz. Ama eyleme damga basmak güç sorunudur. (Bu güç yalnızca sayıca güç olarak kavramama lı, ama harekete geçirilen kitle sayısı da güç sorununda önemli bir faktördür.) Ve her eylemde bu sorun somut olarak ele alınmalıdır. En baştan sorunu 'damgamızı basmadığımız eyleme katılmayız' ya da 'damga bastığımız her eyleme - söz konusu başkalarının düzenlediği bizim katıldığımız eylemler -katılırlı' şeklinde koymak, bizce Marksizm-Leninizmin alanını terk etmektir.

Açıkta, eğer oportünist-revizyonistler bir eylem yapıyor larsa; ve bu eyleme gerçekten önemli ölçüde kitle katılırsa; ve eğer biz revizyonistlerin ve oportünistlerin etkisinde olan bu kitleyi, bu eyleme katılmama halinde önemli ölçüde etkileyecek ve eylemin niteliğini değiştirecek seviye de bir güce sahipsek; katılma-katılmama tartışması daha başka bir şekilde bürünür. Böyle bir ortamda böyle bir eyleme katılma onu bizim kendi eylemimize dönüştürme demektir. Eğer bunu yapabilecek durumda isek katılmayı tartışmada bunu göz önüne almak sağlıklı olur. Aynı şekilde tersi de söz konusu dur. Eğer oportünistler-revizyonistler bir eylem düzenliyorlar; ve biz bu eyleme 'katılmamız' halinde, bırakalım eylemi kendi eylemimize dönüştürmeyi kendimizi herkesin görebileceği bir şekilde ayırmamız sorun olursa, o zaman bu faktör de katılıp-katılmama tartışmasında göz önüne alınmak zorundadır. 12 Eylül genelgesinde de bir somut eylemle ilgili olarak bu yapılmıştır.

Bu somut eylemlerle ilgili olarak alınan kararı, yalnızca bir gerekçeye bağlamak (damgamızı vuramıyoruz), ardından bu gerekçeyi de genelleştirmek; bizim yapmak istemediğimizi yapmak demektir. Hayır, bizim 'damgamızı' vurmadığımız halde katıldığımız eylemler olacaktır. Tersine de olacaktır. Oportünistlerin düzenlediği bir eyleme damgamızı vuracak güte olsak bile, onların eylemine katılacak yerde, onlardan bütünü ile ayrı kendi eylemimizi yaptığımız durumlar da olacaktır. O halde her somut durumda karar alırken kendimize neyi temel alacağız? Bizim "eylem" konusunda ilkimiz yokmu? Var! Bizim eylem konusundaki ilkimiz, Lenin'in mücadele biçimleri konusundaki öğrettiği gibi; eylem biçimlerine somut olarak yaklaşmak; somut koşulları bütün yönleri ile ayrıntılı olarak incelemek; ve her somut eylem konusunda somut karar almaktır. Her eylem bizim andaki görevlerimize optimal (en iyi) hizmet etme açısından ele alınmalıdır.

Işte eylem konusunda genel ilke budur. Bunun dışında tabii ki içinde bulunulan somut duruma uygun olarak belli başka sınırlamalar da konulabilir. Mesela karşı-devrimcilerle eylem birliğini reddetmek gibi. Mesela biz bugün karşı-devrimcilerle eylem birliğini reddediyoruz. Ama bu biz 'hiçbir zaman, hiçbir şart altında, karşı-devrimcilerle eylem birliği yapmayız' şeklinde bir "ilke" değildir. Bugün karşı-devrimcilerle eylem birliği bizim önümüze koyduğumuz acil görevleri çözmeye çalışmasında hiçbir yararı olmayan, tersine bunu engel-

leyen bir rol oynamaktadır; sorun budur.

Bizim soruna böyle yaklaştığımızı kavramayanlar bize 'siz bir eyleme böyle, bir başkasında şöyle' karar alıyorsunuz şeklinde eleştiri getiriyorlar. Bu tıpta eleştiriye GDS'in temsilcileri 12 Eylül toplantılarında getirdiler. Bu onların kendilerinin bu konuyu yanlış kavradıklarının bir göstergesinden başka birşey değildir. Evet biz bir eylemde 'şöyle' bir başka eylemde 'böyle' karar alıyoruz. Çünkü her eylem kendi özel şartları içinde ayrıca ve somut olarak ele alınmak zorundadır.

Bunu kavramayanlar, mesela bize 'Siz nasıl olur da 1 Mayıs ta üç ayrı yürüyüş için gücümüz yeter dersiniz de, 12 Eylül'de bir merkezi yürüyüş yapmazsınız' yollu eleştiriler getirtiler. Bunlar önce somut olarak 1 Mayıs ile, 12 Eylül arasındaki hiç de önemsiz olmayan farkı kavramamışlardır. 1 Mayıs bütün dünyada işçi sınıfının enternasyonal mücadele günüdür. Bu gün bütün diğerleri içinde özel bir öneme sahiptir. 12 Eylül ise, öncelikle Türkiye proletaryası ve emekçileri açısından önemli bir gündür. Ve biz eğer merkezi olarak bütün Partinin gücünü yürüyüş konusunda seferber etmek gerekiyorsa, önce 1 Mayıs için seferber etmekten yanayız.

İkinci olarak bunlar, 1 Mayıs'ta 'güç' meselesini hangi bağlamda somut olarak tartıştığımızı; bu konuda da 1 Mayıs'la 12 Eylül arasındaki bağı kavramıyorlar. 1 Mayıs'ta bizim dışımızda da ulaşmak istediğimiz ve görevlerimiz açısından ulaşmak zorunda olduğumuz kitleler merkezi olarak bir araya gelmişlerdi. DGB yürüyüşlerinde çeşitli bölgelerde parçalanmışlardı. Böyle bir durumda bizim DGB'ye karşı alternatif koymadığımız her alanda alternatif somut olarak koyup göstermek görevi. Böyle bir durumda biz üç yerde bunun yapılabileceğini söyledik, ve söylemekle kalmadık, yapıp, mümkün olduğunu pratikte de ispatladık!

12 Eylül'de ise, bizim dışımızda olan ve fakat ulaşmak istediğimiz ve ulaşmak zorunda da olduğumuz kitle, merkezi olarak yanyana gelmişti. Böyle bir durumda onların bulunduğu yerde alternatif bir yürüyüş koyma; eğer yürüyüş koymak mutlaka gerekli ise, tek doğru yoldu. Ama biz bunu mutlak bir zorunluluk olarak görmeydik. Partinin tüm çalışmasını -1 Mayıs'ta kinin tersine- belli bir süre aksatma pahasına yapılacak böyle bir yürüyüşün getireceği ile; bizim güçlü bir propaganda grubu ile yapacağımız propaganda çalışması artı kendi içimiz de ve çevremizde düzenlediğimiz tartışma toplantılarının getireceğini yanyana koyduğumuzda, tercihimiz ikincinin lehine oldu.

Açıkta ki, her somut durumda yeniden karar alma, her somut durumda yeniden yanlış yapma ihtimalini arttıran bir faktördür. Nitekim biz çeşitli eylemlerde geçmişte yanlışlarda yaptık.

Mesela 1981 12 Eylül'ünde, eylembirliğinin yanlış sağıcı çizgisini eleştirmedik; tersine aynı sağıcı 'cuntaya karşı mücadeleli herşey' gören ve gösteren propagandaya biz de katıldık.

Mesela aynı şekilde, 1981 yılı sonunda Yeşillerin Bonn'da yaptığı 'Brejnev'in Bonn ziyareti ile' ilgili yürüyüş de; kendimizi propagandamızla kesin hatları ile oportünistlerden ayırmadık; eylemin emperyalizm yanlışsı yönelimini teşhir etmedik. En baştan, devrimci bir platform temelinde yapılması gereken bir yürüyüş konusunda yeterince mücadele etmeyerek önemli bir hata yaptık. Bu da sağ bir pratikti.

Daha sonra buna tepki olarak GÜFES'in düzenlediği bir yürüyüş hiç gitmemiz de hatalı idi. Doğru tavır, en azından görüşlerimizin yoğun propagandası için bir grupla bu yürüyüşe gitmekti.

Köln'de 8 Mayıs yürüyüşü konusunda çıkardığımız bildiri ve bunu genişçe dağıtmamız doğru idi. Ama bu yürüyüşe kendiliğinden bir biçimde, başı bozuk, ve çok güçsüz katılmamız; yürüyüş sırasında slogan, vs. atmamamız hatalı idi. Doğru tavır, giden yoldaşların bu şekilde katılacak yerde, kendilerini propaganda ile sınırlamaları idi.

Bütün bunlar, eylem konusunda her somut durumda doğru karar alma ve uygulamada oldukça güçlük çektiğimizi gösteren bazı örneklerdir.

Ama biz bu hatalardan korkmuyoruz. Gelişme ancak hatalara karşı mücadele ile, bunların düzeltilmesi ile mümkündür.

III.

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ
OO

11 Eylül 1982'de Batı Almanya'da (birkaç önemsiz istisna dışında) Türkiyeli tüm oportünist ve revizyonist gruplar 'cuntaya karşı mücadele' adına yanyana geldiler. Birleştiler Birlikte yürüdüler. Onlara bir dizi Batı Alman oportünist, revizyonist grubu da katıldı.

Hemen hemen tüm oportünistlerin ve revizyonistlerin bir yürüyüşte yurtdışında birleşmesi olgusu; devrim / karşı-devrim çizgilerinin bu kadar açık bir biçimde silinmesi, yeni bir olaydır. Ve bu tüm oportünistlerin bir ayakları ile karşı-devrim saflarında olduklarını göstermesi açısından önemlidir. Ama bu aynı zamanda; aslında kafa sayısına bakıldığında hiç de güçlü görünmeyen Rus sosyal emperyalizminin açık uşaklığını yapan TKP/TSİP gibi örgütlerin, ve TKP kökenli diğer örgütlerin ideolojik olarak devrimci saflar içinde derin etkisini ve evet yönlendiriciliğini göstermesi açısından da çok önemli bir olaydır.

Revizyonist-oportünist cephenin 'ortak çağrısı', bizim geçen sayımızda ana noktalarda kısaca gösterdiğimiz gibi, tutarlı anti-faşist anti-emperyalist ve devrimci konumda olmayan bir çağrı idi. Bu çağrı bütün oportünist ve revizyonistler tarafından daha sonra 'kendi' çağrıları olarak; diğerlerine de yatılmış olan birşey olarak gösterilmeye çalışıldı. "Eylem birliği" en yüksek tonlarda övüldü; herkes kendisini bu "eylem birliğinin", bu tarihi olayın mimarı, diğerlerini bunun sabotajcısı, vs. olarak göstermeye çalıştı.

Dev-Yol, eylem birliğinin kendi siyasetini haklı gösterdiğini, batıl itikatların yıkıldığını; TKP, eylem birliğinin kendi siyasetinin doğruluğunu gösterdiğini; Partizan, aslında çağrının devrimci olduğunu ve TKP'ye mücadele ile dayatıldığını, vs. anlattı. Her oportünist grup, tabanını, deyim yerindeyse, "Arkadaşlar, diğerlerini iyi kazıkladık" ninnileri ile uyutmaya çalıştı.

Evet, bu 'eylem birliği'; karşı-devrim ile devrim çizgilerinin bu kadar açık bir şekilde birbirine karıştırılması; deyim yerindeyse gerçekten bir "kazık"tı. Oportünist örgütlerin peşlerinden giden çeşitli milliyetlerden binlerce devrim sempatiyanına atılmış bir kazık! Yürüyüş gerek platformu ile, gerek yürüyüş içinde tek tek grupların yaptığı propaganda ile, gerek görünüşü ile, karşı-devrimci modern revizyonistlerin hakimiyetinin açık bir belgesi; devrimci binlerce kişinin modern revizyonistlere peşkeş çekilmesinin bir göstergesi idi. (Çeşitli grupların yürüyüş sırasında yaptıkları propaganda için bkz. "Oportünist-revizyonist cephe 12 Eylül yürüyüşünde hangi propagandayı yaptı ve eylemi sonradan nasıl değerlendirdi?" başlıklı yazı)

Bu yürüyüşe yürüyüşçü olarak 10 binin biraz üzerinde kişi katıldı. Çevrede propaganda için dolaşanlar, görevliler, vs. ile birlikte yürüyüş en fazla 12 bin kişilik bir yürüyüştü. (Döküm için bkz. "Yürüyüşe hangi grup safında kaç kişi katıldı?")

Bu yürüyüş boyunca hakim olan hava, modern revizyonist karşı-devrimci TKP'nin uzantılarının başını çektiği "yaşasın eylem birliğimiz" havası idi.

Bütün oportünistler gerçekten de bu "eylem birliği"ni yaşatmak için ona zarar verebilecek her türlü 'zararlı faaliyet'i mümkün olduğunca engellemeye çalıştılar. Sosyal-faşistler hiç bir şekilde "Maccu bozkurtlar" dediklerine saldırmadılar. Bu na karşı da Partizan ve Halkın Kurtuluşu blokundan da bir-iki tırlız ses dışında Rus sosyal emperyalizmine ve onun uşaklarına "sataşma" olmadı. Yapılan bütün propogandanın özü ve merkezini "Cunta", "Cuntaya karşı birleşme", vs. oluşturdu.

Bütün bu oportünist-revizyonist cephenin "birlik" furyasına karşı Türkiyeli örgütler içinde ayakta kalan bir Bolşevik Partizan oldu. Biz 110 kişilik bir propoganda grubuyla bütün yürüyüş boyunca yoğun bir şekilde Komünizmin propogandasını yaptık. Oportünist-revizyonist cephenin eylem birliğini teşhir ettik.

Yürüyüş boyunca, yürüyüşten üç hafta önce çıkardığımız bir bildiriye Türkçe ve Almanca olarak yoğun bir şekilde dağıttık. 12 Eylül ile ilgili çıkmış olan Merkez Yayın Organını sattık. Bunun yanında bir dizi belge ve kitap satışını yaptık.

Havaya fırlatılan küçük Almanca ve Türkçe "Yaşasın proleter enternasyonalizmi", "Ne cunta ne parlamento, tek yol demokratik halk devrimi", "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yânelen demokratik halk devrimi", "Yaşasın proleter dünya devrimi", "Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm", "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Batı Alman emperyalizmi

Türkiye'deki faşist cuntanın en büyük destekçilerindedir", "Batı Alman emperyalizmine ölüm", "Bolşevizm yenecektir" sloganlarını taşıyan kağıtlar, bütün kortej boyunca propogandanın iyi bir aracı oldu.

Oportünist-revizyonist şefler, 'yürüyüşün düzenini sağlama' adına tabanlarının bizimle tartışmasını engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Ama bu engellemelere rağmen yer yer yürütülen tartışmalar, özellikle sosyal emperyalizm teorisini savunan grupların tabanında belli bir şaşkınlık ve rahatsızlık olduğunu gösterdi. Buna rağmen genel hava, eylem birliğinin olumlu bulunması yönünde idi.

Bizim yaptığımız (tabii ki eksiklikleri ve hataları da olan) komünist propoganda dışında; bir de kardeş örgütümüz GDS, hata ve eksikliklerine rağmen özünde komünist olan bir propoganda yaptı. Onlar da "Batı Alman emperyalizmine ve tüm emperyalistlere ölüm" ve "Rus sosyal emperyalizminin uşakları ile eylem birliğine hayır" sloganlarını taşıyan küçük kağıtlar ile havaya fırlattılar. Bunun yanında Batı Alman emperyalizminin teşhirini merkeze koyan bir bildiri dağıttılar. Onların bu tavır, yürüyüşü destekleyen Batı Alman gruplarının tavrı ile taban tabana zıt, doğru bir tavidir. Ve tabii ki bu tavır oportünist-revizyonistleri kızdırdı. Tek başına oportünistlerin içinde küçük kağıtları fırlatan bir Alman yoldaş Dev-Yol bloku içinde doğrudan saldırdı. Bu, oportünistlerin komünist propoganda karşısında fırsatını bulduklarında nasıl davrandıklarını gösterme açısından önemlidir. (Burada saldırıya uğrayan yoldaşın, oportünistlerin 'bir ayağı ile karşı devrim saflarında olduğunu' kavramadığını —ki GDS'ten yol —daşlar bizi bu noktada eleştirmektedirler— pratikte gösterdiğini de eklemek gerekli.)

Bizim propogandamız (ve GDS'in propogandası) bütün yürüyüşte yapılan propogandadan kendini açıkça ve nitelik olarak ayırmasına ve olumlu olmasına rağmen; yeterli değildi, eksik idi. Özellikle bu propoganda çalışmasına katılan yoldaşlar, çıkardığımız bildirinin aktüel olmadığı; ve eğer doğrudan doğruya oportünist-revizyonist cephenin çağrısına eleştiren; doğrudan doğruya bu 'kutsal ittifak'ı teşhir eden bir bildiri olsa idi, bunun çok iyi olacağı yönünde eleştiri getirdiler.

Bu eleştiri haklı bir eleştiridir. Bizim yürüyüş sırasında dağıttığımız bildiri; yürüyüşten hemen hemen bir ay önce hazırlanan; ve henüz oportünist-revizyonist cephenin eylem birliği gerçekleşmemiş olduğu bir ortamda hazırlanan; 12 Eylül konusunda genel tavır takınan, ve tabii ki sonraki gelişmeleri içermeyen bir bildiri idi. Bu bildirinin yanında, doğru —dan 'kutsal ittifak'ı eleştiren ve bizim bu şekilde bir eylem birliğini neden reddettiğimizi gerekçelendiren bir bildiri kuşkusuz çok iyi ve doğru olurdu. Bunun gerçekleştirilemiş olması, kendini önemli bir eksiklik olarak gösterdi. MYO da bu konuda tavır takınılması doğru bir şeydi de; MYO, bildiri kadar dağıtılmadığı için bu eksikliği ortadan kaldırmadı.

Bu, dışa yapılacak propoganda konusunda halâ oldukça yetersiz, ve hantal olduğumuzu gösteren bir olgudur. Daha iyi bir işbölümü, süreç içinde bu hantallığı aşmanın bir yolu olacakdır.

Bizim 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığımız bildiriye GDS bir eleştiri getirdi. İçimizden de bu bildiriye, 12 Eylül toplantılarında ve daha sonra, GDS'in eleştirilerine paralel bir dizi eleştiri geldi. Biz burada bir kez daha sözü geçen bildiriye, GDS'in eleştirisini ve buna verdiğimiz cevabı belge olarak basıyoruz. (Bkz. Belge 8/9/10)

Bizim içimizden de birkaç yoldaş GDS'in bildirisine bazı eleştiriler getirdiler. Merkez Komitemiz bu eleştiriyi onayladı ve GDS'e ulaştırdı. GDS'den bildiriye yazan yoldaş, eleştiri konusunda tavır takındı. Onun bu tavrını da biz değerlendirdik. Bütün bunları da aşağıda belge olarak okuyucunun denetimine sunuyoruz. (Bkz. Belge 11/12/13)

Bir bütün olarak ele alındığında:

Oportünistlerin-revizyonistlerin 12 Eylül eylemi, onların bütün palavralarına rağmen, gerçekte "devrimci" hareket açısından başarılı değildi. Bu eylem; emperyalistlerin, özellikle Rus sosyal emperyalistlerinin ve Batı Alman emperyalistlerinin yüzünü teşhir etmeyen, tersine onlara yarayan bir eylem oldu. "Devrimci" saflarda olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplar, bu eylemde açıkça TKP'nin yedeğine düştüler, dümen suyuna girdiler.

Bu yürüyüş, devrim ile karşı-devrim arasındaki kalın hattı

BOLŞEVİK PARTİZAN

ilk defa bunca açıklıkla ortadan kaldırdığı için, bir anlamda bir 'dönüm noktası' oldu.

Bu yürüyüşe katılım —geçen yıl Duisburg'da yapılan ve sosyal faşistlerden ayrı olarak yapılan yürüyüşe katılımın 13 bine yakın olduğu gözönüne alındığında— yurtdışında da devrimci ve "sol" grupların tabanında da gözle görülür bir geri lene olduğunu gösterdi.

Bizim açımızdan, bu yürüyüş modern revizyonistlere karşı i deolojik mücadelenin, bunların karşı-devrimci yüzlerinin teşhirinin ne kadar önemli olduğunu; Rus sosyal emperyalizminin propogandacılarının devrimci çevreler içinde artık eskisin —den çok daha rahat bir biçimde 'devrimci' geçinebildikleri-

ni gösterdi. Yaptığımız propoganda —bütün hata ve eksikliklerine rağmen— esasta doğru ve olumlu idi. Bu yürüyüşe katılmamız ve fakat propoganda yapmamızın doğru olduğunu pratik de doğruladı.

Açıkta ki, bir alternatif yürüyüş komitesi, bizim propogandamızın etkisini artırır; ve oportünist-revizyonist cepheye daha önemli bir darbe vurabilirdi. Ama bu, Merkez Komitesi'nin genelgesinde ortaya konduğu gibi, ancak Partinin içteki çalışmasını bir süre önemli ölçüde aksatmak pahasına gerçekleştirilebilir bir alternatifti; Merkez Komitesi, içinde bulunulan ortamda bunu yapmayı tercih etti.

IV.**12 EYLÜL TOPLANTILARIMIZ**
oooooooooooooooooooooooooooo

Merkez Komitemiz, 12 Eylül ile ilgili olarak, 12 Eylül'ün yıl dönümünde yapılacak olan, oportünistlerin de davet edildiği açık tartışma toplantılarının bizim bugünkü görevlerimiz açısından, protesto ve buna bağlı olarak eğitimin iyi bir aracı olduğu sonucuna vardı. Ve 12 Eylül'ün yıldönümünde tartışma toplantıları yapma kararı aldı. Bu toplantıların amacı, ve gündemi Partiyeye şöyle duyuruldu:

"Toplantılar:

Toplantılarda amaç, 12 Eylül konusunda bizimle oportünistler arasındaki ayrım çizgilerini ortaya çıkarmaktır.

Bu toplantılar 12 Eylül Pazar günü ...de yapılacaktır. Yakın olan yerlerde ... birleştirilip bir ortak toplantı yapılması yararlı olabilir. Buna bölgelerde tartışılarak karar verilmelidir. Toplantılar için propoganda yapılmalı, oportünistler da çağrılmalıdır. Ayrıca kardeşler ve devrimci yabancı teşkilatlar da çağrılmalı, gelirlerse yanlarına çevirmen verilmelidir.

Toplantının gidişatı:

Toplantıda şu ana başlıklar altında görüşler konduktan sonra tartışmaya geçilmelidir:

- 12 Eylül öncesinde sınıf mücadelesinin gerçek durumu ne idi? 12 Eylül esas olarak hakim sınıflar arasındaki bir dalışmanın ifadesi mi idi? Yoksa yükselen sınıf mücadelesinin bastırma amacı ile çekilmiş bir imdat freni miydi? Cunta hakim sınıfların bir kanadının mı temsilcisi?
- Emperyalizm ve 12 Eylül?
Cunta 'Amerikancı mı?' Batı Avrupa ve Rus sosyal emperyalizmi cuntaya desteklemiyor mu?
- Cunta halkın kendiliğinden hareketi açısından ne getirdi, örgütlü devrimci hareket açısından ne getirdi? Yenilgi gerçeğinden çıkarılan dersler?
- Cuntaya karşı mücadelenin perspektifi? Mücadelenin ağır lık noktasını ne oluşturmali? "

İşte bu temelde kardeş örgütler tartışmalara davet edildi. Bu temelde oportünist örgütlere açık çağrı yapıldı.

Bu temelde 12 Eylül 1982'de Batı Almanya'da Castrop, Aachen, Hamburg, Stuttgart ve Nürnberg şehirlerinde; Batı Berlin'de; Fransa'da Paris, Lyon ve Nantes şehirlerinde; Avusturya 'da Viyana şehrinde toplantılar yapıldı.

Bu toplantıların Batı Almanya'da Hamburg, Castrop, Aachen, Stuttgart'ta ve Batı Berlin'de yapılanlarına kardeş örgütlerden temsilciler geldiler. Ayrıca Avusturya'daki toplantıya da kardeş örgüt temsilcileri geldiler. Ve onlar doğrudan tartışmaya katıldılar. Bizim sözcülerimizle eşit söz hakkına sahip olarak görüşlerini savundular. Oportünist örgütlere özel olarak söz hakkı verileceği söylendiği halde, hiçbir oportünist örgüt adına toplantılara resmi temsilci katılmadı. Toplantılara katılan tek-tük oportünist örgüt sempatizanları 'kişi-sel görüş' savunma temelinde yer yer tartışmalara katıldılar. Ama toplantılar esas olarak kardeş örgütlerimizin temsilcilerinin katıldığı yerlerde, onlarla bizim aramızda tartışma toplantıları olarak geçti.

Toplantılarda, aşağıda Belge 15 olarak yayınladığımız açık konuşması okunduktan sonra gündeme geçildi.

Kardeşlerin geldiği bütün toplantılarda, kardeş örgütlerin temsilcileri önce gündemin değiştirilmesi; ve 'oportünistler

zaten gelmediği için ve kardeş örgütlerle aramızda çok önemli gelişmeler olduğu için, tartışmanın bu gelişmeler üzerine tartışmaya dönüştürülmesi' yönünde öneriler getirdiler. Kardeşler somut olarak gündem konusunda, toplantılarda dağıttıkları dört tez üzerine tartışılmasını önerdiler. (Dört tez ve cevabımızı belge olarak yayınlıyoruz. Bkz. Belge 16/17)

Onların tartışmanın merkezî olarak hazırlanan gündemini de tartışma önerileri bütün toplantılarda haklı olarak reddedildi. Ve getirdikleri tezlerin bir bölümü üzerine zaten tartışma içinde tartışılacağı; geri kalan bölümü üzerine ise zaman kalırsa tartışılabileceği belirtildi.

Aachen ve Castrop'daki toplantılardaki GDS temsilcileri; bunun üzerine demagogik bir tarzda, 'Biz zaten küçük örgütüz, tabii gündemi tartışma durumumuz yok' şeklinde; sanki gündem değişikliği onlar 'küçük olduğu için' bir tavır takındılar. Bu bağlamda GDS daha sonra bizim bu tavrımızı, "kendileri ile ciddi bir tartışma" zaten düşündüğümüz şeklinde yorumladı. Kendi içimizde ve çevremizde az sayıda yoldaş da böyle bir 'eleştiri'ye katıldılar. Biz bu konuda da belgeleri yayınlıyoruz. (Bkz. Belge 18/19)

Toplantılarda tartışmalar kardeşlerin bizim bildirimize getirdiği eleştiriler konusunda yoğunlaştı; bunun dışında devrimci durum konusunda da tartışmalar oldu. Kardeşler, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de devrimci durum olduğu konusunda kuşku küları olduğu yönünde eleştiriler getirdiler. Ayrıca bu konuda bizim Lenin'in 'bağımız tarihi eylem' konusundaki görüşünü de doğru savurmadığımız yönünde eleştiriler getirdiler. Bu konudaki tartışmayı önümüzdeki dönemde belgelere dayalı olarak yürüteceğiz.

Ayrıca çeşitli emperyalist güçlerin Türkiye'de durumu üzerine, ve bizim bu konudaki tavrımız üzerine tartışmalar yürüdü. Bu konuda tartışmayı GDS'in bildirisine getirdiğimiz eleştiride belgeliyoruz; ve ayrıca bu konuda yazılan özel yazı ile de tavrımızı açıklıyoruz.

Bütün toplantılara toplam 370 kişi katıldı. Bunların 330'u bizim çevremizden; 15'i kardeşlerin çevrelerinden ve gerisi şu veya bu oportünist örgütün çevresinden idi. Kuşkusuz seferber edilen kitle açısından bu eylem başarılı olmadı. Batı Almanya'da St. çevresi dışında olan yerlerde seferber etme; bunun dışında Paris'te seferber etme, seferber edilebilecek sınıya göre oldukça düşük oldu. Bunda bu konuda yeterince insaniyatlı davranmamak, yeterince propoganda yapmamak önemli bir rol oynamıştır. Bunda propoganda çalışmasına katılması gereken yoldaşların bir bölümünün alınan kararla hemfikir olmaması; bu kararın doğruluğu konusunda ikna olmamış olmaları; bunun sonucunda adam sendeci bir tavır takınmış olmaları; yapılabilecek olanın en azı ile yetinmeleri de rol oynamıştır. Ve tersiz propoganda kitleler içinde (bizim çevremizdeki kitle içinde de) yaygınlaşan geri çekilmeci eğilimlerle; ve eskiden beri teorik tartışma toplantılarına duyulan ilgi azlığı (yürüyüş, miting, vb. eylemlerle karşılaştırıldığında) birleşince bu durum ortaya çıkmıştır.

Bunun dışında tartışmalara doğrudan katılımın Partili ve örgütlü sempatiniz yoldaşlar açısından da düşük olması; bu konuda da hazırlığın yeterli olmadığını göstermiştir.

Toplantılar bu temel olumsuzluklar dışında olumlu ve başarılı olmuş, bir dizi sorunun ortaya çıkmasında önemli bir araç olmuştur. Bu tip toplantılar önümüzdeki dönemde de düzenlenmelidir.

Bu toplantıların yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız temel olumsuzlukları; aslında Merkez Komitemizin hem yürüyüş, hem toplantıların gücümüzü açacağı şeklindeki somut değerlendirmesinin doğru olduğunu da gösteren bir olgu olmuştur.

Yürüyüşe hangi grubun safında kaç kişi katıldı?

Oportünist-revizyonist cephe büyük başarı olarak satmaya çalıştığı "tarihi" eylemine katılanların sayısını her zaman yaptığı gibi abartarak verdi. Gerçek durum şöyledir:

GRUP KATILAN KİŞİ SAYISI

Dev Yol	2020
Dev Sol	350
Dev Savaş	70
Cephe	110
Kurtuluş	110
Proleter Dayanışma	190
Birlik Yolu (TKEP)	175
Halkın Kurtuluşu	1310
Partizan	1300
Halkın Yolu	30

THKP kökenli teşkilatlar toplam 3025 kişi yürüdüler.

Kawa	60
PKK	780
Koçkak	55
Tekoşin	40
Rızgari	25
Ala Rızgari	20
KKDK	120
Kawa Dengé	25
Komkar	550

Kürt işçi sınıfının temsilcisi olma iddiasında olan örgütlerin toplam 1675 kişisi vardı.

Bunların sosyal-faşist olarak bildiğimiz kesimi (Komkar, KKDK), 770'ini oluşturdu. Kawa dışındaki diğer örgütlerin (Kawa'nınki de 12 Eylül yürüyüşünün gösterdiği gibi tutarlı bir şekilde değil) sosyal emperyalizme karşı tavır aldıkları zaten yoktur. Tersine bunlar "sosyalist" Sovyetler Birliğinin açık propagandasını yapmaktadırlar.

FİDEF	1020
DİBFAK	110
TKP/B	60
İşçinin Sesi	165
TSİP	100

Rus sosyal emperyalizminin propagandacısı durumundaki örgütlerin toplamı 1415 kişi idi.

Diğer örgütler:

BWK (B. Alman K. Birl.-3 dünyacı)	270
KPD (Eski AKP/ML - AEP'ci)	250
MLPD (Mao Zedung Dü. savunucusu)	165
Autonome (Kendiliğindenci)	340
GIM (Troçkist)	100
Bir Alman Troçkist grubu	35
Halkın Mücahitleri (İran)	50

Diğer örgütler toplam 1210 sayısını buldular. DHB, KPD'nin içinde yürüdü.

Batı Almanya'da sosyal emperyalizmin propagandacısı DKP, TKP ve İşçinin Sesi blokları içinde yürüdü.

TOPLAM: 10 005

Bu yürüyüşe katılanların sayısı, geçen yıl Duisburg'da; sosyal faşistlerden ayrı olarak yapılan yürüyüşün sayısından azdı.

Emperyalizmin Türkiye'deki durumu

(Veya Cunta hangi emperyalist güçlerin çıkarlarının temsilcisi?)

Bolşevik Partizan'ın 1 Eylül 1982 tarihli ikinci sayısında, "Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz" başlıklı yazı - nın "Emperyalizm ve 12 Eylül operasyonu" ara başlıklı bölü - münde şu tespiti yer vermiştik:

"12 Eylül operasyonu, Türkiye'deki hakim sınıflar kadar; baş ta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, batılı em peryalist güçlerin de çıkarlarını korumak için gi rişilmiş bir operasyondur. Bu operasyonda doğrudan par mağı olmayanlar, bu operasyonu desteklemiş ve onaylamışlar dır. Rus sosyal emperyalistleri ise, çıkarları gereği bu ope rasyona karşı çıkmamış, dolaylı destek vermiştir."

Bu tespit, Bolşevik Partizan'ın 11/1 sayısındaki tespitle u - yum içindedir. (Bkz. BP 11/1, s.9)

12 Eylül'le ilgili çıkardığımız bildiride, oportünistler ile polemik içinde, onların Cuntayı "Amerikancı" görüp gösterme - lerini, diğer batılı emperyalistleri ateş hattından çekmele - rini eleştirirken; "Cunta ne kadar Amerikancı ise, okadar da Batı Almancıdır" deniliyor.

12 Eylül'le ilgili seminerlerde (seminerlerin bazılarında) GDS'li yoldaşlar ve içimizden bazı yoldaşlar, bizim bir yer - de Cuntanın başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm em - peryalistlerin temsilcisi olduğu; başka bir yerde, Cuntanın Amerikancı olduğu kadar da Batı Almancı olduğu tespitlerini yaptığımızı söyleyip; bu iki tespitin birbiriyle çeliştiği yö nünde eleştiriler getirdiler. İkinci tespitin doğru oldu ğu - nu; onun savunulması gerektiğini; birincisinin yanlış oldu ğu - nu; özeleştirisinin yapılması gerektiğini, vs. savundular.

Bu gerçekten bir çelişki midir, yoksa bu eleştiri savundu ğu - muz görüşlerin, bu görüşleri ne ile ilişki içinde savundu ğu - muzun kavranmamasından, Türkiye'nin durumunun bilinmemesin - den mi kaynaklanmaktadır? Bu sorulara cevap verebilmek için Türkiye'de emperyalizmin durumunun ne olduğunu verilere daya narak ortaya koymayı gerekli gördük. Yazı aynı zamanda gerek yoldaşlarımız arasında cuntanın baş destekçisi olarak Batı Al man emperyalizmini görme eğilimlerine; gerekse Cuntayı "Ame - rikancı" tespit edip, diğer batılı emperyalistleri demokrat, insancıl, vs. gösteren oportünist örgütlere de en iyi cevabı oluşturmalıdır.

İncelemeye, son dönemde emperyalistlerle ilişkilerde değişen fazla birşey olmadığını göstermek için, Mart 1980 - Eylül 1981 arasındaki gelişmeleri de ekledik.

Emperyalizmin bir ülkeyi boyunduruğu altına almasındaki baş - lıca amaçlar, hammadde kaynaklarını ve mamul mal pazarlarını garanti altına almak, sermaye ihracıyla ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini iliklerine kadar sömürmek, dünya pa - zarları üzerindeki egemenlik dalasında — ülkenin stratejik yerine göre — askeri açıdan avantajlı bir yere sahip olmak şeklinde özetlenebileceğine göre, Türkiye'de emperyalizmin du rumunu ekonomik ve askeri açıdan inceleyelim. Siyasi bağımlı - lık bu ilişkilerin doğal sonucudur.

EMPERYALİSTLERLE EKONOMİK İLİŞKİLER

1945'ten sonra Amerikan emperyalizmi Türkiye'deki ekonomik du rumunu Marshall yardımı, yatırımlar ve krediler ile iyice güçlendirmiştir. 1960'lerden sonra güç dengesinde ABD aleyhine, AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu veya Ortak Pazar) le hine gelişmeler izlemektedir. AET'ye katılabilmek için ilk mü racaatlar Menderes hükümeti tarafından yapılmıştır. Fransa ve İtalya'nın muhalefetine karşın Batı Almanya bu müraعاتları desteklemiştir. Hatta, hazırlık dönemi için AET'nin Türkiye' ye 5 yılda 125 Milyon Dolar kredi verme isteğinin değiştiril - lip, 250 Milyon Dolara çıkarılmasını istemiştir. 1963'te An - kara anlaşması olarak nitelenen ortaklık anlaşması imzalan mıştır. Bu tarihten sonra AET ile, esas olarak da Batı Alman emperyalizmiyle Türkiye arasında ilişkiler gittikçe güçlen - miştir. Esas olarak Batı Almanya diyoruz, çünkü 1963'te AE T'ye ihracatın %44,2'si Batı Almanya'ya iken, bu o ran 1969'da %52,3'e yükselmiştir. 1963-71 dönemin-

de AET'den yapılan ithalatın %52'si, ihracatın %70' i Batı Almanya ile olmuştur. Üç yeni üyenin AET'ye katılmasıyla Batı Almanya'nın payı ithalatta %38'e, ihracatta ise %36'ya inmiştir. Bunun nedeni, özel - likle ithalatta, İngiltere'nin önemli bir yer kap - samasıdır.

Buna karşın ABD'nin toplam ihracat ve ithalattaki yeri şöyle değişmiştir:

İHRACAT		İTHALAT	
1962	%20 (75 milyon dolar)	1963	%31 (210 mi. do)
1971	%10 (69 milyon dolar)	1973	%8,8 (185,5m.d)

Amerikan emperyalistleri bu durumdan hoşnut değildir ve Tür - kiye'nin AET'ye katılma yolunda olduğu gerekçesiyle, yarı-sö mürge ülkelere tanıyabileceği genel ayrıcalıkların Türkiye' - ye tanınmayacağını bildirmiştir.

1977 sonunda batılı emperyalist ülkelerin toplam ihra - cat ve ithalat içindeki payları şöyledir:

Ülkeler	Toplam ithalat içindeki payı (%)	Toplam ihracat içindeki payı (%)
B. Almanya	(1) 16,3	(1) 22,2
ABD	(2) 8,7	(3) 6,9
İtalya	(3) 7,8	(2) 9,3
İngiltere	(4) 6,9	(5) 5,4
İsviçre	(5) 5,8	(4) 6,2
Fransa	(6) 5,7	(6) 5,4
Japonya	(7) 5,4	(14) 1,0
Hollanda	(8) 2,7	(8) 3,3

Görüldüğü gibi, Türkiye'nin dış ticaretinde Batı Al manya önemli bir yere sahipken, ABD ithalatta ikin ci, ihracatta ancak üçüncü sırayı alabilmektedir. Sadece ticaret ilişkilerine bakılacak olsa; Batı Alman emper yalizminin Türkiye'yi birinci sırada sömüren emperyalist bü - yük güç olduğunu söylemek kolaydır; ama yanlıştır.

Emperyalistlerin doğrudan yatırımlarının durumuna gelin ce: 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunundan yararlan - an firmaların ülkelere göre dağılımı 31.12.1977 tarihinde şöyle idi:

6224 SAYILI YABANCI SERMAYEYİ TEŞVİK KANUNUNDAN YARARLANAN FİRMALARIN ÜLKELERE GÖRE DAĞILIMI (31 Aralık 1977)

Memleket	Firma Sayısı	Kararnamelere Göre Yabancı Sermaye Miktarı (Bin TL)	Toplam Yabancı Sermaye İçindeki Payı (%)	Toplam Sermayede Yabancı Sermaye Payı (%)
Almanya	24	328.956	13,16	45
Amerika	19	398.453	16,00	25
Avusturya	5	30.548	1,13	68
Belçika	4	54.975	2,21	15
Danimarka	5	88.617	3,57	35
Fransa	6	408.439	16,46	46
Hollanda	6	122.507	4,84	66
İngiltere	4	58.140	2,64	40
İsviçre	2	5.500	0,22	25
İsviçre	11	243.253	10,80	56
İtalya	6	289.056	11,65	42
Japonya	1	80.000	3,44	40
Kanada	1	51.000	2,65	51
Küveyt	1	240.000	10,56	40
Karım	4	80.860	3,15	60
T o p l a m	99	2.480.307	100,00	39

Yatırımlar konusunda Fransız emperyalistleri birinci sırada gelmekte; onu Amerikan emperyalistleri izlemektedir. Batı Alman emperyalizmi üçüncü; İsviçre dördüncü; Kuveyt(!!!) beşinci sıradadır! Aslında bu sermayeyle çok daha büyük bir sermaye; teknik yardım ve lisans anlaşmalarının da yardımıyla devlet altındaki tutulmaktadır. ABD'nin denetimi altındaki sermaye 1,5 milyar TL'nin üstünde; Batı Almanya'nın ki 725 milyon TL kadardır.

Teknik yardım ve lisans ücretleri emperyalistler için iyi bir gelir kaynağı durumundadır. 1976'da yatırılan sermaye dolayısıyla transfer edilebilir kâr ve lisans ücretlerinin ülkelere göre dağılımı şöyledir:

Ölke	Transfer edilebilir kâr (x bin TL)	Lisans ücreti (x bin TL)
Batı Almanya	40536	8569
ABD	21101	24664
Danimarka	10012	11452
Fransa	5277	7534
Hollanda	46379	388
İngiltere	7968	82
İsviçre	57551	10338
İtalya	14029	18377
Kanada	30040	—

Türkiye'nin dış ticaretinde ve Türkiye'ye yapılan yatırımlarda ilk beş arasında yer alan İsviçre, yatırımlardan elde edilen kâr ve lisans ücretleri beşinci sıraya almaktadır. Hollanda bile Fransa ve İngiltere'nin önünde, Batı Almanya ve ABD gibi büyük emperyalist güçlerle neredeyse aynı payı almaktadır.

Yalnızca bu veriler ele alınsa, bu kez de "İsviçre"yi Türkiye'yi birinci sırada sömüren emperyalist güç ilan etmek kolaydır. Ama bu da yanıltıcıdır.

Kredi verme/borçlandırma yoluyla kendine bağlama uygulamalarında durum daha değişiktir. Bu alanda batılı emperyalist güçlerden ikisi, ABD ve Batı Almanya öne çıkmaktadır.

OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ülkelerinin 1960-1976 döneminde Türkiye'ye verdiği kredilerin toplamı 2692,16 milyon dolardır. Bunun 1804,76 milyonu ABD, 382,62 milyon doları da Batı Almanya tarafından verilmiştir.

Uluslararası örgütlerin aynı dönem içinde verdikleri kredi toplamı 1035,53 milyon dolardır. Bunun 337,18 milyonu Dünya Bankasından(1), 191,49 milyonu Avrupa Yatırım Bankasından(2), 147,24 milyonu da Ortak Pazardandır.

Rus sosyal emperyalistleri de özellikle son yıllarda verdikleri kredilerle alacaklı ülkeler arasında en yukarılarda yer almışlardır. Sovyetler Birliği'nin 1979 sonuna kadar verdiği kredilerin toplamı 2,7 Milyar Dolardır.

1978 yılında OECD çerçevesinde Türkiye'ye 906 milyon dolar kredi verilmiştir. Bu kredilerin ülkelere göre dağılımı şöyledir (milyon dolar olarak): ABD 248, Batı Almanya 200, Fransa 70, Japonya 70, İngiltere 30, İsviçre 30, İtalya 40, Hollanda 20, Avusturya 35, Norveç 71, İsveç 10, Belçika 75, Danimarka 5, Finlandiya 2.

Aynı yıl içinde IMF'den(3) alınan kredi 450 milyon dolardır.

1978 sonunda Türkiye'nin dış borçları milyon dolar olarak şöyleydi:

Uzun vadeli borçlar	Kullanılan kredi	Faiz tutarı
IMF	614	Toplam 1661
Dünya Bankası	577	
IDA (4)	185	
IFC (4)	115	
Avrupa Yatırım Bankası	438	
Yabancı devletler	4535	2568
Para piyasası	482	205
Kısa vadeli borçlar (3 yıldan az)		
Banka	768	Toplam 1574
Dövizle çevrilebilir mevduat	2967	
Kliring	510	
Kabul kredisi	1175	
Satıcı kredileri	942	
Muhtelif (Petrol Ofisi, İran Petrol, Renault kredileri)	658	
TOPLAM	13 966	6008

Mart 1980 - Eylül 1981 döneminde emperyalistlerle yapılan kredi, borç erteleme, vb. anlaşmaların bilançosu da şöyledir:

ABD: Dört kredi anlaşmasıyla toplam 411 milyon dolar kredi olarak, 35 milyon dolar bağış olarak alınmış, altı borç erteleme anlaşmasıyla toplam 516,3 milyon dolar borç ertelenmiş, bir de savunma ve ekonomik işbirliği anlaşması imzalanmıştır.

Batı Almanya: Beş kredi anlaşmasıyla toplam 520 milyon DM kredi alınmış, 393 milyon DM'lik bir borç erteleme anlaşması yapılmıştır.

Fransa: 420 milyon Frank (100 milyon Dolar)'lık kredi, 264 milyon Frank'lık borç erteleme anlaşmaları

İngiltere: Toplam 69 milyon dolarlık iki kredi, 17 milyon dolarlık bir borç erteleme anlaşması

Hollanda: 21,5 milyon dolar ve 43 milyon Florin tutarında iki kredi, 4,9 milyon Florinlik bir borç erteleme anlaşması

Japonya: 85 milyon dolarlık borç erteleme anlaşması

Danimarka: Beş milyon dolarlık kredi ve iki borç erteleme anlaşması

Avusturya: 20 milyon dolarlık kredi ve 36,8 milyon Şilin borç erteleme anlaşması

İsviçre ve Kanada: Toplam 37 milyon dolar kredi

Belçika: 300 milyon Belçika Frankı tutarında kredi

İtalya: 25 milyon dolar kredi

Finlandiya: 3,5 milyon dolar kredi

İspanya: 3 milyon dolar borç erteleme

Avustralya: 6,4 milyon dolar borç erteleme

Norveç: 27 milyon dolar borç erteleme

Polonya: Toplam 340 milyon dolarlık iki kredi anlaşması

Sovyetler Birliği: İskenderun Demir-Çelik İşletmelerinin tevsii (genişletilmesi) için anlaşma, Ticaret anlaşması

IMF: 3 yıllık bir Stand-By düzenlemesi karşılığında 1,6 milyar dolar kredi.

Dünya Bankası: Toplam 825 milyon dolarlık 7 anlaşma

Avrupa Yatırım Bankası: 91,5 milyon dolar ve 4 milyon hesap birimi kredi

Avrupa Konseyi İskân Fonu: 58 milyon İsviçre Frankı, 30 milyon DM, 9 milyar Yen'lik 5 kredi anlaşması

Abu Dhabi İktisadi Kalkınma Fonu: 27 milyon dolar kredi

Suudi Arabistan Kalkınma Fonu: 56 milyon dolar kredi

Buraya kadarki verilerden, Türkiye'ye verilen kredilerde Amerikan emperyalistlerinin öteki batılı emperyalistlerden çok daha ilerde olduğu açıkça görülmektedir. ABD'nin verdiği krediler, diğer batılı emperyalistlerin verdiklerinin neredeyse toplamına eşittir. ABD'nin dışındaki diğer emperyalistlerin öne çıktığı, ama onun verdiği krediler Amerikan emperyalistlerinininkinden ancak yarısı kadardır.

Geçerken meselenin başka bir yanına değinmekte yarar vardır. Yurtdışında çalışan Türkiye'li işçiler her yıl Türkiye'ye emperyalistlerin verdikleri kredilerin çok üstünde döviz göndermektedirler. Egemen sınıflar açısından bu dövizler hayati öneme sahiptir. Bu kaynağın kuru masası halinde, Türk hakim sınıfları bugünkünden çok daha kötü durumlara düşeceklerdir.

Türkiye'nin yeraltı zenginlikleri hangi emperyalist güçler tarafından sömürülüyor?

Petrol: Türkiye'de ham petrol üretiminin %65'i yabancı tekel tarafından gerçekleştirilmektedir. Petrol üretimi Amerikan petrol tekelileri Shell (üretim %52,4'ü) ve Mobil (%12,1) tarafından gerçekleştirilmektedir. Dört petrol rafinerisinde emperyalist sermayenin rolü şöyledir: ATAS'ta Amerikan/İngiliz sermayesi (Shell, Mobil, BP) egemendir. İPRAŞ'ın %49'u Amerikan Caltex firmasına aittir. Batman rafinerisi ABD kredisiz, Aliağa rafinerisi Sovyetler Birliği kredisiz ve teknolojiyle kurulmuştur.

Bor: Dünyadaki bor yataklarının %72'si Türkiye'dedir. Atom santrallerinde ve roketlerde yakıt yapımında kullanıldığından, askeri açıdan büyük önemi vardır. NATO'nun denetimi altındadır.

Krom: Zengin krom yataklarından bir kısmı, sermayesi tamamen İsveç'in olan Türk Maden Şirketine aittir.

Magnesit: Türkiye dünya magnesit üretiminde dokuzuncu sıra dadır. Magnesit üretiminde üç yabancı şirket; %100 Avusturya sermayeli (1970'de 20 milyon TL) Magnesit AG, %100 Amerikan sermayeli (1969'da 9,5 milyon TL) Comag Continental Magnesit ve %100 Amerikan sermayeli Karbonat Maden egemen durumdadır.

Wolfram: Uludağ'daki tesis Batı Alman sermayesi ve teknolojiyi Türk Maden Şirketine aittir.

Yukarıda sıraladığımız madenler dışında, burada Demir-Çelik tesislerinin durumuna da bakmak gerekir. İskenderun Demir-Çelik Rus sosyal emperyalistlerinin kredi ve teknolojiyle kurulmuştur. Ereğli Demir-Çelik'in sermayesinin %18,9'u Amerikan Coppers Associates'e aittir.

EMPERYALİSTLERLE ASKERİ ALANDAKİ İLİŞKİLER

Bu alanda Amerikan emperyalizmi hiçbir emperyalist gücün sahip olmadığı ayrıcalıklara sahiptir. ABD'nin Türkiye'de Radar, Muhabere İstasyonları, Nükleer Deneme Dinleme Üsleri, Nükleer Silahlar Depoları Üsleri, Hava Üsleri dahil olmak üzere 26 üssü vardır.

Türk ordusunun büyük araç donanımı 1964'e kadar tek başına ABD'ye bağlı kalmıştır. Bu tarihten sonra belli değişiklikler olmuşsa da, aşağıdaki tablo ABD'nin yerinin henüz doldurulamadığını göstermektedir.

1970-1976 arasında Türkiye'nin dışarıdan aldığı silahlar:

Ölke	Adet	Toplam fiat (milyon DM)
ABD:		
F-4E Phantom	40	640
F-5	7	77
T-42	5	7
Augusta-Bell	3	4
M-48 tank aksamı	885 tank için	588,1
		1316,1
Batı Almanya:		
Do-28	2	1
Leopard-1 tank	70	119
Denizaltı 209	4	160
Denizaltı 206	2	32,9
Transall C-160 (BRD-Fransa ortak yapımı)	20	360
		672,9
İngiltere:		
Jaguar savaş uçağı	25	530
BN-2	2	1
		531
İtalya:		
F-104 S (Aeritalia)	36	374,2
İspanya:		
F-104 S	7	48,1
İsrail:		
Saar IV Hücumbot	3	87,5
Gabriel II Gemî roketi	150	34,5
Rafaeli-Shafirir (Havadan favaya roket)	80	4
		126

Burada Transall C-160 uçaklarının Batı Alman - Fransız ortak yapımı olduğuna; İtalya ve İspanya'dan alınan F-104 S'lerin de Amerikan yapımı olduğuna dikkat çekmeliyiz. Böylece Amerikan emperyalizminin bu alandaki ağırlığı iyice açığa çıkıyor.

Değınmeden geçilemeyecek bir konu da, Türk egemen sınıflarının ülke içinde savaş araç-gereçleri üretme, savaş sanayii kurma girişimleridir. Bu sorun emperyalizme bağımlılığın en açık örneklerinden birini sergilediği için, burada bahsedilmeye değer bir konudur.

Türk egemen sınıfları savaş endüstrisi kurmak için bir dizi girişimlerde bulunmuşlardır. Menderes hükümetinin girişimleri, Ankara'daki Amerikan makamlarının baskısıyla rafa kaldırılmıştır. Türkiye'de silah sanayinin kurulmasında ilk yapı taşıyı koyan Batı Almanya olmuştur. 1967'den bu yana Batı Alman emperyalistleri Nato Savunma Yardımı çerçeve

sinde ilk kez olarak, silah ve mermi yapımında kullanılan Üretim araçlarını Türkiye'ye verdiler. Sözkonusu olan makineler (lisanslar da dahil), MBB'nin Cobra tank roketlerinin kısmen yapımı, G3 ve M1 tüfek ve makineli tüfeklerinin üretimi ve motorlu araçların harekete geçirici bölümünün onarımı için gerekli makinelerdir.

Türk egemen sınıfları özellikle Kıbrıs çıkartmasına bağlı olarak ABD'nin koyduğu silah ambargosundan sonra işin ciddiye tını ve savaş endüstrisinin ancak ülkedeki ağır sanayinin gelişmesine bağlı olarak kurulabileceğini daha iyi anladılar. 1974'te açılan, savaş sanayii kurma, Türk Silahlı Kuvvetlerini güçlendirme gibi kampanyalarda bugüne kadar milyarlarca lira para toplandı. TUSİAD (Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği)'nin 1974 Aralık sonunda Ankara'da düzenlediği savaş endüstrisiyle ilgili seminerde, devletin öncelikle Demir-Çelik, Elektronik, Motor yapımı, Kimya dallarında geliştirici önlemler alması istenmiştir. Altı Mart 1975'deki kabine toplantısından sonraki basın açıklamasında, savaş sanayiinin kurulması için gelecek dört yılda 110 milyar TL harcanması gerektiği belirtilmiş; Devlet Planlama Teşkilatına (DPT), Sanayi ve Ticaret Odalarına savaş endüstrisinin kurulması için de varolan olanakların hızla araştırılması konusunda talimat verilmiştir. Azami amaç olarak, bes yıl içinde ABD'den alınan askeri araç-gerecin en azından yarısının ülke içinde üretilmesi öngörülmüştür. (Tabii bu işin gerçekleşmesi Amerikan emperyalistlerinin rızasına, kredi ve yatırımlarına bağlı bir şeydir.)

Savaş sanayiinin geliştirilmesi için birinci olarak MKEK (Makina-Kimya Endüstrisi Kurumu)'nun geliştirilmesi; daha geniş çapta küçük silah ve mermi üretimi; havan topu üretimi; uzak tan idareli silah üretimi öngörülmüştür. İkinci olarak, taştı yıcıların ve arazi araçlarının üretimi düşünülmektedir. Bu amaçla Konya'da yılda 100000 motor üretecek bir motor fabrikası kurulacaktır. Üretimin ya İngiliz BMC, ya Batı Alman MAN, ya da Amerikan International Harvester lisansı ile gerçekleştirilmesi düşünülmektedir. (5) Amerikan Good-Year ile, Oyak-Petkim ve Kırşehir Holding beraber uçak ve araba lastiği üretecek bir fabrika kuracaktır. Üçüncü olarak, zırhlı araçların modernleştirilmesi öngörülmektedir. Bu amaçla Batı Alman Krupp ve Luther firmalarıyla Koç Holding Arifiye'de tank onarım ve montaj fabrikası kurmak için anlaşma yapılmıştır. Planlanan 1000 Leopard-1 tankının montajıdır. Tankın bazı parçalarının Türkiye'de üretimi düşünülmektedir. Bunu gerçekleştirmek için asil çelik ve tank gövdesi üretimi gereklidir. Koç Holding tarafından 1974'te Bursa'da yılda 60000 ton üretim yapacak A SIL ÇELİK fabrikası kuruldu, Batı Alman asil çelik işletmeleri DEW ile teknik yardım anlaşması imzalandı. (6)

Dördüncü olarak, 1000 tonluk denizaltı, destroyer, hücumbotu yapımının hızlandırılması öngörülmektedir. 1973 ve 1974'te Gölcük'te iki destroyer yapıldı. Bunlar Amerikan Claude Jones destroyerlerinin kopyasıdır. Gölcük'te yapılan iş, gelişmiş montaj çalışmalarıdır, çünkü yapılan geminin gövdesidir; en önemli kesim, harekete geçirici aksam, silahlar, elektronik araç-gereçler dışarıdan (tabii ABD'den) gelmektedir. Yine Gölcük'te Batı Alman Kiel'deki Howaldt Werke ile işbirliği halinde iki adet 1000 tonluk denizaltı inşa edilmiştir.

Besinci olarak, hava kuvvetlerinin geliştirilmesi öngörülmektedir. Bunun için eskimis uçaklar yerine 200 yeni uçak üretmek amacıyla Ekim 1974'te TUSAŞ kurulmuştur. Uçak sanayiinin inşası içine geçmiş iki dönemi öngörülmektedir. Birinci dönemde su anda seri üretimi yapılan bir uçak Türkiye'de üretilecek; ikinci dönemde TUSAŞ yeni bir savaş uçağının geliştirilme programına bizzat katılacaktır. Egemen sınıfların bu önerisine bes firmadan cevap gelmiştir: ABD'den Northrop, Lockheed, LTV, İngiltere'den Hawker-Siddeley, BAC. (7)

Son dönemde, 17 Kasım 1980'de Batı Alman emperyalistleri ile Türkiye arasında 600 milyon DM'lık uzun vadeli bir özel askeri yardım anlaşması imzalandığını da burada belirtelim.

SONUÇ:

Buraya kadar anlattıklarımızı özetlersek, şu sonuçlarla karşılaşırız:

- Türkiye pazarı tüm emperyalist güçler arasında paylaşılma yarışına sahne olmaktadır. Yalnız batılı emperyalistler değil, Rus sosyal emperyalistleri de bu yarışa dahildir. Sadece büyük emperyalist güçler değil, ufaklar da kendi güçleri oranında sömürüden pay kapma uğrasındadırlar ve bir kısmı bu işte hayli başarılıdır.

Askeri alanda durum değişiktir. Burada, özellikle ağır silahlarda, batılı büyük emperyalist güçler rakipsizdir.

Verilerin tümü ele alındığında, Amerikan emperyalizminin Türkiye'de özel bir yeri olduğunu açıkça gösteriyor. Özellikle bu; verilen krediler/borçlar, askeri yardımlar, üsler, ordunun donanımı gibi konularda daha belirgindir. Batılı Alman emperyalizmi özellikle son 15 yıl içinde, ABD dışında geri kalan batılı emperyalistler arasında öne çıkmıştır, ama onun Türkiye'de oynadığı rol, en azından bugün için Amerikan emperyalizmiyle kıyaslanamaz.

Emperyalistlerle ilişkilerde, yine verilerle ortaya koyduğumuz gibi, 12 Eylül'den sonra da fazla bir değişiklik olmamıştır. Türkiye'nin içinde bulunduğu uluslararası ilişkiler açısından meseleye bakıldığında, önemli değişiklikler (olağanüstü gelişmeler, savaş, vb. bir yana bırakılırsa) beklenmesi de abestir. Türkiye'de egemen sınıflar batılı emperyalistlerden ayrı düşünülmemeyeceği gibi, onların yardımı olmaksızın uzun süre ayakta da duramazlar. Bu Cuntanın iktidarda olduğu dönemde de böyledir. Alacaklılar kapıya dayandı mı, veya borç para gerekli oldu mu, hiç ayrıcalık gözetmeksizin tüm emperyalistlerle anlaşmalar imzalanmakta, imzalamak zorunda kalmaktadır. Tabii bu anlaşmalar emperyalistlere verilen yeni ödünler karşılığında olmaktadır. Avrupa'daki bazı emperyalist ülkelerde tekelci burjuva sözcülerinin bir bölümü Cuntayı insan haklarını zedelediği doğrultusunda "eleştirmekte"dirler. Ama bu "eleştiriler" onların cuntayı mali ve askeri açıdan desteklemesine engel olmamaktadır. Çünkü irili-ufaklı emperyalistlerin Türkiye'deki çıkarlarına ters bir gelişmenin şimdilik önüne geçen bu Cuntadır.

Türkiye önemli derecede uluslararası kuruluşlara borçludur. Bu kuruluşlardan dünya çapında olanlarda (IMF, Dünya Bankası gibi) Amerikan sermayesi; Avrupa çapında olanlarda (Avrupa Yatırım Bankası, AET gibi) Batı Alman ve Fransız sermayesi egemen durumdadır. Diğer emperyalistler bu kuruluşlardaki güçlerine göre söz sahibi olabilmekte; Türkiye'nin sömürsünden güçleri oranında pay alabilmektedirler.

Ayrıca Türkiye'de egemen sınıflar, tekeller, vs. çeşitli emperyalistlerle öyle iç içe girmiştir ki, kompradorları Amerikancı, Batı Almancı, vs. gibi berrak bir şekilde ayırmak zorlaşmaktadır. Koç Holding bu durumu açık bir biçimde serlemektedir. Koç Holding Türkiye'de Fransız Renault otolarını Renault tekeleyle ve OYAK'la birlikte; İtalyan Fiat otolarını aynı şekilde Fiat'la birlikte ufak bir isim değişikliğiyle üretmektedir. Otomarsan Mercedes otobüs üretmektedir. (Aslında bunların hepsi için "üretim" yerine "gelişmiş montaj" kavramını kullanmak daha yerinde olur.) Otomarsan Koç Holding kuruluşudur. Yine Koç Holding kuruluşu olan Otosan'da Amerikan Ford kamyon ve minibusler üretilmektedir. Aynı şekilde, Anadolu'nun motoru Ford markadır.

Gerek Koç Holding özelinde, gerekse diğer holdingler için bu gibi örnekler çoğaltılabilir.

Durum böyle olunca, Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların, vs. vb. iktidar aracı olan cunta için, sadece şu emperyalist gücün çıkarlarını savunuyor denebilir mi? Avrupa'da kendine sosyalist, sosyal-demokrat diyen bazı emperyalist sözcülerinin sahte eleştirilerine, Cuntaya getirdiği sözümona eleştiriler nedeniyle birkaç ay hapis cezası yiyen Ecevit'le ilgili uygulamalara bakıp, sorunun özüne bakmadan; Cunta Amerikancıdır gibi tespitler yapmak, ahmaklık değil de nedir? Sıkılan tüm palavralara karşın (Partizan oportünistlerinin kulakları çınlasın!), böyle safsatılarla vunan tüm oportünistler Türkiye gerçeklerinden işte böyle madden ve manen kopukturlar.

Yukarıda yazdıklarımızdan çıkan tek doğru sonuç; Cuntanın başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistlerin çıkarlarını koruduğudur.

Cuntayı sadece Amerikancı gösteren oportünistlerle polemik içinde, "Cunta ne kadar Amerikancı ise, o kadar da Batı Almancıdır" gibi görüşler savunmak hiç de yanlış değil; tam tersine, yapılması gereken bir iştir. Bu kesinlikle, Alman ve içimizden bazı yoldaşların yaptığı gibi, biz iki emperyalist gücün Türkiye'de oynadığı rolü eşit görmüşüz biçiminde yorumlanmamalıdır. Cunta tüm batılı emperyalist güçlerin çıkarlarını temsil ediyor diyorsak; bu emperyalist güçlerin Türkiye'deki çıkarları oranında bir temsil demektir. Bunun böyle olması da doğaldır zaten. Bu anlamda, Cunta sadece Amerikancı, Batı Almancı değil, örneğin Fransızcıdır da.

● Cuntanın son dönemde Sovyetler Birliği ile yaptığı anlaşmalar, yayınlarmızda tespit ettiğimiz Rus sosyal emperyalistlerin tavrına da iyi örnekler oluşturmaktadır.

Yazı içinde geçen yabancı sermaye miktarı, vs. gibi verilerin bugünkü değerinin iyi anlaşılması için, döviz kurlarının nasıl geliştiğini de ekleyelim. TL'nin değeri 1977'den bu yana öyle hızlı düşmüştür ki, 1977 sonunda Türkiye'de yabancı sermayenin durumunu gösteren tablodaki miktarlar bugün için oldukça az gibi görünmektedir. Oysa 1977 sonunda 1 dolar= 20 TL iken; bugün 1 dolar nerdeyse 180 TL olmuştur. Dolayısıyla oradaki rakamları ya dolar üzerinden göstermek, ya da 9 ile çarpmak gerekir. Örneğin ABD sermayesi TL'nin bugünkü değeri üzerinden hesap edilirse, 398453 000 TL değil, yaklaşık 3,5 milyar TL'dir.

Döviz kurları (ABD doları karşılığı olarak): Ağustos 1970, 14,5 TL; Mayıs 1974, 13,5 TL; Ağustos 1975, 14,5 TL; Nisan 1976, 16 TL; Eylül 1977, 19,25 TL; Mart 1978, 25 TL; Nisan ve Haziran 1979, 47,10 TL.

Dipnotları:

- (1) Dünya Bankasında Amerikan sermayesi egemendir.
- (2) Avrupa Yatırım Bankasında, Avrupa'daki ülkeler şu oranlar da ortaklılar (% olarak): Batı Almanya, 25,95; Fransa, 25,95; İngiltere, 18,7; İtalya, 11,9; Hollanda, 7,95; Belçika, 6,25; Danimarka, 2,5; İrlanda, 0,6; Lüksemburg, 0,2.
- (3) Ortak Pazarın kredileri için de aynı oran sözkonusu olabilir.
- (4) IMF (Uluslararası Para Fonu)'de egemen olan Amerikan sermayesidir.
- (5) IDA (Uluslararası Kalkınma Ajansı), IFC (Uluslararası Finans Kurumu) Amerikan emperyalistlerinin kuruluşlarıdır.
- (6) Bu fabrika şimdi üretimdedir. Bildiğimiz kadarıyla İngiliz BMC lisansıyla üretim yapmaktadır.
- (7) Bu fabrika da şimdi üretim yapıyor. Tank montaj fabrikası henüz kurulmadığı için, ürettiklerinin önemli bölümünü Ortadoğu ülkelerine ve Avrupa'ya ihraç ediyor. İçinde bulunduğu ekonomik sıkıntıdan birkaç ay önce devlet tarafından yapılan 200 milyon TL'lik yardımla şimdilik kurtarıldı.
- (8) Bu alanda Amerikan emperyalistleri galip çıkmışa benzer. Geçtiğimiz aylarda günlük gazeteler, Amerikan F-5E, F-16 veya F-18 uçaklarından birinin üretimine başlanacağı yazdılar.

Yazıyı kaleme aldıktan sonra Türkiye ile ABD ilişkilerinde önemli bir yeni gelişme oldu.

Kasım ayı içinde Brüksel'de yapılan NATO Sonbahar görüşmeleri sırasında ABD adına devlet sekreteri Richard Perle; Türkiye adına ise General Necdet Öztörün tarafından daha önce hazırlanmış ve üzerinde görüşülmüş olan yeni bir ikili anlaşma imzalandı. Anlaşmanın detayları gizli! Bu anlaşma üzerine Türk hükümetinin yaptığı kısa açıklamada, anlaşmanın "kriz ve savaş halinde NATO çerçevesindeki üslerin birlikte kullanımına hizmet ettiği" tespit ediliyor. Çeşitli kanallardan dışarı sızan haberlere göre ise Doğu Anadolu'da Van ve Batman'daki askeri hava alanlarının modernleştirilmesi; Muş'ta yeni bir askeri hava alanının kurulması; Sinop'ta bulunan NATO dînleme üssünün yeniden düzenlenmesi gibi projeler bu anlaşmada yer alıyor. Özellikle Körfez bölgesindeki bir karışıklığa müdahale için Amerikan emperyalistlerinin yetiştirdiği Çevik Kuvvet'in nerede yerleşeceği sorunu bu NATO Sonbahar toplantısının tartışılacak konularından biri idi. Bu kevvetinin azından bir bölümünün Türkiye'de yerleşmesinin anlaşmada yer almış olması kuvvetle muhtemeldir. Bütün belirtiler, Türkiye'nin ABD için de; batı Avrupalı emperyalistler için de vazgeçilmez bir sıçrama tahtası olduğunu; özellikle de ABD emperyalistlerinin Türkiye'de askeri hakimiyet konusunda yeni avantajlar sağladığını gösteriyor.

GDS ile 12 Eylül eylemi konusunda mektuplaşma:

Merkez Komitemiz GDS'e yazdığı 20.7.1982 tarihli mektubunda, 12 Eylül konusunda düşüncüklerini şöyle bildirdi:

" Size burada kısaca 12 Eylül ile ilgili olarak görüşlerimizi bildirmek ve sizin ne düşündüğünüzü sormak istiyoruz:

Biz hiçbir yürüyüşe, blok olarak da olmasa, katılmayacağız. Biz yapılacak olan çeşitli yürüyüşlerde propaganda yapıp bildiri dağıtacağız. Yürüyüşler büyük bir ihtimalle Cumartesi günü olacaktır. Biz büyük bir ihtimalle pazar günü ...de esas konusu "12 Eylül, sebepleri, darbe öncesi ve sonrasında durum, perspektifleri -miz" olan tartışma toplantıları yapacağız.

Bu toplantılara siz gayet tabii içtenlikle davetlisiniz. Biz toplantıların tümünü iki dilde yapmayacağız. Amasizin yanınıza tercüman verme imkânını yaratacağız, ki siz tartışmayı izleyebiliş, kendiniz de tartışmaya katılabilesiniz.

GDS buna 17.8. tarihli mektubu ile şu şekilde cevap verdi:

Sizin bu konudaki ilk planlarınızı bütünü ile yanlış buluyoruz. Bu görüşümüze göre, bu yılki Kızıl 1 Mayıs'tan geriye atılmış bir adımdır, çünkü 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, ML politikanın özsel (çok önemli -CN) bir noktası, artık çıkış noktası olarak alınmamaktadır. Kastedtiğimiz, tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma ve onların adım adım KARŞI-DEVİRİM kamplarına geçme, onların açık açık karşı-devrimci sosyal faşist örgütlerle gittikçe güçlenen ittifakları karşısında, BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMANIN ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZ -eğer merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilecek (eingreifen - 'müdahale etmek' -CN) durumda isek- olduğudur.

Bizim için (herhalde sizin için de) 1 Mayıs'ın ve 12 Eylül'ün pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu, tartışma gerektirmeyen bir gerçektir. Hatta bize siz 1 Mayıs tartışması içinde, 12 Eylül'de merkezi mobilize etmenin daha kolay olduğu, daha çok kişinin geleceği vs. şeklinde garanti verdiniz.

Bizim görüşümüz: Devrimin bayrağı 12 Eylül'de mutlaka ba-

ğımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulmalıdır. Bolşeviklerin yürüyüşü öyle bir örgütlenmelidir ki, bu yürüyüş gösterici bir şekilde (demonstratif) oport. ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne rastlamalı (siddetli çatışma olmadan). KARŞI MİTING yapılmalı. Ve bu plana bağlı olarak, oportünist ve revizyonist grupların yürüttüğü yürüyüşe katılanlar içinde masiv propaganda. Üz şu olmalı: Çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun AKİMA KARŞI yüzmeye hazır olduğu, sayıca az olmasına rağmen (bütün oportünistler buna bakar) KESİNLİKLE KARŞI ÇIKTIĞI açıkça ortaya konmalı, gösterilmelidir.

Bütün bunlar yapılmadan, kendi insanlarımızı bildiri dağıtımına ve tartışmaya dağıtmayı bütünü ile yanlış buluyoruz.

Karşı-devrimci ve oportünist gruplar mutlaka ELEŞTİRİLMELİ. II. Parti Konferansının aldığı karara uygun olarak, kavranacak esas halka konusunda ÖZELEŞTİRİ. Marx ist-Leninist teori, ideolojik tartışma - Parti inşası pratiğine bağlı olarak mutlak propaganda edilmeli. Bütün ülkelerin Marksist-Leninistlerinin milliyetçiliğe karşı birliği.

diğiniz merkezi yürüyüşün, oportünist ve karşı-devrimci grupların yürüyüşüne karşı bir gösteri olması gerektiğini belirtiyor sunuz.

Bu konuda diyeceğimiz şudur:

Merkez Komitemiz Temmuz ayı içinde yaptığı toplantıda konu ile ilgili görüşme sırasında, sizin önerdiğiniz biçimde bir merkezi bağımsız yürüyüş üzerinde de durmuş; ve "eğer yürüyüş yapılacaksa, bunun bizim açımızdan doğru biçim" olduğu konusunda fikir birliğine varmıştır. Gerçekten de eğer 12 Eylül ile ilgili olarak düzenleyeceğimiz tartışma toplantılarına ek olarak bir de yürüyüş düzenleyecek durumda olsak; yürüyüşün sizin önerdiğiniz biçimde olması gerekirdi.

12 Eylül ile ilgili olarak yaptığı tartışmada Merkez Komitemiz, bugünkü görevlerimizi ve gücümüzü somut olarak değerlendirdi. Bugünkü görevlerimiz açısından 12 Eylül ile bağıntılı olarak esas görevin; i- çimizde ve çevremizde (önce yakın çevre -mizde !) 12 Eylül konusunda yanlış görüşleri yıkmak için eğitim olduğu; dışta ise bu esas göreve bağlı olarak doğru görüşlerin oportünist-revizyonist görüşlerle polemik içinde güç oranında yaygınlaştırılması gerektiği sonucuna vardı. Bugün 12 Eylül konusunda esas göreve en iyi hizmet edecek aracın, yakın çevreyle yapılacak (oportünistlerin de davet edileceği) tartışma toplantıları olduğu sonucuna vardı.

Merkez Komitemiz, gerek oportünistlerin-revizyonistlerin etkilediği kitleye doğru bir alternatifin (yürüyüş olarak da) varlığını gösterilmesi; ve oportünizme - revizyonizme karşı mücadele açısından; gerekse bizim kendi çevremizin eğitimi açısından, merkezi bağımsız bir yürüyüşün büyük yararlar sağlayacağı; ancak böyle bir yürüyüşü, yapılması mutlaka gerekli olan tartışma toplantılarına paralel olarak düzenlemek için; Partinin içindeki tayin edici önemde bir dizi çalışmasının bir süre için aksatılmasının kaçınılmaz olduğu tespitini yaptı. Merkez Komitemiz bu tespitten sonra, bu yıl 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, bunun yerine tartışma toplantıları yürütme kararı aldı. Bunun yanında, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne de güçlü bir propaganda grubu göndererek görüşlerimizi çeşitli araçlarla yayma kararı aldı.

Bizim görüşümüze göre, aldığımız bu karar doğru bir karardır. Gücümüze uygun bir karardır. (*) Bizim görüşümüze, bu kararın uygulanması ile de 'devrimin bayrağı yüksekte tutulmaktadır.' Sizin merkezi yürüyüşü 'mutlak' gereklilik olarak görmemiz, bir aracı adeta amaç haline getirmemiz demektir. Şiz bizden bu 12 Eylül'de

"çok küçük ve devrimci temel tezleri savunan bir grubun ... akıma karşı yüzmeye hazır olduğunuzu ... açıkça göstermemizi" talep ediyor sunuz. Görünen odur ki, sizin için 'açıkça göstermek' yalnızca bir merkezi yürüyüşle mümkündür. Bütün oportünist ve revizyonistlerin katıldığı bir yürüyüşe bizim katılmamız, toplantılar düzenlememiz; yürüyüşte gidip görüşlerimizi yaymamız 'sizin için' bizim oportünist-reviz-

Merkez Komitemiz 9.9. tarihli mektubu ile GDS'in bu görüşlerini şöyle cevaplandırdı:

GDS Yönetimine:

9.9.1982

Bu mektupta, 17.8. tarihli mektubunuzun 12 Eylül ile ilgili olan bölümü konusunda tavır takınacağız.

17.8. tarihli mektubunuzda, bizim 'bu konudaki ilk planlarımızı bütünü ile yanlış bulduğunuz; ve sizin görüşümüze göre 'devrimin bayrağının' '12 Eylül'de mutlaka bağımsız bir merkezi yürüyüşle yüksekte tutulması' gerektiğini bildiriyor; ve öner-

yonist cepheye 'KESİNLİKLE KARŞI ÇIKTIĞIMIZI' 'açıkça göstermek' demek değildir. Yazdıklarınız kesinlikle bundan başka hiç bir anlama gelmez, ve sizin nasıl bir aracı mutlaklaştırdığınızı ve böylece Marksizm-Leninizmden uzaklaştığınızı açık göstermektedir. Biz bu 12 Eylül'de yaptığımız işlerle oportünist-revizyonist cepheden kendimizi kalın çizgilerle ayırıyoruz; aksi ma karşı yüzüldüğümüzü açıkça ilan ediyoruz ve fakat bunu —bugün gücümüz buna elverdiği için— merkezi bir yürüyüşle değil, başka araçlarla yapıyoruz. Sizin için ise ya merkezi yürüyüş yapılır; o zaman 'akıma karşı yüzüldüğü' gösterilmiş olur, ya da HİÇ !

"Bütün bunlar yapılmadan (bütün bunlarla kastedtiğiniz, merkezi bir karşı-gösteri, yürüyüşe katılanlar içinde yoğun propagan dadır) kendi insanlarınızı bildiri dağıtımına ve tartışmaya dağıtmayı **bütünü ile yanlış buluyoruz**" diyorsunuz. İşte burada sizinle kökten ayrılıyoruz. Sizin için eğer merkezi yürüyüş yapılmazsa; bildiri dağıtmamız, görüşlerimizi yaygınlaştırmaya bu şekilde çalışmamız **bütünü ile yanlıştır**. Biz bunun için yürüyüş yapılmasını **mutlak** gereklilik olarak görmüyoruz. Ve yaptığımız **bütünü ile yanlış** değil, doğrudur. Bir şeyi ya maksimum en iyi biçimi ile yapmak; ya da hiç yapmamak. İşte sizin görüşlerinizin vardığı sonuç budur.

'Çok devrimci' görünen 'maksimum'u yapmayı talep etme, sonuçta 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında her türlü aracı reddeden; 'bağımsız merkezi yürüyüş' dışında hiçbir eylemi 'bağımsız ortaya çıkma'dan saymayan konumu ile oportünizm önünde geri çekilmeye varmaktadır.

Siz 17.8. tarihli mektubunuzda:

"Bu (12 Eylül hakkındaki ilk planlarımızı-doğrusu aldığımızı karardır —YN) bizim görüşümüze göre bu yılki 1 Mayıs'ta en azından sizin tarafınızdan kabul edilmiş olan, **Marksist-Leninist politikanın özel bir çıkış noktası, artık çıkış noktası olarak alınmamaktadır**" diyorsunuz. Bu özel noktada konusunda da şunları söylüyorsunuz:

"Tam da bütün oportünist örgütlerde ilerleyen batağa batma, onların adım adım karşı-devrim kampına geçme, onların açık karşı-devrimci sosyal faşist örgütlerle git-tikçe güçlenen ittifakları karşısında —eğer merkezi olaylarda **pratik siyasete katılabilecek durumda isek— BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK ÇOK ÖNEMLİ VE VAZGEÇİLMEZDIR.**"

Burada söylediklerinizin de bir aracı nasıl mutlaklaştırdığınızı açık belgesidir.

Önce şunu tespit edelim ki; Komünistler açısından —merkezi olaylarda, yalnızca merkezi olaylarda değil, eğer pratik siyasete katılabilecek durumda iseler, sınıf mücadelesinin her alanında bütün önemli olaylarda— **BAĞIMSIZ ORTAYA** çıkmak, yalnızca bugünün değil, her zamanın görevidir; her zaman çok önemli ve vazgeçilmezdir. Bu gün komünistlerin, modern revizyonizmin ihaneti sonucu, aşırı güçsüz bir durumda olması, işin çok başlangıcında olmaları, komünistlerin pratik siyasete katılmalarını (sizin deyiminizi kullanıyoruz) oldukça sınırlamaktadır. Onların şimdilik daha çok merkezi önemde olaylarda pratik siyasete —şu veya bu ölçüde— şu veya bu araçlarla katılmasına imkân vermektedir. Durum budur. Siz yukarıda alıntı yaptığımız yerde, objektif olarak, "bağımsız ortaya çıkma"nın bugün önemli ve vazgeçilmez olduğunu söyleyerek, sanki bu sorunun sadece bugün böyle olduğu yorumuna açık kapı bırakıyorsunuz. Ama burada bizim esas dikkat çekmek istediğimiz sorun başkadır:

Siz, bizim 12 Eylül ile ilgili olarak aldığımız kararlar, Marksist-Leninist politikanın özsel bir noktasını artık çıkış noktası olarak almadığımızı iddiasını getiriyorsunuz. Bizim aldığımız kararlar, size göre "bağımsız ortaya çıkmak"tan vazgeçilmiştir.

İşte burada çok açık bir biçimde **merkezi yürüyüş** aracını mutlaklaştırdığınızı bir kez daha belgelenmektedir. Biz bu 12 Eylül'de tartışma toplantıları yapacağız, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne giderek propaganda yapacağız, bütün oportünist-revizyonistlerin birleştiği; bizim çevremiz ve içimizde oportünist ve revizyonistlerin yürüyüşüne (ayrı blokla) katılma yönünde yaygın bir istek olduğu ortamda, bu yürüyüşü reddedeceğiz; buna karşı mücadele edeceğiz; ama bunun adı "**BAĞIMSIZ ORTAYA ÇIKMAK**" olmayacak. Böyle bir görüş ve eleştiri getirmenin bir tek anlamı vardır. Siz burada hiçbir yanlış anlamaya izin vermeyecek berraklıkla, **merkezi yürüyüş** ile "bağımsız ortaya çıkma"yı **eleştiriyorsunuz**.

Bu şekilde, yürüyüş biçiminde bir eylemi herşey göstermeye çalışan oportünistlerle aynı konuma düşüyorsunuz.

Siz mektubunuzda, "eğer merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilecek durumda isek" diyorsunuz. Sorun yine 'merkezi olaylarda pratik siyasete katılabilmek'ten ne anlaşıldığı sorunudur. Biz meselâ merkezi bir olayda, o olayla ilgili Marksist-Leninist tavrı içeren bir bildiri çıkarıp, onu yaymayı da 'pratik siyasete' katılmanın bir biçimi olarak görüyoruz. Ve bugüne dek sizin de öyle düşünüp, savunduğunuzu düşünüyorduk. Ancak bu mektubunuzdaki tavrınız durumun böyle olmadığını gösteriyor. Bu konuda açıklama yapmanızı bekliyoruz.

"1 Mayıs ve 12 Eylül'ün pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu tartışma gerektirmeyen bir gerçektir" diyorsunuz. Doğru. Biz zaten bunu tartışma konusu etmedik. Ve her iki olayda da, gücümüze ve görevlerimize uygun olarak 'pratik siyasete müdahale' ettik, ediyoruz. Bu iki olayın da 'pratik siyasete müdahale etmemiz gereken merkezi olaylar olduğu' ne kadar tartışma götürmez bir gerçektir; 1 Mayıs'ın enternasyonalistler açısından 12 Eylül'den çok daha önemli olduğu da o kadar tartışma götürmezdir. Eğer soruna böyle yaklaşırsanız, o zaman neden 1 Mayıs

ta yürüyüş aracını kullandığımızı halde; gücümüzde fazla bir değişiklik olmadığı halde, 12 Eylül'de —merkezi olarak mobilize etme daha kolay olduğu halde— yürüyüş aracını kullanmadığımızı sizin için de anlamlı olurdu.

Görüldüğü gibi, sizin 12 Eylül ile ilgili yürüyüş öneriniz hakkında ilk bakışta varmış gibi görülen birlik; gerçekte sizin gerçekleştireceğiniz ele alınınca ortadan kalkıyor. Sorun yalnızca gücün değişik değerlendirmesinden değil, sorunlara ayrı yaklaşımlardan kaynaklanıyor.

Yapacağımız propagandanın içeriği konusunda getirdiğiniz görüşlerle hemfikiriz. Bu konuda yalnızca bilginiz olması açısından: Esas halka konusunda geçen dönemde yaptığımız hatanın (cunta ile bağıntılı bölümü) kamuoyu önündeki özleştirmesi daha İkinci Konferans öncesinde, Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan'ın 5. sayısında yapılmıştır. 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız Bolşevik Partizan sayısında bu özleştirmesi bir kez daha tekrarlanmaktadır.

Toplantılarla ilgili:

Halk-halklar konusunda Merkez Komitesinin tavrı olmadığını söylüyorsunuz. Bu konuda hem Partinin hem Merkez Komitesinin tavrı açıktır. Biz 'halklar' kavramını yanlış bulmuyoruz. Ama "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını, bu kavram hem çeşitli milliyetlerin varlığını, hem de emekçilerin birliğini ifade ettiği için daha doğru buluyoruz. Bu konuda siz henüz bizim bu konudaki 'sapma'mızı (!) ancak iddia düzeyinde 'eleştir'diniz. Ne zaman belgelere dayalı olarak doğrudan eleştiri getirirseniz, o zaman tavrı takınırız.

Sizden ricamız, 'görüşümüzü olumlu koymak' adı altında kimin, neyin, nasıl eleştirildiği belli olmayan yöntemlerden vazgeçmeniz; eleştireceğinizi, ad vererek, açıkça eleştirmenizdir. Ad vererek, belgelere dayalı, açık eleştiri birçok gereksiz polemik baştan engellemenin en iyi yoludur.

12 Eylül ile ilgili söyleyeceklerimiz şimdilik bunlardır.

Devrimci selamlar, T/B M.

(*) Sözü geçen karar Merkez Komitesi içinde çoğunluk kararıdır.

GDS'in yazdığı mektubun yürüyüş ile ilgili olan bölümü ile bizim mektubumuzun aynı konudaki bölümü; 12 Eylül toplantılarında gerekirse okunmak üzere yoldaşlara ulaştırıldı.

GDS 12 Eylül toplantılarından sonra karışıklıklı yazışmaları kendi içinde dağıttı, ve kendilerinin hiç de bizim mektubumuzda eleştirdiğimiz gibi bir eylem biçimini mutlaklaştırmadıklarını açıkladı.

Biz GDS'in 17.8. tarihli mektubunda yazdıklarınının yorumuna açık olmadığını düşünüyöruz.

12 EYLÜL ÖNCESİNDE BİR SEMPATİZAN HÜCRENİN 'AYRI YÜRÜYÜŞ YAPMA' TALEBİ VE BU SEMPATİZAN HÜCRENİN BAĞLI BULUNDUĞU PARTİ HÜCRETİNİN CEVABI

7 Eylül 1982'de Merkez Komitesinin eline bir sempatizan hücrenin şu yazısı geçti:

Merkez Komitesine

Değerli yoldaşlar, ... sempatizan komitesi 4.9.1982 tarihinde ... toplantısında Merkez Komitesinin 12 Eylül genelgesi üzerine tartıştıktan sonra aşağıdaki sonuçlara varmıştır.

Bilindiği gibi 12 Eylül münasebetiyle dışımızdaki bütün örgütler Cuntaya karşı Batı Almanya'da ortak hareket etme noktasında birleştiler. "Tarihi bir olay" olarak adlandırılan bu ortak hareket F'ta bir yürüyüşle ifade edilecek. Hiç şüphe - siz bu birlik proletarya ile burjuvazi arasındaki tüm ayırımı çizgilerini ortadan kaldırma pahasına sağlanan bir birliktir. Gerçekten de sözü edilen "tarihi olay" bir kez daha burjuva ve küçük burjuva örgütlerin en kritik anlarda işçi sınıfına ve emekçi yığınlara ihanet edebileceğini, devrimci ilkeleri ayaklar altına alabileceğini pratikte bir kez daha göstermektedir. Faşist düzene karşı kin duyan birçok devrimci bu ihanet karşısında bocalama içerisinde. Birçok dürüst insan bu ilkesiz birlik karşısında başka bir alternatif görmediği için oportünist-revizyonist örgütlerin düzenlediği yürüyüşe katılmaktan başka yol görmemektedirler.

İşte tam da böyle bir ortam, adımıza layık bir tarzda hareket ederek oportünist-revizyonist cephenin ilkesiz birliğinin pratik olarak da parçalama görevini omuzlarımızı yüklemektedir. Önce onlar içinde propaganda (bildiri, yayın dağıtımı, vs.) yapmamız, sonra da kitle yürüyüşüne geçmeden bir süre önce disiplinli bir şekilde bölünmemiz, devrimcileri safımıza çağırılmamız, ihanetçi şeflerin pratikte de yakalarını bırakmadığımızı gösterecektir.

Bu kadar kısa bir zaman içinde seferber olmanın kolay olmadığını bilincindeyiz. Ancak içinde yaşadığımız ülkede haberleşme ve ulaşım imkânlarının son derece elverişli olması işimizi kolaylaştırmaktadır. Bu anlamda görevimizi yerine getirmek için çok az ama, halâ zaman vardır. Bu ihanete bizden gayri hiçbir örgütün tutarlı bir tavır takınmasını beklemek mümkün değildir. Bu önerimizi olumlu karşılayacağınızı umar, yoldaşca selamlarımızı iletiriz.

Bizce bu görevi yerine getirebilmek için somut durumda en uygun eylem biçimi alternatif bir yürüyüş koymaktır.

Bu yazıda getirilen öneri, eğer yapılması talep edilen şey gerçekten ciddiye alınacaksa, artık gerçekleştirilmesi imkânsız olan bir öneri idi. Bu öneri üzerine daha sonra bu sempatizan hücrenin bağlı olduğu Parti hücrelerinde tartışıldı; ve Parti hücreleri şu tavrı takındı:

... Sempatizan Komitesine

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesine yazdığımız 12 Eylül ile ilgili yazınızı inceledik. Yazınızın ikinci paragrafında yaptığımız durum değerlendirilmesine biz de katılıyoruz. Doğrudur. Merkez Komitesinin de görüşünün aynı olduğu, gerek genelgesinden, gerekse MYO'da çıkan yazıdan görülmektedir.

Merkez Komitesi, böyle bir durumda eğer yürüyüş yapılacaksa, tek doğru alternatifin ayrı/bağımsız yürüyüş olduğunu genelgesinde tespit etmiştir. Biz de P. hücreleri olarak bu görüşe katılıyoruz.

Merkez Komitesi daha sonra bugünkü durumu ve gücümüzü değerlendirildikten sonra, merkezi bir yürüyüşün ancak Partinin içindeki çalışmayı belli bir süre de olsa önemli ölçüde ak-satma pahasına yapılabileceği, bu yüzden de bu 12 Eylül'de yürüyüş yapılmamasının —bizim durumumuzda— doğru olduğu sonucuna varmıştır.

Bizim hücremizde ilk tartışmada sizin sorumlunuz da bu görüşe herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Şimdi gelinen aşamada da hücremizin çoğunluğu Merkez Komitesinin durum değerlendirmesinin doğru olduğunu, alınan ve uygulanan kararın da doğru olduğunu düşüncesindedir.

Sizin yazdığınız yazıda siz birden fazla hata yapıyorsunuz:

a) Önce beş gün içinde merkezi-alternatif bir yürüyüş yapılıp alınması önerisini getiriyorsunuz. Bu yanlıştır. Sorunu ciddiye almamak demektir. Yürüyüş yalnızca bir çağrı ve telefon işi değildir. O gerçekten hazırlık ister.

b) "İlkesiz birliği pratik olarak parçalama"dan anladığınız nedir? Burada bize soruna hayalci yaklaşıyorsunuz gibi görünüyor. Şu konuda herkesin kafası açık olmalıdır. Biz alternatif bir yürüyüş koysak da oportünist-revizyonist cephenin birliği pratik olarak parçalanamazdı.

c) Biz yürüyüş yapmadan da "oportünist ihanetçi şeflerin" yakalarını pratikte de bırakmadığımızı gösterebilirdik ve ni tekim gösterdik de! Siz bu işi sanki yalnızca yürüyüşle ölçü bilimsi gibi getirip, yapıları küçümsüyorsunuz. Sorunu yürüyüşle daha iyi olurdu şeklinde getiriyorsunuz.

d) "Bu ihanete karşı tutarlı tavır" meselesinde de sorunu yine sanki yalnızca yürüyüşle tutarlı tavır takınılmış gibi getiriyorsunuz. Bu da yanlıştır. Biz yürüyüş yapmadık. Bu na rağmen bu ihanetten kendimizi ayıran bir biz olduk. (İhanetçi sosyal faşistler için değil, onunla birleşen 'devrimci' gördüğümüz oportünistler için kullanıyoruz.)

Görüşümüze göre siz, Partinin içinde bulunduğu durumu doğru değerlendirilmiyor ve bir eylem aracını mutlaklaştırma hatası içine düşüyorsunuz. Bu hatamızda kuşkusuz, oportünist-revizyonist cephenin 'Siz ne yapıyorsunuz ki?' 'Bakın, biz bir sürü eylemler yapıyoruz' demagojileri karşısında gerileme önemi rol oynuyor.

Bolşevik selamlar

Parti hücreleri çoğunluğu

(24.10.82'de PH çoğunluğu tarafından onaylandı)

s.69'dan devam

İşte biz de diyoruz ki, menşevik MK en tipik örneklerle bu hizipçiliğin ve bölücülüğün ustası olduğunu göstermiştir. Terisini iddia edip, menşevik MK'nin bu tutuma girmediğini söyleyenler, yukarıdaki iddialara (bizim de iddialarımız) cevap vermediler. Ama şunu söylemek istiyoruz ki, parti içinde olan veya ayrılan bütün Marksist-Leninistler bu hizipçiliği ve bölücülüğü, bizzat kendi pratiklerinde gördüler.

Menşevik MK, parti tabanının kendisinden kopmasını önlemek için, "birlik", "bütünlük" laflarına sarılıyor. Eğer MK gerçekten bu laflara değer verseydi, parti içindeki Marksist-Leninist unsurlara karşı, ideolojik mücadele yolunu seçerdi, onları apar-topar tasfiye etme yolunu seçmezdi. Bize gelince, biz hiçbir şekilde Marksizm-Leninizmin çıkarlarını tali plana alamayız. "Birlik", "bütünlük" eğer Marksist-Leninist temelde olursa savunuruz. "... Marksist-Leninistler halkın menfaatleri ile partinin menfaati çeliştiği zaman, halkın menfaatlerinin yanında yer alırlar." (age, s.250) İşte bizim amacımız budur. Ve bütün yoldaşların bu amaçla hareket etmeleri ni istiyoruz. Doğru tutum budur.

Bütün bu nedenlerden de anlaşılacağı gibi, biz Marksist-Leninistler bundan böyle temel olarak ideolojik-siyasi alanda menşevik revizyonist çizginin (kanadın) karşısında yer alacağız. İki çizgi arasındaki mücadelenin belgelerini imkânlarımız ölçüsünde tüm partiye ulaştırmaya çalışacağız. Her yol -daş, iki çizginin mücadelesinin özünü kavramaya çalışmalı, menşevik revizyonist çizgiye tavır almalıdır. Halka, devrime, komünizme bağlılık bunu gerektirir.

Bütün Marksist-Leninist yoldaşlar, TKP/ML(B)'nin II. Konferansının ortaya koyduğu ML ilkeleri temelinde, militan, kararlı ve çelikten bir yapı içerisinde, BOLŞEVİZMIZ etrafında birleşmelidir.

Devrimimiz, doğru Marksist-Leninist bir çizgi izleyen, BOLŞEVİK PARTİMİZ'in önderliğiyle zafere ulaşabilir. Revizyonizm altedilmeden, devrim mücadelesinde sağlam adımlarla ilerlenilemez. Bu gerçeği unutmamak gerekir.

Ülkemizin devrimci hareketi içerisinde, BOLŞEVİZM, küçük -ten büyüğe, basitten karmaşığa, zayıftan kuvvetliye doğru gelişerek çeliklecektir.

NİSAN 1982

Ayrıca Türkiye'de ilk kopuşta (daha önce bildirdiğimiz gibi Temmuz 1981'de gerçekleşmişti) ayrılan yoldaşların, kopuş sırasında kaleme aldıkları ve ikinci Konferansın Menşevikler tarafından çıkarılan belgesini eleştiren bir broşürlerini de yakında yayınlayacağımızı okuyucularımıza duyururuz.

MERKEZ KOMİTESİNİN 12 EYLÜL KARARINA KARŞI ÇIKALIM

Değerli arkadaşlar,

Ben bu yazıyla MK'nın 12 Eylül ile ilgili aldığı karara karşı çıkıyor, kararın iptal edilmesini ve yapılan yürüyüşe katılma kararının alınmasını istiyorum.

12 Eylül'de oportünist-revizyonist grupların yaptığı eylemlere katılmama ve ayrı bir yürüyüş de yapmama kararına ilişkin ileri sürülen gerekçeler MK'nın "Bolşevik parti inşasının birinci aşaması" anlayışının ürünüdürler. Dolayısıyla MK buradaki gerekçelerle sadece 12 Eylül'le ilgili tavrını değil aynı zamanda Bolşevik bir partiyi nasıl inşa edeceğini, bu konudaki temel siyasetinin bir kesitini de açıklamaktadır. Durum böyle olunca, buradaki sorun sadece 12 Eylül'de yürüyüş yapmak gerekli midir, değil midir sorunu değildir. Sorun bundan da öteye, 12 Eylül'le ilgili yapılan teorik açıklamalar ışığında yürüteceğimiz bir pratik bize Bolşevik parti verecek midir, vermeyecek midir? Biz burada ileri sürülen teoriyle gerçekten bir bolşevik parti inşa edebilir miyiz, edemiyoruz sorunu. Sorunu bu şekilde ortaya koymayanlar, sorunu sadece 12 Eylül'de bu günün özel anlamından götürüyor, sınıf kinimizi düşmana göstermek amacıyla tartışanlar gerçekte amaçsız bir tartışma içinde bulunmaktadırlar. Düşmana karşı sınıf kininin gösterilmesi elbette ki vazgeçilmez bir gerekliliktir ama aynı şekilde ve hattâ ondan daha da gerekli olan bir şey vardır. Yapılan (daha doğrusu yapılmayan) işin Bolşevik Parti inşasına uygun bir iş olup olmadığı.

Bolşevik Parti devrim mücadelesinde; devrimin somut bir aşamasından daha sonraki bir aşamasına düzenli bir şekilde geçişin, hareketin sürekliliğinin sağlanmasının, devrimin zafere ulaşarak sınıfsız topluma varmanın bir garantisi ve vazgeçilmez bir koşulu ise, bu konuda yapılan her tartışma tayan edici bir tartışmadır. Benim burada getirdiğim eleştiri aslında Bolşevik parti inşası ile ilgili sınırları henüz tam açıklığa kavuşturamamış iki ayrı planın belli bir noktada yoğunlaşmış mücadelesidir. Bu mücadele elbette ki bütün planı kapsayacak şekilde genişleyecek ve MK doğru yola gelmediği takdirde örgüt bu iki plan temelinde kaçınılmaz olarak bölünecektir.

Değerli arkadaşlar,

MK'nın aldığı karar artık rezaletin son perdesidir. Bu karar rezaletin son perdesidir çünkü bu kararla sınıf mücadelesine karşı izlenen sağ politika daha da geliştirilmiş, yapacağı -mız iş eğitimi çalışması, tartışma toplantıları, arada bir çıkacak bildiri ve yayınların devrimci çevre içindeki öncülere "ulaştırılması" olmaktan ibaret hale gelmiştir.

MK'nın genelgesi iki bölümde ele alınabilir.

Birinci bölüm: Kararın ve gerekçelerinin açıklandığı bölüme kadar olan genel laf bölümü

İkinci bölüm: Kararın ve gerekçelerin açıklandığı bölüm.

İkinci bölümden başlayacağız.

Kararın ve gerekçelerinin açıklandığı bölüm "Bizim açımızdan durum nedir?" sorusundan sonraki bölümdür. Esas amacın açıklandığı bu bölümü 4 ana noktada incelemek gerekir.

1. TEKERLEME Mİ, YOKSA BİLİNCLİ BİR AÇIKLAMA MI ?

Parti yazınında istisnasız hangi mesele tartışılırsa tartışılırsa, şu açıklama yapılmadan edilmiyor. Öyle ki hepimizin ezberi oldu: "Bolşevik parti inşasının 1. aşamasındayız. Onun da en başındayız. Bu dönemde içe dönük çalışma esastır. İçe dönük çalışmada teorik çalışma esastır. Teorik çalışmada ML ilkelerini kavramak esastır. Diğer bütün meseleler buna bağlıdır."

İçe dönük çalışmanın, bu çalışmada da teorik çalışmanın esas alınması çok eskilere, henüz Partizan içinde olduğumuz Ağustos 79'a kadar dayanır. Bu formül Ağustos 79'da ortaya atıldı. (YDBK tarafından) O günden bu tarafa da bu formül değişmedi ama içeriği kılıktan kılığa girdi. Ama hiç bir dönemde şu anki durum da dahil— teorinin devrimci mücadele içindeki yeri, önemi ve alanı doğru kavranamadı. Teorik çalışma konusunda yapılan bütün yazgara ve çığırıklığa rağmen aslında ortada bize Bolşevik Parti inşası için gerekli, temel bir çekirdek yaratmamız için gerekli bir teorik çalışma yoktur.

Teori nedir? "Teori, bütün ülkelerin işçi hareketinin genel biçimi ile ele alınan deneyimdir."

Teorinin devrimci pratik ile ilişkisi nedir? "Kuşkusuz ki teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır; tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta, el yordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik ile çözümlenmez bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir. Çünkü, harekete, güvenliği, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağlantılarının anlaşılmasını, teori ve yalnız teori, sağlayabilir; çünkü teori ve yalnız teori, sadece sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerine değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir. Şu ünlü tezi söyleyen ve keşiflerce yinelenen Lenin'den başkası değildir: 'Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz.'"

Alıntılarının kime ait olduğunu herhalde belirtmemek gerek yok. O halde teorik çalışmanın ne olduğu çıkıyor ortaya:

Teorik çalışma: a) önümüzdeki sorunun tespit edilmesi ve açık bir şekilde ortaya konması b) sorunla ilgili öncelikle Marx, Engels, Lenin ve Stalin'den öğrenerek ilkelerin ortaya çıkarılması c) ortaya çıkan bu ilkelerden yola çıkarak, ortaya konan sorunun çözülmesi d) çözümlenen bu sorunun mücadeleye sokulması için görevlerin tespiti ve tedbirlerin tespit edilmesi.

Bu teorik çalışma mücadele içine sokulunca—ki bu bugün devrimci pratikte etkinliğini sağlatma, bu anlamda da kendisine karşı yöneltilen anti-Marksist-Leninist tezlerle karşı mücadele içinde öncünün kazanılması mücadelesidir— daha da mükemmel-leşecek ve sağlamlaşacaktır.

Böyle bir teorik çalışmaya partinin tümü çekildiğinde:

- wa) Partinin teorik seviyesi yükselecek, Marksizm-Leninizm daha derinden kavranacak
- lb) Teorik çalışmada ileri olanlar ortaya çıkacak, bu canlı tartışmada bize Bolşevik Partinin çekirdeğini yaratacaktır
- lc) Sonuçlanan bu teorinin mücadeleye sokulması bize bir çalışma düzeni, canlı bir partinin, faal bir partinin inşasını verecektir.

Bugün yapılan teorik çalışma nedir?

- Önümüzde ağızımızda durmadan geveleyip durduğumuz bir parti inşası sorunu vardır. Bu sorunda şu meşhur esastır oğlu esas tır tekerlemesinden bir adım ileri atılmamıştır. Bolşevik parti inşası, çözümlenmesi gereken acil bir sorun olarak kabul edilmemiş ve bu konuda yukarıda sözünü ettiğim teorik bir çalışma yapılmamıştır. Sadece bir yerde içinde benim de olduğum bir grup arkadaş biraraya gelerek bu konuda bir adım atmışlar, küçük bir denemede bulunmuşlardır. Bu denemeyi, atılan bu adımı geliştirilmesi gereken MK tam tersini yapmış, bu çalışmayı yapan arkadaşlar burada getirdikleri bazı tezler yüzünden parti içi mücadele hedefi haline getirilmiş, karşılarına korkuluklar dikilmiş, haklarında örgütsel tedbirler alınmış ve sonuçta bu arkadaşlar bir daha böyle bir çalışma yapamaz hale getirilmişlerdir.

Yani MK teorik çalışma konusunda yapması gereken en önemli işi yapmamış, hatta bunu kösteklemeye çalışmıştır.

- MK'nın teorik çalışma ile ilgili elle tutulacak bir örneği cephe sorunu ile ilgili olanıdır. Cephe sorunu oportünistlerin dayatması sonucu olarak parti inşasından önce gündeme gelmiştir. Ancak bu çalışma Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, onlardan öğrenilerek yapılan bir çalışma değildir. Ama örgütümüzün temel, programatik belgelerinden birisi haline gelmiştir.

*Yani, bu çalışmayla MK, davanın esas ihtiyacını gözden kaçırmış (Bolşevik Parti inşası), hareketimizin pratik alanda bir bütün olarak yönelimini açıklamak yerine, oportünistlerin provokasyonu ile hareketimizin pratik görevlerinin tali bir sorununu öne almış, tam bir dar-pratikçi gibi davranmış, ayrıca bu sorunu da Marksist-Leninist klasiklerden öğrenerek çözmüştür.

Sonuç: MK'nın sözde söylediği teorik çalışma esastır, pratik te yaptığı teorik çalışma bir hiçtir.

MK Bolşevik parti inşasında temel gördüğü bir sorunda böylesine bir yalpalama ve kayıtsızlık içinde bulunduğuna göre, bu temel soruna bağlı olarak ele alacağı diğer konularda, diyelim ki 12 Eylül yürüyüşü karşısında haydi haydi yalpalayacaktır. Yanlış karar alacaktır.

Şimdi MK tutmuş şunu söylüyor:

"Biz ... bütün sorunlara 'Bolşevik Parti inşası' görevine hız met edip etmediği noktasından yaklaşıyoruz. Çalışmamızın merkezine partinin kendisini koyuyoruz. Dışta ise çalışmanın merkezine öncülerimiz kazanmaya yönelik propagandayı koyuyoruz.

.....
Bizim kazanmak istediğimiz kesimin bir bölümü çeşitli oportünist ve revizyonist örgütlerin içinde ve çevresinde örgütlenmiş olan; bunların etkisinde olan kişilerdir. Ve bunlar 12 Eylül'de bir veya iki yürüyüşte biraraya gelecektir."

Ne diyebilirim? Elbette ki bugün herşey Bolşevik Parti inşasına **BAĞLI** olarak ele alınacaktır.

Sınıf mücadelesine katılma, her mücadeleye körü körüne amaçsız bir katılma değildir. Komünistlerin sınıf mücadelesine belli amaçlarla katılırlar. Onlar gerçek amaçlarına ulaşabilmek için her dönemde gerçek (nihai) amaçlarına bağlı kısa süreli taktik amaçlar da tespit ederler. Geleceğin garantisi bu taktik amaçların gerçekleşmesine bağlıdır. Bunun için komünistler her dönemde çalışmalarını bu amaçlarını gerçekleştirmeye uygun şekilde düzenlerler. Sınıf mücadelesinde de bu böyledir. Komünistler sınıf mücadelesinden vazgeçmezler, bu mücadeleye sırtlarını dönmeyiz. Onlar kendi dışlarında yapılan eylemlere eğer düşmanlarını zayıflatıyor, onlara darbe vuruyorsa ve bu eylemlerden o günkü amaçlar için yararlanma olanağı varsa, o eyleme katılırlar. Bolşevik parti inşası görevi, bu eylemlere katılmamızı gerektirmez, tersine katılmamızı, bu eylemlerden Bolşevik Parti inşası için yararlanmak amacıyla katılmamızı gerektirir. Bolşevik Parti sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlı bir şekilde inşa edilecektir. Rusya'da da Bolşevik partiyi sınıf mücadelesine bağlı olarak inşa etti-ler.

Eğer biz Bolşevik Parti inşasının pratik olarak nasıl ele alınacağı, bu işin nasıl yapılacağı konusunda ayrı ayrı fikirlere sahipsek, bu demektir ki; inşa etmek istediğimiz örgütün karakterleri ve niteliği üzerine tamamen ayrı ayrı düşünceler konuşuyoruz.

2. "ULASMAK" MI, DEVRİMCİ PRATİK İÇİNDEKİ BİR İLİŞKİ Mİ?

MK şunu söylüyor:

"Bunlara ulaşmak bizim açımızdan görevdir.

.....

"Ama bu görev bizim onların yaptığı yürüyüş(ler)e katılmamız, onlarla birlikte yürümemizi gerektirmez.

.....

"Bu açıdan oportünistlerin revizyonistlerin yapacakları 12 Eylül yürüyüşüne katılmanın bize getireceği bir özel yarar yoktur."

Önce şunu tespit etmek gerekiyor:

İşçi sınıfının öncüsünden neyi anlıyoruz?

İşçi sınıfının kendiliğinden bir hareketi vardır. Bu hareket ülkedeki sosyal-politik koşullara göre yükselir veya alçalır. Ama hareket olarak vardır. İşçi sınıfı düşmanlarına karşı girdiği bu hareket içinde kendi içinden öncüler çıkarır. Bunlar mücadele içindeki fedakârlıkları, hareketi yönlendirmek için ustalıkları ve sınıflarının çıkarlarıyla ilgili düşünceleriyle çevrelerindeki işçilerin saygılarına ve sevgilerine toplarlar. Sosyalist fikirlerle ilk temasa gelenler onlardır. Bundan dolayı onlara **öncü** denmiştir. Lenin Bolşevik Parti inşasına giriştiğinde, işçi hareketiyle sosyalizmin birleştirilmesi görevini en acil görev olarak tespit ediyordu. MK'ya sorarsanız bunun hiçbir anlamı yoktur veya hemen hemen anlamsız bir şeydir. Ama Lenin bunu söylerken tamamen haklıydı. Çünkü öncüler bu hareket içinde bulunuyorlardı. Birbirlerinden kopuk, bölük-pörçük tek tek ve ufak mevzilerde sürdüren hareketin içindeki bu öncüler Marksizm-Leninizmin bayrağı altında tek bir partide birleştirildiğinde, bu bölük pörçük hareketleri, bu kendiliğinden hareketleri tek bir merkezde toplama ve sosyalistçe yönlendirme mümkün olabilir. Ancak

bu öncülerin toparlanmasından (bir partide) sonradır ki devrimci bir durumda eylemler çeşitlilik kazanabilir, çeşitli mücadele biçimleri uygulanabilir, strateji ve taktik uygulanabilir. Sonuç olarak toplumsal harekette parti artık hatırı sayılır bir güç haline gelebilir. İşte mücadele içindeki öncünün kazanılması gerektiğinin sebeb-i hikmeti budur. Mücadele içinde olmayan veya mücadele içinden çekilip koparılan bir yığın insan birliği istediğimiz gibi devrimci durumolsun hiç birşey yapamaz.

Demek ki bu öncüyü kazanabilmemiz için, onu etkileyebilmemiz için mücadele içinde ve sosyalizm temelinde yoğun bir propaganda ve ajitasyon yürütmemiz gerekiyor.

Lenin çıkartılacak yaygın organının (Iskra'nın) siyasi içeriğinin bu öncünün kafasındaki sorulara cevap verecek şekilde olmasını ileri sürdüğü zaman neden haklı olduğu ancak bu temelde anlaşılabilir.

PARTİ SOSYALİZMLE İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN BİRLEŞMESİ TEMELİNDE YARATILACAKTIR

MK bu evrensel ilkeyi revizyondan geçirmektedir.

Oportünist-revizyonist teşkilatların içinde ve çevresindeki kazanmak istediğimiz unsurlardan bahsediliyor. İyi ama ulaşmak var, ulaşmak var. Ulaşmak her durumda mücadele içindeki birlişkiyi kavramıyor. Nitekim pesinden gelen düşünce ile birleşince anlaşılmanın, onların eline bildirinin veya yaygın organının geçmesinden öteye bir anlam taşımadığı çıkıyor ortaya. Yani onları kazanmak amacıyla yürüttüğümüz propaganda çalışması onlarla birlikte yürümemizi gerektirmediği iddia ediliyor. Güçlü propaganda ve ajitasyon grupları göndererek bu görevimizi çözebileceğimiz savunuluyor. Böyle bir düşüncesi devrimci mücadelede hiç tecrübe sahibi olmamış acemiler veya geçmiş tecrübelerini tamamen unutmuş bunamışlar savunabilir.

Bu düşünceye göre insan MK'nın gözüne girmek için şu öneriyi getirebilir:

"Hayır arkadaşlar -der- hayır, biz hiç propaganda grupları göndermeyelim. Çünkü gönderdiğimiz kişilerle yürüyüşçülerin sayısı gönderdiğimiz kişi kadar artacaktır. Bu da oportünist revizyonistleri güçlendirecektir. Amaç bildirimizi, yaygınımızı onlara ulaştırmaksa, gücümüzü az da olsa bu yürüyüşe harcamanın ne alemi var, adreslerini tespit edip mektupla posta layalım." Ve böylece kendimizi propaganda çalışmasıyla ilgili olarak bir bildiri ve yayınının bir kişiye şöyle veya böyle verilmesi sınırı içindeki tartışma içinde buluruz.

Kabul etmeliyiz ki bir bildiri dağıtılması veya bir yayınının satılması elbette ki bir propaganda çalışmasıdır. Ancak, sınıf düşmanlarına karşı haklı bir mücadele içinde bulunan bir öncüye gücün ve olanakların imkân verdiği halde o mücadeleye katılmadan "ulaşmak", tam tersine o mücadeleye karşı bir bildiri ile "ulaşmak" ve bu şekilde öncüyü kazanacağını hayal etmek ...

MK'nın bu teorisinin somut olarak 12 Eylül'deki pratiğini gözlemimizin önüne getirelim:
12 Eylül yürüyüşündeki kazanmak, "ulaşmak" istediğimiz öncünün konumu nedir?

O askeri faşist cuntanın devrimcilere ve demokratlara karşı yaptığı azgın saldırıya, sözüm ona geçilmek istenen demokrasi işçi sınıfının haklarının kısıtlanmasına, emperyalistlerin cuntaya sağladığı yardıma vs. karşı duyduğu kinle çalışıp çabalamış, çevresindekileri bu yürüyüşe safber etmiştir. Onun kafasında aynı zamanda yenilginin bu derece büyük ve hazmedilemez oluşunun sebepleri üzerine sorular vardır. İşte bu öncüye Bolşevik Partizan sempaticanı bildiriye verecek ve "Arkadas, bu yürüyüşe katılma, çünkü bu yürüyüş oportünist ve revizyonist yürüyüştür. Biz Bolşevik Parti inşa ediyoruz" vs. diyecektir. Eğer o öncü biraz şöyle sert karakterli bir öncüye, bildiriye yırtıp atar, belki daha da ileriye gidebilir. Yok o öncü eğer biraz yumuşak karakterli işçi ise veya bildiriye veren BP sempaticanının tanıdığı birisi ise ona: "Arkadas, 12 Eylül Türk hakim sınıflarının askeri faşist cuntanın aracılığıyla devrimci harekete karşı giriştiği azgın saldırının tarihidir. Bu saldırıyla onlarca devrimci katledildi, yüzlerce sakat bırakıldı, binlercesi hapisanelerde. Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulüm en yüksek boyutlara ulaştı. Türkiye halkı üzerindeki terör hiçbir dönemde görülmeyen boyutlara ulaştı. 12 Eylül darbesi Türkiye'yi emperyalist soygun ve talan için dikensiz gül bahçesi haline getirme operasyonudur. Ve bugün emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşakları bu zaferlerini kadeh kaldırarak kutluyorlar. Ve sen, böyle bir günde dostu düşmana, Türkiye'deki faşist rejime karşı mücadele edenlerin var olduğunu göstermek isteyen bana, bu

gösteriden vazgeçmemi, çünkü Bolşevik Parti inşa edeceğini söylüyorsun. Bolşevik Parti, devrimi zafere ulaştırmanın bir aracıdır. Bugün tek tek ve ufak mevzilerde sürdürülen bu mücadeleler tayin edici mücadelenin öncülüdürler. Bu mücadelelere katılmayanlar, tayin edici mücadeleye nasıl hazırlanır, nasıl öncülük edebilirler? Düşmanına karşı düşmanlık davranmak kavranın prensibidir. Sen nasıl bir devrimcisin ki düşmana gerektiği gibi davranmıyorsun?"

Bolşevik Partizan sempatisini ya utancından yedikat yerin dibine girecek veya "Bana senin gibi bilinçsiz kişi lazım değil" deyip tartışmayı kapatacaktır.

Bu yürüyüşe bildiri dağıtmaya gidecek BP sempatisini, çok tahtsız bir devrimcidir.

Bu yürüyüşe katılmadan dağıtılacak bildiri ile elbette ki bazıları kazanılabilir. Kimdir bunlar?

Bunlar, o yürüyüşe gönülsüz bir şekilde, utanma belası veya zorlama ile katılmış kişilerdir. Devrimci geçinmek zorunda olan entellektüeller durumundadırlar. Ve fakat devrimci mücadeleye karşı bir bıkkınlık ve isteksizlik bunlara damgasını vurmuştur. İşte bunlar, bu bildiriye —yürüyüşe katılmadanda devrimci olunabildiği için— memnuniyetle karşılarlar ve ağızları da biraz laf yapıyorsa, Bolşevik Partizan'a angaje olurlar. Ama buna karşılık Bolşevik Partizan'daki bu anlayış sürdüğüce, Bolşevik Partizan içindeki mücadeleciler unsurlar Bolşevik Partizan'ı terkedecektir. Bu köşesine çekilecek veya oportünistlere geçecektir. Böylece Bolşevik Partisekillenmesi çikar ortaya: Sınıf mücadelesinden kopuk-kendi halinde pasifist sağcı bir okul. Bu Bolşevik Parti inşası değil bir ölümdür.

Benim planım bunun tam karşısındadır:

Benim planım, teorik çalışmanın sonuçlarının elimizdeki güç ve imkana uygun bir şekilde sınıf mücadelesine fiilen katılma rak (esasta kendiliğinden işçi hareketine) propaganda yapmak tan hareket eder. Bu propaganda Marksizm-Leninizmden her türlü sapmaya karşı ideolojik mücadeleyi içeren, öncülerini kazanmaya yönelik sosyalist propaganda ve ajitasyondur. Bu mücadele siyasi bir merkez yayın organı ile yürütülebilir. Böyle bir yayın organı sadece fikirlerin yayılmasını değil, aynı zamanda örgütlenme görevini de yerine getirecektir. Böyle bir yayın organı yürüteceği propaganda çalışmasıyla bize Bolşevik Parti çekirdeğini de verecektir. Biz ideolojik alandaki düşmanlarımıza karşı zafer kazanmak istiyorsak, teorik olarak onlardan daha yüksek, pratik bakımdan onlardan daha istek ve mücadeleciler bir yayına ve bunun dağıtım ağına sahip olmalıyız.

Lenin partii inşası ile ilgili planını açıklarken şunu söylüyordu:

"Hiç mübalağasız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık aralarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması), militan faaliyetimizin bu önde gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir." (abc — "Nereden başlanmalı?", 1901, Iskra 4)

Şimdi bu iş 12 Eylül'de nasıl işleyecek ve hangi sonuçlara varacak ona bakalım.

Önce 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelişinin sebepleri, gelişmesi ve varacağı yeri anlatan, bütün bunların karşısında Bolşevik Parti inşasına bağlı olarak görevlerimiz ve oportünist-revizyonistlerin yanlışlarını anlatan bir propaganda broşürüne ihtiyacımız vardır. Bu teorik çalışmanın alanına girer. Aslında bu işin şimdiye kadar çoktan yapılması gerekirdi. Çünkü yapacağımız propagandanın temelini bu oluştur maktadır. Bu yapılmadan yürütülecek propaganda çalışması bölük-pörçük olacaktır. Bu iş, ayrılıktan bu tarafa var olan dalgalanmanın bir türlü durulmaması, hala yerleşik bir çalışmaya girmememizin sonucu bugüne kadar uzadı, halâ da uzayacağı benziyor. Ve şimdi 12 Eylül darbesinin sebepleri, gelişmesi ve görevlerimiz üzerine bir tartışmaya girsek, kendimizi bir fikir kargaşası içinde bulacağız. Konuya dönelim.

Böyle bir teorik tartışma, kendi içimizi seviyemizi yükseltecek. Bu teorik çalışma derneklerde seminer olarak verilecek ve çevremizdekileri de silahlandıracaktır. Bu temelde yayın ve bildiriyle bu kavrayış derinleştirilecek, bu bildiri ve yayınlarımızla gruplar örgütlenerek evlere, fabrika önlerine gideceğiz, gücümüz yettiği yerde Stand'lar açacağız. Yürüyüşle ilgili bu propaganda ve ajitasyon faaliyeti içinde ulaşılabildiğimiz her yerde modern revizyonizmin ve oportünizmin etkisini kırmaya çalışıyoruz—temasa geldiğimiz öncülerimiz etkilemeye çalışıyoruz — bu yürüyüşe hazırlık mücadelesi aynı zamanda revizyonizme-oportünizme karşı mücadele, öncüyü kazandıran mücadelesidir.

Ve şimdi yürüyüşe vardık. Konuyla ilgili bildirielerimizi dağıtıyor, broşür ve yayınlarımızı satıyoruz. Bu işle görevli BP sempatisininin daha önce sözünü ettiğimiz öncüye yaklaşımı şimdi temelden farklı bir yaklaşımdır. Mücadele içindeki bu ulaşım, bu ilişki, öncüye göremediği, çözemediği bir sürü sorunu çözmesine hizmet edecek, ona mücadeleciler bir örgütün varlığını bilincini verecektir. Bu ancak eyleme örgütlü olarak katılmakla mümkündür.

Bolşevik Parti ancak böyle bir çalışma ile inşa edilebilir. Örgütün teorik seviyesi ancak bu şekilde yükseltilir. Örgüt ancak bu çalışma içinde mücadeleciler bir çalışma düzenine ve sağlam bir çekirdeğe sahip olabilir. Mücadeleciler, fedakâr öncü ancak böyle bir mücadele içinde etkilenebilir. Oportünist-revizyonist akımların etkisi ancak bu şekilde kırılabilir.

Bu 12 Eylül yürüyüşüne katılmamanın özel bir yararı daha vardır. Edinilen bilgilere göre Partizan'dan Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol, TKP'sine kadar her türden ve renkten anti-Marksist-Leninist akım bu yürüyüşte bir aradalar. Bu gerçekte kitlenin bilincini bulandırmaya hizmet eden, suni, oportünist bir birliktir. Sosyal faşistler / orta yolcular / sosyal faşizme karşı olanlar. Bu birlik BOZULABİLİR VE BOZULMALIDIR. Böyle bir birliğin sağlanmasında bizim propaganda ve ajitasyonumuzun kısırlığı ve yetersizliği ne derece rol oynadı şimdi onu kestiremem ama meydana boş buldukları ortadadır.

Yürüyüşe hazırlık sırasında yürüteceğimiz propagandanın merkezine sosyal faşistleri ve onlarla böylesine bir oportünist uzlaşmayı koyduğumuzda, bu propaganda özellikle sosyal emperyalizme karşı siyasetlerin içindekilerinin bir bölümünü ve çevresini etkileyecektir. Halkın Kurtuluşu zaten imzasını çekmiş, DİDF olarak katılıyor. Partizan'ın ise ne yapacağını ahtah bilir. Şimdilik "TKP'yi kazıkladık" diye çevresini avutmaya çalışıyor ve çıkardığı bildiriye sosyal faşizme çağıyor. Yani yürüyüşe hazırlık sırasında yürüteceğimiz propagandanın etkisi KAÇINILMAZDIR. Özellikle kazanmak istediğimiz öncü açısından.

Sonra yürüyüş yerine vardığımız zaman olacakları bir düşünün! Sosyal faşistler ve orta yolcular bizi engellemeye çalışacaklar. Sosyal emperyalizme karşı olanların etkilediği kitle buna kesinlikle karşı çıkacak ve bu birlik bozulacaktır. Sosyal emperyalizme karşı olanların içindeki kazanmak istediğimiz öncüler kesinlikle bizi destekleyecektir. Halkın Kurtuluşu'nun veya Partizan'ın sefleri bize karşı saldırıya seyrice kal salar veya daha ileri gidip bu saldırıyı destekleseler bile, durum değişmeyecek ve olayın bize getireceği politik üstünlük olacaktır.

Sadece propaganda-ajitasyon grupları göndererek bunu başaramayız. Gönderdiklerimize saldırırsalar, onları kimse savunamaz ve biz politik olarak hava alırız.

Bu yürüyüşe katılmamız şarttır.

Bu gerçekten büyük bir fırsattır. Bu fırsatı kullanacak güce de sahibiz.

Artık Merkez Komitesini ikna etmek için neler yazmalıyım.

Ama Merkez Komitesinin gözlerini öylesine duman bürümüş ki;

3. GÜCSÜZÜZ DİYE TESLİMİYET Mİ, MÜCADELE İÇİNDE GÜÇLENMEK Mİ?

a) Merkez Komitesinin tezleri tam bir fukara pantolonuna benzemektedir. Bir ipliğini çekti mi kırk yamalık birden dökülüyor.

"Ama bizim katılmamızın, yürüyüşü düzenleyen oportünist / revizyonist gruplara sağlayacağı özel yararlar vardır. Bizim onların yürüyüşüne katılmamız onların yürüyüşünü objektif olarak güçlendirecektir."

Sorunu açalım: Bu 12 Eylül'de yapılan eylemlerde esas olarak cunta, geçilmek istenen 'demokrasi' teşhir edilecek. Bu kötü bir şey değil, iyi bir şeydir. Ve bu bizim katılmamızla güçlenecektir. Bunun güçlenmesine karşı çıkanlar ancak gerici-ler ve karşı-devrimciler olabilir. Ancak burada güçleneceğinden bahsedilen oportünist-revizyonistlerdir. Bizim katılmamızın onların adamıymış gibi görüleceğinden korkuluyor. Onların propagandasının savunucusuymuş gibi görüleceğinden korkuluyor. Böylece onların yanlış temelindeki propagandalarının güçleneceği düşünülüyor. Bu tamamen yanlıştır. Onların propagandasının etkisinin kırılmasının tek yolu bizim bu yürüyüşe katılmamız olabilir. Biz bu yürüyüşe katılmadığımız taktirde meydan onlara kalacak ve 12 Eylül'deki yürüyüşte cuntaya

karşı mücadele güdük bir mücadele olacaktır. Biz bu yürüyüşe katıldığımızda hem cuntaya karşı mücadele güçlenecek, hem de oportünist-revizyonist etki hiç olmadığı belli ölçülerde kırılacaktır.

Bizim bu yürüyüşe katılmamız "onlara 'herkesi birleştir - dik' türkülerini söyleme fırsatı verecektir" deniyor. Bu gerekçe kesinlikle kabul edilemez. O türküyü biz katılmadan bile ne kadar yüksek sesle söyleyeceklerini yürüyüşten sonra okuruz. Çünkü yürüyüş yerinde kendi aralarında hır-gür çıkacaktır. Ama bizim başından beri sözünü ettiğimiz şekilde katılmamız halinde bu türküyü söylemeyecektir. Bizim orada fiili olarak bulunmamız, bulunmamızın getireceği kargaşalık, yaptığımız propaganda onlara böyle bir türküyü nasıl söyletebilir.

c) En sonunda korktuğumuz başımıza geldi ve bu mücadele kaçınılması teori hortlak gibi geldi buraya girdi. "Bugünkü gücümüz, oportünistlerin düzenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir." Öyleyse damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmayalım. Nasıl olsa sabreden derviş muradına ermiş. Bekleyelim ve sabırla bekleyelim Bolşevik Parti inşa etmek için. Birgün bir bakmışınız damgamızı basacak kadar güçlenmişiz. O zaman Bu teori nasıl gelişti ve buralara kadar girdi ona bir bakalım:

Bilindiği gibi Brejnev'in Bonn'u ziyaretine (Kasım 81) karşı bizim de katıldığımız protesto yürüyüşleri yaptığımız. Biz bu yürüyüşe ayrı bir platform temelinde yeşiller içinde devrimci bir blok kurarak katıldığımız. Bizim bu yürüyüşe bu şekilde katılmamız yanlış olarak tespit edildi. Çünkü çıkardığımız platform siyasi olarak bizi yeşillerden kesin bir şekilde ayırmıyor, platform siyasi olarak yeşilleri doğrudan hedeflemiyordu. Bu durumda bir bildiri de yeşillere ve diğer oportünistlere karşı çıkarılmalı idi.

"Bu yürüyüş karşısında devrimcilerin tavrı, —eğer buna alternatif devrimci bir yürüyüş koyacak güçleri yoksa— bu yürüyüşün bu yönelimini teşhir etmek olmalı idi. Yürüyüşün düzenleyicilerinin gerçek, emperyalizm taraftarı yüzü ve siyaseti teşhir edilmeli idi. Devrimciler eğer bu yürüyüşe gideceklerse, bu amaçla gitmeli idiler." (Mü. S.64, Brejnev nasılı karşılandı?)

Demek ki Kasım 81'de emperyalist yanlısı bir yürüyüşe, bu yürüyüşü teşhir eden bir bildiri ile 'katılmak' doğru bulunuyordu.

Daha sonra 1 Mayıs yürüyüşleri geldi. Bu 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı tavrı:

- Enternasyonalist, komünist bir işaret olması amacıyla / Bağımız ayrı (kızıl) yürüyüşler yapma
- Etkimizde bulduğumuz kitleyi mümkün olduğunca seferber edebilmek amacıyla / Merkezi değil bölgesel (üç bölgede) yürüyüş yapma
- HÜKÜMET 1 MAYISINDAKİ İLERİCİ İŞÇİLERE PROPAGANDA AMACIYLA bizim kızıl yürüyüşlerin bitimini veya başlangıcını hükümet 1 Mayısına denk getirme ve kısa bir süre (15-20 dakika) boy gösterme.

Yani emperyalist yanlısı bir yürüyüşe karşı Kasım 81'deki tavrımız Mayıs 82'de değiştirildi.

Komünizmin görüntüsü bozuluyor gerekçesiyle, katılmama ama propaganda yapmak amacıyla kısa süre de olsa katılma şeklinde geliştirildi.

Bir Mayıs yürüyüşünden sonra "Barış hareketleri" konusunda tavrimiz vardır. Burada emperyalist yanlısı yürüyüşler karşıındaki pozisyonumuz 1 Mayıs 82'dekinden daha da değişiktir. Burada, emperyalist yanlısı yürüyüş içinde sesimizi duyuramaz, boğulur gideriz görüşü tam hakimiyetini kurmuştur. Kendimiz ayrı bir yürüyüş koymadığımız gibi, kısa bir süre de olsa yürüyüşte boy göstermedik. Şimdi 12 Eylül'le ilgili tavrımız bu gelişmenin artık en son halkasıdır. Buradaki tavrı "barış hareketlerine" karşı tavrı gibidir. Tek farkla ki, barış hareketi "emperyalist yanlısı", "sovenist" bir yürüyüşü, 12 Eylül yürüyüşü ise "oportünist-revizyonist bir yürüyüş."

Belgelere bakan herkes —eğer o uysal bir kedi değilse— kit le eylemleri karşısında adım adım ve fakat geçmişin bir tek bile özelleştirisi yapılmadan uygulanan bu gelişmenin şahidi olabilir.

Bunun Marksist-Leninist literatürdeki adı "oportünizm"dir. Acaba Merkez Komitesine, getirdiği bu gerekçenin kavgadan kaçmaya bahane olduğunu nasıl anlatmalı?

Acaba Merkez Komitesine, "damgamızı basacak" kadar güçlü hale ancak bu eylemler içinde mücadele ederek gelebileceğimizi, böyle eylemlere katılmadan kesinlikle güçlenemeyeceğimizi nasıl anlatmalı?

Kaldı ki; etkinlik ve üstünlük denen şey esas olarak propaganda ve ajitasyonla sağlanabilir. Kafa sayısı etkinlik sağlamada tayin edici değildir ve olamaz. Propagandanın etkinliği ise 1) Propagandanın içeriği, 2) Propagandanın biçimi / en uygun aracın kullanılması, 3) Propagandanın yoğunluğu ile ilgilidir.

Eğer bizim propagandamızın içeriği onlarınkinden daha üstünse, bu propagandayı en gözle görülür, en kulakla duyulur biçimde en uygun ve en zengin araçlarla yapıyorsak ve nihayet onlardan daha yoğun bir şekilde yapabilirsek, neden bizim propagandamızın etkinliği onlarınkinden daha üstün olmasın? Veya oportünizm yıkıman / öncüyü etkileyebilmenin yolu ve yöntemi de bu değil midir?

Biraz kafa çalıştırsak, biraz geçmişimizle ilgili tecrübelerimizi gözümüzün önüne getirirsek bunu başarabiliriz bile. Merkez Komitesi teşkilatın bağrında yatan potansiyeli kesinlikle göremiyor, teşkilatı çok küçük görüyor.

"Damgamızı basamayız, boğulur gideriz." Bu karar kesinlikle bizi yiyip bitirir.

Bu karar geçerli olduğu müddetçe oportünist-revizyonistlere yalvarmaktan başka çaremiz yoktur. "Lütfen beyler, bir yürüyüşte de hiç sesinizi çıkarıp bildiri dağıtmayın, bizim egemenliğimize razı olun da böylece damgamızı basalım ve bir yürüyüşe katılmış olalım."

d) Şu gerekçe hem doğru değildir, hem de oportünist bir gerekçedir.

"Onların düzenlediği, özellikle birçoğunun birleştiği merkezî eylemlerde biz kendimizi yaptığımız propagandanın içeriği ile onlardan ayırsak bile, ... dışardan bakan herkesin görebileceği şekilde ayırmamız çok güçtür."

Doğru değildir çünkü; o yürüyüşe sabahdan beri anlatmaya çalıştığımız şekilde ayrı bir blok kurarak katılırsak, en azından 500 kişilik (eğer 1 senedir 300'den fazla kitle kaybetmeye diysek) bloku sadece kör olanlar görmez.

Oportünisttir çünkü; tayin edici olan dışardan bakan herkesin görmesi değildir. Öncünün görmesidir. Çünkü biz çalışmamızın merkezine ÖNCÜNÜN KAZANILMASINI koyuyoruz. Ve öncü bizim ayrı bir blok kurduğumuzu kesinlikle görecektir. O sadece kurduğumuz taktirde blokumuzu değil, şimdiki karara göre Merkez Komitesinin marifeti sonucu YOROYOŞE KATILMADIGIMIZI VE BUNUN YERINE SEMİNER YAPTIĞIMIZI da görecektir. Keşki görmeseler diyesi geliyor insanın.

4. TARTIŞMA TOPLANTISI MI, YÜRÜYÜŞ MÜ?

Geline demişler oyna, yerim dar demiş. Yer açmışlar, bu sefer de benim dar demiş. Merkez Komitesinininki de o hesap. 12 Eylül'de düşmana gerektiği gibi davranmamaya karar verdi ya, bahane üstüne bahane buluyor. İnsan hiç olmadığı ayrı bir yürüyüş yapar. Hayır, "yürüyüş yerine tartışma toplantısı".

Elalem faşizmin zindanlarını gümbür gümbürdetiyor. Bizim Merkez Komitesi yürüyüş yerine seminer yapıyor. Artık ben ne de sem yeridir.

Eskiden Bolşevik Parti sözcüğü dilimize daha az dolanıyordu. Ama söylendiğinde aklımıza arı gibi bir faaliyet içinde, yüksek teoriye sahip, mücadelecilik kavgacı, tuttuğunu koparan bir örgüt geliyordu. Bize sevk veriyordu.

Şimdi Merkez Komitesi Bolşevik Parti sözcüğünü dilden düşürmüyor. Ve nerede "Biz Bolşevik Parti inşasının birinci aşama sındayız" diye söze başlasa, "Acaba şimdi altından gene hangi sacma teori çıkacak" diye ödümlü kopuyor. Ve artık Merkez Komitesi Bolşevik Parti dediği zaman aklıma suda ıslanmış, köşeye büzülmüş, pısrıkk bir kedi yavrusu gibi birşeyler geliyor.

"Ancak yürüyüş için (ayrı bir yürüyüş için —bn) harcayacağımız güç ile; yürüyüşün bizim bugünkü görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında, bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama; bunun yerine dernekleme 12 Eylül'ün değeri dirilmesi üzerine tartışma toplantıları yapma kararı alındı. Genelgeye esas damgasını vuran anlayış iste budur. Oportünist-revizyonistlerin yürüyüşüne katılmama veya daha önceki bölüm aslında minarenin kılıfıdır. İşin özü, gelinin oynamaya niyeti yoktur.

Yürüyüş yerine seminer dedikten sonra, sen demek ki oportünist-revizyonistlerin yürüyüşüne damganı bassan da katılmaya

Devamı s.72, sü.1'de

"MERKEZ KOMİTESİNİN 12 EYLÜL KARARINA KARŞI ÇIKALIM" ADLI YAZIYA CEVAP

Yukarıdaki yazı elimize, katılıması istenen yürüyüşe üç gün kala geçti. Yazının yazarı, yazısının dağıtılmasını (yayınlanmasını) istiyor. Bu arada, Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül'le ilgili sayısının yayınlanmış olacağından hareketle, 'trenin kaçtığından' bahsediyor. Hayır! Biz böyle bir yazının 'treni kaçmasını' istemiyoruz. Bu yüzden, Bolşevik Partizan'ın bu sayılarında, 12 Eylül'de Merkez Komitesinin tavrını ve ona yönelen eleştiriyi ve bununla ilgili başka bazı sorunları tartıştığımız yerde, 'Bolşevik Partizan sempaticizani'nin bu yazısını da yayınlamayı ve ona karşı tavrı takınmayı uygun buluyoruz.

NASIL BİR YAZI? oooooooooooooooooooo

Yazı, Merkez Komitesinin bu 12 Eylül 1982'de Batı Almanya'da Frankfurt'ta oportünist-revizyonistlerin ortak yürüyüşüne KATILMAMA kararına karşı, bu kararın kaldırılmasına talebiyle bağliyor.

Merkez Komitesinin bu 12 Eylül ile ilgili olarak almış olduğu kararı çeşitli yönlerden eleştiriyor.

Merkez Komitesinin bu 12 Eylül ile ilgili kararının, Merkez Komitesinin (Partinin) Bolşevik Parti inşa sorunundaki farklı anlayışlara-planlara dayandığını; asıl sorunun bu olduğunu belirtiyor. Bu temelde, Merkez Komitesinin kararını eleştiriyor.

Kuşkusuz, bunlar yazının içinden bizim çıkardığımız ana-temel fikirlere. Yazı bu kadar sade değil. Onun içinde arandığında bulunacak çok şeyler var.

Örneğin, anlaşılan "nükte"yi çok seven yazar, yazısının içinde birçok yerde "nüktedanlık"lar yapıyor. Örneğin, anlaşılan "hayali konuşma"ları seven yazar; birçok yerlerde hayali konuşmalar gerçekleştiriyor.

Yazarın yazdığı şeyler bunlarla da sınırlı değil. O Merkez Komitesini "oportünistlik"le suçluyor; Partide, Bolşevik Parti inşası konusunda iki ayrı planın varlığını; bunların, eğer Merkez Komitesi yola gelmezse, bir süre sonra örgütün iki plan temelinde kaçınılmaz olarak bölünmesine yolaçacağından da bahsediyor. Ama yazar, bu "bölünme"nin bizde, şu anki duruma göre farkedilmeyecek cinsten bir bölünme olacağını; ve aslında, bu işin daha şimdiden olmuş olduğunu; yani yazarın "planının" savunuculuğunu yapan esas kişinin Partiden kendi isteğiyle ayrıldığı gerçeğini pek belirtmiyor.

Yazarın yazısı, kişi herbirisine cevap vermeye kalktığında içinde boşulacağı kadar değişik konuları içeriyor. Bu durumda biz eleştirilerimizi, yazarın eleştirisini yükselttiği temel sorunlara yönelmeyi; bu temelleri yıktıktan sonra, üstte inşa edilen şatoyu bir el darbesi ile yıkmayı uygun bir metot olarak kullanacağız.

NASIL BİR TEORİK ÇALIŞMA? oooooooooooooooooooo

Yazar bizim bugün içinde bulunduğumuz süreci; bunun durumunu belirtmemizi, artık ezberlediğini belirtiyor. Fakat hiç bir dönem, teorik çalışmanın devrimci mücadele içindeki yeri, önemi ve alanı sorusu doğru cevaplanmadı diyor.

Bizim bugün bu konuda neleri düşündüğümüz ve neleri yaptığımız ortadadır.

Biz bolşevik parti inşa çalışması içinde, Parti içinde teorik eğitimde Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramayı; oportünizme karşı mücadele içinde bu kavrayışı derinleştirmeyi en önemli görevlerimizden birisi olarak ele alıyoruz. Bunun aracı olarak, üzerinde çalıştığımız belge; SBKP(B) Kısa Tarihi adlı eserdir. Ve bununla birlikte, bu eserin yanısıra, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in temel eserleridir.

Bu çalışmanın ürünleri, önümüzdeki dönem Parti dışına da yayınlanacaktır.

Bütün bunlar, bu çalışmaya katılanlar tarafından; hemen bütün Bolşevik Partizan taraftarları arasında bilinen gerçeklerdir.

Açıktır ki, böyle ağır bir eğitimin yürütülebilmesi; kadroların Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde eğitilebilmesi için, diğer bir dizi önemli faktörün yanısıra, zaman gereklidir. Bir günün 24 saati vardır, daha fazla değil! Biz eğer, bizi nihai amacımıza ulaştıracak yolda, bugün böyle bir eği-

timin kaçınılmazlığında birleşmiş durumda isek, o zaman açık tır ki diğer bir dizi görevi, bu görevi önemli ölçüde aksatmayacak biçimde uyum içinde ele almak zorundayız. İçinde bulunulan anda, Partinin çeşitli görevlere yaklaşırken, somut olarak yürüttüğü bu görevi gözden kaçırmaması düşünülemez.

Yazara gelince ...

Yazar bu konuda da birkaç ateşli sözden sonra, Merkez Komitesinin

"... teorik çalışma konusunda yapması gereken işi yapmamış, hatta bunu kösteklemeye çalışmış ..." olduğunu; pratikte yaptığı teorik çalışma bir hiçtir" olduğunu;

"Teorik çalışma konusunda yapılan bütün yaygara ve çığırtkanlığa rağmen aslında ortada bize Bolşevik Parti inşası için gerekli, temel bir çekirdek yaratmamız için gerekli bir teorik çalışma yoktur" olduğunu heybetli bir şekilde tespit ediyor.

Yazar 'iki plan', vb.den bahsettiğine göre, önce akla şu geliyor: Acaba bu konuda yazarın planı ne?

"Benim planım bunun tam karşısındadır" diye, gerçekte doğru bir şey ifade eden yazar, bu soruna ilgili 'planını' şu şekilde belirtiyor:

Önce 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelişinin sebepleri, gelişmesi ve varacağı yeri anlatan, bütün bunların karşısında Bolşevik Parti inşasına bağlı olarak görevlerimiz ve oportünist-revizyonistlerin yanılgılarını anlatan bir propaganda broşürüne ihtiyacımız vardır. Bu teorik çalışmanın alanına girer. Aslında bu işin şimdiye kadar çoktan yapılması gerekirdi. (Bu iş, propaganda broşürü başlığı altında değil, Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında, propaganda broşürünün gidebileceği bütün kesimin ulaşabileceği şekilde yapılmıştır.—BN)

Böyle bir teorik tartışma, kendi içimizde seviyemizi yükseltecek. Bu teorik çalışma derneklerde seminer olarak verilecek ve çevremizdekileri de silahlandıracaktır. Bu temelde yayın ve bildirilerle bu kavrayış derinleştirilecek, bu bildiri ve yayınlarımızla gruplar örgütleyerek evlere, fabrika önlerine gideceğiz, gücümüz yettiği yerde Stand'lar açacağız. Yürüyüşle ilgili bu propaganda ve ajitasyon faaliyeti içinde ulaşabildiğimiz her yerde modern revizyonizmin ve oportünizmin etkisini kırmaya çalışıyoruz- temasa geldiğimiz öncülerimize çalışıyoruz - bu yürüyüşe hazırlık mücadelesi aynı zamanda revizyonizme-oportünizme karşı mücadele, öncüyü kazanma mücadelesidir.

Ve şimdi yürüyüşe vardık. Konuyla ilgili bildirimimizi dağıtıyor, broşür ve yayınlarımızı satıyoruz. Bu işle görevli BP sempaticizininin daha önce sözünü ettiğimiz öncüyü yaklaşımı şimdi temelden farklı bir yaklaşımdır. Mücadele içindeki bu ulaşım, bu ilişki, öncüyü görmediği, çözemediği bir sürü sorunu çözmesine hizmet edecek, ona mücadeleciler bir örgütün varlığı bilincini verecektir. Bu ancak eyleme örgütlü olarak katılmakla mümkündür.

Bolşevik Parti ancak böyle bir çalışma ile inşa edilebilir. Örgütün teorik seviyesi ancak bu şekilde yükselir."

İşte yazarın planı da böyle!

Fakat bu plan gerçekte, bütün şatafatlı ve mücadeleciler görüşüne karşı gerçek görevlerin yerine getirilmesi bakımından, derin sağıcı bir öz taşımaktadır. Bu plan, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin nasıl kavranılamayacağına planıdır.

Biz açıktır ki yazarın planındaki birçok unsuru gerçekleştirecek duruma gelebilme; gerçekleştirmeyi istiyoruz. Biz, daha şimdiden de onları yapıyoruz. Ama tek farkla: Bu görevleri yerine getirmeyi, diğer bir dizi önemli görevle bağ içinde; onların yerine getirilmesini sabote etmeyecek biçimde koordineli ele alıyoruz.

Yazarın bu konudaki yolgösterici kulavuzu ise; 'nerede hareket, orada bereket' şeklindeki mantıktır. Bu mantık oportünizmin mantığıdır.

Buraya kadar olan kesim, yazarın ve bizim parti inşasına ilişkin farklı genel görüşlerimizdir.

Yazar planını, 12 Eylül ile ilgili olarak, nerdeyse mutlak

bir şekilde oportünistlerle-revizyonistlerle mutlaka birlik-te yürüne olarak yerine getiriyor.

✓ Biz bu 12 Eylül ile ilgili olarak, teorik çalışma sorununda, öncelikle kendi taraftarlarımızı Marksizm-Leninizmin il-keleri temelinde eğitime işini öne alıyor; diğer bir dizi gö-revi açıkça bir tarafa atmadan, buna bağlı ele alıyoruz.

Kimin Marksizm-Leninizmin ilkelerini gerçekten kavramaktan, ve uzun dönemde gerçek bir güç haline gelmekten; kimin ise ne rede hareket, orada bereket mantığı ile, uzun dönemde ufala-nıp yokolmanın teorisini yapmaktan yana olduğu açıktır.

EYLEMLERE DAMGA BASMA oooooooooooooooooooooooooooo

Yazar, "Güçsüzü diye teslimiyet mi? Mücadele içinde güçlenmek mi?" diye bir özel başlık atmış. Bu şatafatlı başlık al-tında, Merkez Komitesinin tezlerini, bir ipliği çekildiğinde kırk yaması dökülen fukara pantolonuna benzeterek, 'iplik çek-me' işleriyle uğraşılıyor.

Önce, kısa kısa, Merkez Komitesinin iki gerekçesine cevap veriyor. Daha sonra üçüncü gerekçe olarak 'damga basma' soru-nu ile ilgili nokta üzerinde duruyor.

O, bizim yazımızdan; "Bugünkü gücümüz, oportünistlerin dü-zenlediği eylemlere katılarak bu eylemlere kendi damgamızı basacak bir güç değildir" şeklinde bir alıntı yapıyor ve son-ra bu alıntı üzerine şu aşağıdaki 'heybetli' değerlendirmele-ri yapıyor:

"En sonunda korktuğumuz başımıza geldi ve bu mücadele kaç-kını teori hortlak gibi geldi buraya girdi...

Öyleyse damgamızı basamayacağımız eylemlere katılmayalım. Nasılsa sabreden derviş muradına emmiş. Bekleyelim ve sabır-la bekleyelim."

Yazar bazen nükteli ifadelerle, bazen ateşli ajitasyonlar-la, varlığını tespit ettiği "görüşümüze" epey yer veriyor.

Yazarın bize eleştirilerinin önemli temellerinden birisi de bizim, 'damgamızı basmadığımız eylemlere katılmayız' şeklinde bir görüşümüz olduğu iddiasıdır. Bu iddia çürütülürse ne ol-ur? Yazarın kurduğu şatonun bir kısmı daha çökme konusunda kalır. Öyleyse, bu "temel"e de saldıralım.

Herşeyden önce, şunu açıkça ortaya koyalım ki, Merkez Kom-i tesinin damgamızı basmadığımız eylemlere KATILMAMA şeklin-de bir görüşü yoktur. Başka birçok kişi gibi, bu sonucuda YA-ZAR İLAN ETMİŞTİR.

Merkez Komitesinin söylediği belgeli olarak ortadadır ve bu sayımızda yayınıyoruz.

Merkez Komitesi, birinci olarak yalnızca durumu tes-pit etmiştir. Bugünkü gücümüzün oportünistlerin düzenledi-ği eylemlere katılarak onlara kendi damgamızı basacak bir güç olmadığını söylemiştir. Bu kesinlikle doğrudur. Bu bir olgu-dur.

Bu yalnızca kısa dönem için değil, belirli bir dönem için de olgu olarak kalmak zorundadır.

Bu olguyu belirtmek demek, 'öyleyse damgamızı basamayacağı-muz eylemlere katılmayalım' demek değildir. Bu yazarın kendi sinin bir uydurmasıdır.

Bu olguyu belirtmek demek, durumu tespit etmek; şu ya da bu yürüyüş, vb. ne katılma problemi ortaya çıktığında, bu olguyu dikkate alarak hareket etmek demektir.

Merkez Komitesi ikinci olarak, bu sözü, belirli bir tartış-ma içinde, somut olarak 12 Eylül 1982'de yapılacak olan yurt dışındaki yürüyüşlerle ilgili tartışma içinde söylemiştir.

Üçüncü olarak, Merkez Komitesi bunu, 12 Eylül 1982 ile il-gili olarak, bir dizi başka gerekçenin yanında, bir gerekçe olarak söylemiştir.

Bütün bunlar doğru, Marksist-Leninist yaklaşımın örneğidir. Yazarın, çok yamalı fukara pantolonunun ipliğini çekmeye de-ğil; tamiz bir kumaşın içinden iplik kaçırmaya çalıştığı ortadadır.

12 EYLÜL'DE MÜCADELE oooooooooooooooooooooooooooo

Yazımızın şatosunun bir diğer temeli, 12 Eylül 1982'de bi-zim 'mücadeleye katılmadığımız' şeklindeki kör tespitidir.

O yazısının birçok yerinde, bazen üstü kapalı-dolaylı ola-rak, bazen açık olarak, bizim sınıf mücadelesinden kopuk bir parti inşa ettiğimiz; bizim mücadeleye katılmadığımız üzeri-ne sözler ediyor.

Bütün bunları o, aynı zamanda 12 Eylül ile bağlantı içinde söylüyor.

"O zaman akla şu soru geliyor: Biz bu 12 Eylül'de sınıf mü-cadelesine fiilen katılmadık mı? Biz mücadele etmedik mi?"

Eğer bizim yaptıklarımız 'mücadele' değil ise, mücadelenin kendisi nedir?

Açıktır ki yazar bizim bu 12 Eylül'deki mücadelemizi müca-deleden saymayarak, 'mücadele'yi yalnızca 'yürüyüş', vb. ile eşitlemektedir. 'Yürüyüş', vb. nin dışındakileri mücadeleden,

fiili sınıf mücadelesinden saymamaktadır. Onu da yalnızca o-pörtünistlerin-revizyonistlerin yürüyüşüne katılmakla eşitle-mektedir. (Sağcı görüşler savunan yazarın bu görüşleri 'müca-deleye yalnızca bir biçime indirgeme, onun dışındakileri mü-cadeleden saymama noktasında "sol" görünümü GDS'in eleştiri-si ile temelde birleşmektedir.)

Hatta o daha da ileri gidiyor; "yürüyüşe katılmadan devrim-i olunamayacağı" anlamına gelen sözler ediyor.

O eğer böyle düşünmese idi, şu sözleri anlamsız olurdu:

"Tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesinden koparıyor. O zaman tartışma toplantısına hizmet için yapılan herşey, sınıf mücadelesinden kopmak için yapılan şeydir. Bu karar kesinlik-le devrimci bir içerik bile taşımamaktadır."

Hayır, hayır! Sözümona keskin, sağcı yazar, hayır!

Bizim bu 12 Eylül 1982'deki kararımız, yalnızca devrimci bir içerik taşıyordu. O aynı zamanda, içinde bulunulan ko-şullarda doğru Marksist-Leninist bir karardı.

Bizim bu karar gereğince yürüttüğümüz propaganda çalışma-ları, proletaryanın bilimsel dünya görüşünün, burjuvaziye kar-şı savunulması; mücadelesi; sınıf savaşının bir parçası idi.

Bizim bu karar gereğince, öncelikle taraftarlarımızla yü-rüttüğümüz tartışmalar —bütün hata ve eksikliklerine karşı— bu 12 Eylül'de proletarya davasının komünistlere yüklediği görevlerin yerine getirilmesine hizmet eden bir tartışma; pro-letaryanın sınıf mücadelesinin bir parçası; bir biçimi idi.

'Sınıf mücadelesi' sözünden yalnızca 'yürüyüş', vb. eylem biçimlerini anlamak; sınıf mücadelesine katılmak'tan yalnız-ca 'yürüyüşlere katılma'yı anlamak, iddialı çıkışlara rağmen Marksizm-Leninizm konusunda pek fazla birşey bilmemek demek-tir. Yazarın durumu budur.

Görüldüğü gibi, bu noktada yazar, iftirasını ancak Marks-izm-Leninizmin mücadele biçimleri konusundaki öğretisini red etme temelinde sürdürülebilir. Ve 12 Eylül'de bizim pratiğimizi de 'mücadele' olduğunu keşfettiği anda, iftirabalonunu pat-latmak zorunda kalacaktır.

Diğer eleştirilerinin hataları üzerinde durmadık bile. Onun iddialı olarak ileri sürdüğü ve bize karşı eleştirilerinin en belli başlı temelleri bunlardı.

Biz bugün için öncelikle bunlar üzerinde durmayı gerekli gö-rüyoruz.

Burada birkaç noktaya daha değinerek, bitirmek istiyoruz.

BİRKAÇ NOKTA oooooooooooooooooooo

Birincisi. Yazar, 'şu meşhur esastır oğlu esastır tekerleme-si' üzerinde duruyor. Anlaşılın yazarı oldukça rahatsız ed-iyor bu 'meşhur tekerleme'.

Ana biz derhal şunu belirtelim ki, bu şekilde, görevler a-rasında bir ayırım, komünistleri rahatsız etmez. Tersine, ko-münistlerin gerçek amaçlarını yerine getirmelerinin gara-lerinden birisi budur. Komünistler, içinde bulunulan her an-da, bir dizi değişik ağırlıkta ve önde görevle karşı karşı-yadırlar. Onların bu görevler arasında ayırım yapmalarını; a-sıl ile ona bağlıları ayırmamaları; yalnızca, onların çok çe-şitli görevler içinde boğulmaları sonucunu verir. Başka bir şeyi değil!

Lenin, politikada başarının sorunlarından birisi olarak, i-çinde bulunulan anda, bütün bir görevler zincirinin içinde, daima en önemli halkayı bulup ona sarılmakla olacağını defa-larca belirtmiştir.

Yazar ve onun gibileri ise, bizim gerçek görevlerimizi ye-rine getirmemizi önlemenin teorisyenliğini yapmaya yelten-i-yorlar.

İkincisi. Yazar bizim oportünistlerin yürüyüşüne katılma-yıp, yürüyüşe karşı propaganda yapmış olmamızdan hareketle, bizim kimleri kazanacağımız sorununu tartışıyor ve şunları söylüyor:

"Bunlar, o yürüyüşe gönülsüz bir şekilde, utanma belası veya zorlama ile katılmış kişilerdir. Devrimci geçinmek zorunda o-lan entellektüeller durumundadırlar. Ve fakat devrimci müca-deleye karşı bir bikkilik ve isteksizlik bunlara damgasını vurmıştır. İşte bunlar, bu bildiriye —yürüyüşe katılmadan da devrimci olunabildiği için— memnuniyetle karşılarlar ve ağız-ları da biraz laf yapıyorsa, Bolşevik Partizan'a angaje olur-lar."

Demekki, yazarın düşüncesine göre, sağlam kişileri kazanma-nın yolu birtektir, ve o da mutlaka oportünistler-revizyon-istlerle birlikte yürümektir.

Sadece bu durumlarda sağlam kişilerin kazanılacağı şeklin-de bir fikir incisinin sahibi olarak yazar övünebilir. Ancak biz sorunun diğer yanı ile ilgilenmek istiyoruz.

Şurası açıktır ki, kişilerden çok büyük fedakarlıklar is-termiyormuş gibi görünen bir durumda (aslında gerçek bunun tam tersi olmalıdır), çevremizde işe yaramaz unsurların to-

parlanma ihtimali olabilir. Ama bunu yürüyüşe katılmamızla gerekçelendirmek, tam bir 'yürüyüş hastası'nın gerekçesi ola bilir.

Bizim yapmamız gereken, nerede yürüyüş ise oraya katılmak değil; yürüyüşe katılan ya da katılmayan, proletaryanın en fedakâr, en sağlam ögelerini içimizde toparlayabilme görevidir. Sağlam bir ideoloji, sağlam bir örgütsel yapı, Partiye çürük unsurların hakim olmasını mümkün kılmayacaktır.

Üçüncüsü. Yazar, damga basma meselesinde, bizim 'damgamızı basmadığımızı katılmadığımız' sonucunu ilan ederek, bu 'teori'nin gelişmesi üzerine bilgi vermeye başlıyor.

Bunu yaparken, ancak belli şekillerde baş kurulması mümkün olan, çok değişik nitelikli üç yürüyüş arasında paralellikler kurmaya kalkışıyor.

Önce Brejnev'in Bonn ziyaretinden bahsediyor. Sonra Kızıl 1 Mayıs yürüyüşlerini ele alıyor. Daha sonra da 'barış yürüyüşleri'ni. Ve her birisinde proletaryanın değişik tavır takınması gereken bu eylemlerde, o, ortak bir tavrın izlerini arayacağına, değişik tavrılardan ortak bir sonuç çıkarmaya çalışıyor. Her birisinde, diğerine göre takınılan özel tavrı, o, uç uca ekleyerek, 'damgamızı basmadığımız eyleme katılmayız' şeklindeki olmayan görüşümüze ulaştığımızı ilan ediyor.

Herşeyden önce Komünistler her eyleme somut yaklaşır. 1 Mayıs eylemi ile 'barış yürüyüşü' arasında ayrımı belirtmeden benzerlik arama tavrı, komünist bir tavır değildir.

Ayrıca bütün eylemlerde, bizim o eylemlere yaklaşımımıza yön veren temel bazı noktalar vardır.

Bunları ortaya koymadan, 'adım adım bir gelişme' izleme mahareti ancak yazar gibilerine aittir.

Dördüncüsü. Teorik çalışma konusunda yazar Bolşevik Parti inşası sorununun Merkez Komitesi tarafından, 'çözülmesi gereken acil bir sorun' olarak 'kabul edilmiş' olduğu iddiasını getiriyor. Ardından yazar devamla,

"Sadece bir yerde içinde benim de bulunduğum bir grup arkadaşlar araya gelerek bu konuda bir adım atmışlar, küçükçük bir de nemede bulunmuşlardır. Bu denemeyi, atılan bu adımı geliştirmesi gereken Merkez Komitesi tersini yapmış, bu çalışmayı ya pan arkadaşlar burada getirdikleri bazı tezler yüzünden Parti içi mücadele hedefi haline getirilmiş, karşılıklarına korkuluklar dikilmiş, haklarında örgütsel tedbirler alınmış ve sonuçta bu arkadaşlar bir daha böyle bir çalışma yapamaz hale getirilmişlerdir" diyor.

Önce Merkez Komitesinin Bolşevik Parti sorununun çözülmesi gereken acil bir sorun olarak gömediği iddiası, ispatlanamaz bir iddia, bir iftiradır. Pratik ortadadır. Merkez Komitesi önderliğinde çıkan ilk broşür, Bolşevik Parti inşası üzerine Lenin/Stalin ve Komintern'in görüşlerini toplayan bir broşür olmuştur. Merkez Komitesi bunu, bütün Partiyi ve devrimci çevreyi bu sorunlar üzerine tartışmaya çekmek; Partinin geçişini bu yazıların eğitimi ışığında değerlendirmek için yapmıştır. Bu bir olgudur.

İkincisi, yazarın 'bazı tezler' dediği tezler, Partinin bütün geçişini inkâr eden, saçlı, inkârcı, tasfiyeci tezlerdir. Bu tezlerin ve onları savunmaların Parti içi mücadele hedefi haline gelmesi gayet doğaldır. Ama şu da kesindir: Bu gibi görüşlere karşı mücadelede örgütsel tedbirlerle işe başlanmamış; örgütsel tedbirler öne geçirilmemiştir. Tersine görüşlerin savunucularına görüşlerini sistematize etmeleri için görev verilmiş, bu konuda her türlü kolaylık sağlanmaya çalışılmıştır. Bu da olgudur.

Beşincisi. Yazar Merkez Komitesinin teorik çalışma ile ilgili olarak yaptığı tek elle tutulur çalışmanın, 'cephe ile ilgili olan' olduğunu küçümseyerek tespit ediyor. Ardından bu nun Marksist-Leninist ilkelere yola çıkmadığı; oportünlerin dayatması sonucu olduğunu, doğru bir teorik çalışma olmadığını belirtiyor.

Bu çalışmanın ürünü Bolşevik Partizan sayı 16/6'da yayınlanmıştır. Bu çalışma bütün devrimcilerin olduğu gibi, yazarın da denetimine, eleştirisine açıktır. Biz onu, bu yazının Marksist-Leninist ilkelere yola çıkmadığı iddiasını ispatlamaya çağırıyoruz.

'Oportünlerin dayatması' sorununa gelince: Yazar tutarsızlık lar içinde yürüyor. O bir yandan bizi, 12 Eylül ile ilgili olarak yalnızca yürüyüşe katılmadığımız için 'sınıf mücadelesinden kopuk' parti inşası planlamakla suçluyor. Ama diğer yandan bugün Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışıldığı kuşkusuz olan sorunda tavrı takınmayı —ki bu fazla zamanımızı almaz— öne almamızı, 'davanın esas ihtiyacını gözden kaçırmak'la suçluyor. Bu onun ne kadar cıvılcı, laf etse de, aslında sınıf mücadelesine katılmaktan, oportünizme —revizyonizme karşı mücadeleden fazla birşey anlamadığını belirtiyor.

Altıncısı. Yazar 12 Eylül yürüyüşünün niteliğini belirlerken şöyle diyor:

"Bu 12 Eylül'de yapılan eylemlerde esas olarak cunta; geçilme istenen demokrasi teşhir edilecek. Bu kötü bir şey değil iyi bir şeydir. Ve bizim katılmamızla güçlenecektir. Bunun güçlenmesine ancak gericiler, karşı-devrimciler karşı çıkar"

İşte bu yaklaşım kesinlikle bir komünistin değil, olsa olsa bir reformistin, bir burjuva demokratinin yaklaşımıdır. Ya zar çok açık bir şekilde devrim perspektifinden yoksun bir 'cuntaya' karşı mücadeleyi güçlendirmeyi görevi olarak yutturmaya çalışıyor. Hayır, bizim —hemde sosyalizme-komünizme adına— böyle bir mücadeleyi, devrim mücadelesine tabi kılmayan bir mücadeleyi güçlendirmek diye bir sorunumuz yoktur. Sorunumuz böyle bir 'mücadele'nin yanlışlığını, çıkar yol olmadığını teşhir etmektir.

Yedincisi. Yazar "yürüyüş yerine vardığımızda olacakları düşünün" dediği yerde, 'sosyal emperyalizme karşı olanların etkilediği kitle' üzerine de hayaller kurarak, şatolar inşa etmektedir. O oportünizmin-revizyonizmin, devrimci, ve fakat geri kitleler içindeki ideolojik etkisini kesinlikle küçümsemekte; bir eylemle oportünist-revizyonist cephenin birliğinin bozulabileceğini düşünmektedir. Bu kesinlikle yanlıştır. Ayrıca şimdi 12 Eylül pratiği de vardır gerimizde. Yürüyüş bizim değerlendirmelerimizin doğru olduğunu çok açık bir biçimde göstermiştir.

Ve sekizincisi. Yazarın nasıl bir örgüt istediği sorunu: O şöyle diyor:

"Elalem faşizmin zindanlarını gümbür gümbür gümbürdetiyor. Bizim Merkez Komitesi yürüyüş yerine seminer yapıyor. Artık ben ne desem yeridir."

Bir yanda "faşizmin zindanlarını gümbür gümbür gümbürdeten elalem", diğer yanda "yürüyüş bile yapmayan Merkez Komitesi". İşte yazarın ikilemi bu. İlk bakışta çok 'mücadeleci'. Ama açalım bakalım kutuyu içinde ne var???

Faşizmin zindanlarını gümbür gümbür gümbürdeten şey ne? Bugün seçitli devrimci örgütlerden kişiler zindanlarda, ellerindeki bütün imkânları kullanarak bir yaşama mücadelesi veriyorlar; bir takım kısmi talepleri gerçekleştirebilmek için açık grevleri, direnişleri, vs. eylemler yapıyorlar. Ellerindeki imkânlar çerçevesinde faşizme karşı direniyorlar. Bu iyi, ve mutlaka yapılması gereken şeydir. Ya iş kence ve zulüm kabul edilecektir; ya da buna karşı toplu halde direniyecektir. İşte devrimci tutuklular ikincisini yapıyor. Doğru olan budur. Yazar biz de 'zindanda olsak', aynı şeyi yapacağımızdan kuşku duyuyor herhalde. Peki, bunu yapan 'elalem' kim? Hemen her gruptan insanlar. Ve tabii ki bunlar içinde bizim görüşümüzü savunan devrimciler, komünistler de var. Ama bunlar fazla değil. (Ve biz fazlalığımızı da is teniyoruz! Devrimci enerjinin 'dışarda' daha iyi kullanılabilceğini düşünüyoruz. 'Elalem' ile yazarın kasdettiği daha çok Partizancılar, PKK'cılar, vs. tipinden oportünistler olsa gerek. Onların zindanda yiğitçe direnmesi gerçeği, onların savunduğu görüşlerin oportünist görüşler olduğu gerçeğini hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. Kaldırılmamalıdır. Narodnikler de çok yiğitti! Ama işçi sınıfına karşı ve onun bilimini karşı gerici bir durumda idiler. İrlanda'da milliyetçi IRA örgütünün militanları da ölüme dek varan açık grevleri yapıyorlar, yiğitçe direniyorlar! Ama onların Marksizm-Leninizmle ilgisi yok! İşte yazar bu iki sorunu birbirine karıştırıyor. "Zindanları gümbür gümbür gümbürdeten" elalem; ken di çapında, ve olanakları çerçevesinde gerçekten Bolşevik Partinin inşası görevini önüne koyup bu yönde bilinçli adımlar atmaya çalışan Merkez Komitesinin konumu ile karşılaştırıp, tercihini açıkça 'zindanları gümbür gümbür gümbürdeten' ajitasyonu altında oportünistlerden yana yapıyor. Kendi bileceği iş!

Devam ediyor yazar:

"Eskiden Bolşevik Parti sözcüğü dilimize daha az dolanıyordu. Ama söylendiğinde aklımıza arı gibi bir faaliyetin içinde, yüksek teoriye sahip, mücadeleci, kavgacı, tuttuğunu koparan bir örgüt geliyordu. Bize sevk veriyordu. Şimdi Merkez Komitesi Bolşevik Parti sözcüğünü dilden düşürmüyor. Ve nerede "Biz Bolşevik Parti inşasının birinci aşamamızdayız" diye söze başlasa, "Acaba şimdi altından gene hangi saçma teori çıkacak" diye ödüm kopuyor. Ve artık Merkez Komitesi Bolşevik Parti dediği zaman aklımıza suda islanmış, köşeye büzülmüş, pısrık bir kedi yavrusu gibi birşeyler geliyor."

Ne diyelim?! Aslında aramızdaki gelişme bundan daha iyi ifade edilmez. Yazar çok açık bir şekilde 'kendiliğinden hareket yapanın', "hareket herşeydir" teorisinin savunuculuğunu yapıyor. Biz söyleyelim. Bolşevik Parti dediğimiz zaman bizim aklımıza Lenin'in, Stalin'in muzaffer partisi geliyor. Ve

Devamı s.72, sü.2'de

GDS'in 12 Eylül'de çıkardığı bildiri üzerine tartışma

GDS 12 Eylül'de Almanca olarak şu bildiri-yi dağıttı:

Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmine ölüm!

Revizyonizm ve oportünizme karşı mücadele!

Bundan tam iki yıl önce 12 Eylül'de emperyalistler ve gerici ler kurtuluşları için mücadele eden Türkiye halklarını faşist bir askeri cunta kurarak kanlı bir yenilgiye uğrattılar.

Yüzlerce ölü, onbinlerce işkenceden geçmiş tutuklu; bu emperyalistler ve yerli sömürücü sınıflar tarafından sahnelenen askerlerin faşist 'iktidar değişikliği'nin 'başarısı' idi.

Batı Alman emperyalizmi Türkiye'de çok fazla sermaye yatır - mıştır. Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki fabrikaların da çalışan erkek ve kadın işçiler böylece Batı Alman emperyalistleri için kârlar, muazzam boyutlarda aşırı kârlar yaratmaktadır.

Ama bu Batı Alman emperyalizminin sömürüsünün yalnızca bir yan ıdır. Diğer yanda o (Batı Alman emperyalizmi—CN) özellikle Türkiye'nin doğusunda Anadolu'nun geri ve halâ ortacağla bağıntılı alanlarından (yaptığı—CN) 'ucuz işgücü ithali'nden de kâr elde etmektedir. Onlar burada Batı Almanya'da fabrika ve madenlerde, Batı Alman erkek ve kadın işçileri ile omuz o muza Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmekte ve ezil mektedirler. Özellikle ağır ve pis işler, ve yabancılara kar şı faşist parolalar aracılığı ile Türkiyeli ve Batı Alman er kek ve kadın işçiler arasına çitler dikilmeye çalışılmakta - dır. Yalnızca sömürüye ve baskıya karşı ortak mücadele ile , ortak mücadele cephesi ile bu manevra boşa çıkartılabilir.

Batı Alman emperyalizminin burada Batı Almanya'daki milyar - lık kârları her halükârda Türkiyeli erkek ve kadın işçilerin de sömürülmesine dayanmaktadır.

Bunu bilip de kendini demokratik parlamenter olarak gösteren Batı Alman emperyalizminin, basını ve politikacıları aracılı ğı ile, Türkiye'de işkence ve cinayetle sağlanmaya çalışılan "sükün ve düzen" hakkında az ya da çok açık memnunluklarını - belirtmesi karşısında hayrete kapılan kişi var mıdır?

Batı Alman emperyalizminin yüzünü gören ve ondan nefret eden Batı Alman antiemperyalist ve antifaşistleri için Türkiye'de ki devrimci harekete mümkün olan en büyük desteği vermek, ilk yükümlülüklerden biridir.

Türkiye işçi sınıfınının Batı Alman işçi sınıfı ile, ve Batı Almanya'daki diğer ülkelerden gelen işçilerle ittifakı; bü - tün ülkelerin işçilerinin ittifakı — bu GERÇEKTEN GÜÇLÜ BİR SİLAHTIR!

(Orijinalde birinci sayfanın sonu)

Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin ve top rak ağalarının mümkün faşist diktatörlüklerinin yalnızca bir biçimi olan faşist askeri cuntayı teşhir edelim.

BUGONKO EYLEM BİRLİĞİNE KATILMAYI İMKANSIZ KILAN OÇ İLKESEL SEBEP:

1. ESAS GÖREV, BASİTÇE "CUNTANIN TEŞHİRİ, TECRIDİ, ONA KARŞI MÜCADELE" DEĞİLDİR. Bilakis siyasi çalışmanın esas görevi İŞ ÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLÜĞÜNÜN ZAFERİ İÇİN DEVRİMİN HA - ZIRLANMASINDAN oluşmaktadır.

Revizyonistler ve oportünistler —Frankfurt'taki yürüyüş çağ rısında olduğu gibi— demokratik-devrimci mücadeleden söz edi yorlar. Ama bütün çağrı böyle bir mücadeleyi BİR HEDEFTE sı - nırlıyor: Cuntanın yok edilmesi.

Bu basitçe yalnızca "çok az" değildir; ve sadece cuntayı yık ma mücadelesinin devrim mücadelesi ile birleştirilmesini ta - lep etmek de yetmez.

Bundan daha fazla cuntaya karşı mücadele, devrimi hazırlama mücadelesine bağımlı kılınmalıdır; Türkiye'de emper - yalizme (bağımlı—CN) hakim sınıflara — bunlar iktidarlarını hangi biçimde uygularsa uygulansın — karşı devrim ESAS GÜ REV, bütün siyasi çalışmanın merkez noktası yapılmak zorunda dır. Çünkü kentte ve kırdaki silahlı işçiler ve köylüler, e ğer onlar kendilerini gerçekten kurtarmak istiyorlarsa, Marx ist-Leninist parti önderliğinde hakim sınıfların devlet ara - cını yukarıdan aşağıya parçalamak ve kendi devletini inşa et mek zorundadır.

Esas görev (olan—CN) HAKIM SINIFLARIN HER REJİMİNE KARŞI DEVRİM yerine, mücadelenin cuntanın yok edilmesi üzerine yo ğunlaştırılması; mesela bir Ecevit'in iktidara gelmesinin 'de mokrasi' anlamına geleceği (ve geçmişte de geldiği) anlamına gelir. Ama Ecevit rejimi altında öldürülen ve işkenceye çeki len devrimci savaşçılar, emperyalizmin bu uğaşını da Türki - ye halklarına demagoji dışında hiçbir şekilde "demokrasi" de ğil, sadece diktatörlük, kan sömürü ve baskı getirdiğinin ta nıdırdılar. Tam da Batı Almanya'da Türkiye halklarının müca - delesini desteklemek, Ecevit veya emperyalizmin ona benzer figürlerini (özellikle Batı Alman emperyalizminin olanları) hiç tavizsiz cellat ve kan emici olarak teşhir etmeden, müm - kün değildir.

2. ÖNCELİKLE BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE KARŞI MÜCADELE

Çağrının derin emperyalizm yanlısı özü şu merkezi soruya ce - vap aradığımızda görülmektedir: Batı Almanya'daki bu eylem - birliği gerçekten de ve öncelikle Batı Alman emperyalizmine karşı mı yönelmektedir? O, Federal Almanya Cumhuriyetinin , yani Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki "etki"sini Tür - kiye halklarının çıkarı doğrultusunda kullanabileceği şeklin deki hayalleri parçalıyor mu? HAYIR, tam tersine! Her tür - lü etkiye, Batı Alman emperyalizminin her türlü sömürüsüne karşı mücadele yürütülecek yerde, yalnızca "Cuntaya YARDIM" ın durdurulması propaganda ediliyor. Hayaller yayılarak, "FA C'nin "yardım"ının (bundan kastedilen, Türkiye halklarını sö mürmek için muazzam sermaye ihraçları ve devlet paralarıdır) durdurulması talep ediliyor. Yani Batı Alman emperyalistleri böylece 'halkların mücadelesi' yanında yer almış olacaktırlar?? Bilinçli bir şekilde Batı Alman emperyalizmini ve onun teşhi rini merkeze koymayan, tersine ona ABD ve NATO yanında de ğin - nip geçen çağrı, böyle gerici hayaller yaymaktadır. Ama bu (Batı Alman emperyalizmine ABD ve NATO'nun yanında değinilip geçilmesi—CN) yetmez! Bundan daha fazla, Batı Alman emper - yalizmine karşı mücadele sorunu, hiçbir uzlaşmanın mümkün ol madığı MERKEZİ SORUNLARDAN biridir.

3. RUS SOSYAL EMPERYALİZMİ HAKKINDA HAYAL YOK

Kendine 'yardımcı' süsü veren (mesela Afganistan'da olduğu gibi) Rus sosyal emperyalizminin alçakça rolünün teşhir edil memesi hiçbir şekilde tedasüfi değildir. Bu eylem birliği bü tünü ile bilinçli olarak Rus sosyal emperyalistlerinin FİDEF ve PKK gibi propagandacılarının "sol ve devrimci hareket" i - çinde etkilerini arttırmaya, ve kendilerini 'ilerici' olarak satmalarına hizmet etmektedir. Bu devrim ve karşı-devrim cep helerinin karıştırılması ve "sol ve devrimci hareket" içinde

revizyonizmin ilerlemesinin tespit edilmesi anlamına gelir. Ama Rus sosyal emperyalizminin teşhir edilmesi, taktik nedenlerle vazgeçilebilecek bir 'lüks' değildir. Rus sosyal emperyalizminin de içinde bulunduğu tüm dünya emperyalist sisteminin karşı mücadeleye, bütün devrimcilerin, hem bütün dünyada devrim açısından, hem de somut olarak Türkiye'deki devrimin geleceği açısından, yükümlülüğüdür.

Bu yürüyüşün düzenleyicileri devrimci halkların enternasyonal birliğini ayaklar altına alıyor. Çünkü sömürülen ve ezilen halkların gerçek bir birliği bütün emperyalistlere karşı yönelmek zorundadır, ve mesela Polonya'da ve Afganistan'da olduğu gibi Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadelemek zorunda olan, devrimci ve antiemperyalist güçlerin mücadelesini dışlayamaz.

Türkiye'de de revizyonizmin ve sosyal emperyalizmin propagandacılarının giderek artan sızması ile, devrimci hareket en kötü tehlikelerin tehdidi altında bulunmaktadır. Çünkü bunlar hiçbir şeyden, işçilerin köylülerin bağımsız silahlı mücadelesinden korktuğu kadar korkmazlar ve bütün araçlarla bu mücadeleyi boğmayı ve Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına uygun mecralara sokmayı denerler.

(Orijinalde üçüncü sayfanın sonu)

Bütün bu sebeplerden dolayı görüşümüzce gerçek devrimciler için bu revizyonist-oportunist eylem birliğini desteklemek kesinlikle yanlıştır. Bunun yerine, gerçek devrimci ve Marksizm-Leninizme yönelen güçler diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninistlerle birleşmeli, gerçekten devrimci bir yürüyüş düzenlemeli ve devrimci bir çizgi temelinde revizyonist oportünist bataklığın karşısına Türkiye'de devrim perspektifi konmalı idi.

Yalnızca, halk yığınlarını işçi sınıfı ve onun komünist partisi önderliğinde (ki onun inşası bugün esas görevdir) birleştiren bir devrimci çizgi, silahlı mücadeleyi başarı ile yürütebilir ve devrimi zafere ulaştırabilir. Devrimin zaferi Türkiye'de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devlet, aygıtının parçalanması, emperyalist dünya sisteminden kopma, sosyalizmi kuracak devrimin zaferi yolunda ilk büyük adım olarak demokratik halk devriminde işçilerin ve köylülerin dik tatorlülüğünün kurulması anlamına gelir. Bu devrimci çizgi, bütün ülkelerin devrimci işçi hareketinin tarihinin özümlemesine; Marksizm-Leninizm teorisine, MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN'in teorisine dayanmalıdır.

Türkiye'de askeri cuntanın kurulması gibi yenilgiler, proletaryanın sınıf bilinçli devrimci güçlerini korkutamaz.

Komünist Manifesto'nun gururlu sözlerini hatırlayalım:

"Komünistler görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi alçaklık sayarlar. Onlar amaçlarına ancak şimdiye kadarki bütün toplumsal düzenin şiddetle devrilmesiyle varabileceklerini açıklarlar. Hakim sınıflar Komünist devrim önünde korkuyla titreyenler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır.

BOTON ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ! "

Bazı yoldaşlarımız bu bildiri hakkında bir eleştiri yazısı kaleme alıp, GDS yönetimine ulaştırdılar. Bu eleştiri yazısı üzerine Merkez Komitesinde de görüşüldü. Merkez Komitesi bu yazıyı özü itibarıyla doğru bularak onayladı.

Bu eleştiri yazısına GDS daha sonra kendi içinde tartışarak tavrı takındı.

GDS'in takındığı tavrın önüne koyduğu ön açıklama şöyle:

"11.9.1982'de Frankfurt'ta yapılan Türkiye yürüyüşünde 'Türkiyeli emkeçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmine ölüm', 'Revizyonizme ve oportünizme ölüm' ana başlıkları altında bir bildiri dağıttı.

Şimdi elimize TKP/ML(B) saflarından bu bildirin kapsamlı bir eleştirisi geçti. Tam olarak bu eleştiriyi kimin kaleme aldığı, Merkez Komitesi mi, Parti üyeleri mi, sempatizanlar

mı henüz bize bildirilmedi ve temelde de önce önemli değil - dir. Bildiriye getirilen eleştiriler üzerine bizim safları - mızda canlı tartışmalar çıktı. Bu tartışma içinde herkes bu bildirin siyasi açıdan iyi bir şekilde esas darbeyi Batı Alman emperyalizmine ve onun Türkiye halklarını ezme ve sömürmesine karşı yönelttiği; ideolojik olarak berrak bir şekilde eylemlerini reddetmesini gerekçelendirdiğini; ve fakat bu çerçevede bildirinin hata ve zaafalarında görüldüğü görüşlerini savundu.

Bu bildirin yazarı tartışma sonuçlarını özeleştirici bir şekilde özetleme; TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiriye cevap verme ve ayrıca TKP/ML(B) ile aramızda olan ideolojik mücadele çerçevesi içinde de bu eleştiriye tavrı takınma ile görüldü.

Ts. yoldaşın aşağıda yayınladığımız tavrını GDS Yönetimi tartışmaya sunmakta ve tavrı talep etmektedir. Yönetim, bu bildirin içinde hatalar ve zaafı olduğu sorusunda çelişmelerden çok; bu hata ve zaafıların değerlendirilmesi ve TKP/ML(B) ile ideolojik tartışmanın bütünü içine nasıl yerleştirilmesi gerektiği yönünde (çelişmelere -ÇN) sahiptir. Yönetim bu konuda daha tavrı takınacaktır. GDS Yönetimi"

GDS bu ön açıklama ile birlikte bizim eleştirdiğimiz bildiriye kaleme alan yoldaşın bu eleştiriye cevabını yayınlıyor. Cevapta bizim getirdiğimiz eleştiriye bölüm bölüm cevap veriliyor. Aşağıda bizde aynı yöntemle bölüm bölüm

- a) bizim getirdiğimiz eleştiriyi,
- b) GDS'den bildiriye kaleme alan yoldaşın cevabını
- c) Bizim bu cevap konusunda tavrımızı yayınlıyoruz.

GDS YÖNETİMİNİN ÖN AÇIKLAMASI İLE İLGİLİ
oo

GDS Yönetimi yaptığı açıklamanın başında, GDS'in 12 Eylül'le ilgili bildirisinin TKP/ML(B) saflarından gelen eleştirisi hakkında, "Bu eleştiriyi kimin kaleme aldığı, Merkez Komitesi mi, Parti üyeleri mi, sempatizanlar mı bize henüz bildirilmedi ve temelde de bu önemli değildir" diyor. Ama daha sonra bildiri yazarının eleştiriye verdiği cevapta GDS yönetiminin 'temelde önemli değildir' dediği bu sorun üzerine çok çabuk spekülasyon yapıldığını görüyoruz. Demek ki bu sorun GDS'te epeyce ilgilendiriyor. GDS'ten yoldaşlar bu konuda bir sürü spekülasyon yapacaklarına bize kısaca sorsalardı; bu konu da kendilerinin merakını tatmin edecek bilgi verirdik. Çünkü yazarları gizlemek diye bir sorunumuz yoktur. Herkes yazdığı yazının sorumluluğunu taşımaktadır.

Şimdi burada GDS yönetiminin 'temelde önemli' görmediğini söylediği ve fakat GDS'li bildiri yazarının uzunca süre üzerinde durduğu soruya cevap verelim.

GDS'in bildirisini henüz GDS'in bizim bildirimiz hakkındaki yazılı eleştirisi elimize geçmeden, bizim saflarımızdaki iki yoldaş tarafından birlikte eleştirildi. Eleştiri yazısı bu iki yoldaşın ortak yazısı olarak kaleme alındı. İlginç olan, bu eleştiriyi kaleme alan yoldaşların birinin, GDS'in TKP/ML(B) Merkez Komitesine 1 Mayıs tartışması içinde getirdiği eleştirileri özünde doğru bulan bir yoldaş olması; aynı yoldaşın Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığı bildiriye de yer yer GDS'in bu konuda getirdiği eleştirilerle çakaşan eleştirileri olmasıdır. (Bu eleştirileri de bir dahaki sayımızda belgeleyeceğiz.) Bu ilginçtir, çünkü daha sonraki GDS'li bildiri yazarının eleştiriye verdiği cevapta bu sorun önemli bir rol oynamaktadır.

Bu iki yoldaşın kaleme aldığı eleştiri daha sonra Merkez Komitesi tarafından tartışılmış ve getirilen eleştiriler özünde doğru bulunmuştur.

İşte GDS bildirisinin eleştirisinin yazarları sorunu böyle dir.

GDS yönetiminin ön açıklamasında ikinci dikkat çekici şey, "bildiriye getirilen eleştiriler üzerine saflarımızda canlı tartışmalar çıktı" şeklindeki tespittir. Bu ilginçtir, çünkü bu tespit sözü geçen bildiriye GDS saflarından herhangi önemli bir eleştiri gelmediğini göstermektedir. Bizce içinde çok kaba hataları barındıran böyle bir bildiriye GDS saflarından ve arada diğer kardeş örgütlerimizden de bir eleştiri gelmemiş olması dikkat çekici bir olgudur.

GDS yönetimi önaçıklamasında, bildirinin en temel hatası o lan sorun üzerinde; 12 Eylül'de Batı Alman Komünistlerinin esas görevinin ne olduğu sorunu üzerinde durmuyor; ve kendi iç lerindeki tartışmada yalnızca öne çıkan olumlu bulunan noktaları öne çıkartıyor, ve genel olarak 'hata ve eksikliklerden' söz etmekle yetiniyor.

GDS yönetimi kendi aralarında var olan —ve ne olduğunu söylemediği— hata ve eksikliklerden çok, bunların "değerlendirilmesi ve TKP/ML(B) ile ideolojik tartışmanın bütünü içine nasıl yerleştirilmesi" gerektiği konusunda çelişmeler olduğunu ve bu konuda tavrı takınacağını bildiriyor. O bu tavrı ta kınınca, onun bu tavrı konusunda biz de tavrı takınırız. Biz bu yazıda yalnızca GDS'li bildiri yazarının cevabında bu konuda söyledikleri üzerinde durmakla yetineceğiz.

GDS'İN 12.9.1982 BİLDİRİSİ ÜZERİNE TARTIŞMA İLE İLGİLİ

oo

I. Bildirinin esas hata ve zaafıları

TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiri —bu eleştirinin kendi yanlışlarından bağımsız olarak— bizim bildirimiz üzerine tartışma ve eleştiride, bildirinin hata ve zaafılarını bulmamıza yardımcı olmuştur. Benim görüşüme göre bu tartışma, bildiride gerçekten şu ideolojik-siyasi hataların olduğunu göstermiştir:

*) Alman şovenizmine karşı mücadele birkaç kez küçümsenmektedir. Gerçekten de ileri işçiler ve anti-emperyalist güçler içindeki kendini beğenmiş Alman şovenisti sapmaların, Türkiye'deki devrimi desteklemek için birleşme (burada da Türkiyeli işçilerle birleşme) mücadelesinin önünde önemli bir engel olduğunun teşhir edilmesi doğru olurdu. Bunun dışında ey lembirliğine katılan oportünist Batı Alman örgütlerini tam da bu alanda eleştirmek, güya 'sol' gerçekte ise Türkiyeli işçiler ve Türkiye devrimi karşısındaki Alman şovenisti tavırlarını teşhir etmek gerekli idi. Batı Alman emperyalizminin, Alman ve Yabancı işçileri bölmeye "çalıştığı" şeklindeki tespit de gerçeği yeterince yansıtmamaktadır. Çünkü bu çaba —ne yazık ki— şimdiden önemli başarılar elde etmiştir ve bu Alman şovenizmine karşı mücadelede bilince çıkarılmak (bunun bilincinde olmak —ÇN) zorundadır.

Bu üç nokta bağıntı içindedir, ve bizim kendimizi çok tekyanlı olarak Batı Alman emperyalizminin teşhiri siyasi görevi üzerinde yoğunlaştırdığımızı göstermektedir. Büyük emperyalist gücün ideolojisine, Alman şovenizmine karşı eğitimden ideolojik görevleri küçümsendi. Bu ilkesel düşüncelyi ilerki ajitasyon ve propaganamızda Batı Alman emperyalizmine karşı mücadelemizin a y r ı l m a z bir parçası olarak somut durumlarda yorumlanmaya koymak ve geliştirmek, görev olarak önümüzde durmaktadır.

*) Ecevit rejiminin faşist olarak adlandırılmaması, onun yalnızca 'demokrasi' olmayan 'diktatörlük' olarak adlandırılması iki yönlü yanlıştır.

Birinci olarak oportünizme karşı bizim Ecevit rejiminin faşist olduğu şeklindeki değerlendirmemiz saldırgan bir şekilde savunulmalıdır. İkinci olarak Marksist-Leninistler arasındaki yazışmalarda belki oportünistlerin demokrasi kavramı "içine alınarak alay edilebilir; ama bir bildiride bu yapılmamalıdır, ve okuyucuda Türkiye'de burjuva demokrasisi olsa, bunun diktatörlük olmayacağı şeklinde bir düşünceye sahip olabileceğimiz düşüncesini yaratabilir.

Biz "demokrasi" yerine açıkça burjuva demokrasisinden, ve Ecevit konusunda da faşist diktatörlükten söz etmeli idik.

Burada da oportünizm küçümsenmekte, onun teşhiri hafife alınmaktadır ve somut durumda Ecevit rejiminin açık nitelendirilmesi karıştırılmaktadır.

*) Batı Alman emperyalizminin çok raylı manevralarının teşhiri — ki bu oportünizmin kaynaklarından birini oluşturmaktadır — de küçümsenmektedir. Okuyucunun "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları"ndan hem sosyal-demokrasinin, hem de NPD'nin parolalarını anlaması, her ikisinin de yabancılara karşı faşist kışkırtma yaptığını anlaması beklenemez. Bildirinin çerçevesi içinde en azından tezler olarak bunlar açıklanmalı idi, bu mesela; "NPD'nin yabancılara durdurun"undan, SPD'nin ilticacılar defolsun"unna, ve SPD ve CDU'nun Almanlaştırma planlarına kadar" şeklinde bir açıklama ile yapılabilirdi.

Bu özellikle bizim bildirimizin yöneldiği kişilerde, SPD'nin ehven-i şer olduğu şeklindeki düşüncelerin yaygın olduğu i-

cin daha da önemli idi.

Biz bu üç hatayı özeleştirici bir şekilde açığa çıkarmalı ve bundan sonraki propandada düzeltmeliyiz. Bunlar bildirinin üç ağırlıklı zaafıdır. (Önemli olmayan formülasyon sorunları üzerinde burada durmayacağım.)

Bildirinin bu hatalar ya da ağırlıklı zaaflarına, TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiri üzerine tartışma da dikkat çekti.

Biz bu eleştiriye daha tam cevaplandırmadan önce bu bildirinin niteliğini belirleyen ö z ü n ş u olduğunu da tespit etmek istiyoruz:

- "Kendi" emperyalizminin teşhiri

- Eylembirliğinin ilkesel reddi

- Türkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çizgi

GDS'LI BİLDİRİ YAZARININ BİZİM GETİRDİĞİMİZ ELEŞTİRİLERE CEVABI ÜZERİNE

oo

GDS'li bildiri yazarı önce

"I. Bildirinin esas hata ve zaafıları" üzerinde duruyor. Ve başlangıçta bildiride üç 'ideolojik-siyasi hata' olduğunun bizim saflarımızdan gelen eleştiri üzerine yürütülen tartışmada ortaya çıktığını belirtiyor.

Yazar birinci hata olarak (hatanın nasıl bir hata olduğu, ağır bir hata mı, yoksa önemli olmayan bir hata mı; ilkesel bir sorunda yapılan hata mı; yoksa fazla önemli olmayan ikin cilde bir sorunda yapılan hata mı vs. olduğu soruna hiç değinmeden!) "Alman şovenizmine karşı mücadelenin birkaç kez küçümsendiğini" tespit ediyor.

Ardından getirdiği, "Tek yanlı olarak Batı Alman emperyalizminin teşhiri siyasi görevine yoğunlaştırıldığı"; "Büyük emperyalist gücün ideolojisine Alman şovenizmine karşı eğitimden ideolojik görevlerinin küçümsendiği" açıklaması; yapılan hatanın onca ağır olmadığı yönünde bir özür açıklaması görevini yapıyor. Öyle ya, nihayet "Batı Alman emperyalizmi siyasi olarak iyi bir biçimde teşhir edilmiştir"! Ötekinin de yapılması "gerçekten doğru olurdu"! İlerki ajitasyon ve propandada "bu ilkesel düşünce"yi "önümüze koymak ve geliştirmek" görevidir. Gerçekten bu çok güzel bir "özeleştirisi"! Hatanın genelde kabul edilmiş gibi görüldüğü yerde GDS'li bildiri yazarı, hatanın değerlendirilmesi konusunda hiç bir şey demiyor; ama hatayı mümkün olduğunca küçük göstermek için elinden geleni yapıyor. Sorun bızce "bunun da yapılması doğru olurdu" demekle çözülüyor. Bunun "ilerki ajitasyon ve propandada" için görev olarak koruması iyidir; ama bu, bu görevin neden 12 Eylül bildirisinde ele alınmadığını açıklamaz!

GDS'li yazar tam da bu soruya açık ve doğru bir cevap vermiyor. Gerçek bir özeleştirmeden kaçıyor.

Yazar ikinci hata olarak "Ecevit rejiminin faşist olarak adlandırılmaması" kabul ediyor.

Ama bu kadar açık olan bir konuda; şimdiye kadar ortak açıklamalarımızda birlikte tespit ettiğimiz bir konuda böyle bir hatayı nasıl yaptığını; böyle bir hatayı nasıl değerlendirdiğini açıklayıyor.

Zaten bu 'hata' da, eleştirimize somut cevaba geçince birdenbire kayboluyor. Bunu da göstereceğiz.

Yazar üçüncü hata olarak, "Batı Alman emperyalizminin çok raylı manevralarının teşhirinin küçümsendiğini"ni tespit ediyor. Ama buna getirdiği açıklama çok ilginç:

"Okuyucunun Batı Alman emperyalizminin faşist parolalarından hem sosyal-demokrasinin, hem de NPD'nin parolalarını anlaması, her ikisinin de yabancılara karşı faşist kışkırtma yaptığını anlaması beklenemez."

Yani aslında GDS doğruyu söylemiştir; ama okuyucu anlamaya çağı için, biraz açıklamak gerekli idi! İşte hataya yaklaşıyor! Biz bu tavrın hiç de Marksist-Leninist bir tavrı olmadığını düşünürüz. Bu da yapılan hatayı mümkün olduğunca küçük ve şirin gösterme tavrıdır. Eğer okuyucu anlamayacak ise GDS kime bildiri yazıyor, ne için bildiri yazıyor acaba???

GDS'li yazar daha sonra toparladığı yerde, "Bildirinin bu üç hatası" ve "bildirinin bu üç ağırlıklı zaafı" kavramlarını arka arkaya kullanarak, aslında bu hataların ağırlığı konusunda değerlendime yapıyor. Yazara göre bunlar "önemli (ağırlıklı) 'gewichtig' zaaflardır". O kadar! Biz bunların zaaf olarak adlandırılmasının; bu hataların küçültülmesi olduğunu; bu sayılan her üç hatanın da (bunun dışında bazı diğerlerinin de — bunun üzerinde ilerde duracağız) ilkesel hatalar, ve sapmalar olduğunu düşünürüz.

Yazar bu 'hata'ları da 'zaaf' olarak gösterdikten sonra, genel değerlendirmeye geçiyor ve "bu bildirinin niteliğini belirleyen özün şu olduğunu söylüyor:

- Kendi emperyalizminin teşhiri
- Eylem birliğinin ilkesel reddi
- Türkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çizgi.

Biz yazarın bu değerlendirmesinin yine bildiri içindeki önemli hataları ve sapmaları gizleyen, ve bildirinin olumlu yanlarını öne çıkaran bir değerlendirme olduğunu düşünüyoruz.

- Evet, bildiri "kendi emperyalizmini" teşhir etmiştir. Bu iyi bir şeydir. Ve bu bildiriyi oportünist-revizyonist Alman gruplarının bildirisinden ayıran bir özelliktir. Ama bu yapılırken, kendi emperyalizminin ideolojisinin teşhiri, yazarın da tespit ettiği gibi 'küçümsermiş'tir. Bunun yanında, yazarın atladığı bir sorun daha vardır; o da 'kendi emperyalizminin' teşhiri, onun yıkılması için sosyalist devrim çağrısına bağlanmamıştır! Bu yazar tarafından, ve bu bildiriye onaylayan GDS tarafından unutulmuştur! GDS 12 Eylül için çizdiği bir bildiri de bu esas görevini unutmamıştır! Bildirinin niteliği yalnızca 'kendi emperyalizminin teşhiri' ile değil, aynı zamanda bu hata ve sapmalarla da belirlenmektedir.

- Evet, bildiri eylembirliğini "ilkesel olarak" reddetmiştir. Ve bunu esasta doğru olarak gerekçelendirmiştir. Ama bu nu yaparken tali bazı hatalar da yapmıştır.

- Türkiye devriminin ilkesel sorunları konusunda doğru çizgi sorununa gelince; bu konuda bildiri esasında GDS'in ilkelere savunulmasından neyi anladığını göstermesi açısından ilginçtir. Bildiri de GDS bazı ilkesel sorunları "alt alta dizme"yi 'ilkesel sorunlarda doğru çizgi savunma' olarak adlandırmaktadır. Ama bu ilkesel sorunların uygulanmasına geldiği anda çok ağır bir sapma içine girdiği GDS'i fazla ilgilendirilmemektedir. GDS bir yandan 'genel ilke' savunulmasında doğru çizgi savunuyor. Ama oportünistlerle bizi ayıran en temel sorunlardan biri konusunda Ecevit rejiminin daha önce ortaklaşa yapılan tespiti konusunda sapıyor! İşte onun ilkelere savunulmasından anladığı! Böyle bir 'ilkesel konularda doğru çizgi savunma'nın yalnızca adı doğru çizgi savunmadır!

Biz GDS'in bildirisini içinde çok önemli hataya ve sapmaları barındıran, ve fakat buna rağmen 12 Eylül'de oportünist-revizyonist cephenin Alman destekçilerinin propagandasından kökten ayrı olan bir bildiri olarak değerlendirmiyoruz. Bildirinin niteliğinin yalnızca yazarın saydığı olumlu yanlar tarafından değil, hatalar ve sapmalar tarafından da belirlendiğini, sorunu yazarın koyduğu gibi koymadığını, hataları küçük gösterme tavrı olduğunu düşünüyoruz.

I.

T E M E L E L E S T İ R İ L E R

* 1. Bu bildiri içindeki en önemli sorunlardan biri olarak surlu görüyoruz: Bu bildirinin kime hitap ettiği berrak bir şekilde görülebilir değildir. Bizim anladığımız kadarıyla bu bildiri esas olarak Türkiyeli işçi ve devrimciler; ancak bunun yanında Batı Alman antiemperyalistlerine de sesleniyor. Biz hiçbir şekilde Batı Alman Marksist-Leninistler esas olarak Türkiyeli işçilere de hitap eden bir bildiri çıkmazlar görüşünde değiliz. Ama böyle bir durumda, çıkarılan bildiri de, onun kime hitap ettiğinin berrak bir şekilde görülebilir olması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü kime hitap edildiğine göre tespit edilecek görevler değişecektir. Eğer bu ayırım yapılmazsa, ortak mücadele için bir yanda Türkiyeli işçilerin; diğer yanda Batı Alman işçilerin değişik görevleri birbirine karıştırılır ve böylelikle inkâr edilmiş olur. Ama Lenin'e göre bu, Marksist-Leninistlerin ortak hedef için mücadelede bütün ülkelerin işçilerinin; ve bütün ülkelerin işçileri ile ezilen halkların birlik ve ittifakını sağlama - bilmeleri bu mücadeleyi yönlendirebilmeleri için merkezi görevlerden biridir.

Batı Almanya'da bunu yapabilmek için Batı Alman Marksist-Leninistleri öncelikle, Batı Alman işçi sınıfının Batı Alman emperyalizmi tarafından sövenist kısırtılmasına karşı enerjik bir mücadele yürütme yükümlülüğüne; Türkiyeli Marksist-Leninistler ise öncelikle Türkiyeli işçilerin Türk hakim sınıfları ve emperyalistler tarafından milliyetçi kısırtılmasına karşı mücadele yürütme yükümlülüğüne sahiptir. Bildiri de bu görevler berrak bir şekilde ayrılacak yerde, birbirine karıştırılmakta; böylece Leninizmin emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türlü sövenizme karşı edilmesi konusundaki temel düşüncesi kaybolup gitmektedir. Mesela bildirinin birinci sayfasının dördüncü paragrafında yalnızca şu denmektedir:

"... Yabancılara karşı faşist parolalar aracılığı ile Türkiyeli ve Batı Alman kadın ve erkek işçiler arasına çitler dikilmeye çalışılıyor. Yalnızca sömür ve baskıya karşı ortak mücadele ile; ortak bir mücadele cephesi ile bu manevra boşa çıkartılabilir."

(Geçerken belirtelim: Eğer bu cümleyi doğru anladı isek; burada çitler dikilmeye çalışıldığı söyleniyor. Yani Batı Alman emperyalistleri henüz bunu becerememişler??? Böyle bir mutlak formülasyonu biz yanlış buluyoruz. Çünkü Batı Alman emperyalizmi ve onun usakları; başta DGB aygıtı olmak üzere; daha şimdiden Batı Alman işçi sınıfının (başta tabii en geri kesimlerinin) hiç de önemsiz olmayan bir kesimini yabancı işçilere karşı kısırtmayı becermişlerdir. Bu bizim fabrikalar daki yoldaşlarımızın her gün yaşadıkları bir deneydir. Yalnızca buna "çalışıldığından" söz etmek; ve bunun belli ölçülerde daha bugünden gerçekleşmiş olduğunu belirtmemek; bu "kısırtmalara" karşı ideolojik mücadelenin önemini de küçültmek demektir.)

Aynı sayfada son paragrafta bir kez daha ittifakın önemi vurgulanıyor. Ama burada da; Batı Alman işçileri arasında hangi, Türkiyeli işçiler arasında hangi ideolojik tehlikeye karşı mücadele edilmesi gerektiği yine yok.

Bu son paragraf bizim için, sizin bu bildiri de öncelikle Türkiyeli işçilere seslendiğinizin bir belirtisidir. Çünkü burada görevi "Türkiyeli işçiler için", "Türkiye işçi sınıfının Batı Alman işçi sınıfı ile birliği" olarak koyuyorsunuz. Hal buki öncelikle tersini yapmanız gerekirdi. Batı Alman işçi sınıfı için, onun Türkiyeli ve diğer ülkelerdeki işçiler ile birleşmek zorunda olduğunu koymanız gerekirdi.

Toparlarsak:

Bildirinin kime hitap ettiği berrak bir şekilde görülür olmalı idi. Pratikte bildirinin Türkiyeli işçilere yönelik olduğu ortaya çıkıyor. Ama bu o zaman açıkça söylenmeli idi. Ve bu Batı Alman işçi sınıfının 12 Eylül için özel görevlerinin bir yana bırakılmasını beraberinde getirmemeli idi. Ya da görevler için ayrı bir bildiri yazılmalı; ya da varolan bildiri çerçevesi içinde bu görevler ayrıca ele alınmalı idi.

Bizim için bu su anlama gelir: Batı Almanya'da Batı Alman proletaryasının en ileri kesimi içinde; proleter enternasyonalizmi ruhu ile; çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının emperyalizme ve iç gericiliğe karşı Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin en kararlı desteği olarak; Batı Alman emperyalizminin proleter devrim ile yıkılması gerçeğinin propagandasını yapmak!

Bu söylediğimiz son nokta bildiri de hiç yoktur! Bunun kaynağı olduğu yer görüşümüze göre bildiri de değişik görevlerin birbirinden berrakça ayrılmamasıdır. (Bunun nasıl yapılabileceğine iyi bir örnek, WBK ile Bolşevik Parti zan'ın Yabancılar Kanununun sertleştirilmesine karşı çıkarılan ortak bildiridir.)

II. TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiri üzerine

CEVAP:

Ben bildiriden, onun kime hitap ettiğinin çok açık olarak görüldüğünü düşünüyorum. Bildiri 11.9.1982'de Frankfurt'ta yürüyüşe katılanlara hitap etmektedir.

Bildirinin özsel bir amacı, bizim neden bu eylembirliğine katılmayı yanlış bulduğumuzu açıklamaktı. Bildirinin esas konusu su revizyonist-oportünist eylembirliğinin reddi idi. Bu red, yürüyüşe katılanlar karşısında, bunların hangi ülkeden geldiklerinden bağımsız olarak, İran'dan mı, Batı Almanya'dan mı, Türkiye'den mi, nereden gelirse gelsinler; gerçekleendirilmeli idi. Bu yüzden bu bildirinin öncelikle Türkiye-

li işçilere seslendiği şeklindeki tahmin doğru değildir. Pratikte yürüyüşe katılanların çoğunluğu Türkiye'den de gelmiş olsalar, bizim bildirimimizde eylemliliğinin, milliyeti ne olursa olsun yürüyüşe katılanların tümüne hitap etmek isteyen ve zorunda olan bir eleştirisini yapıyorduk. Çünkü bu revizyonist-oportünist eylemliliğine karşı mücadele, hangi ülkeden gelirlerse gelsinler bütün Marksist-Leninistlerin ve bütün devrimcilerin görevidir. Bu kimle hitap edildiği ile ilgili.

Bu bağtıntıda biz şimdi bu bildiriye "bizim" oportünistliğimize de değinmenin doğru ve gerekli olacağı görüşündeyiz. Bunu biz kendi görevimiz olarak kavramazsak, bunu kim yapacaktır? Yani biz eylemliliğini eleştiriden önce bir özel bölüm koymalıydık ve orada özellikle Batı Alman oportünistleri ile hesaplaşılmalıydı.

"Geçerken" getirilen, Batı Alman emperyalizminin yalnızca Alman ve yabancı işçiler arasına çitler dikmeye çabaladığından bahsetmenin yanlış olduğu eleştirisini doğru buluyoruz. Açıkta ki bu çabalar oldukça başarılı olmuştur ve olmaktadır. Emperyalistlerin bu başarılarını görmemek, gerçekten de Alman ve yabancı kadın ve erkek işçilerin bölünmüşlüğüne ve Alman işçilerin kıskırılmasına karşı mücadeleyi küçümsemeye götürürdü. Batı Alman emperyalizminin bölme çabalarını başarı ile gerçekleştirdiği olgusu bizim bildirimimizde mutlaka yer almalıydı.

Eleştiri bu hatayı gösteriyor, ama Leninizmin temel düşüncesinin, emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türden şovenizme karşı eğitimi düşüncesinin yerine getirilmediğini iddia ediyor.

Bu yanlış. Leninizmin temel düşüncesi tam da emperyalist ülkelerde işçi sınıfının yalnızca diğer halkların kıskırılmasına karşı (Herhalde diğer halklara karşı kıskırılmasına karşı olması gerek —ÇN) ideolojik olarak sürdürülmesi değil, bilakis "kendi" emperyalizmi tarafından ezilen ülkelerin ezilmesine karşı siyasi mücadele temelinde yürütülmesi gerektiğidir.

Biz yukarıda gösterdiğimiz gibi, Stalin'in "Leninizmin ilkeleri"nde özetlediği Leninizmin temel düşüncesini yeterince tutarlı propaganda etmedik, ama onun yerine getirilmediği doğru değildir, çünkü biz:

- Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki emekçilerin ezilip sömürülmesinde oynadığı rolü, Batı Alman Marksist-Leninistlerinin öncelikle "kendi" Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele etme yükümlülüğünden yola çıkarak teşhir ettik;

- Batı Alman anti-emperyalistlerinin "ilk yükümlülüklerinden biri" olarak Türkiye'de devrimci hareketin desteklenmesinin propagandasını yaptık;

- Türkiye'deki işçi sınıfının, Batı Almanya'daki ve diğer ülkelerden işçi sınıfının, Batı Alman emperyalistlerinin bölme çabalarına karşı ortak mücadele cephesinin inşasını savunduk.

Öncelikle "kendi" emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi olmadan, özellikle Alman şovenizmine karşı mücadele, içi boş ve bir sahtekârlık olurdu. Bu doğru siyasi önşart, anti-emperyalist hareket ve kendi saflarımızdaki Alman şovenizmine karşı kullanılmalıdır.

Yazar bizim birinci bölümde getirdiğimiz en temel eleştiriye cevap vermekten gerçekten büyük ustalıkla kaçınıyor.

Bizim birinci bölümde getirdiğimiz en temel eleştiri şuydu: "Pratikte bildirinin Türkiye'deki işçilere yöneldiği ortaya çıkıyor. Ama bu o zaman açıkça söylenmeli idi. Ve Batı Alman işçi sınıfının 12 Eylül için özel görevlerinin bir yana bırakılmasını beraberinde getirmemeli idi. ...

Bizim için bu şu anlama gelir: Batı Almanya'da Batı Alman proletaryasının en ileri kesimi içinde; proleter enternasyonalizmi ruhu ile, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emperyalizme ve iç gericiliğe karşı Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin en kararlı desteği olarak; Batı Alman emperyalizminin şovenizmine, ırkçılığına karşı mücadelesinin; BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN PROLETER DEVRİMİYLE YIKILMASI GEREĞİNİN PROPAGANDASINI YAPMAK.

Bu söyledığımız son nokta bildiriye hiç yoktur."

İşte iki yoldaşımızın getirdiği esas eleştiri bu idi. Biz özü doğru olan bu eleştiriye daha da genişletiyoruz, ve diyoruz ki: 12 Eylül 1982'de, kendini Batı Almanya'da Marksist-Leninist partiyi inşa eden bir grup olarak gören GDS'in ESAS GÖREVI bu olmalı idi! Onun ESAS GÖREVI, Türkiye'de devrimin en iyi östeginin, burada PROLETER DEVRİMİNİ GERÇEK

LEŞTİRMEK olduğunu propagandasını yapmaktı! O bu görevi 12 Eylül'de yerine getirmedi. Batı Alman emperyalizminin teşirini; sosyalist devrim hedefinin propagandasını ile birleştirmede.

GDS'li bildiri yazarı; bu bölme verdiği cevapta nedense hiç mi hiç yukarıda aktardığımız eleştiriye değirmiyor. Sanki böyle bir eleştiri hiç yokmuş gibi davranıyor. İşine geldiği yerde tek tek kelimeler üzerinde uzun uzun duran yazar, neden acaba bu eleştiriye hiç değirmiyor? Bu bir "tesadüf müdür" acaba? (*)

GDS'li bildiri yazarı bizim getirdiğimiz en temel eleştirimizin özüne cevabı vermezken; eleştirimizdeki bazı noktalar üzerinde duruyor. Bunlarla ilgili lar:

Biz bu bildirin öncelikle Türkiye'deki işçilere yazılmış bir bildiri olduğunu tespitini yaptık. Bu tespitimiz bütünle doğru. GDS'li yazarın, "Bu bildiri yürüyüşe katılan —milliyeti ne olursa olsun— herkese hitap ediyor" şeklindeki cevabı, şekilsel bir cevaptır. Tabii ki bildiri yalnızca Türkiye'deki işçilere dağıtılmadı. Ve yalnızca Türkiye'deki işçilere hedefleniyordu. Ve zaten biz böyle aptalca birşey demedik. Bildirinin yürüyüşe katılanlara yazılmış olması da sorunu değitmez. Biz de yürüyüşe katılanların tümü için bildiri yazdık. Ama bildirimizde öncelikle Türkiye'deki işçilere hitap ediyorduk. GDS ise çıkardığı bildiriye öncelikle Batı Alman işçilere, anti-emperyalistlere yönelmeli idi. Ama bildiri öncelikle onlara değil, Türkiye'deki işçilere yönelik bir bildiri —dir. GDS 12 Eylül'de kendi esas görevini yerine getirmemiş —tir. İşte bizim bildirimizin esası budur. Bu eleştiri, yazarın "kime hitap edildiği ile ilgili" açıklamaları ile ortadan kalkmıyor.

Yazar daha sonra "bizim oportünistlerimize değinmenin doğru ve gerekli olacağı görüşündeyiz" diyor. Ve "özeleştiri" yapıyor. Peki ama neden bu görev unutuldu acaba? Bizcebu görevi unutmak bile, bildirinin hitap ettiği kitle ve amaç arasında doğrudan bağ vardır. Bildirinin amacı esasında "Türkiye devriminin ilkesel sorunları" konusunda doğru propagandanın nasıl yapılacağını göstermek, ve aynı zamanda eylemliliğini ilkesel olarak reddetmektir. GDS'in görüşüne göre bizim bildirimizde bu görevler yerine getirilmemiştir. İşte GDS'in bildirisinin amacı Türkiye'deki devrimcilerle (tabii ki arada öncelikle bize), bu işin doğrusunun nasıl yapılacağını göstermektir. Bu yüzden kendi oportünistleri ile hesaplaşmanın unutulmuş olması! Bizim GDS'e tavsiyemiz, öncelikle kendi esas görevini yerine getirme yönünde çalışması; ve bize bunun yanında ve buna bağlı olarak doğrusunu göstermesidir.

(*) Bu bağtıntıda: GDS Info'nun Aralık başında çıkan 11/82 sayısında şöyle bir not çıktı:

En son GDS Info'da, GDS'in 12 Eylül bildirisine TKP/ML(B) saflarından gelen bir eleştiri basıldı ve cevap verildi. GDS bu arada bildiriler üzerine tartışmayı Almanca bir broşürde yayınladı. Bu broşürde GDS Yönetimi ŞU EKI yaptı:

"Burada bildirinin sonunda yer alan Komünist devrim şiarı ile (bkz. Marks'tan alıntı) bildirinin temel şiarı olan 'Batı Alman emperyalizmine ölüm' şiarı iyi bir biçimde birleştirilebilir, ve Türkiye halklarının devrimi ile ittifakın, burada sosyalist devrim için mücadele temelinde sağlanması gerektiği öne çıkartılabilir, ve çıkartılması zorunlu idi."

İşte GDS'in yönetiminin herhalde bu konuda gelen eleştiriler sonucunda köşeye sıkışmasının sonucu yaptığı "EK". Bu ek de GDS yönetiminin yapılan bir hatayı açıkça tespit etmekten kaçınmak için ne manevralara başvurduğunun bir örneğidir.

GDS yönetimi yaptığı bu "ek"te, bildiriye "sosyalist devrim" savurmanın eleştirisinin ağırlığını almak için, bildiriye olmayan yeni nitelikler keşfediyor. Öyle ya, bildiriye sosyalist devrim savunulmadı ama, "Komünist devrim" vardı. Bakı —niz Marks'tan alıntı! İyi ama, Marks'tan alıntı ne için yapılmış? Batı Almanya'da sosyalist devrimin gerekliliğini savunmak için mi? Bildiriye okuyan herkes, Marks'tan yapılan alıntının hangi bağtıntıda yapıldığını; bunun kesinlikle Batı Almanya'da sosyalist devrim propagandası olarak kabul edilemeyeceğini görebilir. O zaman bu bağtıntıda "Komünist Devrim" in savunulduğunu açıklamanın, buna dikkat çekmenin amacı ne? Olsa olsa bu yapılan hatayı küçültmeye yarar. O kadar. Bunun başka hiçbir yorumu yoktur.

Bunun ötesinde, bizim için sorun, "sosyalist devrim" in bildiride şiar olarak yer alıp almadığı sorunu değil. Bizim için sorun, GDS'in çıkardığı bildiriye Batı Almanya'da —12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığı bir bildiriye de— öncelikle kendi temel görevini yerine getirip getirmede; Batı Alman proletaryasının proleter enternasyonalizmi ruhu içinde; sosyalist devrim doğrultusunda eğitim eğitmediği sorundur. Biz GDS'in tam da bu esas ve öncelikli görevini yerine getirmedeğini söylüyoruz. Bizim eleştirdiğimiz bildiriye iki satırla bu sorunun halledilmesi de mümkün değildir.)

GDS'li bildiri yazarı, bizim yoldaşlarımızın getirdiği: "Leninizmin temel düşüncesi, emperyalist ülkelerde işçi sınıfının her türden şövenizme karşı eğitilmesi düşüncesinin kaybolup gittiği" şeklindeki eleştiriyi, kendilerinin Batı Alman emperyalizmi-ne karşı doğru bir siyasi çizgi izledikleri gerekçesiyle red ediyor.

Ve "kendi emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi olma dan, özellikle Alman şövenizmine karşı mücadele içi boş bir sahtekârlık olurdu" diyor.

Biz yazara bunu tersine çevirmesini de öneriyoruz. Burada söylenen ne kadar doğru ise, şu da o kadar doğrudur:

"Batı Alman şövenizmine karşı ideolojik mücadele yürütülme den, Batı Alman emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi izleme teranesi içi boş bir sahtekârlıktır." Bu iki sorun iç içedir. Biri olmadan diğeri kesinlikle tek bacak üzerinde yürür ve uzun süre gitmesi mümkün değildir.

Bizim yoldaşlarımız haklı olarak GDS'in somut bir bildiri-sinde Batı Alman proletaryasının Alman şövenizmine karşı eği-tilmesi şeklindeki ideolojik mücadele görevinin yerine getiri-lmediğini tespit ediyor. Ve bu bildiri ile ilgili olarak ge-tirdiği eleştiride, Leninizmin 'emperyalist ülkelerde işçi sı-nfının şövenizme karşı eğitimi' şeklindeki düşüncesinin kay-bolup gittiği tespitini yapıyor.

Bu eleştiri karşısında bildiri yazarı, bize kendilerinin Batı Alman emperyalizmine karşı doğru bir siyasi çizgi izle-dikleri sözleri ile tavrı takınıyor. Bu getirdiğimiz eleştiri-rinin ağırlığını alan, ve hatayı küçük gösteren bir tavrıdır.

Biz GDS'in bildirisine yoldaşlarımızın getirdiği eleştiri-yi aynen tekrarlıyoruz.

*2. Türkiye'de Batı Alman emperyalizmine ve diğer emperya-listlere karşı mücadele

Sayfa 3'te doğru bir şekilde; yalnızca ABD emperyalizmini ve NATO'yu çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının düşmanı ola-rak gösteren ve Batı Alman emperyalizmine geçenken şöyle bir dokunan ve onu bunun ötesinde "faşist cuntaya karşı mücadele de" müttefik gösteren revizyonist görüşlere karşı polemige gı-riyorsunuz.

Görüşümüze göre siz de Türkiye'de durum ve Batı Alman emper-yalizminin rolü üzerine görüşlerinizi olumlu koyduğunuz bi-rinci sayfada, bunun tersi bir hataya düşüyorsunuz. Bir yan-dan emperyalistlerin Türkiye halkının düşmanı olduğunu söylü-yorsunuz; diğer yandan bildirinizin başlığında, "Türkiyeli e-mekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyaliz-mi" diyorsunuz. Bildirinin başlığı içerikle birlikte ele alın-dığında; ortaya bugün Türkiye'de kesin hakim olan gücün Batı Alman emperyalizmi olduğu; diğer emperyalist güçlerinin ise çok sonra arkadan geldikleri şeklinde bir anlayış çıkıyor.

Sizinle bu konuda aramızda, Amerikan emperyalizminin birinci sırada mı olduğu (bunu biz diyoruz), yoksa hem Amerikan em-peryalizmi ve hem de Batı Alman emperyalizminin Türkiye 'de hemen hemen eşit güçte olduğu ve birlikte hakim oldukları mı konusunda fikir ayrılığı var. Ama bundan bağımsız olarak, her ikimiz de bu tki emperyalist büyük gücün, diğer emperyalist güçlere göre hem ekonomik; hem siyasi; hem de askeri bakım-dan diğerlerini geride bıraktığı ve en etkili emperyalist güç ler olduğu konusunda anlaşılıyor. Bu yüzden de Batı Alman em-peryalizminin yanında; en azından bir yerde Amerikan emperya-lizminin de Türkiye halkının bir düşmanı olduğunun vurgulan-ması; başlığın ise, "en büyük cellatlarından ve kan emicile-rinden biri" şeklinde olması gerekirdi.

CEVAP:

Biz bu eleştiriyi bütünü ile yanlış ve kendi içinde çelişme-li görüyoruz. Çünkü bir yandan şövenizme karşı mücadelenin sığ kaldığı iddia edilip eleştiriliyor; ama diğer yandan bil-dirimizde şövenizme karşı gerekli olan mücadelenin siyasi ola-rak ifade edildiği bir yerine —"kendi" Batı Alman emperya-lizminin öncelikle teşhiri ve ona karşı mücadeleye— saldırı-lıyor.

Biz, Batı Alman Marksist-Leninistlerinin öncelikle "ken-di" emperyalizmlerini teşhir etmelerinin ve ona kar-şı öncelikle mücadele etmelerinin vazgeçilmez bir görev olduğunu düşünüyoruz ve bu noktada Marksizm-Leninizm ile uyum içindeyiz. Bu Türkiye konusunda, bu ülkede kendi em-peryalizminin emperyalist haydutlukları konusunda yoğunlaş-manın bizim görevimiz olduğu anlamına gelir. Bu görev temel bir yükümlülüktür ve kendi emperyalizminin somut olarak bir

ülkede hakim olup olmadığından bağımsızdır. Bizim görüşümüze göre, Avusturyalı Marksist-Leninistler için bile, mesela on-lar Türkiye ile ilgili bir bildiri çıkarır veya makale yazar-larsa, herşeyden önce Avusturya emperyalizmini hedef almak, ona saldırmak, onu teşhir etmek zorundadır.

Biz hangi emperyalist ülkelerin bir ülkede hangi rolü oynadı-ğının sözüme "objektif" olarak araştırılmasını, sonradan bunları etkilerine göre öncelikle 1 numara, sonra 2 numara, diğerleri, vs. şeklinde dizerek teşhir etme için yapılması-nı; bütünüyle yanlış ve bütünüyle akademik bir tavır olarak görüyoruz. Kendi emperyalizminin şövenist korunması karşısın-da ajitasyon ve propagandada onun üzerinde yoğunlaşmak — o bir ülkede ikincil bir rol oynasa ve hattâ hemen hemen hiç rol oynamasa bile — gereklidir. Bunun dışındaki her şey o-portünizme-revizyonizme götürür: Başka emperyalistlere saldı-rılır, ama belki onlar kadar güçlü, kuvvetli, vs. olmayan ken-di emperyalizmi bunun ardında gizlenir.

Yani biz hem eleştirinin esasını, hem de tek tek formülasyon-lara yönelen eleştiriyi reddediyoruz. Biz başlığa yönelen e-leştiriyi yanlış buluyoruz. O tam da Batı Alman emperyalizmi-nin cellat ve kan emici rolünü öne çıkarmalı idi. Bu başlığa "biri" ekinin konması, bu amaca bütünü ile terstir. Bunun dı-şında bu başlık Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki tek emperyalist güç olduğunu hiçbir şekilde ifade etmemektedir, ayrıca ABD ve NATO da bildiride adlandırılmaktadır.

Bildirimize eleştiride BP ile GDS arasındaki bir görüş ayrı-lığı üzerinde de durulmaktadır. Ama bu görüş ayrılığı çekik-dek olarak doğru aktarılmamaktadır. Ortaya konan yer-de sorun sanki GDS ile BP sanki çok s o m u t olarak A-merikan emperyalizminin emperyalist güçler içindeli numara mı olduğu, yoksa ABD ve Batı Alman emperyalizminin hemen hemen eşit güçte Türkiye'de hakim oldukları konusunda kavga ediyorlarmış gibi konuyor. Biz şu anda ama bunun üzerine kavga etmiyoruz. Bizim için sözkonusu olan bütü-nü ile başka birşeydir:

Bizim için sözkonusu olan, ABD emperyalistlerinin Türkiye'de 1 numara olduklarının ispatlanmaması ve bu de-ğerlendirmenin başka değerlendirmelerle çelişmesidir. Ama bu görünürde sorun olarak görülmüyor. "Dünkü görevle rinden bugün bana ne" sözüne göre hareket ediliyor. Mesela MLPÖ, GDS, WKB ve TKP/ML'in 1980'de yaptıkları, ve bugün de TKP/ML(B) tarafından çizgisinin bir parçası olarak görülen—tersi kararları biz bilmiyoruz— Ortak Açıklamada şöyle deni-yordu: "Bugün Türkiye'de batılı emperyalistlerin dediği o-lur", "Türkiye'nin sömürülmesinde emperyalist güçler içinde en büyük paya Batı Alman emperyalizmi sahiptir". Ve şimdi de ABD emperyalizmi 1 numara olacak?

Biz böyle bir değerlendirmeyi ilkesel olarak imkânsız görmü-yoruz, bu bize şu anda kusku görünse bile. Ama sorun bu de-ğil. Somut değerlendirme üzerine burada kavga etmek istemiyoruz. Bundan daha çok bize, geçmişte savunulmuş gö-rüşler ya da geçmişte bilinçli olarak açık bıraktıkları sorular da birden bire bu pozisyon değiştirilmesi konusunda kamuoyu önünde özeleştirel hesap verilmeden yeni görüşler savunulma-sına temelden karşıyız. Biz aynı zamanda gerekçe le n d i r i l m e d e n v e i s p a t l a n m a d a n s i y a s i p o z i s y o n l a r a l ı n m a s ı n a d a t e m e l d e n k a r ş ı y ı z . B i z i m a ç ı -mızdan kavga budur!

Biz bu bağlamda TKP/ML(B)'in I. Parti Konferansının, görü-nürde unutulmuş olan kararlarını da hatırlatmak istiyoruz. O rada diğerleri yanında, bizim görüşümüze göre, şimdi hangi emperyalist gücün Türkiye'de 1 numara olduğu konusunda yakla-şımada ayaklar altına alınan şu 4 nolu karar da alınmıştı:

"TKP/ML(B)'de bugün inanç temelinde, henüz araştırılmamış ve ispatlanmamış görüşler savunulmaktadır. Biz böyle bir anla-yışa ve uygulamaya karşıyız. Biz açık olmadığımız konularda kamuoyuna açıkça bilgi vereceğiz. Biz kitlelerin yanlış eği-tilmesini doğru bulmuyoruz."

Yazar bu konuda da getirdiğimiz eleştiriyi, "bütünü ile yan-lış ve kendi içinde çelişmeli" gördüğünü söylüyor.

Bizim bir yandan şövenizme karşı mücadele görevinin yer-i-ne getirilmediği'ni tespit etmemiz; ama diğer yandan Batı Al-man emperyalizminin Türkiye'deki somut durumu konusunda yapı-lan tespiti; onun rolünün olduğundan fazla gösterilmesini e-leştirmemiz, GDS'li yazara göre çelişmedir. Biz bu çelişme-nin GDS'li yazarın kafasının ürünü olduğunu söylüyoruz. Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki rolünün abartılması; Batı Alman işçi sınıfının şövenizme karşı eğitilmesini tadan kaldırmaz. Diğer yandan, şövenizme karşı mücadele ve e-ğitim görevinin yerine getirilmemiş olması; Batı Alman emper-yalizminin Türkiye'deki rolünün abartılmasını da gerektirmez.

Bu iki hata birbirini ortadan kaldıran şeyler değildir. Yazar daha sonra, sanki bizim yoldaşlarımızın getirdiği eleştiride, GDS'in 'kendi emperyalizminin' teşhiri ve ona karşı mücadeleyi merkeze koyması eleştirilmiş gibi, uzun uzadıya 'kendi emperyalizmine' karşı mücadelenin önemi konusunda laf ediyor. Bu laf salatası konuyu değiştirmekten, ve getiri len somut eleştiriden kaçmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bizim somut eleştirimizi tekrarlayalım:

"Bir yandan emperyalistlerin Türkiye halkının düşmanı oldu ğunu söylüyorsunuz, diğer yandan bildirimizin başlığında 'Tür kiyeli emkeçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperya lizmi' diyorsunuz. BİLDİRİNİN BAŞLIĞI İÇERİKLE BİRLİKTE ELE ALINDIĞINDA, ORTAYA BUĞÜN TÜRKİYE'DE KESİN HAKIM OLAN GÜCÜN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ OLDUĞU, DİĞER EMPERYALİST GÜÇLERİN İ SE ÇOK SONRA ARKADAN GELDİKLERİ ŞEKLİNDE BİR ANLAYIŞ ÇIKIYOR. ... BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN YANINDA, EN AZINDAN BİR YER DE, AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN DE TÜRKİYE HALKININ BİR DÜŞMANI OLDUĞU VURGULANMALI, BAŞLIĞIN İSE '... EN BÜYÜK CELLATLARIN DAN VE KAN EMİCİLERİNDEN BİRİ' OLMASI GEREKİR."

GDS'li yazar bu eleştirinin hem 'esasını, hem de tek tek formülasyonlara' eleştiriyi reddediyor. O 'öne çıkarmak'tan, sadece Batı Alman emperyalizmi varmış gibi göstermeyi anlı yor. Ona göre bizim önerdiğimiz başlık, Batı Alman emperya lizmini öne çıkarmak anlamına gelmiyor. GDS'li yazar, "Bu baş lık Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki tek emperyalist güç olduğunu hiçbir şekilde ifade etmemektedir" diyor. Biz GDS'in koyduğu mutlaklıkta bir başlığın, Batı Almanya'nın Tür kiye'de tek başına hakim olan güç olduğundan başka yorumu ol madığını; hele hele içerikle birlikte ele alındığında bunun açık olduğunu söylüyoruz. Eleştirimiz Batı Alman emperyaliz mi üzerinde yoğunlaşılması değildir. Bunu biz de bildirimiz de yaptık, yapıyoruz. Eleştirimiz, sanki Batı Alman emperya lizminin tek emperyalist gücü gibi gösterilmesidir. "Ayrı ca NATO ve ABD de bildiri de adlandırılmaktadır" cevabı, olsa olsa kötü bir sakadır. Çünkü bildiri de ABD ve NATO'ya değini len yerde, oportünistlerin bildirisini eleştirmekte, ve onla rın "Batı Alman emperyalizmine, ABD ve NATO yanında değininip geçtiği" doğru olarak eleştirilmektedir. İşte NATO ve ABD hak kında söylenen yalnızca budur. Bunu "ABD ve NATO'ya bildiri de değindik" şeklinde göstermek ciddi bir tavır olmasa gere kir.

Bu konuda bizim getirdiğimiz eleştiri hem öz olarak, hem de formülasyonlar açısından bütünü ile doğrudur. GDS'in bildiri de bu konuda yaptığı hata, burada bildiri yazarının bu hata ya kışkıklıkla sahip çıkması sonucu daha da büyütmekte, cid diletmektedir. GDS görünürde 'kendi emperyalizminin' teşhiri ni merkeze koyma şeklindeki doğru Marksist-Leninist talebi, kendi emperyalizminin rolünü mümkün olduğunca abartmak; öte ki emperyalist güçlerin rolünü mümkün olduğunca gizlemek ola rak kavramaktadır. Uygulama bunu göstermektedir.

GDS'li bildiri yazarı daha sonra bizim yoldaşlarımızın e leştirilerinde BP ile GDS arasındaki bir görüş ayrılığını çe kirdek olarak doğru aktarmadıkları iddiasını öne sür mekte; ve kendine göre ayrılığı aktarmaktadır.

Önce şunu tespit edelim: Bildiriyi kaleme alan yoldaşlar sözü geçen görüş ayrılığı konusunda GDS'in yazılı bir ele ştirisine, belgesine, vs. dayama imkânına sahip değillerdi. Çünkü böyle bir yazılı belge henüz yoktur. İkinci olarak, gö rüş ayrılığı konusunda bilgi veren yoldaşlar, 12 Eylül'de C' da yapılan açık toplantıda GDS temsilcisi ile BP temsilcisi arasında bu konuda yürütülen tartışmadan yola çıktılar. Sözü geçen toplantıda GDS temsilcisi "kimin birinci sırada oldu ğunun hemen hemen her ay değiştiği bir ortamda böyle bir tes pit yapmanın yanlış olduğu" şeklinde çok derin(?) eleştiriler (?) getirdi. Ve tartışmanın esasını da bizim yoldaşlarımızın özetlediği bu somut sorun oluşturdu. (Bu tartışma banta alın mıştır. Belgelidir.) Yani GDS'li yazarın, "Biz şu anda bunun üzerine kavga etmiyoruz" şeklindeki tespiti kesinlikle gerçe ği yansıtmayan bir tespittir.

Bunun ötesinde GDS'liler gerçekten de 12 Eylül tartışma larında GDS'li bildiri yazarının aktardığı; ve 'bizim işin söz konusu olan budur' dediği konularda da eleştiriler getirmiş lerdir.

GDS'in bildirisini eleştiren yoldaşlarımızın görüş ayrılı ğını koydukları yerde, GDS'in getirdiği diğer eleştirilerin de korunmuş olması ve bunlara da tavır takılmaması olmas ı hatalıdır. Biz şimdi GDS'li yazarın bu konuda söylediklerin den yola çıkarak bu noktalarda da tavır takınalım:

Önce Türkiye'de Amerikan emperyalizminin bütün emperyalist güçler içinde en öndeki, birinci sıradaki güç olduğu tespiti nin ispatlanmamış olduğu eleştirisi:

Şimdiye dek Türkiye devrimci hareketi içinde bu konu hiç kimsenin itiraz etmediği bir aksiyandı. Türkiye'de yaşayan, Türkiye ile biraz bağı olan herhangi bir kişi için bu gerçek her gün yaşanan ve özel olarak ispatı için çaba gerekmeyecek kadar açık olan bir şeydir. Bu konuda şimdiye dek bizim bir-

çok belgemizde de "Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere", vb. ifadeler yer almıştı. Ve ne içimizden, ne de kardeş örgütlerden bu konuda herhangi bir itiraz gelmişti. Bu yüzden de biz bu konunun ispatlanması için özel bir çaba harcama ih tiyacı duymamıştık. Biz herkes tarafından kabul edilen; her kesin çıplak gözle görebileceği gerçeklerin ispatlanmasının gerekmediğini düşünüyoruz. Ama 12 Eylül tartışması içinde gör dükki, kardeş örgütlerimizin temsilcilerinin bu konuda kafala rı hiç mi hiç açık değildir. Bu noktadan itibaren bizim i- çin ABD emperyalizminin durumu hakkında söylediklerimizi so mut olarak ispatlama görevi çıktı. Biz bunu yapacağımızı tar tışma içinde ilan ettik. Ve bu görevi bu sayıda yerine geti riyoruz.

GDS'li yazarın ikinci eleştirisi daha da dehşetengiz bir e leştirisi: Biz "Dünkü gevezeliklerimizden bugün bana ne?" sözüne uygun davranıyomuşuz! Bunu ispatlamak için GDS'li yazar 1980 ortak açıklamasından iki cümle alıyor. Bu yazarın siya sı sahtekârlık yöntemini teşhir etmek için onun bu konuda de dikleri ile alıntı yaptığı yeri karşılaştıralım.

Yazar şöyle diyor:

"Bugün Türkiye'de batılı emperyalistlerin dediği olur: 'Tür kiye'nin sömürülmesinde emperyalist güçler içinde en büyük pa ya Batı Alman emperyalizmi sahiptir.' Ve şimdi de ABD emper yalizmi 1 numara olacak!"

Şimdi bir de yazarın alıntı yaptığı yere, ve onun nasıl a lıntı yaptığına bakalım:

GDS'li yazarın alıntı yaptığı yer, Açıklamanın Almancası n ın 4. sayfasındadır. Orada bağıntı içinde aynen şunlar söy lenmektedir:

"Şu anda Türkiye'de dedikleri olan batılı emperyalistler , dıştan bakıldığında sağlam görülen rejimlerin gerçekte ne ka dar kof olduğunu ispatlayan İran'daki 'çok'tan sonra, hoşla rına gitmeyen gelişmeler karşısında çok daha enerjik reaksi yon gösteriyorlar. BAŞTA AMERİKAN EMPERYALİZMİ OLMAK ÜZERE , BATILI EMPERYALİSTLER, İRAN'DAKİ GEÇİCİ KAYIPLARINI TÜRKİYE VE MİSİR'DAKİ DAHA GÜÇLÜ ANGAJMANLARLA ÖRNEK İSTİYORLAR.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ DE TÜRKİYE'DEKİ DURUMU GÜÇLENDİ RİYOR. ŞU ANDA O TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK "KREDİ VERENİ" VE EN BÜ YÜK "TİCARET ORTAĞI"DIR. YANI O TÜRKİYE'NİN SÖMÜRÜLMESİNDE EMPERYALİST GÜÇLER İÇİNDE EN BÜYÜK PAYA SAHIPTIR. 'Türk eko nomisinin düzeltilmesi için derhal yardım' konusunda; temeli Carter-Schmidt- Giscard d'Estaing ve Callaghan'ın 1979 yılı başında Guadeloup'ta yaptıkları toplantıda atılan bir iş bölümü vardır. Bu 'işbölümü'ne göre Batı Alman emperyalizmi, 'düzeltilme eylemi'nde batılı emperyalist güçlerin temsilcisi fonksiyonunu üstlenmiştir."

İşte bu ortak açıklamada bu bağıntıda söylenenler bunlar dır.

GDS'li yazar bütün bu söylenenlerden iki cümleyi adeta cum bızla çekili çıkarıp, arka arkaya koyarak; bizim ortak açıkla mada, Batı Alman emperyalizminin Türkiye'de bir numaralı güç olduğunu savunduğumuzu, şimdi ise Amerikan emperyalizminin 1 numaralı güç olduğunu —geçmişte savunduğumuzun özeleştirisi ni yapmadan— savunduğumuzu ispatlamaya çalışıyor.

GDS'li yazar burada açıkça tezini ispatlamak için söyledik lerimizi bağıntısından kopararak aktarıyor; siyasi sahtekâr lık yapıyor.

Önce ortak açıklamada çok açık olarak, bütün batılı emper yalistlerin içinde, "Başta Amerikan emperyalizmi'nin olduğu söylenmektedir.

İkinci olarak Batı Alman emperyalizminin durumu tartışılı rken, onun o anda (Ortak Açıklamanın yazıldığı anda)ki duru mu somut olarak tespit edilmektedir. Somut olarak onun o anda "en büyük kredi veren", "en büyük ticaret ortağı" olduğu tespiti yapılmakta; bu somut tespitlerden sonra, "YANI Batı Alman emperyalizmi emperyalist güçler içinde Türkiye'nin sö mürülmesinde en büyük paya sahiptir" şeklinde devam edile rek; en büyük paya sahip olmanın hangi anlamda söylendiği a- çık bir şekilde ortaya konmaktadır. Yani 1980 ortak açıklama sında Türkiye'de Batı Alman emperyalizminin 1 numara olduğu tespit edilmiştir. Onun 'kredi verme' ve 'ticaret' konusun da o anda en büyük olduğu tespit edilmiştir. Bu bağıntıda, 'sömürülen en fazla payı' aldığı tespit edilmiştir. GDS' li yazar sapla samanı birbirine karıştırarak; 1980'de ortak a- çıklamada birlikte savunduğumuz doğru tespitleri kendi yan lış siyasetine temel yapmaya çalışmaktadır. Çabası boşunadır. Bu konuda özeleştirii yapması gereken biri varsa, o da ortak açıklamada "Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batılı em peryalistler" tespitine imza atan GDS ve onu desteklediği öi çüde diğer kardeş örgütlerdir.

GDS'li yazarın TKP/ML(B) I. Konferansının bir kararını hat ırlatması da demagojiden başka birşey değildir. Çünkü biz, Amerikan emperyalizminin Türkiye'de 1 numaralı güç olduğunu "araştırmadan ve ispatlanmadan", "inanç" temelinde savunmadık. Neden ispatlamak için özel bir çaba sarfetme gereğini bugüne dek hissetmediğimizi yukarıda açıkladık.

*3. Batı Alman emperyalizmi Türkiye'deki kadın ve erkek işçileri yalnızca yatırım yaptığı fabrikalarda mı sömürüyor?

Birinci sayfa üçüncü paragrafta, Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesini mahkûm etmeye çalışıyorsunuz. Ama bunu yaparken siz Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesinin yalnızca 1 direğine saldırıyorsunuz. Siz yalnızca sermaye yatırımlarından; Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki fabrikalarından sözediyorsunuz; sermaye ihracı yolu ile emperyalist sömürünün ikinci ve merkezi direği olan devletlerarası kredi ve borçlandırmalar sizde yok! İ. Kaypakaya, Leninizmi savunurken, tam da emperyalist sömürünün böyle tekyanlı ele alınmasına karşı sert bir polemik yürütmüştür. O; emperyalizmin "sermaye ihracı yolu ile elde ettiği aşırı kârın, onun yatırımlar ile elde ettiği kârdan daha yüksek" olduğunu ortaya koymuştur (Üç programatik belge, Almanca, s.10). Kaypakaya'ya göre; bu olguyu, yani devlet borçları ve kredileri unutan bir tavır, "emperyalizmin tefeci karakterini; yüksek faizlerle kredi vererek sömürüsünü, yani onun asalaklığını gözler den gizleyen; çok eksik" bir tavidir. Özellikle devlet kredileri aracılığıyla yapılan sermaye ihracı; yalnızca Türkiye de Batı Alman emperyalizminin fabrikalarında çalışan işçilerin değil; bütün ezilen Türkiye halkının, bu şekilde Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesinin yoludur!

(Siz sayfa 3'te de "sermaye ihracı ve devlet paraları"ndan da söz ederek, sizin bu "devlet paraları"nın sermaye ihracından saymadığınızı gösteriyorsunuz.)

CEVAP:

Bu sorunda getirilen eleştiri çekirdekte doğru değildir. Biz bildirimizin üçüncü sayfasında açık olarak, "Türkiye halklarının sömürülmesi için devlet paraları"ndan söz ettik. Eleştiride iddia edildiği gibi biz Türkiye halklarının Batı Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesinin bu ayağını unutmamak. Yani siyasi eleştiriye geri çevirmek zorundayız. Düşünce yanlışı ise şudur:

a) Eleştiriciler sermaye ihracından yalnızca özel sermaye ihracını anlamaktadırlar. Biz bundan hem özel ve hem de devletin sermaye ihracını anlıyoruz.

b) Onlar bunun ötesinde, Türkiye halklarının sömürülmesine hizmet eden ve fakat kendisi sermaye olmayan, Göthe Enstitüsünden, silah alımının finanse edilmesine kadar (uzanan işlerde —ÇN) kullanılan; devletin verdiği kredi ve paralar olduğunu anlamıyorlar.

Bizim bildirimizde sadece değindiğimiz Batı Alman emperyalizminin güya "yardımı" konusunda getirdiğimiz eleştiriye, ilerki dönemde daha geniş ortaya koymamız gerektiği doğru olabilir; çünkü (eleştirinin de gösterdiği gibi) sorun oldukça karmaşıktır.

Bu konuda GDS'li yazar getirilen eleştirinin "çekirdekte doğru olmadığını" iddia ediyor.

Ve ispat olarak kendilerinin "Türkiye halklarının sömürülmesi için devlet paralarından sözettiklerini" getiriyor.

Halbuki bu tam da bizim getirdiğimiz eleştirinin doğruluğunu ispatlayan bir örnektir. GDS bildirisinin birinci sayfasında, Türkiyeli emekçilerin Batı Alman emperyalizmi tarafından sadece Batı Alman emperyalizminin doğrudan sermaye yatırımları ("Kapitalanlage") ile kurduğu fabrikalarında sömürülüyor gibi koymakta; emperyalizm çağında emperyalist sömürünün temeli olan sermaye ihracının çok önemli bir alanı, kredi ve borçları, bunlar aracılığı ile sömürüyü atlamak tadır.

GDS burada yanlış bir şekilde sermaye ihracı ile sermaye yatırımını eşitlemektedir. Bu siyasi olarak emperyalizmin asalak karakterini gizlemek demektir.

Aynı yanlış, GDS'in ispat için ileri sürdüğü üçüncü sayfa da da sürmektedir. Orada da GDS "Muazzam sermaye ihracı VE(!) devlet paraları"ndan söz ederek; çok açık bir biçimde "devlet paraları" dediği devletten devlete borçlar, krediler, vb.'ni sermaye ihracı dışında ele almaktadır.

Lenin Emperyalizm kitabında "sermaye ihracı"nın incelediği bölümde, Fransız emperyalizminin bir özelliği olarak onun ihraç ettiği sermayenin önemli bir bölümünün "ödünç verilmiş sermaye; endüstri işletmelerine yatırılmamış olan sermaye" olduğunu belirtir. (Lenin, TE, c.22, s.247, Almanca)

Yani Lenin için "sermaye ihracı ve devlet paraları" bir saç malıktır. Devlet paraları da sermaye ihracının bir bölümü, hem de çok önemli bir bölümdür.

GDS'li yazar bu noktada da getirilen haklı bir eleştiriye reddetmek için kırk dereden söz getiriyor. Ve eleştiriye ter-

sine çevirmeye çalışıyor.

GDS'li yazar, "eleştiricilerin" "sermaye ihracından yalnızca özel sermaye ihracını anladığı"nu söylüyor. Nerede ispatı? İspatı kendinden menkul. GDS'li yazar söyledi ya,yledir!

GDS'li yazar bizim için "Türkiye halklarının sömürülmesine hizmet eden ... devletin verdiği kredi ve paralar olduğunu anlamıyorlar" diyor. Biz bunu anlıyoruz. Asıl anlamayan GDS'li yazardır. Onun anlamadığı, bu devlet paraları dediği paraların da a) Birlikmiş emek olduğu, b) Ve canlı emeği sömürmek için kullanıldığı ölçüde bizzat sermaye olduğudur. Ve bu 'devlet paralarının' tümünün de sermaye ihracının bir parçası olduğudur.

*4. Demokrasi ve diktatörlük ayrı yönetim biçimleri midir?

Sayfa 2, altıncı paragrafta şöyle deniyor:

"Ecevit rejimi altında katledilen ve işkenceye çekilen devrimci savaşçılar; emperyalizmin bu uşağının da Türkiye Halklarına demagoji dışında hiçbir şekilde "demokrasi" değil, sadece diktatörlük, kan, sömürü ve baskı getirdiğinin tanığıdır. Özellikle Batı Almanya'da, Türkiye halklarının mücadelesini, Ecevit ve emperyalizmin onun gibi figürlerini ... teşhir etmeden desteklemek mümkün değildir."

Burada iki büyük yanlış yapılmaktadır.

Önce "demokrasi" ve diktatörlük (demokrasi " " içinde olsa bile) hiçbir şekilde yapılmaması gereken bir biçimde karşı karşıya konuyor. Lenin demokrasiden, diktatörlükten bağımsız olarak sözeden Kautsky'nin demokrasi kavramı ile polemige girdi; ve demokrasinin her zaman bir sınıfa hizmet ettiğini ve burjuva demokrasinin, burjuvazinin diktatörlüğünün bir aracı olduğunu; proleter demokrasinin ise proletarya diktatörlüğünün aracı olduğunu ortaya koydu. Bildirinin alıntı yaptığımız yeri ise pratikte; Ecevit'in "demokrasi" getirmediyi; bu yüzden diktatörlük olduğunu söylemektedir; buraya çıkmaktadır.

Bu karşı karşıya koymada, sanki burjuva demokrasinin burjuva ve diktatörlüğünün bir biçimi olmadığı sonucu çıkmaktadır.

Bu konuda oportünistlerle bizim aramızdaki tartışma şudur: Onlar Ecevit'i bir burjuva demokrati olarak görüyor; ve onun diktatörlüğünün herhalde faşist diktatörlükten iyi olacağını söylüyorlar.

Buna karşı Ecevit'i demokrat olarak göstermeye çalışan oportünistleri eleştiride özel olan şey; Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarda olduğu; bunun sonucunda Türkiye'de burjuva demokrasinin —burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olarak— gelişmediğini; emperyalist tahakküm ve ortaçağın baskı metodlarını içeren feodal artıkların özel bir şekilde içine girilmesi sonucu, diktatörlük sisteminin faşist olduğunu vurgulamaktır.

Bildiride çelişme —"Ecevit neden demokrasi getirmediy?" sorusuna cevap verilirken; devrimcilerin öldürülmesi, onun sömürü ve baskı getirdiği gerekçe olarak gösterilerek— demokrasi mi/ diktatörlük mü sorunu üzerine kaydırılıyor.

Şimdi burjuva demokrasilerinde de herhalde sömürü, kanlı baskı, vs. olacaktır. Burada vurgulanması gereken; kendinden önce de varolan tüm faşist tedbirleri (sıkıyönetim, 30 gün gözaltı süresi, işkence, faşist terör) kullanmış olduğu gerçeğidir. (Bu konuda Nisan 1980'deki Ortak Açıklamaya bakınız. Bu bildiri bu noktada onunla da çalışmaktadır.)

CEVAP:

Bizim bildirimizdeki ilgili yerlere getirilen eleştiri, iki noktadan oluşuyor:

Önce Ecevit rejimi ile ilgili: Biz "Bugünkü eylem birliğine katılmayı imkânsız kılan üç ilkesel sebep" bölümüne geçerken çok açık bir şekilde, faşist askeri cuntanın, "Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının mümkün olan faşist diktatörlüklerinin yalnızca bir biçimi" olduğunu belirttik.

Bu bölümü eleştiriciler herhalde atmış (görmemiş —ÇN) olacaklar. Burada bizim Türkiye'de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün kurulmuş olduğu ve bunun bir biçiminin askeri cunta olduğu şekli lindeki düşüncemiz ortaya konuyor.

Her ne kadar komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü konusundaki bu bölüm, Ecevit önderliğindeki bir rejim için de geçerli ise de, biz bildirideki Ecevit hakkındaki formülasyonlarımızın Ecevit üzerine oportünist pozisyonları besleyebileceğini reddetmek istemiyoruz. Bu na açıkça karşı çıkabilmek için Ecevit rejimi yalnızca 'diktatörlük' olarak değil, tersine, berrak ve yanlış anlaşılmacak bir biçimde 'faşist diktatörlük' olarak adlandırılmalı idi.

Şimdi ikinci noktaya gelelim: Gerçekten de demokrasiyi " " içine alarak alay etmek yeterli değildir.

Bildiriden, demokrasi ve diktatörlüğün oportünist anlamda karşı karşıya konduğu sonucunun çıkmasının zorunlu olup olmadığını bir yana bırakıyoruz. Ama böyle önemli oportünist görüşlere karşı kuşkusuz " " aracı ile mücadele edilmez. Bunlar daha çok beslenir. (Ek olarak: Eleştirici doğru olarak Türkiye'de hiçbir zaman burjuva demokrasisi olmadığını, ve olmayacağını ortaya koyuyor, ama burada İbrahim Kaypakka-ya'nın 1970 öncesinde Türkiye'de bazı dönemleri 'yarı-faşist' olarak adlandırdığı sorunu kibarca atlıyor.)

Bu noktada okuyucu çok dikkatli olmalıdır. Çünkü bu noktadaki eleştiri, GDS'li yazarın yazısının girişinde gıyâkâbul etmiş olduğu bir eleştiridir.

Bu konuda getirdiğimiz eleştiriye mümkün olduğunca küçültmek, GDS'in ünlü deyişleriyle 'eleştirinin ağırlığını almak' için GDS önce bildiride bizim eleştirmedığımız başka bir pasaja atıfta bulunuyor. Önce atıfta bulunulan yerin bizim eleştirdiğimiz yer olmadığını; bir başka yerde doğrusunun söylenmiş olmasının (doğru olduğunu varsaysak bile), yanlış ortadan kaldırmadığını tespit etmek istiyoruz.

İkinci olarak, biz GDS'li yazarın atıfta bulunduğu yeri atlamadık. Ama o yer hiç de GDS'li yazarın bizi inandırmaya çalıştığı gibi, Ecevit rejiminin de faşist olduğunu, vs. ispatlamaz.

Daha sonra GDS'li yazar "özeleştiri" yapıyor: "Biz bildirideki ECEVİT HAKKINDAKİ FORMÜLASYONLARIMIZIN ECEVİT ÜZERİNE OPORÜNİST POZİSYONLARI BESLEYEBİLECEĞİNİ REDDETMEK İSTEMİYORUZ."

Hayır, hayır! Biz "bizim ilkesel eleştirimizin ağırlığı -nın böyle alınmasını protesto ediyoruz". Sizin bildirinizde Ecevit konusunda söyledikleriniz 'oportünist pozisyonları besleyebileceği için' değil; kendileri bizzat yanlış ve oportünist oldukları için; bildiride bu konuda ortak çizdiğimiz savu nılmadığı için reddedilmelidir.

İkinci eleştirimizi —ki bu çok daha önemlidir— de GDS'li yazar "gerçekten de demokrasiyi " " içine almak yeterli değildir" diye geçiştiriyor. Ve bildiriden "demokrasi ve diktatörlüğün karşı karşıya konduğu sonucunun çıkmasının zorunlu olup olmadığını bir yana bırakıyor. İyi ama neden tam da bu esas sorun "bir yana bırakılıyor" acaba??? Bu onca önemsiz bir sorun mu? Başkaları böyle bir hata yaptığı zaman, hem de motivler üzerine ahkâm kesen sizler, neden kendi yaptığınız hatalara bunca liberal yaklaşıyorsunuz? Biz şunu açıkça söylüyoruz: Sizin savunduğunuz genel düşünce bu olmasa da, eleştirilen bildiride demokrasi ve diktatörlük açıkça karşı karşıya konmaktadır. Bildiriden eleştirilen yerden başka hiçbir şey çıkarmak mümkün değildir.

Kendi hatası konusunda bunca liberal olan yazar, sorunu kendi hatalarından başka yerlere kaydırabilmek için parantez içinde bir not koymaktan da kendini alamıyor.

Biz yazdığımız bildiri eleştirisinde İbrahim Kaypakka'ya yol dışın değerlendirilmesini yapmadık. Bu yüzden de bizim bu sorunu "kibarca atladığımız", vs. suçlaması, dikkatleri başka yerlere çekmek için başvurulmuş bir numaradan başka birşey değildir. Burada sadece İbrahim Kaypakka'ya yoldaşın Türkiye'de "yarı faşist" diye adlandırdığı dönemlerde burjuva demokrasisinin varlığını savunmadığını belirtmekle yetiniyoruz.

II.

İKİNCİL DERECEDE ÖNEMLİ ELEŞTİRİLER

II. İKİNCİL DERECEDE ÖNEMLİ ELEŞTİRİLER

● 1. Sayfa 1, dördüncü paragrafta, "Türkiye'nin doğusunda Anadolu'nun geri ve halâ ortaçağ ile bağıntılı kesimleri ..." deniyor. Anadolu coğrafi bir kavramdır. Bu bölge Türkiye'deki Kürdistan bölgesidir. Soruna hiç dokunmayan coğrafi bir kavram yerine "Kürdistan"dan söz etmek daha doğrudur.

CEVAP:

Bizim formülasyonumuz gerçekten de ayakta tutulacak bir formülasyon değildir. Yalnızca doğuda feodalizmin kalıntıları -nın olmadığı bile bunun (ayakta tutulamaması) için yeterli -dir. Ama biz "Kürt bölgesi" kavramını Kürt bölgeleri dışında da ortaçağ ile bağıntılı bölgeler varolduğu için kullanmadık. (Yalnızca doğuda değil.) Eleştiride yazıldığı gibi Anadolu'nun Kürdistan bölgesi olduğu bizim için yenidir. Bizim bildiğimiz kadarı ile Anadolu çok daha geniş bir alandır, hemen hemen Türkiye'nin bütün alanıdır.

Biz GDS'li yazara, bize verdiği coğrafya dersi için, borçluymuz! Ve bu borcu nasıl ödeyeceğimizi bilmiyoruz! Bu ne derin bilgi! Gerçekten de biz Anadolu'nun bütününün Kürdistan olmadığını bilmiyorduk!!! Şimdi GDS'li yazar yazınca öğrenmiş olduk! Yalnız tartıştığımız "Anadolu" değil; "Anadolu'nun doğusu" idi. Acaba yanlış mıyuz??? Anadolu'nun doğusu denen yerin, Kürdistan bölgesi olduğunu söylediydik. Acaba biz mi yanlışlıyoruz, GDS'li yazar mı çok kalın kafalı? Yoksa bilerek mi çarpıtmaya, tartışmayı saptırmaya mı çalışıyor? Okuyucu bu konuda karar verebilir sanıyoruz.

● 2. Sayfa 1, üçüncü paragraf: "Faşist parolalar"a karşı ideolojik mücadele; Batı Alman emperyalizminin sövenist-ırkçı kışkırtmalarına karşı mücadelede yeterli midir?

Sınıf mücadelesinde güncel ideolojik cephele gözününe alındığında, Batı Alman emperyalizminin sövenizmine ve ırkçılığı na karşı mücadelede yalnızca "faşist parolalar"a karşı müca-

dele edilmesi kesinlikle yeterli değildir. Batı Alman emperyalizminin faşist "keşif kölleri"nin "Türkler dışarı", "Almanya Almanlarıdır" şeklindeki açık faşist parolalarının sorununu yalnızca bir yanı ve şu anda esas yanı olmadığı bir oğudur. Öbür yan, sosyal-demokratların "entegrasyon" üzerine gevezelikleri ve onunla bağıntılı yabancıların sınırlandırılmasıdır ki, bu Batı Alman emperyalist devletinin gerçekte gı derek faşistleşen yabancılar politikasına temel olmaktadır. Bugün görev; bunların her ikisinin öзде aynı faşist içerik -ler olduğunu; yalnızca bunların 'ideojotjik olarak ayrı gerekcelendirilmeye çalışıldığını göstermektir.

Şimdi mesela düzenlediği "Yabancılar Haftası" ile anti-sövenist pozlara bürünen DGB aygıtının bu çabalarına karşı; bunların bu konuda açık faşistlerle öзде bir ve aynı şeyi savunduklarına işaret edip, bunu ispatlamak görevdir. Bu yüzden; işçilerin yabancılar karşı faşist parolalarla bölünmeye çalışıldığını söylemek hiçbir şekilde yetmez. Çünkü genel olarak devrimci hareket içinde de yabancılar karşı kışkırtmadan anlaşılın, devletin resmî onaylanmış faşist kışkırtmaları değil; yalnızca nazi-faşist kışkırtmalardır.

Uzun lafın kısası; somut öneri: Bildiride mücadelenin iki hedefi de konmalı idi: "Yabancılar karşı kullanılan, Nazilerin 'Türkler defolun' gibi parolalarından; daha ince formüle edilmiş 'Yabancıları sınırlama ve entegrasyon'a kadar uzanan faşist parolalar" denmeli idi.

CEVAP:

Biz gelen bu eleştiriye, bizim pozisyonumuzun siyasi eleştirisi olarak çekirdeği ile reddediyoruz. Biz bildirimizde binlinçli olarak "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları"ndan söz ederek, bu faşist parolaların bütün biçimlerini (açık faşist laflardan, sosyal-demokrasiin daha ince formüle edilmiş tiradlarına kadar) teşhir ettik. Eleştiriciler "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları" formülasyonunu, bu formülasyonla yalnızca "açık faşist parolalar" kap sanıyormuş, ve 'yabancıların sınırlandırılması', vs. şeklindeki sosyal-demokrat gevezelikler bunun dışında kalıyormuş gibi yorumluyorlar. Ondan sonra (eleştiriciler —ÇN) bizi sos-

yal-demokrasinin, DGB aygıtının ve açık faşistlerin öзде aynı faşist içerikleri yaygınlaştırdıkları yönünde ajite ediyor. Biz bu açıklamalara katılıyoruz, ve bu bildiri çerçevesinde de çok kısaca bunun üzerinde durma gerekliliğini görüyoruz. Ancak bu açıklamalar bizim, bu parolaların her çeşidini içeren "Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları" formülasyonu ile çelişme içinde bulunmamaktadır.

Genel kullanılan anlamda 'faşist' kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi şeklinde anlaşılmalıdır; sizin haklı olarak dikkat çektiğiniz bir eleştiridir; ve bizim bu konuda sorunu yeterince bilince çıkarmadığımızı göstermektedir. Bu yüzden, pozisyonumuz daha anlaşılır ve berrak şekilde koyma yönünde düşünceler haklıdır. Bu bildiri için iyi bir açıklama gerekli idi.

Ama sizin tamamlama önerinizi doğru bulmuyoruz, çünkü bu, 'Türkler defolsun' şeklindeki parolaların yalnızca Naziler tarafından yaygınlaştırıldığı şeklinde anlaşılabilir. Ama mesele işten çıkarmalarda işletmelerde DGB fonksiyonerlerinin de 'Türkler dışarı' diye bağırdukları, ve neo-Nazilerin de çoklukla daha ince formüle edilmiş 'Yabancıları durdurun' gibi laflar kullandıkları görülmektedir.

Toparlarsak: Bizim 'Batı Alman emperyalizminin faşist parolaları' formülasyonumuz bütünü ile doğrudur, ama doğru anlaşılabilmesi için epeyi bir bilinç ('einiges an Bewusstsein') gerektirir; bu yüzden de bildiriye mutlaka açıklanmalı idi.

GDS'li yazar bu noktada da getirdiğimiz eleştiriyi "pozisyonlarının siyasi eleştirisi olarak çekirdeği ile reddediyor".

Ondan sonra "Genel kullanılan anlamda, faşist kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi şeklinde anlaşılmalıdır; sizin haklı olarak dikkat çektiğiniz bir eleştiridir; ve bizim bu konuda sorunu yeterince bilince çıkarmadığımızı göstermektedir" diyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?! Bizim eleştirimizin çekirdeği ne acaba? Ve eğer genel kullanılan anlamda 'faşist' kavramı yalnızca açık faşistlerin nitelendirilmesi için kullanılıyorsa; ve eğer siz bunu kullandığınız yerde ne anlamda kullandığınızı açıklamıyorsanız; o zaman bildiriye kendiniz için mi yazdınız?

Nereden tutulursa tutulsun, eleştiri kabul etmedeki isteksizliğiniz çıkıyor ortaya.

Bizim sonut önerimiz hakkında söyledikleriniz de DGB'li sen dika ağalarının ve sosyal-demokratların ve revizyonistlerin bu konudaki demagojisini nasıl küçümsediğinizin açık bir örneğidir bizim için.

● 3. Birinci sayfa, alttan üçüncü paragraf

Burada insan hayretler içinde kalabilir. Çünkü Batı Alman emperyalizminin tavrı konurken, bir grup emperyalist politikacı buradaki nitelendirmelerin dışında kalıyor. Kasdettiğimiz, "faşist cuntaya" güya karşı olduklarını söyleyen (Juso'lar, tek tek SPD milletvekilleri, vs.) burjuva demokrasisinin incir yaprağı olanlardır. Bunlara karşı da tavır almak önemlidir; çünkü bunlar oportünistlerin Batı Alman emperyalizmine karşı izledikleri reformist siyasette sarıldıkları daldır.

CEVAP:

Burada da daha önceki eleştiri noktasında olana benzer bir sorun vardır. Ve herhalde Batı Alman emperyalizminin çeşitli ideologları ve politikacıları hakkındaki değerlendirmedeki birliğimiz —geçen noktada görüldüğü kadar— büyük değildir. Ama şimdi eleştiriye gelelim:

Yukarıda eleştirilen pasaja, Juso'lar, Carsten Voigt, Hansen, Coppick gibi SPD politikacıları hiçbir şekilde dışarıda kalmamaktadır. Tam tersine! Getirilen eleştiri gerçekte bizim bir yanlışımızı değil, eleştiricilerin yanlış bir anlayışını göstermektedir. Biz açıkça faşist cuntanın "az ya da çok açıkça" destekçilerinden sözettik. Bizim burada saldırdığımız bütün siyasetçilerin ortak özelliği, onların faşist cuntayı desteklemesi dir. Aradaki tek fark, bunun bir bölümünün 'az', diğerlerinin 'çok' açık yapmasıdır. Bir bölümü açıkça taraf tutmakta; diğerleri üstü örtülü bir şekilde "eleştirici mesafe" koyarak faşist askeri cunta yanında taraf tutmaktadır.

Bu noktada da GDS'li yazar eleştiriyi geri çevirebilmek için elinden geleni yapıyor.

GDS bildirisinde birinci sayfada şu tespitler yapılıyor: "Kendini demokratik parlamentare olarak gösteren Batı Alman emperyalizminin, basını ve politikacıları aracılığı ile, Türkiye'de İŞKENCE VE CİNAYETLE SAĞLANMAYA ÇALIŞILAN SÜKUN VE DÜZEN HAKKINDA AZ YA DA ÇOK AÇIKÇA MEMNUNLUKLARINI BELİRTMESİ" ...

Bizim yoldaşlarımız, "faşist cuntaya güya karşı olduklarını söyleyen" birtakım politikacıların bu tanım dışında kaldığını söyledi ve eleştirdi.

GDS'li yazar bu eleştiriyi reddederken, kendilerinin "faşist cuntanın az ya da çok açıkça destekleyicilerinden" sözettiklerini ve bunun için bizim sözünü ettiğimiz politikacıların da girdiğini söylüyor.

Bunun adına siyasi sahtekârlık denir. Alıntı yapılan yerde: "faşist cuntanın az ya da çok açıkça desteklenmesi" sorunu tartışılmaktadır. Tartışılan genel olarak destek sorunu değil, "İşkence ve cinayetle sağlanmaya çalışılan huzur ve sükun karşısında az ya da çok açıkça memnurluğunu belirtme"dir. Ve yazarın numaraları da bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

Evet, bizim sözünü ettiğimiz, "Türkiye yardımı'nın kesilmesini talep eden; işkenceyi, siyasi cinayetlere sözde de olsa karşı çıkan Batı Alman emperyalizminin birtakım politikacıları da son çözümlemede Türkiye'deki faşist düzeni ve onun bugünkü uygulayıcısı Cuntayı desteklemektedirler; ama onlar bu işi dolaylı yollardan yapmaktadırlar. Az ya da çok açıkça yaptıkları, cuntaya karşı çıkmaktır. Bunlar 'işkence ve faşist' cinayetler karşısında az ya da çok açıkça memnurluklarını belirtmişlerdir. GDS'li yazar bu konuda getirilen haklı eleştiriyi geri çevirmek için olmadık zorlamalara girmektedir.

● 4. Sayfa 3, ikinci paragraf

Sosyal emperyalistlerin propagandacılarının tanımında ve devrim ile karşı-devrim arasında ayrım yapıldığı yerde; FİDEF ile PKK aynı kefeye konuyor. Sosyal emperyalizme karşı ideolojik tavrılarında gerçekten de öзде bir farklılık yoktur. Ama en azından bizim için PKK'nın karşı-devrim cephesinde olduğu çözülmüş bir sorun değildir. (Dev-Yol'un ve bir dizi diğer oportünist grubun sosyal emperyalizm karşısındaki ideolojik tavrı da PKK'ya benzerdir.)

Bu sonuca hangi kanıtlara dayanarak vardınız?

CEVAP:

Biz FİDEF ve PKK hakkında yalnızca onların Rus sosyal emperyalizmi konusundaki tavrıları açısından söz ettik ve onları 'Rus sosyal emperyalizminin propagandacıları' olarak adlandırdık. Siz kendiniz bu değerlendirmeye katılıyorsunuz. Böyle grupların katılması ile devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrım çizgisinin karıştığını da aslında görmeniz gerekir.

Biz bu gruplar hakkında sözü geçen paragrafta genel bir değerlendirme yapmadık, onun için de bu yazdıklarınız gereksizdir.

"Göz var, izan var" diye bir laf vardır bizde. Görünürde GDS'li yazar için geçerli değil.

GDS bildirisinde şöyle diyor:

"Bu eylem birliği bütünü ile bilinçli olarak Rus sosyal emperyalistlerinin FİDEF ve PKK gibi propagandacılarının sol ve devrimci hareket içinde etkilerini arttırmaya ve kendilerini 'ilerici' olarak satmalarına hizmet etmektedir. Bu devrim ve karşı-devrim cepheslerinin karıştırılması ... anlamına gelmez."

GDS'li yazar şimdi eleştiriye cevap verirken, "biz bu gruplar hakkında genel değerlendirme yapmadık" diyor. Haydi hayırlısı! Kusura bakmayın ama, kendisi 'ilerici' olan birinin kendini 'ilerici' olarak satması diye bir sorun, bizim gibi normal düşünen insanlar için yoktur. Aynı şekilde ardarda gelen bu iki cümlede FİDEF ile birlikte PKK hakkında onu karşı-devrimci ilan eden bir değerlendirme yaptığınız da açık bir olgudur.

Eğer bunu ispatlayamıyorsanız, o zaman özeleştiri ile, kıvrılmadan geri çekmeniz herhalde doğru tavr olurdu.

III.

BERRAK OLMAYAN FORMÜLASYONLAR

III. BERRAK OLMAYAN FORMÜLASYONLAR

Birinci sayfa alttan üçüncü paragraf: "Bütün dünyada devrim açısından" yerine "dünya devrimi" daha iyidir.

İkinci sayfa alttan ikinci paragraf: Burada kavramlar karışmıştır. "Devrimci halkların birliğinden" sözediliyor; ardından "ezilen ve baskı altında tutulan halklar" deniyor. Ama herhalde aynı zamanda Polonya örneğinin gösterdiği gibi kapitalist-emperyalist ülkelerin halkları da kastediliyor. Ama eğer bu da kastediliyorsa, o zaman "emperyalist ülkelerin emekçi kitlelerinden" de söz etmek gerekirdi.

İkinci sayfa son paragraf: Revizyonistlerin buradaki teşhiri çok geneldir; onların mesela bir manevrasının somut teşhiriyle birleştirilse iyi olurdu.

...

Son olarak şuna da dikkat çekmek istiyoruz:

Bu sizin Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının mücadelesinin merkezi sorunlarından biri ile ilgili olarak çıkardığınız; Türkiye'de devrimin çizgisinin propagandasını yaptığınız (s.4), ama bu propagandayı; bu görevleri çözmeye çalışan gücün, TKP/ML(B)'in propagandası ile birleştirmedığınız (alt tarafta, hiçbirşey anlaşılmayan reklam dışta tutulursa!) ilk bildirimdir.

Lenin Komünist Enternasyonal'e ezilen ülkelerde devrimci hareketi destekleme görevi vermiştir. (Siz bunu birinci sayfa, alttan ikinci paragrafta yapıyorsunuz.) Ama o Marksist-Leninistlere bu görevi; "bu ülkelerdeki proleter hareketin bağımsızlığını —bu hareket çekirdek halinde olsa bile— koruma" şartı altında, yani onu destekleme şartı altında vermiştir.

Görüşümüze göre, dayanışma içinde eleştiri; dayanışma içinde destek ve propagandayı dışlamaz!

CEVAP:

Berrak olmayan formülasyonlar üzerinde durmak istemiyorum, yalnızca eleştirinin son paragrafı ile ilgili birşeyler söy-

III. TKP/ML(B) saflarından gelen bu eleştirinin GDS ile TKP/ML(B) arasındaki ideolojik mücadele çerçevesi içindeki yeri üzerine

Biz bizim bildirimize getirilen eleştirinin kim tarafından kaleme alındığı ve kim tarafından desteklendiğini bilmiyoruz. Yalnızca bildirim eleştirisi açısından bu göreceli olarak önemsizdir de.

Ama iki örgüt arasında (bunlar iki kardeş örgüt de olsalar) şiddetli bir ideolojik mücadele ortamında, bir eleştirinin mücadelenin bütünü içindeki yeri sorununu ortaya atmamak; yalnızca bu eleştiriye, getirilen eleştirilerin doğruluğu yanlışlığı açısından ("sachlich") ele alıp kabul ya da reddetmekle sınırlamak safi olurdu. Getirilen eleştirinin doğruluğu yanlışlığının incelenmesi birşeydir. Eleştirinin yeri ("Stellenwert": yeri, değeri, oynadığı rol, vb. anlamına) başka şeydir. Bununla ilgili olarak şunlar söylenmeli:

Eleştiri, açıkça GDS ile TKP/ML(B) arasındaki bütün çelişmeleri, bütün sert ideolojik mücadeleyi dışta tutmaya çalışmaktadır. O tartışılan hiçbir soruna değinmemekte, kardeş örgütlerin aynı gün, aynı yerde, aynı nedenle i k i bildiri dağıttıklarını, bu bildirimlerin i l k e s e l olarak ayrı olduğunu basitçe yoksaymaktadır.

Biz mesela GDS'in bildirisinde yer alan bazı pozisyonların doğrudan TKP/ML(B)'in bildirisine ve genelde TKP/ML(B) Mer-

lemek istiyorum: Orada siz, bizim bildirimizde "TKP/ML(B)'in —birşey anlaşılmayan reklam dışta tutulursa— artık propa-ganda edilmediği"ni iddia ediyorsunuz: Bu eleştiri yanlışız Bildiride TKP/ML(B) üzerine boş laflar edilecek yerde, okuyucunun dikkati —grafik olarak dikkat çekici biçimde— şunok-taya çekildi:

a) Bizim TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkilerimiz vardır. Bu gücü biz destekliyoruz. Resmi olan sayıda herkesin okuyabileceği şekilde, "Yaşasın TKP/ML(B)" yazmaktadır.

b) Bizim "TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri"miz vardır, ve biz bunu kamuoyu önünde dağıtıyoruz.

Yani biz bugün kardeşlik ilişkilerinin güncel durumuna uygun olarak şunu açıkça ortaya koymaya; TKP/ML(B)'in tarafımızdan desteklendiği ve fakat çizgisine eleştirimiz olduğunun söylenmesine değer veriyoruz. Bizim görüşümüze göre bu bildirimden açıkça çıkarılabilir. Bu yüzden biz, biz GDS'i, GDS tarafından getirilen ilkesel eleştirinin aynı andaki dayanışma içinde destek ve propagandayı dışlayan bir konumda gösteren bu eleştiriye kararlılıkla geri çeviriyoruz.

III. Bölüm ile ilgili

GDS'li yazar için TKP/ML(B)'in propaganda edilmesi artık bir bildirimde sorunda konulmuş olan iki GDS reklamı ile halle-dilmiş olan bir sorundur.

Gerçekten de bildiriye büyütle okuyan herkes; GDS'li yazarın iddia ettiği gibi, bizimle GDS, WEK ve AMLP'nin kardeşlik ilişkileri olduğunu, ve onlarla bir zaman "Yaşasın TKP/ML(B)" başlıklı bir açıklama yaptığımızı görebilir. Büyüteçsiz okuyanlar; yeni çıkmış bir "TKP/ML(B) çizgisine eleştiri" başlıklı bir ortak açıklama olduğunu da görebilirler. Bizim yoldaşlarımızın eleştirisinde bu olgu "bir reklam dışta tutulursa" şeklinde ifade ediliyor.

GDS'li yazarın bir partinin propaganda edilmesinden anladığı bu ise, buna bir diyeceğimiz yoktur. Yalnızca bu desteğin şeklinin geçmişte değişik olduğunu belirtmekle yetinelim. Bundan amacımız şikâyetlemek değil, yalnızca olguları tespit etmektir.

Biz yoldaşlarımızın bu konuda getirdiği eleştiriye bütünü ile doğru buluyoruz.

IV.

kez Komitesinin teori ve pratiğine karşı yöneldiğine; ve fakat bunun TKP/ML(B) saflarından gelen eleştiride eleştirilmediğine dikkat çekmek istiyoruz. Bu pozisyonlar daha çok itirazsız bırakılıyor.

• Bu mesela bütün bildirimde kullanılan "Türkiye halkları" kavramı ile ilgili olarak böyledir. Bu, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını daha doğru bulduğu, ve bunu Merkez Komitesinin mektuplarının dan birinde tasdik ettiği halde, eleştirilmiyor.

• Bu bizim propagandasını yaptığımız, çok önemli, 'İşçilerin Köylülerin diktatörlüğü' sorunu ile ilgilidir ki, Enternasyonal İlişkiler Sekreterine göre bu Parti çizgisi değildir. (Bkz. 12.9. toplantısı)

• Bu ayrıca GDS bildirisinde getirdiğimiz oportünist 'Cunta-ya karşı mücadelede devrim mücadelesi ile birleştirme'nin ye-teceği şeklindeki anlayışa eleştiri konusunda böyledir.

• Bu bizim bildirimimizin 4. sayfa birinci paragrafında, TKP/ML(B)'in 11.9'daki pratiğine yönelen ve devrimci bir çizgi temelinde revizyonist-oportünist batağa karşı, Türkiye'de devrim perspektifini koyan gerçekten devrimci bir yürüyüşün propagandasını yaptığımız paragrafta ilgili olarak böyledir.

Şiddetli ideolojik mücadelenin dışta tutulmaya çalışıldığı, kendini bunun ötesinde, eleştiri içinde eleştiricinin görüşüne göre bu bildirimde g e n e l d e nasıl değerlendirildi-

ği konusunda tek laf edilmemesinde de göstermektedir. Bu bildiride, içindeki yanlışlar nedeni ile bütünü ile red mi edilmelidir, yoksa içinde kalitesini düşüren hata ve eksiklikler mi vardır? Bizde sürekli olarak eleştirilen şeyler yine mi eleştiriliyor? Vs. Bunlar hakkında tek kelime edilmiyor.

Bizim bildirimimize getirilen eleştirinin TKP/ML(B) Merkez Komitesinin GDS'e karşı mücadelesinin bir parçası olduğu — bu belki de bu eleştiriye kaleme alan erkek/kadın yoldaşın yalnızca tartışma sonuçlarını toparlama görevi ile görevlendirildiği; belki de (bu işle görevlendirilenin) TKP/ML(B) 'in bildirisinin tersine bizim bildirimimizi ilkesel ve genel olarak doğru bulduğundan bağımsızdır— ancak en sona eklenen güya TKP/ML(B)'in propaganda edilmediği eleştirisinden hissedilmektedir.

Ama bizim görüşümüze göre ideolojik bir mücadelede "tarafsız", "suçsuz" ve evet nerdeyse "karışmayan" bir tavır alınmaz. Biz bunu bütünü ile yanlış buluyoruz.

Açıklamak için önemli bir örnek üzerinde durmak istiyoruz: TKP/ML(B) ve GDS arasında milliyetçilik konusunda şiddetli bir mücadele hüküm sürüyor; bu mücadelenin dışında hiç kimse duramaz, durmamalı. TKP/ML(B) Merkez Komitesi mesela 22.4.82 tarihli "utanç kağıdı"nda, GDS'in 1 Mayıs 1982 ile ilgili çizgisini aslında "milliyetçi" olarak değerlendiren iftira etti. (iftira diyoruz, çünkü GDS'in proleter enternasyonalizminin çıkarlarından yola çıktığı ispatlanabilir.)

Bizim bildirimimize getirilen bu eleştiri de şimdi tam da bizim Alman güvenimize karşı mücadeleyi yeterlibir şekilde yürütmeliyiz. Biz bunun ne derece doğru olduğunu söyledik. GDS kendi safları içinde oportünist hatalar; kendini beğenmişlik ve milliyetçilik unsurları ortaya çıkabileceğini ve çıkmış olduğunu reddetmiyor, tersine öne çıkarıyor. Biz bunu kabul ettiğimiz için, böyle unsurların ("Moment") karşısında onları yoketmeye yönelik bir mücadele yürütebiliriz, ve yürütebiliyoruz.

Şimdi TKP/ML(B) saflarından gelen bu eleştiri, "utanç kağıdı"ndaki iftira ile bağı nasıl kuracak sorusu çıkarıyor. Ama bu konuda tek kelime yok. Ama "utanç kağıdı" üzerine yürütülen şiddetli ideolojik mücadelenin ortasında böyle bir sapma sorunu "suçsuz" bir şekilde böyle ortaya konamaz.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından "utanç kağıdı" ile onun çizgisini eleştirenin basitçe tek açıklaması olarak, bizim tavrımızın tek açıklamasının pratikte Alman milliyetçiliği olduğunun ortaya konduğu bir yol tutuldu.

Benim görüşüme göre buna karşı tavır takınmak TKP/ML(B) için de ve dışında herkesin görevidir.

Bizim 12.9'daki toplantılarda BP'in bildirisine getirdiğimiz sert eleştirilerden sonra, tartışmanın artık yalnızca bir bildiri üzerinde yürütülmesi mümkün değildir. Birbirinden ilkesel olarak ayrı iki bildirisinin birbiri karşısında durduğu açıktır.

GDS yanlış yapıyor; BP de yanlış yapıyor, sert mücadeleyi bir rakalim şeklinde sebebendirmeler soyut fanteziler değildir. Böyle düşünceler, BP saflarından gelen, TECRİT edilmiş, ve TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile, GDS arasındaki ideolojik mücadele dışta tutan eleştirilerle h ı z l a n d ı r ı l ı a b i l i r . Tam da bizim bildirimimize gelen bir eleştiride böyle uzlaşmacı anlayışlara karşı enerjik bir mücadele yürütmek görevidir.

Bütün bunların ideolojik mücadelenin objektif mantığına uygun olarak, bu eleştiriye kaleme alanın iradesine karşı mı olduğu, yoksa bunun bilinçli mi olduğu — kısaca bu eleştirinin ideolojik mücadeledeki yerinin ne olduğu, ideolojik mücadele içinde ortaya çıkacaktır.

Tekrarlayalım: Ideolojik mücadelenin ortasında, canalcı sorunları dışta tutmak, bunların etrafında dolanmak, tavır almamak, açıkça tavır takınan oportünizme yarayan uzlaşmacı bir tavidir.

ts/n

III. Bölüm hakkında

GDS'li yazar "Eleştirinin açıkça GDS ile TKP/ML(B) arasındaki bütün çelişkileri, en sert ideolojik mücadeleyi dışta tutmaya çalıştığı" eleştirisini getirmektedir. GDS'li yazar yalnızca bu bildirisinin somut olarak eleştirilmiş olması olgusunu eleştirmektedir.

GDS'li yazara göre bu olacak iş değildir.

Biz GDS'li yazarın bu eleştirisinin doğru olmadığını; herhangi bir bildirisinin önce kendisinin içindeki yanlışlarının nokta nokta ele alınıp eleştirilebileceğini, bunun yapılması için ille de bu eleştirinin bütün ideolojik mücadelede yerinin ne olduğunun saptanmasının en baştan, bu eleştiriye getirmek için nerdeyse önşart olarak getirilmesini yanlış buluyoruz.

Tabii ki ideolojik mücadelede "yer" sorunu da çözümlenmelidir. Ve fakat bu sorunun çözümü, bir bildirisinde somut hataları eleştirme görevinin çözümünden çok daha zordur, ve daha derin bir incelemeyi, tartışmayı gerektirir. Bu yüzden, ge tirenden derhal "bütün ideolojik mücadele içinde de yerini" koymasını istemek, çoğu zaman ona, "eleştiri getirme" demekle eşdeğerdedir.

Şimdi biz bu konuda düşündüklerimizi söyleyelim:

Bizim görüşümüze göre BP ve GDS'in somut pratikleri içinde 12 Eylül ile ilgili çıkarılan iki bildirisinin karşılaştırmalı bir biçimde incelenmesi, bütün ideolojik mücadele içinde çok önemlidir.

Çünkü ilk defa GDS ve BP aynı nedenle, aynı çevreye yönelen iki ayrı bildiri çıkmışlardır. Bu bir olgudur.

İkinci olarak, GDS bildirisini, elinde Bolşevik Partizan 'ın bildirisini olduğu şartlarda; ve onunla adını vermeden polemik içinde; deyim yerindeyse bizlere doğrusunun nasıl yapılabileceğini göstermek için çıkmıştır. Onun bu bildirisini, Bolşevik Partizan'ın bildirisine göre iki avantaja sahiptir. O bu bildirisini çıkardığında, oportünist-revizyonist cephenin bir yürüyüşte birleşmesi gerçek olmuştu. Elinde oportünist-revizyonist cephenin ortak yürüyüş çağrısı vardı. Bunun ötesinde, Bolşevik Partizan'ın daha önce bu konuda çıkmış olan bildirisine vardı.

İşte bu bildiriler bunun bilincinde olarak karşılaştırılmalıdır.

Karşılaştırma yapıldığında ortaya çıkan durum şudur:

Bizim bildirimimize getirdiği eleştiride GDS, bildirisinde yazdıklarımız hakkında söylediklerimizin yanlışlığını ispatlayan bir tek somut eleştiri bile getirmemektedir. Bunun yerinde bildirisinin kendine göre nasıl olması, içinde daha neler olması gerektiği üzerine yoğunlaşmaktadır eleştirisini.

Biz ise GDS'in bildirisine getirdiğimiz eleştiride, onun bazı noktalarda Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşler savunduğunu (mesela sermaye ihracı konusunda); bazı noktalarda bizim ortaklaşa tespit ettiğimiz çizgiden sapan görüşler savunduğunu (mesela Ecevit konusunda); ideolojik eğitim konusunda sorunları küçümsemediğini (mesela Alman güvenimize karşı mücadele konusunda); ispatsız iddialar ileri sürdüğünü (mesela PKK konusunda) ispatlı olarak ortaya koyduk. Biz öncelikle GDS'in söylemedikleri üzerinde değil; söyledikleri üzerinde yoğunlaştırdık eleştirimizi. Ve söylediklerinden var olan —bir bildiri için, hem de bizim bildirimimize alternatif olarak düşünülen bir örnek(ç) bildiri için— affedilmeylecek yoğunluktaki hataları tespit ettik!

İşte iki bildiri arasındaki fark budur. GDS sorun teorisinden çıkıp da uygulama alanına geldiği anda tözkeleşmektedir. Bizim gördüğümüz ideolojik sorun budur. Bunun aşılmasının yolu, GDS'in propaganda yapmaması değil; tersine, propaganda işine bugüne kadar olduğundan daha çok önem vermesi, kafa yomasıdır.

Bizim için GDS'in bildirisini en başta; GDS'in bugün Batı Almanya'da 12 Eylül'de yapması gereken esas işi tam olarak yapmayan bir bildirisidir. Bu açıdan yanlıştır. Bunun dışında, içinde bir dizi hata ve sapmayı barındırmaktadır. Buna rağmen bu bildiri oportünist-revizyonist Batı Alman örgütlerinin 12 Eylül ile ilgili çıkardığı bildirisinden —öncelikle Batı Alman emperyalizminin teşhiri görevini merkeze koyması açısından— ayrılan bir bildirisidir. Bizim bu bildiriye değerlendirmemiz böyledir.

Biz bu bildiri ile bizim 12 Eylül ile ilgili çıkardığımız bildiri arasında ilkesel bir fark görmüyoruz. Fark görüyoruz. Kendi bildirisinin hata ve eksikliklerini GDS'inkilerle karşılaştırdığında daha az ve daha az ağır olarak değerlendiriyoruz. Ama bu bizce ilkesel bir farklılık değil.

GDS'li yazar bu bildirisinin "ilkesel" olarak farklı olduğunu söylüyor. Ama bunun ispatını bize borçlu kalıyor.

Bunu ispatlamak için getirdiği gerekçeler bildirisinin "ilkesel" farkını ortaya koymuyor.

GDS'li yazar kendi bildirisindeki bazı pozisyonların "doğrudan TKP/ML(B)'in bildirisine" yöneldiğine dikkat çekiyor. Ve bu pozisyonların eleştirilmemiş olmasını eleştiriyor. Şimdi kısaca o pozisyonlar üzerinde duralım:

* "Türkiye halkları" kavramı, bizece doğru olan bir kavramdır. Doğru bildiğimiz bir kavramı neden eleştirmemiz gerektiğini anlamadık. Biz kavram fetişisti değiliz.

12 Eylül'de çıkardığı bildiri üzerine tartışma

12 Eylül ile ilgili olarak 20 Ağustos'ta Bolşevik Partizan adına şu bildiri çıkarıldı:

12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınmaz!

12 Eylül askeri faşist cuntasının siyasi iktidara bütünü ile etkymasının üzerinden bu yana iki yıl geçti.

12 Eylül'ün ikinci yıldönümünde şimdi işçi sınıfı adına konuşulmuşu iddia eden tüm örgütler tavır takınacak. İşçi sınıfı adına, Marksizm-Leninizm adına, cunta konusunda şimdiye kadar söylenen şeyler bir kez daha tekrarlanacak. Çeşitli oportünist ve revizyonist örgütler kendi anlayışlarına uygun "eylemler" düzenleyerek, cuntayı "lanetleyecekler". Biz Komünistler 12 Eylül'ün yıldönümünde kendi anlayışımıza uygun olarak 12 Eylül cuntasını lanetleyeceğiz. Bizce 12 Eylül cuntasını lanetlemenin en iyi yolu; bu cunta deneyinin önümüze koyduğu, ve çeşitli milliyetlerden emekçiler açısından bedeli çok pahalı ödenen deneylerden doğru dersler çıkarmak; 12 Eylül cuntasının sebep ve sonuçlarını Marksizm-Leninizm bilimi ışığında incelemek; bu konuda oportünist ve revizyonist görüşleri teşhir etmektir. Bu konuda doğru görüşleri oportünizmle mücadele içinde kavramak ve gücümüz oranında yaygınlaştırmak; propaganda etmektir.

12 Eylül cuntasından her siyasi grup kendine göre dersler çıkardı.

12 Eylül ve «birlik» furyası

Oportünist grupların çok büyük bir bölümü, 12 Eylül'den sonra gelen yenilgi gerçeğinden şu dersi çıkardılar: 'Yenildik, çünkü birlik değildik.' Bunların 'birlik'ten anlamadığı, işçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde birliği; ve Komünist Partisi önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla sağlam ittifakı değil; her biri kendini 'işçi sınıfının öncüsü', diğerlerini 'küçük burjuvazinin temsilcisi' olarak değerlendiren çeşitli oportünist-revizyonist örgütlerin birliği idi. Onlar bunu gerçekleştirmek için 12 Eylül'den sonra grupları 'anti-faşist bir platform' temelinde birleştirmek için hummalı bir faaliyete girdiler.

Bu birlik faaliyeti, 12 Eylül'ün hemen ertesinde başladı. Çünkü başlangıçta cunta bütün gruplara biranda saldırmadı. Deyim yerinde ise, grupları 'sıra dizerek' saldırdı. Saldırıdan henüz payını almayan gruplar, 'Herkes çöktü, bir biz kaldık' kasılmaları içine girdiler; eylem birliğine, vs. yanaşmadılar. Ama sıra istisnasız tüm gruplara geldi. Ve tüm gruplar çok ağır kayıplar verdiler. Yenilgi, işçi sınıfı ve emekçiler arasında da 'birlik' isteklerini geliştirdi. Düne kadar 'Bir biz kaldık' naraları atanlar yenilgi gerçeği ile yüzyüze gelince, paniğe kapılıp "Hiçbir grup tek başına önümüzdeki büyük görevleri çözemez" (Birleşik Direniş Cephesi platformu) demeye başladılar. Bu panik, işçi ve emekçilerin gerçek birliğe duydukları haklı isteği sömürme amacı ile de birlesince, bir "birlik furyasıdır" çıktı ortaya.

Bu furyanın ilk meyvaları T'K'P'nin I. Bilen takımıyla TIP ve TSİP'in ortak açıklaması; ve başını Dev-Yol ile PKK'nın çektiği, bunların dışında altı oportünist grubun katıldığı; menşeviklerin ise halâ katılıp katılmayacakları konusunda karar veremedikleri "Birleşik Direniş Cephesi"nde kendini gösterdi.

Bu ilkleri, mutlaka yenileri izleyecektir. Çünkü çok azı dışında (Kıvılcımcı troçkistlerin bir bölümü (Yol)),

Rızgari, ve Proleter Dayanışma, bugünkü esas görevin parti inşası olduğunu söylüyorlar. Ama onların inşa etmek istedikleri parti, Marksist-Leninist, Bolşevik parti değildir, oportünistler ve revizyonistler bugün esas görevin "cephe" oluşturmak olduğu tespitini yapıyorlar.

Bu ilklerin ne biçim "cephe"ler olduğu da ortadadır. T'K'P'nin I. Bilen takımının başını çektiği 'birlik'; gerçekte Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının lafta 'as-kersele cunta'ya, gerçekte halka karşı olan birliğidir. Bunların 'faşist' olarak bile nitelendirmedikleri 'cunta'ya karşı 'mücadele'leri; Rus sosyal emperyalizminin desteğindeki iktidar mücadelelerinin bir parçasıdır. Bu 'birlik' çıkardığı ilk ortak açıklamada, faşist cuntanın devrimcilerle (Onlar bunlara aynı faşist cuntanın ağzıyla terörist diyor) yaptığı saldırıları destekler tavır takınması; sadece 'eli teröre bulaşmamış olanları' !!! savunması, bu birliğin niteliği hakkında yeter bilgi vermektedir.

Başını Dev-Yol ve PKK'nın çektiği 'cephe'nin de ne biçim bir birlik olduğu yaptığı açıklamalarda ortadadır. Bu Kemalist eski tüfeklerle, Kürt milliyetçilerinin; Rus sosyal emperyalizmini 'dünya devriminin merkezi' olarak savunularla, ona revizyonist diyenlerin, vs., kendi savundukları ilkelere karşılıklı taviz vererek, ilke pazarlığı temelinde kurulmuş, dağılmaya mahkûm bir yamalı bohçadır. Bu yamalı bohça her ne kadar lafta platformuna faşizmin ancak devrimle yıkılabileceğini yazmışsa da; izlediği pratik siyaset, devrimci değil reformcu bir siyasettir. Bu 'birlik' de, işçi sınıfının ve emekçilerin ileri kesimlerini gerçek görevlerinden alıkoymuş; ve oportünist saçmalıklarını Marksizm-Leninizm yaftası altında ortaya sürdüğü ölçüde gerçektir.

Komünistlerin bu "birlik"lere karşı tavrı; bu "birlik"lerin devrimciler içindeki etkisini yoğun ideolojik mücadele ile kırmak, oportünist sefleri birbirleri ile başbaşa bırakmaya çalışmak olacaktır.

Komünistlerin 'birlik' konusunda siyaseti; işçi sınıfının gerçek bir Bolşevik Parti önderliğinde birliği; Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı için çalışmaktır.

Görev: Oportünist revizyonist birlikler değil; Bolşevik Partinin inşası!

Gerçek Bolşevik bir Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfı; bu işçi sınıfının emekçi kitlelerle sağlam ittifakı! İşte 12 Eylül ve onun benzerlerinin tek gerçek panzeri budur.

Bu hedefin bugün gerçek olmadığı; bu hedefin gerçek -leşmesi için daha çok iş yapmak gerektiği ortadadır. Bu hedefe varmak için bugün atılacak ilk adım hangisidir? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap açık ve berraktır: **BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI** çalışmasını bütün çalışmanın merkezi ne koymak. Bugün Bolşevik Parti inşasının birinci aşamasının henüz çok başlangıcında olduğumuzu bilince çıkarmak. Ve bu tespitini bugün bizim önümüze koyduğu görevleri somut olarak tespit etmek. Bütün görevleri, Bolşevik Parti inşası temel görevine hizmet edecek tarzda, bu görevlere bağımlı olarak ele almak.

BİZ Komünistler bütün sorunlara Bolşevik Parti inşası çalışmasını ilerletip ilerletmediği açısından yaklaşıyoruz, her türden oportünist ve revizyonistler, ne idüğü belirsiz 'cepheler'ini ilerletip ilerletmediği açısından yaklaşıyorlar.

Cunta kimin temsilcisi? Cuntaya karşı «kimle» birlik?

Biz Komünistler, 12 Eylül askeri faşist cuntasının Türkiye'de devletin sınıfsal niteliğinde hiçbirşey değiştiğini söylüyor. Türkiye'de devlet 12 Eylül cuntası öncesinde de emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onunla ittifak içinde olan toprak ağalarının devleti idi. Şimdi de öyledir.

12 Eylül askeri faşist cuntası devletin siyasal niteliğinde, özünde de hiçbirşey değiştirmedir. Türkiye'de komprador patron-ağa devleti, 12 Eylül öncesinde de emekçi yığınlar üzerinde açık terörcü, faşist nitelikte idi; şimdi de öyledir.

12 Eylül'de komprador patron ve toprak ağalarının faşist diktatörlüklerinin şekli değişti. 12 Eylül öncesi nin üzeri parlamenter demokratik maske ile kabaca örtülümüş faşist diktatörlük biçimi; yerini parlamenter demokratik maskeden bir süre için arındırılan 'askeri cunta' şeklinde bir faşist diktatörlüğe bıraktı.

12 Eylül askeri faşist cuntası; ülkemizde emperyalizme bağımlı hakim sınıflar ve onların emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumak için; bütün batılı emperyalistlerin desteğinde girişilen bir hareketti. Rus sosyal emperyalistleri de bu harekete karşı çıkmadılar. 12 Eylül hareketinin amacı, ülkemizde işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini; ve ezilen Kürt ulusunun milli zulme karşı direnişini bastırmaktı. Bunu yapabilmek için hakim sınıfların sarsılmış olan devlet otoritesini yeniden güçlendirmeleri gerekiyordu. 12 Eylül askeri faşist cuntası, emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uzantılarının devrimci mücadele karşısında tehdit altında olan çıkarlarını korumak için; devrimci mücadeleyi bastırma aşgari müstereğinde belli bir süre birleşmelerinin bir ifadesi oldu.

Sorun ancak böyle kavrandığı zaman cuntaya karşı mücadelede doğru bir tavır takınılabılır. Ancak bu durumda cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların faşist devletini yıkma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınabilir.

Revizyonist ve oportünist mihraklar sorunu böyle koymuyorlar.

Modern revizyonist, Pırs sosyal emperyalizminin uşağı T.K.P'nin I. Bilen klığı; cuntayı 'faşist' olarak görmüyor. Onlar somut 'ayırım' yapma adına; cunta içinde bile 'faşizme (siz MHP'ye anlayın —YN) karşı olan subaylar' ile, diğerleri arasında ayırım yapıyor; ve mücadelelerini: 'gerici sağcı çevrelere' karşı yönlendiriyorlar. Bunların mücadelesi! faşist devleti yıkıp parçalama mücadelesi değil; onu ele geçirip, sosyal-faşist bir diktatörlüğün aracı olarak kullanma mücadelesidir!

"Cunta faşisttir" diyen oportünist ve revizyonist mihraklar ise onu, hakim sınıfların tümünün çıkarlarını işçi ve emekçilere karşı savunan bir araç olarak değil; hakim sınıfların bir bölümünün çıkarlarını savunan bir araç olarak görüyorlar. Burada bir kez daha her türlü güncel oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğu gerçeği görülüyor. T.K.P cuntaya faşist demiyor; diğerleri diyor. Ama hepsi cuntayı "bir kesimin çıkarlarını savunan bir araç" görme noktasında birleşiyorlar.

Menşevikler, "her akli başında kişinin bunu görebileceğini" söylüyorlar. Tüm oportünist mihraklar sorunu böyle kavradığı için, onlar 'cuntaya' karşı mücadele adına, cuntanın belli ölçülerde karşısına aldığı hakim sınıf küklerini de cuntaya karşı mücadelenin 'parçaları' olarak görüyorlar.

Halkın Kurtuluşu'nun cunta Ecevit'e saldırdığında, bu saldırıyı emekçilere yapılan saldırı ile eşitleyen, ve C.HP'li 'yurtseverleri' cuntaya karşı ortak mücadeleye çağırarak tavrı buna örnektir.

"Direniş cephe"çilerinin bütün çabaları, CHP'yi direniş cephesine çekme üzerine kuruludur. O kadar ki, bunlar her biri kendini sosyalist, komünist ilan ettiği halde, ortak cephe platformunda sosyalizm ve komünizmden; işçi sınıfı önderliğinden, vs. tek söz yoktur.

Emperyalizme karşı tavır konusunda da durum benzerdir. Oportünist ve revizyonist mihrakların tümü için cunta "Amerikancı"dır! Onlar sorunu böyle görüp koydukları için değil; Amerikancı cuntaya karşı 'mücadele' adına Batı Avrupa'daki emperyalistlere çağrı yapmaktadırlar. Oportünist revizyonist cephenin eyleminin ağırlık merkezini belli bir süre, Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin siyasi temsilcilerinden oluşan Avrupa Parlamentosunda 'cunta'yı teşhir'; faşist cuntanın demokratik! Avrupa Parlamentosundan atılması için 'mücadele' teşkil etti!

"Direniş cephe"lerinin yurtdışında son yaptıkları ve 'başarılı' olduğunu ilan ettikleri 'idamlara, işkencele-re karşı açlık grevleri' eylemlerinin talepleri, esas olarak eylemlerin yapıldığı ülkenin emperyalist burjuvazisine, onun siyasi temsilcilerine, parlamento'ya yöneliyor idi!

Cuntanın ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarlarını koruyup korumaması; onun diğer batılı emperyalist büyük güçlerin de çıkarlarını koruyup savunduğu gerçeğini de gözden geçirmeyiz. Cunta ne kadar 'Amerikancı' ise, o kadar 'Batı Almancı'dır da. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin birtakım siyasetçilerinin kendi seçmenlerine şirin görünmek için cuntaya karşı çıkar görünmesi; bu emperyalistler ile cunta arasındaki özde var olan çıkar birliğini gözlerden gizlememelidir!

İşte tüm oportünist ve revizyonist mihraklar bunu yapıyor!

Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinden kopartıyor. Hakim sınıfın bir bölümüne karşı mücadelede, bir diğer bölümüyle birleşmeye çalışıyor. Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar cuntaya karşı mücadeleyi anti-emperyalist bir mücadele olarak değil, anti-Amerikancı bir mücadele olarak ele alıyor; ve 'Amerikancı' cuntaya karşı, gerçekte cuntayı destekleyen diğer emperyalist güçlerle birleşiyor. Onlar mesela Batı Alman emperyalizmi gibi Türkiye işçilerin, ve emekçilerinin baş sömürgeçlerinden; can düşmanlarından birini; bu emperyalist büyük gücü 'demokrat', 'anti-cuntacı', vs. mücadele için kazanılır bir güç olarak görüyor ve gösteriyor!

Bunu yapanlar, istedikleri kadar platformlarında, faşist cuntanın alternatifinin 'halk iktidarı' olduğunu söylüyorlar; gerçekte 'halk iktidarı' adına savundukları, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden "demokrat" gördüklerinin iktidarlarıdır.

Biz oportünizmin, revizyonizmin etkisindeki bütün devrimcileri; cuntaya karşı 'gerçekten' mücadele etmek isteyenleri; oportünizmle bağlarını koparmaya, bugünün görevlerine, Bolşevik Parti inşası görevlerine bütün gücü ile katılmaya çağırıyoruz!

**NE CUNTA, NE PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ
FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
TEK YOL, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE
SOSYALİZME YÖNELEN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!**

**KAHROLSUN REVİZYONİZM
VE HER TÜRDEN OPÖRTÜNİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!**

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

GDS bu bildiriye şu eleştirileri getirdi:

Aşağıdaki A'deki toplantıya katılan GDS'linin yaptığı eleştiri GDS yönetimine doğru görünmektedir. Bu yüzden şimdilik bunu yorumuz yayınlıyoruz; ama örgüt içinde yürütülen tartışmadan sonra toparlanmış tavrı takınmayı da hedefliyoruz.

GDS Yönetimi

1. Eski oportünist "Esas görev Cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir" görüşünün çerçevesi içinde kalan uzlaşmacı—oportünist bir başlık

Bildirinin başlığı şöyledir: "12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz!"

Bu başlığın formülasyonda bir kereye mahsus bir "kayma" olmadığı, bildirinin bir pasajında aynı yanlış düşüncenin ikinci defa özellikle vurgulanmasında açıkça görülmektedir. Orada şöyle deniyor:

"İşte bütün oportünist ve revizyonistlerin yaptığı budur! Bütün oportünistler ve revizyonistler Cuntaya karşı mücadeleyi devrim için mücadeleden koparıyorlar."

Yani; Bolşevik Partizan bugün cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesi gerektiğinin propagandasını yapıyor. Yani çekirdek; hem cuntaya karşı ve hem de devrim için! Oportünistlerle kavga bu mu? Kuşkusuz değil.

Peki, gerçek kavga ne için? Daha önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi, yoksa devrim için mücadele mi? Tam da buna cevap vermekten kaçınılıyor. Bu bütün uzlaşmacıların çok eski bir numarasıdır.

Bugün Bolşevik Partizan tarafından savunulan çizgi; Türkiye'de merkezi siyasi görev olarak Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagandasını yapan çizgi; BERRAK VE TEK ANLAMLILIK BİR BİÇİMDE SİYASİ ESAS GÖREV TESPİTİNDEN KAÇINMAKTADIR! Bu bir çizgi değil, her kеше birşeyler sunma deneyidir.

Çünkü: Bolşevik Partizan Türkiye'de Komünistlerin siyasi çalışmasında esas halkanın tespiti şeklindeki berrak ve tek anlamlı talebe, "Biri diğerinden koparılmalı, ikisi birbirinden ayrılmalıdır" şeklinde cevap veriyor. Yani: SİYASİ ÇALIŞMADA KAVRANACAK ESAS HALKANIN GERÇEKTE NE OLMASI GEREKTİĞİNİ BOLŞEVİK PARTİZAN AÇIK BIRAKIYOR.

Bolşevik Partizan böylece burada aşağıdaki oportünist üstün başarı ile karşılaştırılabilecek harika bir oportünist başlık atmıştır:

'Bugün Komünistler için esas görev nedir: Parti inşası mı, kitle çalışması mı?' kavgalı sorusuna verilecek buna uygun cevap, "Bunun biri diğerinden koparılmalı, ikisi birleştirilmeli, bütün oportünistler bunu ayırıyor" olurdu. Ama kavga edilen konu bu değildir. Ve böyle cevaplar, "esas görev kitle çalışmasıdır" şeklinde cevaplara yer bırakan; ve açık oportünizmi koruyan; uzlaştırıcı boş laftır.

Yani Bolşevik Partizan'ın "cevabı", Cuntanın kaldırılmasını esas görev olarak gören oportünistlerin ve revizyonistlerin çizgisinin gerçek teshiri değil dır. Çünkü bu oportünistler de lafta Cuntanın devrilmesi için mücadele ile hal kın kendi demokratik iktidarını kurmak için ... "devrimci demokratik mücadelenin" (revizyonist ve oportünist örgütlerin 11.9.1982'deki yürüyüşe çağrısından)"birleştirilmesini" propaganda ediyorlar.

Yani Bolşevik Partizan'ın çizgi olarak propagandasını yaptığı şey; oportünizme karşı mücadelede işe yaramaz, çünkü bu Komünistlerin esas siyasi görevinin ne olduğu merkezi sorusuna cevap vermiyor.

Oportünistlere karşı; siyasi mücadelede esas görevin yalnızca halk demokratik devriminin çok-yönlü hazırlanması olabileceğini savunacak yerde (kafalarına vuracak yerde—CN); Bolşevik Partizan mücadeleyi yalnızca cuntanın ortadan kaldırılması ile sınırlayan kaba revizyonist propaganda reddediyor.

Oportünist propagandanın çok daha ustaca ve o yüzden de daha tehlikeli bir çeşidi; sağ-oportünist cuntanın teshiri, tecriti ve cuntaya karşı mücadele görevini siyasi esas görev tespit etmesinden rahmen; lafta bunun devrimle birleştirilmesini kabul eden propaganda; Bolşevik Partizan tarafından eleştirilmiyor. Evet, kitleler arasında siyasi çalışmada esas görevin bu oportünist tespiti bütünüyle Bolşevik Partizan'ın propagandasını yaptığı çerçevede içinde kalıyor. (Öyle ya, o da—CN) yalnızca Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile "birleştirilmesini" propaganda ediyor.

Bolşevik Partizan bunun yerine Türkiye'de Komünistlerin şunu siyasi esas görev olarak gördüklerini tespit etmeli idi: Devrimin çok-yönlü hazırlanması; Türkiye'deki emperyalizme bağimli hakim sınıfların her rejimine karşı ve her emperyalizme karşı, bu hakim sınıfların gerici devlet aracının parçalanması ve işçilerin köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün zaferi için; demokratik anti-emperyalist devrimin yürütülmesi için işçi sınıfının ve Türkiye halklarının siyasi eğitimi ve örgütlenmesi.

Bu şu demek olurdu: Devrimin hazırlığını berrak bir şekilde esas görev olarak propaganda etme ve cuntaya karşı mücadeleyi devrimin hazırlığı için bu mücadeleye bırakarak bir şekilde tabii kılma.

Bu noktada şu itiraz gelebilir: GDS burada "eleştirmiş olmak için eleştiriyor", sadece başlıkta yer alan "sansız bir formülasyona" dayanıyor; hatayı abartıyor ve bildirinin kendisinin devrimin sorunlarını işlediğini ve Türkiye'de devrimin görev ve şartlarını doğru olarak adlandırdığını ve propaganda ettiğini görmüyor.

Mümkün olan bu itiraza karşı şunu vurguluyoruz: Eğer böyle olsa idi bile; başlıkta yer alan —ki yalnızca başlıkla sınırlı olmadığını gösterdik— yanlış, yanlış olarak kalırdı. Ve Bolşevik Partizan kitleler arasındaki çalışmada siyasi esas görevin tespiti gibi merkezi bir soruya, doğru olan, ve oportünizmi gerçekten yüreğinden vuran bir cevap vermemiş olarak kalırdı.

Ama şimdi bu itirazla bağıntılı olarak, bildirinin içeriğine biraz daha tam bakalım:

2. Bildiri esas olarak Türkiye devriminin temel sorunlarını konu olarak almıyor ve, "Esas halka Cuntanın teshiri ve ona karşı mücadeledir" sağ-oportünist çerçevesi içinde kalıyor.

Bildiri incelendiğinde, insan korkuyla baştaki hatanın sürdü rüldüğünü, bildiride devrimin merkezde durmadığını; bunun sonucunda da Türkiye'de demokratik halk devriminin hemen hiçbir temel programatik noktasının propaganda edilmediğini; açıklanmadığını tespit ediyor.

Bildiride tam da Türkiye devriminin sorunları ve sorunlarıyla ilgili olarak MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ ortaya konup oportünizme karşı s a y u n u l m u y o r . Bunun yerine bildiri ağırlıklı olarak faşist askeri cuntanın s o m u t incelenmesi sorunları ile ilgileniyor.

Bildiride değinilen iki biricik ("beiden einzigen!") ilkesel nokta, Komünist Partisinin ve proletaryanın hegemonyasının gerekliliğidir.

Oportünizm ve revizyonizm esas olarak MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİ çarpıtıldığı noktalarda değil, faşist askeri darbenin ve Cuntanın değerlendirilmesi gibi s o m u t sorunlarda teshir edilmektedir.

Bu şekilde tam da DEVRİMİN sorunları merkeze konmaz, tersine, bildiride yeniden merkezde cuntanın teshiri ve ona karşı mücadelenin sorunları durmaktadır.

Eğer devrim merkezde dursa idi; o zaman zorunlu olarak merkezi sorular, Türkiye'de devrimin sorunları sözkonusu olurdu! Devrim merkezde olmadığı için; mesela şu aşağıdaki programatik açıklamaların olmaması mantıktır:

*SILAHLI MÜCADELE VE ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİN GEREKLİLİĞİN DEN TEK KELİME YOK!

Bu tam da revizyonist ve oportünistlerin güya "Türkiye'de faşizmin yok edilmesi" için "demokratik" ve "parlamentar" bir yol üzerine pasifist ve reformist hayaller yaydıkları bir ortamda, affedilmeye ağır bir hatadır.

*İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLOGO — TÜRKİYE'DE HALK DEMOKRATİK DEVRİMİNİN HEDEFİ ADLANDIRILMIYOR!

Nisan 1980'de yapılan Ortak Açıklamada İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLOGO PROGRAMATİK NOKTA OLARAK tespit edildi. Bolşevik Partizan'ın burada bu programatik tespiti k o y u p a ç ı k l a m a m a s ı ; Bolşevik Partizan'ın oportünistlerin "demokrasi komedisi" karşısına gerçek devrimci çare ile karşı çıkılmaktan vazgeçmesi anlamına gelir.

DEMOKRATİK VE ANTIEMPERYALİST DEVRİMDE HALKIN BİRLEŞİK CEP *HESİNİN ÇEKİRDEĞİ OLARAK İŞÇİ SINIFININ KÖYLÜKLE İTTİFAKI YOK!

Leninizm, işçi sınıfının devrimde en önemli müttefikinin basitçe "unutulması"nın oportünizmin şaşmaz bir işareti; evet, hattâ devrimden dönmek olduğunu öğretir.

*BÜYÜK TOPRAK AĞALARINA KARŞI TARIM DEVRİMİ BOTONO İLE KAYBOLMUŞTUR!

Antitemperyalist devrim yanında, tarım devrimi, kırdaki köylülerin anti-feodal mücadelesi Türkiye'de halk demokratik devriminin iki parçasından biridir. Tarım devrimini "silme", devrimin bir cephesinden vazgeçmek, hakim sınıfların bir bölümünü; büyük toprak ağalarını devrimin ateş hattından çekmek demektir.

* MİLLİ MESELEDE KOMÜNİSTLERİN TEMEL SLOGANI İÇ EDİLMEKTEDİR:

Her ne kadar bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadelesi"ne değiniliyorsa da, bildirinin bu pasajı da kaba bir hatayı içeriyor! Çünkü Türk hakim sınıflarının milli baskısı yalnızca Kürt ulusunu değil, bunun dışında kabaca izlenen ve bastırılan bir dizi milli azınlığı da içine almak tadır. Ama bizim bu bağtımda Komünistlerin MİLLİ MESELE' de temel şiarının basitçe kaybolmasına, propaganda edilmemesine eleştirimiz çok daha temellidir. Biz bununla KORT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI, KENDİ BAĞIMSIZ DEVLETİNİ KURMA HAKKINI kastediyoruz.

Bu sloganın tam da burada bildiride propaganda edilmemesi, ah-u vah eden bir tavrın; "varolanı" anlatmanın sınırlarının ötesine geçmeyen, bu durumda Komünistler ve işçi sınıfının görevlerinin ne olduğunun propagandasını merkeze koymamanın yarılmaz bir işaretidir.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN İLKESEL NOKTALARINDA BU UNUTMALAR DIŞINDA BİR İLKESEL PROGRAMATİK NOKTA doğrudan YANLIŞ ELE ALINMAKTADIR.

* TÜRKİYE'DE DEVRİMDE İKİ AŞAMANIN GEREKLİLİĞİ HAKKINDA BERAK AÇIKLAMA YOK!

Nisan 1980'deki Ortak Açıklama'da ortaya çıkartılan TÜRKİYE DEVRİMİNDE İKİ AŞAMANIN gerekliliğine dayanılıp, bu detaylı olarak açıklanacak yerde; bildiri bu konuda içinden çıkılmaz bir karışıklık yaratıyor. Şöyle deniliyor: "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde Sosyalizme yönelen Demokratik Halk Devrimidir."

Bu tespit TÜRKİYE'DE DEVRİMİN İKİ AŞAMASININ GEREKLİ OLUP OLMADIĞI SORUSUNU bütünü ile açık bırakıyor. Evet, hattâ; demokratik devrimin; DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN SORDURULMESI OLARAK SOSYALİST DEVRİME gerek kalmadan, sosyalizmi gerçekleştirebileceği mümkün görülmektedir ("nahegelegt"; 'olabileceğini söylemek', vs.—ÇN). Bu, İŞÇİLERİN KURTULUŞUNUN ANCAK İŞÇİLERİN KENDİ ESERİ OLACAĞINI, bu böyle olduğu için de; devrimin demokratik aşamasının zaferi ile kimse anlamadan el altından proletarya diktatörlüğünün kurulması şeklindeki bir görüşün yanlış olduğu; ve bunun İŞÇİ SINIFININ BİLİNÇLİLİĞİNE karşı yöneldiği ve KENDİ İLKESELİNDE, sosyalizme "bilinçsiz" varmaya tapma olduğunu görmeyen, kokmuş bir düşünce olurdu!

Aynı bu sorunlar yalnızca buradaki 12 Eylül ile ilgili bildiride değil, aynı zamanda Bolşevik Partizan'ın Kızı 1 Mayıs 1982 ile ilgili yazısında da yok!

* * * * *

Başlıktaki "hem ..., hem de" şeklindeki, ÜNCELİĞİ berrak olarak devrim propagandasına vermeyi reddeden korkak oportünizm eleştirildiğinde, bir ihtimal, "Evet ama bildirinin içeriği esas olarak devrim ile ilgilidir" denecektir!

Bildiri incelendiğinde ise; başlıktaki korkak-uzlaşmacı üstü örtülü oportünizmin, bildiride açık oportünizm olarak genişlediği görülecektir! Gerekçe gerekçe üstüne, herseyden önce Cunta, Avrupa Parlamentosu, vs. tartışılmaktadır. Eğer: "Devrimin tayin edici sorunları nerededir?" diye sorarsanız; o zaman daha şimdiden verilecek cevabı duyuyoruz: "Devrim mi? SÖZ konusu olan 12 Eylül'dür! Biz devrimin temel sorunları üzerine yazmıyoruz!"

Böylece daire kapanıyor. "Esas görev devrim" başlıkta değil ama, "içerik" olarak bildiride vardır şeklindeki yeminler, kokmuş bir maldır.

Devrim mi? sorusuna ise, sözkonusu olan 12 Eylül'dür yeminleri! Eğer içerik herseyden önce 12 Eylül ile ilgili somut tartışma olarak incelenirse; bu ne başlık, ne de bildirinin içeriğinde tayin edici "Esas tehlike Cuntadır" şiarının reddedilmediğini gösterir.

Bildiride özeleştirme olmaması bu yüzden tesadüf değil, man-tıklı ve tutarlıdır; çünkü bütün bildiri Cuntaya karşı eski yanlış çizgiyi yoğun bir şekilde dile getirmektedir.

SONUÇ

Bildiri, bizim TKP/ML(B) I. Konferansı belgesine getirdiği - biz, lafta kabul edilen eleştirinin —bu özeleştiri de son derece eksik oldu— pratikte hiçbir şekilde hataların düzeltilmesinde yolaçmadığının bir kanıtıdır. Bizim eleştirimiz; eğer TKP/ML(B) çalışmasında kavranacak esas halka olaral İLKE LER, Marksizm-Leninizmin teorisi, bunların modern revizyonizm karşı savunulması, bunların kavranması yerine; Türkiye devriminin somut sorunlarının somut araştırılması olarak görürse, bu yanlıştır şeklinde idi. Fakat bizim eleştirimizle hemfikir olunmasına rağmen, bu bildiride de MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELELERİ, onların Türkiye devrimini ile bağlantılı olarak ortaya konup savunulması esas halka değil.

Lafta ilkelerin çalışmada esas halka olması kabul ediliyor, ama pratikte tam tersi yapılıyor. Böyle bir onay beş para etmez. Biz TKP/ML(B)'in sorumlu kadın ve erkek yoldaşlarının Partiyi bilinçli olarak yıkmak istemediklerini kabul ediyorum. Ama onların yaptığı (teorik olarak Marksist-Leninist bir eleştiriyi onaylama, pratikte tersini yapma) tamda buraya götürmektedir. Biz burada TKP/ML(B) Merkez Komitesinin sorumlu yoldaşlarının bizim eleştirimizden hiçbir şey anlamadıklarını tespit etmek zorundayız.

Bildirinin bir başka özelliği; faşist askeri cunta ve ona karşı mücadelenin soruları ve konuları üzerine YÖGÜNLAŞMASIDIR. Burada da GERÇEKTE ("in der Tat": 'eylemde, pratikte'—ÇN) bu noktada da bizim eleştirimizden hiçbirsey anlaşılmadığını tespit etmek zorundayız. Bu bildiri ile TKP/ML(B) halâ "siyasi çalışmada cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele kavranacak esas halkadır" şeklindeki sağ-oportünist çizgiyi izlemeye devam ediyor.

Bildiri bu baştan aşağı sağ-oportünist plan için kesin bir delildir! Temel programatik sorunlarda DEVRİMİN PROPAGANDASI bildiride hemen hemen hiç bulunamaz; buna karşı sayfalarca "Cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele" üzerine!

** * * *

İKİ GEREKLİ EK NOT

1.

"Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesi" talebi geçen yıl bu konuda yapılan hataların gerçek bir özeleştirisini olarak görülemez.

Geçen yıl Bolşevik Partizan kitleler içinde çalışmada kavranacak esas halka olarak "Cuntanın teşhiri, tecriti ve ona karşı mücadele"nin propagandasını yaptı. (Bununla ilgili bkz. BP 11/1 s.31 ve bizim buna üçlü ortak açıklamada getirdiği - miz eleştiri, "TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri", s.26)

Yani Bolşevik Partizan geçen yıl, tam da bugün oportünistlerin çoğunluğu tarafından savunulan, siyasi esas görev tespitinde yanlış sağ-oportünist tespit yaptı.

İF'in 12.9.81'de yaptığı propaganda tam da bu yanlış sağ-oportünist çizgi üzerinde yürüdü. İF'in geçen yılki bildirisi Cuntaya karşı burjuva ve oportünist çağrıdan ayrılmıyordu!

Böyle bir durumda Marksizm-Leninizm, adına layık bir komünist partisinden AÇIK VE KAMUOYU ÖNÜNDE NAMUSLU BİR ÖZELEŞTİRİ talep eder. Buna şu girer: YANLIŞI KİTLELER ÖNÜNDE AÇIK YÖREKLİLİKLE ORTAYA KOYMAK VE YANLIŞI DOĞRU BİR TARZDA DÜZELTMELİK.

Burada ne yazık ki yanlışın doğru bir tarzda düzeltilmesinden söz etmek mümkün değil. Bolşevik Partizan bugün kitleler içindeki çalışmada Türkiye'de halk demokratik devriminin çok yönlü hazırlığı ve propagandasını kavranacak esas halka olarak tespit etmiyor.

Geçen yılki hatanın açık yüreklilikle kamuoyu önünde kabulüne gelince; Bolşevik Partizan'ın bunu da yapmadığı tespit edilmek zorundadır.

Birinci olarak 12 Eylül 1982'deki bildiride tek kelimeyle özeleştirme yoktur. Görünürde Bolşevik Partizan'dan sorumlu kadın ve erkek yoldaşlar, açık bir düzeltmenin, hatanın kamuoyu önünde ve aynı capta, geçen yıl bu hatanın kendileri önünde yapılmış olduğu kitlelerin önünde açıklanması ve düzeltilmesi gerektiğini görmüyorlar.

Bundan başka da, geçen yıl Bolşevik Partizan'ın propaganda - sını yaptığı yanlış ve sağ-oportünist "Cuntanın teşhiri ve o

na karşı mücadele'nin esas halka olarak tespiti de şimdi Bolşevik Partizan tarafından kesin bir şekilde yanlış olarak ge-ri çevrilmiyor.

2.

12 Eylül'ün büyük önemi için karşı-devrimci modern revizyo-nistlerin bütün oportünist cephe üzerindeki pratikte siyasi önderlikleri tayin edicidir.

Bu bildiri ile Bolşevik Partizan, oportünist örgütlerin güç-lü bir biçimde başlayan karşı-devrimci örgütlerle işbirliği-ni, yani bu oportünist örgütlerin Türkiye'de karşı-devrim kampına yönelmelerini, bu gelişmenin görünür somut adımları-nı hiçbir şekilde devrimci işçilere ve emekçilere açıklaya-maz.

Bolşevik Partizan bu gelişmenin somut verilerine dayanarak OPORTUNİZMİN ÜZÜNE, yani oportünizmin bugün bir bacağı ile devrim kampında dursa bile, daha şimdiden somut ve gösterilir bir şekilde açık karşı-devrimcilerle işbirliği yönünde adımlar attığını ve hızla karşı-devrim kampına geçme durumunda olduğunu ("dabei":—ÇN) gösterme görevine sahipti. Bolşevik Partizan 12.9.1982'deki yürüyüşte oportünist örgütler ile açık karşı-devrimci örgütlerin işbirliğinin ve "Cuntaya karşı cephe" içine karşı-devrimci, revizyonist örgütlerin alınması yönündeki artan eğilimin bu konuda somut adımlardan biri olduğunu gösterme görevine sahipti.

Bu bildiriye getirilen eleştiriler hakkın-da Yazı Kurulumuz şu görüştedir:

Bolşevik Partizan adına 12 Eylül yürüyüşü sırasında dağıtı-lan bildiri hakkında bazı olguların, bu bildirinin doğru de-ğerlendirilebilmesi için en baştan bilinmesi gerekir. Bu ol-gular şunlardır:

* Bu bildiri henüz oportünist-revizyonist cephenin tümü-nün bir tek yürüyüşte birleşmiş olduğu olgusunun ortaya çık-mamış olduğu; 12 Eylül ile ilgili olarak oportünist-revizyo-nist cephe unsurlarının çağrılarının elimizde olmadığı bir dö-nemde, Ağustos ayının ortasında yazıldı.

* Bildiri 12 Eylül sorunundan yola çıkarak bugün bi-zimle oportünistler ve revizyonistler arasında bu konudavur-olan en temel birkaç ayrılık noktasını ortaya koymayı; kendi mizi onlardan ayırmayı amaçlayan bir bildiri idi. Bildiri 12 Eylül toplantılarının bir önhazırlığı olarak düşünülmüştü;ve bildiri oportünist ve revizyonistlerin muhtemelen yapacakları bir veya birden fazla yürüyüşte dağıtılmak için hazırlan-mıştı.

* Bildirinin erkenden hazırlanması, tavrumuzun ve oportü-nist-revizyonistlerle 12 Eylül konusunda aramızda olan bazı temel ayrılıkların ortaya konarak arkadaşlarımıza ulaştırıl-ması kesinlikle doğru bir tavrıdır. Oportünist-revizyonist cep-henin tam olarak ne yapacağını bilmemesi, tabii ki onla-rın somut eylembirliğinin teşhiri görevini bu bildiri-de çözümlenmesi imkânsız kılıyor; bildiri daha sonraki geli-şmeler açısından bu noktada önemli bir eksikliği içinde barın-dırıyor.

* Gelişmeleri göre ikinci bir bildiri çıkartılması; ve bu ilk genel, bazı ayrılık noktalarını tespit eden bildiri yan-ında, oportünist-revizyonist cephenin devrim ile karşı-dev-rim arasındaki ayrım çizgilerini silen somut "eylem birliği" nin, onun ortak çağrısının eleştirisini içeren ikinci bir bil-dirinin çıkartılması; bu eksikliği gidermek için gereklidir. Bunun yapılmaması hatadır. Bolşevik Partizan'da bu i-şin kısaca yapılmaya çalışılmış olması da bu eksikliği ortad-an kaldırmamıştır.

Bunları açıkladıktan sonra, gelelim bir GDS'linin "GDS yö-netimince doğru bulunan" eleştirisine.

1. "12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücade-le, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk dev-rimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz" başlığı-na GDS'in getirdiği "uzlaşmacı oportünist baş-lık" eleştirisini kökten reddediyoruz!

GDS önce bildirinin başlığına yöneltiyor eleştirisini. Ve bi-zim bildirimizde yer alan "12 Eylül askeri karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk dev-rimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz" başlığının, "Eski o-

portünist 'Esas görev cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele dir' GÖRÜŞÜNÜN ÇERÇEVESİ İÇİNDE KALAN UZLAŞMACI OPORTUNİST BİR BAŞLIK" olduğu tespitini yapıyor.

Gerçekten çok keskin bir tespit! Ama keskinliği onu doğru yapmıyor. Bu başlık hiçbir şekilde "Esas görev cuntanın teş-hiri ve ona karşı mücadele" görüşünün ÇERÇEVESİ İÇİNDE KALAN bir başlık değildir. Ve gözü kör olmayan; ve gömcek isteyen herkes bunu görebilir. Başlıkta çok açık bir biçimde "Cunta-ya karşı mücadeleyi" herşey gören; esas mesele cuntayı teş-hir ve ona karşı mücadeledir diyen anlayış reddedilmektedir. Çok açık bir biçimde, 'cuntaya karşı mücadele'nin "işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimini mücadelesinden ayrı ele alınamayacağı" tespiti yapılarak; cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören; bu mücadeleyi devrim mücadelesinden koparan, ona bağlı ele almayan anlayış reddedilmektedir. Başlık aslın-da bu anlayışa karşı bir savaş ilanıdır. Başlık bunun dışın-da çok açık bir biçimde yalnızca devrim mücadelesinden söz et-mekte; bunun ötesinde demokratik halk devriminde (devrimin bugünkü aşamasının açıkça tespiti) işçi sınıfı önderliğini (proletaryanın hegemonyasının propagandası) propaganda eder-rek, bütün oportünist ve revizyonistlerden kendini açıkça ay-ırmaktadır. GDS'li yazar (ve bu yazının destekleyicileri) i-çin bütün bunlar onca önemli olmasa gerekir. Onun için önemli olan, bu başlıkta aradığı lafı bulamamış olmasıdır. Onun ara-dışı laf, "bağlantılı olma", "tabii olma", vs. gibi bir laftır. Ya da "Esas sorun devrimdir", vs. gibi genel bir tespittir. O başlıkta bunu bulamadığı zaman, hemen damgayı basmaya hazır-dır: "Esas görev cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir gö-rüşünün çerçevesi içinde kalan uzlaşmacı oportünist başlık". Başlık üzerine, bu başlıkta neler söylendiğine filan fazla ka-fa yormaya gerek yoktur yazar için! O bir türlü işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesinden ayrı ele alınamaz şe-kindeki tespiti; aslında birtek anlama gelebileceğini; bundan kesinlikle "işçi sınıfı önderliğinde devrime bağlıdır"dan baş-ka sonuç çıkamayacağını; burada BÜTÜNÜN DEVRİM, PARÇANIN CUN-TAYA KARŞI MÜCADELE" olduğunun çok açık olduğunu; ve bu tes-pitin hiçbir şekilde "Cuntaya karşı mücadele esasır; devrim mücadelesi ona tabidir", vs. şeklinde bir yorumla açık olmadı-ğını anlayamıyor. Ya da anlamak işine gelmiyor.

(Burada esasında başlıkta 'ayrı ele alınamaz' yerine, 'iş-çi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimini mücadelesine bağlı ele alınamaz' ya da 'onun bir parçası olarak ele alı-nmalıdır', 'demokratik halk devrimini mücadelesine tabii kı-lınmalıdır', vs. şeklinde bir ifadenin daha iyi olacağını be-lirtelim. Ama bu bizim GDS'in eleştirdiği başlığımızdaki ke-sinlikle doğru özün bir başka, daha iyi biçimde ifadesin-den başka birşey olmazdı. GDS'in eleştirisi kesinlikle, "bu başlık doğrudur, ama şöyle ifade edilse idi daha doğru, daha iyi olurdu", vs. şeklinde bir eleştiri değildir. Onun eleştiri-si, bizim kullandığımız başlığı ilkesel olarak yanlış; "uzlaşmacı oportünist" bulan bir eleştiridir. Bu eleştiri yal-nızca bu eleştiriye getirenlerin soruna tam skolastik kavram fetişistlerine yarasır bir tarzda yaklaşıtlarını; öze kafa yomadıklarını gösterir kökten yanlış, kökten red ve mahkûm edilmesi gerekli bir eleştiridir.)

GDS adına bildirimizi eleştiren yazar, bu başlığın "formül-lasyonda bir kereye mahsus bir 'kayma' olmadığı"nu da şipşak bildiri içinden bir alıntı ile tespit ediveriyor.

Bildiriden, "İşte bütün oportünistlerin, revizyonistlerin yaptığı budur. Bütün oportünistler ve revizyonistler Cuntaya karşı mücadeleyi devrim için mücadeleden koparıyorlar" alıntısı yapıldıktan sonra dehşetengiz eleştiriler geliyor:

"Önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi, devrim için mücadele mi? Tam da buna cevap vermekten kaçını-lıyor. Bu bütün uzlaşmacıların çok eski bir numarasıdır."

"Türkiye'de merkezi siyasi görev olarak Cuntaya karşı müca-delenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagan-dasını yapan çizgi, BERRAK VE TEK ANLAMLI BİR BİÇİMDE SİYASİ ESAS GÖREV TESPİTİNDEN KAÇINMAKTADIR! Bu bir çizgi değil, herkese birşeyler sunma deneyidir."

"SİYASİ ÇALIŞMADA KAVRANACAK ESAS HALKANIN GERÇEKTE NE OL-MASI GEREKTİĞİNİ BOLŞEVİK PARTİZAN AÇIK BIRAKIYOR."

Yani toparlarsak, GDS'ten yazara göre, biz bildirimizde ve bildirinin başlığında SİYASİ ESAS GÖREVİN ne olduğunu açık bi-rakmıyız! Cuntaya karşı mücadele mi/ yoksa devrim mücadelesi mi esas; ne neye tabii olacak sorununun açık bırakılması! Eleştirinin çok cafcıflı laflarını şimdilik bir kenara bıra-kırsak özü bu!

Önce başlıkta bizim görüşümüze göre bu sorun açık bırakıl-mış değildir. İşçi sınıfı önderliğinde devrimin esas mesele olduğu, siyasi düşünen herkes için görülebilir açıklıktadır.

İkinci olarak bildirinin içinde alıntı yapılan yer bütün-lük içinde alalım. GDS'in iki cümle alıntı yaptığı yerde şö-y-le dermektedir:

Cuntanın ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarları-nı koruyur olması; onun diğer batılı emperyalist büyük güçlerin de çıkarlarını koruyup savunduğu gerçeğini de -ğıştirmez. Cunta ne kadar 'Amerikancı' ise, o kadar 'Bati

Almanci'dır da. Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin birtakım siyasetçilerinin kendi seçmenlerine şirin görünmek için cuntaya karşı çıkar görünmesi; bu emperyalistler ile cunta arasındaki öde var olan çıkar birliğini gözlerden gizlemelidir!

İşte tüm oportünist ve revizyonist mihraklar bunu yapıyor:

Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinden kopartıyor. Hakim sınıfların bir bölümüne karşı mücadelede, bir diğer bölümüyle birleşmeye çalışıyor. Tüm oportünist ve revizyonist mihraklar cuntaya karşı mücadeleyi anti-emperyalist bir mücadele olarak değil, anti-Amerikancı bir mücadele olarak ele alıyor; ve 'Amerikancı' cuntaya karşı, gerçekte cuntayı destekleyen diğer emperyalist güçlerle birleşiyor. Onlar mesela Batı Alman emperyalizmi gibi Türkiye işçilerin, ve emekçilerinin baş sömürgeçlerinden; can düşmanlarından birini; bu emperyalist büyük gücü 'demokrat', 'anti-cuntacı', vs. mücadele için kazanılır bir güç olarak görüyor ve gösteriyor!

Görüldüğü gibi GDS iddiasını ispatlamak için yalnızca bu 1 ki cümleyi bilinçli olarak atlamakta; bu iki cümlelerin bağlantısını bilinçli olarak atlamaktadır. Çünkü eğer bağlantısını alsa, o zaman inşa ettiği iskambil kulesi yıkılacaktır. Tartışılan bağlantıda neyin neye bağlı kalması gerektiği, neyin esas olduğu gün gibi açıktır. Oportünistlerin Cuntaya karşı mücadele adına 'diğer emperyalist güçlerle' birleşmesi teşhir ediliyor. Bunu "cuntaya karşı mücadeleyi esas" gören bir anlayışla yapmak mümkün değildir. Bu zorluk karşısında GDS'ten yazar alıntı yaptığı yerin bağlantısını atlamayı tercih ediyor. Hesabı her okuyanın alıntı yapılan yer bağlantısını içinde okumayacağı üzerine; ve GDS'in bizim içimizde ve çevremizde sahip olduğu prestij üzerine kuruludur. Amabı doğru bir hesap değildir. Yazar zorlama eleştiriler getireceği, kavramlar üzerine, kelimeler üzerine takılıp kalacağı yerde; öz üzerinde kafa yorsa idi kuşkusuz çok daha iyi ederdi.

Üçüncü olarak bildiride cumbızla "ayrı ele alınmaz" lafını arayan yazar; nedense tam de bir başka bağlantıda bizim tartıştığımız sorun için ilginç olan bir alıntıyı atlayıvermiş. Onu da biz tekrarlayalım. Neyin esas olduğu sorununa bildiri de çok açık cevap verilen bir yer vardır. Bildiride aynen şöyle demektedir:

"Sorun ancak böyle kavrandığı zaman cuntaya karşı mücadele de doğru bir tavır takınılabılır. Ancak bu durumda cuntaya karşı mücadele, ülkemizde hakim sınıfların faşist devletini yıkmaya mücadelesinin bir parçası olarak ele alınabilir."(abc)

Görüldüğü gibi, burada neyin neye tabi olduğu çok açık bir dille söylenmektedir. "Cuntaya karşı mücadele, hakim sınıfların faşist devletini yıkmaya mücadelesinin bir parçası". İşte bizim 'ayrı ele alınmaz'dan anladığımız, ve anlattığımız bu dur. Ayrı ele alınmanın içeriği bildiri içinde böyle doldurulmuştur. GDS'ten yazar, işine gelmediği için bunu da atlayıvermiştir.

Eğer 'numara'dan sözedilecekse; işte yanlış ve zorlama bir eleştiriyi kabul ettirmek için 'numara' böyle yapılır. GDS'ten bize 'numara yaptığımız' şeklinde çok ciddi eleştiriler! getiren yazar, burada numaraların nasıl yapılacağı konusunda örnekler sergilemektedir.

Bizim tavsiyemiz, onun ve GDS'in bu numaraları terketmesidir!

Hayır! Bolşevik Partizan bu bildiride "açık ve berrak bir biçimde esas görev tespitinden kaçmadı; "herkese birşeyler sunmayı dene"medi. Böyle bir 'eleştiri'yi kökten reddediyoruz.

Bu eleştiriyi getirenlerle aramızda derin bir ideolojik ayrılık vardır. Bu eleştirinin temeli nedir?

Bu eleştirinin temeli, bizimle, oportünist ve revizyonistler arasındaki temel farkın (12 Eylül ile ve cuntaya karşı bağlantılı) ne olduğunu kavramaktır. Ve cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini adeta birbirinin mutlak alternatifi gibi ortaya koymaktır.

Birinci soruyla ilgili olarak GDS'li yazar eleştirisinde: "Yani Bolşevik Partizan bugün cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesi gerektiğinin propagandasını yapıyor. Yani çekirdek: Hem cuntaya karşı ve hem de devrim için! Oportünistlerle kavga bu mu? Kuşkusuz değil!" diyor.

Öyle ya, oportünistlerin ve revizyonistlerin en azından bir bölümü de Cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesinin birleştirilmesini LAFTA SAVUNUYOR! Ama GDS için görünürde LAFA önemli olduğundan, o yalnızca laflara bakıp, öze fazla kafa yormadığından; 'Oportünistlerle kavga bu mu?' diye sorup, hayır! diye cevap veriyor! Ala LAFA değil de öze bakanlar kavga tam da bu olduğunu teslim etmek zorundadırlar. Şu kesindir ki, cuntaya karşı mücadelenin devrim mücadelesi ile birleştirilmesi ancak ve yalnız bir tek şekilde; devrim mücadelesinin esas alındığı şartlarda mümkündür. Bunun dışında

ki her birleştirme lafı, hatta mesela Halkın Kürtuluşü' nun yaptığı gibi 'tabi kılma' lafı sadece laftır. Ve ancak şekli herşey görenlerin gözünü boyayabilir. Nitekim GDS'li yazarın gözü boyanmıştır da. Ama bizim gözümüz oportünistlerin, revizyonistlerin 'birleştirme ve devrim lafları' ile boyanmıyor. Biz bu birleştirme ve devrim lafının ardında yatan öze baktığımız için; emperyalizme karşı tavır meselesini tartıştığımız; ve 'cuntaya karşı mücadele' adına çeşitli emperyalist güçlerle birleşme siyasetini teşhir ettiğimiz yerde şunları söyledik:

"Bunu yapanlar, istedikleri kadar platformlarında, faşist cuntanın alternatifinin 'halk iktidarı' olduğunu söylenir; gerçekte 'halk iktidarı' adına savundukları, emperyalizmi başgönlü hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden 'demokrat' görüldüklerinin iktidarlarıdır."

GDS'li yazar nasıl bizim bildirimizde laflar üzerinde duruyor; öz üzerine kafa yormuyorsa; oportünistlerin de 'birleştirme ve devrim' lafını kullandıkları yerde lafa inanıyor. Öze bakmıyor. Kavram fetişizmi bu konudaki yaklaşımında hakim olan unsur.

Biz yukarıda da söylediğimiz gibi, Cuntaya karşı mücadelesinin, devrim mücadelesi ile gerçekten birleştirilmesinin; devrim mücadelesini esas almaktan başka hiçbir yolla mümkün olmadığını; bu yüzden de oportünistlerle ve revizyonistlerle aramızdaki bu konudaki farkın, cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini birbirinden koparmak mı; yoksa birleştirme mi? şeklinde kormasının yanlış olmadığını düşünüyoruz. Hele hele bu 'birleştirme'nin içeriğinin de doğru olarak ortaya konduğu bir bildiride, sorunun böyle kormasında bir sakınca görmüyoruz.

İkinci sorunla ilgili olarak GDS'li yazar:

"Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadele ile birleştirilmesinin propagandasını yapan" çizgi ile polemige giriştir; "Önemli olan, esas olan nedir? Cuntaya karşı mücadele mi / Devrim için mücadele mi?" vs. şeklinde bir ikileme koyuyor. Burada açıklık ve berraklık adına, görüşümüze göre, aslında birbirinden kopartılması kesinlikle sakat olan iki şey sanki birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi konuyor. Cuntaya karşı mücadele ve devrim için mücadele birbirinin mutlak alternatifi olan şeyler değildir. Cuntaya karşı mücadele etmeden devrim için mücadele etmek boş laftır. Aynı şekilde, cuntaya karşı mücadele devrim mücadelesine bağlı olarak ele alınmazsa; o zaman bu "mücadele" kesinlikle devrimci bir mücadele olmaz. Biz cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesinin bir parçası olduğuna ve ona bağlı olarak ele alınması gerektiğinin vurgulanmasının doğru olduğunu düşünüyoruz. Ama aynı zamanda devrim mücadelesi esaslı doğru düşüncesine adına; cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesini birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi koymayı da reddediyoruz.

GDS'in bu bağlantıdaki benzetmesi de ilginçtir:

O, "Bugün komünistler için esas görev nedir? Parti inşası mı / kitle çalışması mı?" şeklinde bir soru soruyor. Bu soru nun bu şekli ile sorulması gerçekten de GDS'in 'tek anlamli cevap verme' adına ne saçma sorular sorduğunu göstermekten başka birşey göstermiyor. Bize böyle bir soru sorana, bizim vereceğimiz tek doğru cevap vardır: "Bunlar birbirinin mutlak alternatifi değildir. Bugün esas görev parti inşasıdır; ama kitle çalışması olmaksızın bir parti inşası, Marksist-Leninist bir parti inşası değildir! Bugün parti inşasının görevlerine uygun olarak kitle çalışması da yapılacaktır" şeklinde olacaktır. Bu soruyu soran istediği kadar, 'tek anlamli' cevap istene adına bizden tek kelime ile cevap istesin; ve bu cevabımızı, sorunu kesin koymaktan kaçırma, vs. olarak yorum lasın, bizim vereceğimiz cevap bu olacaktır. Çünkü doğru cevap budur. Bu anlamda biz bu soruya "Bu ikisi birleştirilmelidir. Kitle çalışması Parti inşasının görevlerine tabi olarak ele alınmalıdır. Oportünistler bunu yapmıyor" diye cevap da verebiliriz. Böyle bir cevap hiçbir şekilde, 'kitle çalışması esaslı' şeklinde cevaba açık yer bırakan; açık oportünizmi koruyan, uzlaştırıcı boş laf olmazdı. Doğru Marksist-Leninist bir tavır olurdu.

GDS'li yazar daha sonra, "Oportünist propagandanın çok daha ustaca ve o yüzden de tehlikeli bir çeşidi ... lafta devrimle birleştirilmesini kabul eden propaganda Bolşevik Partizan tarafından eleştirilmiyor" diyor. Ve bunu derken açıkça yalan söylüyor.

Çünkü bildiride yukarıda alıntı yaptığımız yerde gösterdiğimiz gibi, bu gibilerinin savundukları 'halk iktidarı'nın gerçekte hakim sınıfların demokratik görünümü temsilcilerinin iktidarı olduğu söylenerek açıkça eleştirilmektedir. Bu konuda sapma içinde bulunan biz değiliz; oportünistlerin 'birleştirme' laflarını ciddiye alan GDS'li yazardır; ve bu eleştiriyi doğru bulan GDS yönetimidir. (*)

BOLŞEVİK PARTİZAN

GDS'li yazar bizim bildirimizde şunu yapmamız gerektiğini ve yapmadığımızı söylüyor:

"Devrimin hazırlığını berrak bir şekilde esas görev olarak propaganda etme ve cuntaya karşı mücadeleyi devrimin hazırlığı için bu mücadeleye berrak bir şekilde tabi kılma."

Bundan ne anladığı eleştirisinin ikinci bölümünde ortaya çıkıyor. Şimdi bu bölüme geçelim:

2. GDS "Devrim propagandası"nı ve "Devrimin esas alınması"nı devrimin temel programatik sorunlarının ardı ardına sıralanması olarak kavriyor!

GDS bizim çıkardığımız bildiride 'devrimin merkezde' durmadığını tespit ediyor. Bu harika tespitini de şu cümlelerle açıklamaya çalışıyor:

• Bildiride Türkiye'de demokratik halk devriminin hemen hemen hiçbir temel programatik noktası propaganda edilmiyor.

• Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ortaya konup oportünizme karşı savunulmuştur.

• Oportünizm ve revizyonizm esas olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerini çarpıtıldığı noktalarda değil, faşist askeri darbenin ve cuntanın değerlendirilmesi gibi somut sorunlarda teşhir edilmektedir.

Eğer devrim merkezde dursa idi, mesela şu programatik açıklamalar olmalı idi:

- Silahlı mücadele ve şiddete dayalı devrim propagandası
- İşçilerin köylülerin diktatörlüğü
- İşçi sınıfının köylülükle ittifakı
- Büyük toprak ağalarına karşı tarım devrimi
- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı

GDS'li yazarın bütün anlattıklarından, onun propaganda sorunundan anladığı ile bizim bildirimimiz arasında köklü bir farklılık olduğu ortaya çıkıyor.

GDS'li yazara göre 'devrimi merkeze' koymak demek; devrimin bir dizi programatik ilkesini alt alta saymak demektir. Söylediklerinden başka hiçbir anlam çıkmaz!

GDS'li yazara göre, 'devrimi merkeze' koymak demek; hangi nedenle olursa olsun çıkan bir bildiriye, sakın ha (a) somutla ilgili fazla birşey söylememek; Marksizm-Leninizmin genel ilkelerini genel düzeyde mümkün olduğunca soyut bir şekilde saymak; her bildiriye programın temel noktalarını ilan etmek demektir. Söyledikleri aksi takdirde anlamsız olur. Söylediklerinin başka bir yorumu yoktur.

Biz böyle bir anlayışı, Marksist-Leninist propaganda ve ajitasyonun ne olduğunu anlamayan bir anlayış olarak ve mahkûm ediyoruz. Bizim için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması görevi, soyut olarak ilkelerin alt alta sıralanması değildir. Bizim için devrimi merkeze koymak, 'devrimin programatik bir dizi sorununu' her bildiriye alt alta dizmek demek değildir.

Biz Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasından, bir bildiri çerçevesinde, o bildiri hangi esas konuyu işliyorsa, o noktada Marksizm-Leninizmin ilkeleri nasıl çarpıtılıyorsa onu göstermeyi; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, evet, hem de mümkün olduğunca somut! teşhiri analiz ediyoruz! Biz 'devrimi merkeze koymak'tan, kesinlikle ve hiçbir şekilde her bildiriye programatik ilkeleri alt alta sıralamayı anlamıyoruz. Bildiri hangi konuda ve hangi bağlamda çıktı ise, o konu ve o bağlamdaki programatik ilkelere; öne çıkarılması gerekli olan şeylerin savunulmasını analiz ediyor. Özel amacı program ilanı olmayan herhangi bir bildiriye 'devrimi merkeze koymak' adına devrimin programatik ilkelerinin alt alta sıralanmasının talep edilmesini, bu talebi getirenlerin yanlış propaganda anlayışlarından kaynaklanan, yanlış bir talep olarak değerlendiriyoruz.

Biz Lenin'in ve Stalin'in elimizde olan bildirimlerine GDS'in getirdiği bu eleştiri üzerine baktık. Özel amacı program

45. sayfadaki dipnottur.

(*) GDS 1 Mayıs'la ilgili olarak kendü hazırlayıp, örgütle-re ortak açıklama önerisi olarak sunduğu taslaқта aynı konuda şöyle diyordu:

"Afganistan, Türkiye, İran, hangisi olursa olsun, tamda bu üç ülkede halk devrimini yoluna sıkıca sarılmanın ne kadar önemli olduğu görülüyor. BU ÜLKELERDE AZGİN FAŞİST EMPERYALİST BASKIYA KARŞI MÜCADELE YALNIZCA BU MÜCADELE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ İLE BİRLEŞTİRİLDİĞİ ZAMAN HEDEFE ULAŞILIR." (4/82, s.13)

Acaba GDS kendi yazdıklarını unuttu mu? Yoksa bunu da mı "oportünist uzlaşmacı bir tespit" olarak niteleyecek?

(Biz aynı pasaja Türkçeye çevirdiğimiz yerde, "... birleştirildiği zaman" ifadesini, 'bağlı olarak ele alındığı zaman' şeklinde çevirmişiz. Bu bizim 'birleştirmek' lafından ne anladığımızı gösterir bir başka işarettir.)

ilanı olan yazılar dışında, onların hiçbir bildiri ve yazılarında devrimin programatik bir dizi ilkesini alt alta saydıkları bir yere rastlamadık. Ola ki GDS'in bir bildiri vardır. Bize bu talebi konusunda klasiklerden bir örnek verse, tartışma daha seviyeli yürür!

Her halükârda GDS'li yazarın buradaki propaganda konusunda savundukları; bizim kökten reddettiğimiz görüşlerdir.

12 Eylül 1982'de çıkarılan bir bildiriye ne yapılması gerekli idi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap pratiğimizle yanıtlanmıştır. (GDS'inki de ... Bu konuya bir başka bağlamda dönelim.)

Bize göre, 12 Eylül 1982'de Türkiye'deki komünistler açısından öne çıkartılması gerekli olan birkaç sorun vardı. Bunların en başında, 12 Eylül yenilgisi sonrasında ortaya çıkan 'birlik furyası'nın teşhiri ve bugünün esas görevi olarak Bolşevik Parti inşası görevlerinin öne çıkartılması geliyordu. Biz 12 Eylül bildirisinde öncelikle bunu yaptık.

Bunun yanında, bugün her türden oportünizm ve revizyonizm ile bizi ayıran diğer sorunlarda tavrı takındık. Açık bir şekilde işçi sınıfının devrimde önderliğini savunduk; Türkiye'de devletin niteliğinin faşist olduğu şeklindeki doğru düşünceyi savunduk; emperyalizm ve hakim sınıflara karşı tavrı konusunda oportünizm ve revizyonizmi teşhir ettik; Marksizmin Devlet konusundaki öğretisini bütün çarpıtmalara karşı savunduk; bugünkü her türden oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğunu ortaya koyduk; kurtuluş için tek yolun işçi sınıfı önderliğinde -sosyalizme yönelen- demokratik halk devrimi olduğunun propagandasını yaptık.

Bizce 12 Eylül'deki propaganda Marksizm-Leninizmin savunulması böyle olurdu. (Bunun dışında eylem birliğinde gerçekleştirenen kutsal ittifakın teşhiri önemli bir görevdi. Bu görevi bildirimiz tam olarak yerine getirmemiştir. Bu önemli bir eksiklikti. Bu görev ikinci bir bildiri ile /başta da söylediğimiz gibi/ çözülebilirdi ve çözülmeli idi.)

GDS'li yazar ve GDS yönetimi için bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması da değildir; devrimin merkeze konması da değildir.

Yazar bu tezlerini ispatlamaya çalışırken çok zorlanıyor. İçinden çıkılması mümkün olmayan saçmalık şaheserleri veriyor.

İşte bir örnek:

Önce mutlak bir cümle:

"Bildiriye tam da Türkiye devriminin sorunları ve sorunları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ortaya konup oportünizme karşı savunulmuyor." (abç)

Burada görüldüğü gibi hiçbir sınırlama, vs. yoktur. GDS'e göre bildiriye "Marksizm-Leninizmin ilkeleri Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak ortaya konup savunulmamaktadır"!

Onun ardından gelen ikinci cümlede ise şunlar söyleniyor:

"Bildiriye değinilen iki biricik (Lafa bakın! Kendi için de bir saçmalık ve mantıksızlık şaheseri! Biricik bizim bildiğimiz bir tek demektir. İki biricik saçmalığın dikalasıdır. Ama amaç yapılanın küçültülmesi olduğu zaman kişi böyle saçmalama durumuna düşebilir) ilkesel nokta, komünist partisinin ve proletarya hegemonyasının gerekliliğidir."

Nerede kaldı Türkiye devriminin sorunları ve sorunları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerinin ortaya konup savunulması olduğu şeklindeki genel iddia? Yoksa bunlar Marksizm-Leninizmin ilkeleri değil mi? Yoksa bunlar Türkiye devriminin sorunları ve sorunları ile ilgili olarak ortaya konmuş yor mu? Yoksa bunlar oportünizme karşı değil de, Marslılara, Venüslülere karşı mı savunuluyor?

Bu bağlamda, yazarın mümkün olduğunca küçültüp "iki biricik" şeklinde ifade etmeye çalıştığı ilkesel sorunlara birkaç tane de biz ekleyelim: Bildiriye yalnızca komünist partisinin gerekliliği savunulmadı (bunu oportünistler de lafta da olsa yapıyor!), bunun ötesinde bugün için oportünistlerle bu konuda daha önemli bir ayrılık noktası olan Bolşevik Parti'nin iki aşamalı parti inşası öğretisini savunduk! Böylece etti "üç biricik" ilkesel sorun. Sonra Marksizmin devlet öğretisini savunduk. Etti "dört biricik"! ilkesel sorun! Sonra şu ya da bu emperyalist gücün değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin karşıya alınması savunduk. Etti "beş biricik"! ilkesel sorun. Vs. Ama bunları saymadığına göre, yazara göre bunlar 'ilkesel' sorunlar olmasa gerek!

Yani bize göre önce 12 Eylül bildirimiz, o bildiri çerçevesi içinde doğru bir bildiri idi, ve biz bu bildiri içinde yazdığımız eklememizi istediği bir dizi "programatik ilke"yi eklemeyi kesinlikle gerekli görmüyoruz.

Buna rağmen kısaca da olsa yazarın eklememizi istediği programatik ilkelere konusunda söyledikleri üzerinde de kısaca durmayı gerekli ve yararlı görüyoruz:

GDS'li yazar, "silahlı mücadele ve şiddete dayalı devrimin gerekliliğinden tek kelime yok" diyor, ve oportünistlerin ve revizyonistlerin faşizmin yokedilmesi için 'demokratik' 'parlamentar' bir yol üzerine pasifist ve reformist hayaller yaydıkları bir ortamdaki söz ediyor. GDS'li yazar burada Türkiye

üzere bilgisizliğini sergilemekten öte birşey yapmıyor. Bu gün karşı-devrimci TKP'nin İ. Bilen kanadı dışındaki (ve onun doğrudan devamı dışındaki) bütün oportünist ve revizyonist gruplar sözde şiddete dayalı devrimi ve silahlı mücadeleyi savunuyorlar. Mesela bugün FKBC programına 'silahlı mücadele'yi faşizmi yıkmak için esas mücadele biçimi olarak aldı. Mesela bugün Dev Sol, Partizan, vb. küçük-burjuva gruplar silahlı mücadele konusunda en çok gürültü eden gruplar. Ama bu onları hiç de revizyonizmden ayırmıyor. Bu sorunu 'iki cümle' düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizmle oportünizmle araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldatmaktır.

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında, demokratik devrimin propagandası ile yetinmek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir önşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik devrimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlardır. Ve 12 Eylül bildirisinde kullandığımız şiar bu düşünceyi ifade etmek için kullanılan bir şiarıdır.

Evet, demokratik halk devrimi; ama işçi sınıfı önderliğinde bir devrim! Çünkü ancak işçi sınıfı önderliği, demokratik devrimin sosyalist devrimle tamamlanması —sosyalizme yönelmesi—nin garantisidir. Bu tabii ki başka bir biçimde de, belki daha iyi ifade edilebilir. Ama bu sorunun özünü değiştirmez. Biz bu şiarla iki aşamanın gerekli olup olmadığının açık bırakıldığı; ve hatta sosyalist devrimde gerek kalmadığı, vs. gibi eleştirileri kökten reddediyoruz. GDS'li yazar bir şiar içinde devrimin iki aşamasının birbirini nasıl izleyeceği, vb. sorunların çözülmesini istiyor. Biz böyle bir şiarı henüz bulamadık. Bu konuda bize yardımcı olursa, kendisine teşekkür ederiz.

GDS'li yazar, geçerken, "aynı bu sorunlar yalnızca buradaki 12 Eylül ile ilgili bildiri değil, aynı zamanda Bolşevik Partizan'ın Kızıl 1 Mayıs 1982 ile ilgili yazısında da yok" deyip, 1 Mayıs yazımızı da bir cümle ile hallediveriyor. Biz yazarın bu eleştirisine cevap vermeye gerek görmüyoruz. Çünkü böyle gayri-ciddi eleştiri olmaz. Bu yazı şimdi 7 aydır ellerindedir. Bir eleştirisi olan, oturup doğru dürüst eleştirip, gerekçelendirir. Bir başka eleştiri içinde, geçerken, bir cümle ile değinmek, ciddi bir eleştiri değildir.

Yazar daha sonra kendi kendine deliller gibi söylemeye başlıyor. Kendini bizim yerimize koyup, kendinin getirdiği eleştirilere ne cevaplar verebileceğimiz ihtimalleri üzerinde hayali konuşmalar yürütüp; en sonunda harika sonucunu kendi kendine ispatlıyor:

"Esas halka cuntadır" şiarı reddedilmemiştir; "Bu bildiri Cunta konusunda eski yanlış çizgiyi yoğun olarak dile getirmektedir."

Bizim buna söyleyeceğimiz, yazarın gündüz, uyanıkken rüya görmeye başladığıdır. Biz GDS'li yazarın deliller gibi kendi kendine söylemesini hiç mi hiç hayra alamet görmüyoruz. Bildiri de ne 'korkak' ne de 'açık oportünizm' olmadığını; ama bu bildiriye eleştiri getiren yazarın görüşlerinde oportünizmin hem içerik, hem de yöntemde çokça bulunduğunu söylüyoruz.

SONUÇ ÜZERİNE:

GDS'li yazarın ve GDS yönetiminin getirdiği, bu bildiriye "Marksizm-Leninizmin ilkeleri, onların Türkiye devrimi ile bağlantılı olarak ortaya konulup savunulması esas halka değil" eleştirisini kökten reddediyoruz. Bu eleştiri görüşümüze göre bizimle GDS arasında ilk bakışta varmış gibi görünen, "Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması esas halkadır" şeklindeki tespitteki birliğin kağıt üzerinde olduğunu gös-tenmektedir. Çünkü hemen her somut eylemde (1 Mayıs'ta, 12 Eylül'de) Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının uygun lamada nasıl olacağı, olması gerektiği hakkında aramızda derin çelişmeler çıkmaktadır. Görüşümüze göre, GDS'li yazarı, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının esas alınması ni, onların soyut bir savunması olarak uygulamaktan yanadır, anlamadığı budur. Bize getirdiği eleştiri bunu açıkça ortaya koymaktadır. O Marksizm-Leninizmin ilkelerinin "ülke devrimi ile bağlantılı" savunulmasını lafta, teoride doğru bulduğunu söylemesine rağmen, gerçekte, uygulamada bu yapıldığı zaman, bunun somutu esas almak, vs. olduğunu söyleyerek eleştirmektedir. GDS'li yazar Marksizm-Leninizmin en temel taleplerinden biri olan olgulardan (tabii Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında) yola çıkma; somut şartları somut tahlil etme, vb. talepleri afaroz etmekte, somuta nedense anlaşmaz bir düşmanlık yaymaktadır. Biz onun bu tavrının somut adına Marksizm-Leninizmin ilkelerini tahrif eden modern revizyonizmle karşı mücadelede, yanlış bir tepki olduğu ve onun bu noktada açıkça Marksizm-Leninizmden uzaklaştığını düşünüyüyoruz. GDS'li yazar ilkelerin savunulması ile, somut teşhiri adeta birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi karşı karşıya koyuyor, bunları birleştirmenin; ilkelerden yola çıkarak, oportünizmin mümkün olan en somut şekilde teşhirin Marksizm-Leninizmin talebi olduğunu kavramıyor.

Biz, GDS'li yazarın bu görüşleri ile giderse, hiçbir şekilde Marksist-Leninist bir partiye doğru gelişmeyeceğini düşünüyoruz.

GDS'li yazar 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardığımız bir bildiriye faşist askeri cunta ve ona karşı mücadelenin konuları üzerine yoğunlaştığını söylüyor. Önce hayır, biz askeri faşist cunta ve ona karşı mücadele sorunları üzerinde değil; Türkiye devriminin bazı acil sorunları üzerinde yoğunlaştık; bunu yaparken, 12 Eylül'de tabii ki cunta konusundaki yanlış görüşleri, vs. öne aldık. Biz bunu yaptığımız için GDS'li yazar, "Bizim eleştirimizden hiçbir şey anlaşılmasın" tespitini yapıyor. Eleştiriniz gerçekten bu idi ise, gerçekten biz birşey anlamamışız. Ne yazık ki birçok konu 'teorik' olarak tartışıldığı zaman; pratik bir uygulama —dan bağımsız olarak tartışıldığı zaman, sizin ne dediğinizi anlamak tam olarak mümkün olmuyor. Sapmalarınız daha çok uygulama ile bağlantılı tartışıldığı zaman ortaya çıkıyor. Biz geçmişte de sorunları somut uygulama başı içinde tartışmadığımız için hatalı olduğumuzu bugün görüyoruz.

İki gerekli ek not hakkında:

1. Bizim geçmişte Bolşevik Partizan olarak Cuntaya karşı mücadele konusunda sağ-oportünist bir tespit yaptığımız doğrudur.

Bu tespitin kardeş örgütler tarafından eleştirilmiş olduğu da olgudur.

Bunların olgu olduğu kadar; bizim bu konuda hatayı yapmış olduğumuz organ olan Bolşevik Partizan'da bu hatanın özleştirilmesini yapmış olduğumuz (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 15/5, Ocak 1982) da bir olgudur.

Yani biz yaptığımız hatanın özleştirilmesini "kamuyu önünde ve aynı çapta" yaptık.

Bir hatanın özleştirilmesi yapıldıktan sonra, sorun artık hatayı pratikte aşmaktır. Yoksa ikide birde özleştiriyi yinelemek değildir.

Biz bu 12 Eylül'de cunta konusunda sağ-oportünist bir çizgi izlemedik. Geçmişte bu konuda yaptığımız hatayı tekrarlama —dik. Pratiğimizde de hatayı aştığımızı gösterdik. Bu konuda bizim bu yıl yaptığımız propagandanın da "esas halka cuntadır" şeklindeki anlayış sınırı içinde olduğu iddiası, ayakları havada, ispatlanamaz bir iddiadır.

GDS ardından getirdiği sözlerle ATIF adlı teşkilat ile Bolşevik Partizan'ı eşitleyen bir tavır içine giriyor. Ve ATIF'in geçen yıl dağıttığı bildiriye yaptığı hatanın özleştirilmesini bu yıl Bolşevik Partizan'dan bekliyor. Bu doğru bir tavır değildir.

Açıktır ki ATIF içinde çalışan komünistler, ATIF bildirisinde yapılan bir hatanın da sorumluluğunu taşımaktadırlar. Ve ATIF'in geçen yıl çıkardığı bildiri cuntaya karşı sağ-oportünist bir tavır içinde idi; ve ATIF'in bu hatasını bizim hatamızdan bağımsız olmayan, o temelde yükselen bir hata idi. Biz Bolşevik Partizan olarak, kendi yaptığımız ve doğrudan sorumlu olduğumuz hatayı, bu hatanın yapılması ve yayılması olduğu aynı çevre içinde özleştirilerek aştık.

Bunun ötesinde bu 12 Eylül'de ATIF'in geçen yıl yaptığı hatanın da ATIF tarafından çıkarılan bir bildiri ile kabulü (bu hatanın özleştirilmesi ATIF tarafından da mücadelede yapılmıştır!) ve aynı çevre içinde özleştirilerek yapılması kuşkusuz doğrudur. Ve bunun bizim tarafımızdan düşünülmemiş olması önemli bir hatadır.

Yani Bolşevik Partizan bildirisinde ATIF'in yaptığı hatanın 'özleştirilmesi'nin olmaması doğrudur, böyle bir talep saçmadır. Ancak ATIF'in geçen yıl çıkardığı bildirinin aynı çevre içinde ATIF adına bir bildiri, vs. ile özleştirilmesini yapılmaması hatadır. Ve bu hatanın sorumluluğu tabii ki ATIF içinde çalışan bizlere aittir. Bu durumun ortaya çıkmasında kuşkusuz ATIF'in içinde bulunduğu, ATIF adına henenhiç bir iş yapmadığı somut durum da önemli rol oynamıştır.

2. Bizim bildirimizin gerçekleşen somut eylemlerini somut teşhir etmediği, bizim en baştan yapmış olduğumuz bir teşhirdir. Evet, bu görev bize aitti. Bu görev bu bildiriyle çözümlenmedi. Bir başka bildiri ile bu görevim çözümlenmiş olması hatadır.

Buna rağmen bu bildiriye de devrimle karşı-devrimin birbirinden ayrılması talebi, sosyal-emperyalizmin usaklarıyla eylemlerini anlayışının genel planda teşhiri vardır. Yazarın bunu atlaması da ilginçtir.

Aralık 1982

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN 3/4 UNCÜ SAYISINDA, BP'İN 12 EYLÜL BİLDİRİSİNE GDS'İN ELEŞTİRİSİNE BP YAZI KURULU TARAFINDAN VERİLEN CEVAPTA, SAYFA 47 DE, 1. SÜTUNDA BİRİNCİ PARAGRAFTAN SONRA GELEN CEVABIN BİR BÖLÜMÜ TEKNİK BİR HATA DOLAYI SİYLA BASILMAMIŞTIR. AŞAĞIDA EKŞİK OLAN BÖLÜMÜ YAYINLIYORUZ. BU HATADAN DOLA YI ÖZÜR DİLERİZ.

(...) Bu sorunu "iki cümle" düzeyinde halletmeye kalkmak, ve böylece modern revizyonizme-opportunizme araya sınır çektiğini sanmak, kendi kendini aldat maktır.

GDS "İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" kavramının kullanılmasını na kızıyor. Önce bunun 1980 de yapılan ortak açıklamada "programatik nokta" olarak tespit edildiğini söylüyor. Bu konuda durum şudur: Geçmişte TKP/ML içinde iki çizginin ortaya çıktığı şartlarda ML kanat parti içinde bazı gö rüşleri bunlar parti içinde tam olarak tartışılmadan ve parti içinde yanlış görüşlere karşı yeterli bir ideolojik mücadele verilmeden de parti çizgisi nin parçası haline getirmeye çalıştı. Bu sorunlardan biri de "işçi köylü dik tatörlüğü" sorunu idi. ML kanat parti içinde "işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" ile "halkın demokratik diktatörlüğü" nün özde bir ve aynı şey ol duğunu; DHD'nin hedefinin "işçi köylü diktatörlüğü" olması gerektiği doğru ML görüşünü savundu. Ama bu görüş yanlış görüşe karşı mücadele içinde parti nin çizgisinin bir unsuru haline getirilmedi. Bunun yerine 1980 Nisan'ında yapılan, kardeşlerle ortak açıklamada şu tespitler yapıldı:

"Bütün ülkenin kurtarılmasından sonra işçi sınıfı ülke çapında önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü kurulacaktır. İşçilerin köylülerin dikta törlüğü şartlarında devrim sürdürülecek ve sosyalist devrim için proletaryanın diktatörlüğü ve sosyalist inşa için yol açılacaktır." (Ortak Açıklama, s.3 Alm)

Bu programatik nokta işte böyle doğru olmayan bir yöntemle "programatik nok ta" haline getirildi, GDS bir başka bağantıda (Mao Zedung'un klasikliği konu sunda) bizi eleştirmişti.

GDS, Mao Zedung'un klasik olmadığını MK 4. toplantısından sonra savunulması nın "parti çizgisinin gereği" olduğu şeklinde talebimizi, AMLP ve WBK ile çı kardığı ortak açıklamada "kararların bürokratik bir şekilde uygulanması" ola rak nitelendirmişti. Şimdi ise bir başka konuda bize 1980 Ortak Açıklamasında var gerekçesi ile (dikkat edilsin, doğru olan budur'dan çok, 1980 Ortak A - çıkılmasında var gerekçesi getiriliyor) savunmadığımız noktasında eleştiri - yor. Bu onun ne kadar tutarsız olduğunu bir göstergesidir.

Bundan daha önemlisi yaptığı ikinci tespittir. GDS şöyle diyor :

"BP'nin bu programatik tespiti koyup açıklanması BP'nin , oportunistlerin demokrasi komedisi karşısında gerçek devrimci çare ile çıkmaktan vaz geçmesi anlamına gelir."

Yine çok keskin laflar !

Biz burda yalnızca bildiride Türkiye'de devletin yapısı ile ilgili söyledik - lerimize bir göz atılmasının; ve bildirinin savunduğu temel şarlardan biri olan "Ne cunta, ne parlamento! Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarının GDS'e verilen en iyi cevap olduğun u; GDS'in burdaki iddiasının ispatlanamaz bir iddia olduğunu söylemekle yet - ineceğiz.

GDS, işçi sınıfının köylülükle ittifakının savunulmadığı ve bu "unutma"nın hatta devrimden dönme olduğunu Lenin'e atıfta bulunarak ileri sürüyor. Bizim devrimden döndüğümüzü (objektif olarak tabii) kibarca söylüyor. Evet eğer ger çekten de Türkiye devriminin programatik ilkeleri alt alta sıralansa idi, ve burda işçi-köylü ittifakı unutulsa idi, GDS haklı olurdu. Onunla bu konuda aramızda temel ayrılık, 12 Eylül bildirisinden beklentilerimiz konusundaki ayrılıktır. Bütün diğer ayrılıklar bu temelden kaynaklanmaktadır. Biz bildiri - de Türkiye devriminin programatik sorunlarını genel planda tartışmadık. Yal -

nızca 12 Eylül ile ilgili öne çıkan bazı ilkesel sorunları tartıştık o kadar.

GDS, ardından Tarım Devrimi sorununu getiriyor. Bu bağantıda GDS "tarım dev - rimi"nin "silinmesi"ni "hakım sınıfların bir bölümünü, büyük toprak ağaları - nı devrimin ateş hattından çekmek demek olduğunu" söylüyor. Görünen odur ki; GDS, toprak ağalarını devlet iktidarının dışında görüyor. Aksi takdirde fa - gist devlet iktidarının hedeflendiği; komprador patron-ağa devletinin hedef - lendiği bir bildiri (tarım devriminden söz edilmediği için) toprak ağaları - nın devrimin ateş hattından çekildiği gibi derin tahliller yapmazdı !

GDS, daha sonra bildiride "ezilen Kürt ulusunun milli baskıya karşı mücadele sine değinildiğini" ve fakat Kürt ulusunun ayrılaşma hakkının savunulmasını eleştiriyor; ve bildirinin tavrının ahu vah eden ve var olanı anlatmanın öte sine geçmeyen bir tavır olduğu tespitini yapıyor. GDS'li yazar, herhalde bil diride bizim Türkiye devriminin programatik sorunlarından biri olan milli so runu "Kürt ulusuna milli baskı yapılıyor" sözleri ile geçiştirdiğimizi düşü - nüyor. Hayır, biz bu soruna bildiride devrimin bir dizi başka programatik so runu gibi yer vermedik. Bildiride bir kez daha söyleyelim; 12 Eylül 1982 de öne çıkan ve bizim öne çıkarmak istediğimiz, bazı temel sorunlara yer verdik ve bu doğru idi. Ezilen Kürt ulusunun mücadelesine, 12 Eylül'ün geliş sebep - lerini tartıştığımız yerde-milli sorunun çözümünü, vs. tartıştığımız bir yer de değil- o bağantıda değindik. Ama yazar, ya bunu anlayamayacak kadar kör ve cahildir; ya da derdi ne olursa olsun eleştirisini ispatlamak olduğu için her şeyi mübah görmektedir. Biz birinci ihtimalin GDS'li yazar için geçerli olmadığını düşünüyoruz.

GDS'li yazar bir noktayı da yanlış ele aldığımızı söylüyor: O da; yazara gö - re Türkiye'de devrimde iki aşamanın gerekliliği hakkında berrak bir açıklama yoktur.

Yazara göre bizim "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demok ratik halk devrimidir" şiarımızda hatta "demokratik devrimin sürdürülmesi olarak SOSYALİST DEVRİME GEREK KALMADAN sosyalizmin gerçekleştirilmesi müm - kün görülmektedir."

Biz, Lenin'den öğrenmekten yanayız. Lenin demokratik devrim aşaması içinde de işçi sınıfı önderliğinin ve demokratik devrimin sosyalist devrim için bir ön şart olarak propaganda edilmesinin gerekli olduğunu vurguluyor. Şöyle di - yor :

"İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir. YA işçiy sosyalist bir düzen için mücadelelen tek savaş çısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü onun mücadelesini kolay - laştıran koşullardan birisi kabul ederek - bu sosyal-demokratların görüşüdür YA DA ona yalnızca mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla bir şeyi olmayan mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak baş vurarak. Fakat bu işçiy bütün "halkın" mutlakiyete karşı dayanışma için de olması nedeni ile, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruguna takılmaya zorlamak anlamı - na gelecektir." (Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir", Tüm Eserler, c.1, Ülke Ya - zınları, s.297/298)

Bizim bundan çıkardığımız sonuç, demokratik halk devrimi aşamasında , demok - ratik devrimin propagandası ile yetinmemek; bu devrimin yalnızca sosyalist devrim için bir ön aşama olduğunun vurgulanması; bunun için demokratik dev - rimde işçi sınıfının önderliğinin vurgulanması gerektiği şeklindeki sonuçlar dır. (...)

12 Eylül 1982 için açış konuşması

Arkadaşlar, yoldaşlar ...

Bugün, Şili'de 11 Eylül 1973'te emperya - listlerin emri ve onların çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilen kanlı faşist darbenin dokuzuncu yıldönümü. Dokuz yıl önce, Latin Amerika'nın son on yıllarda yaşadığı en kanlı faşist darbesini sahneyeleyen Şilili generaller, bugün kanlı saltanatlarını sahte bir "halk oyu" ile resmileştirdikleri yoğun sömürü ve faşist zulüm 'anayasa'sına dayanarak sürdürüyorlar. Faşist askeri cuntanın ancak kitle katliamları ile bastırabildiği direnişler, bugün Şili'de yeniden kendini hissettiriyor. Dıştan bakıldığında sağlam gibi görünen cuntanın gerçekte kof olduğunu gösteriyor

Arkadaşlar, yoldaşlar ...

Bugün ülkemizde 12 Eylül 1980'de yönetime bütünü ile el koyan askeri faşistcunta da ikinci yılını doldurdu. Onlar bu iki yıl içinde, Şili'deki "sınıf kardeşleri"nden çok şey öğrendiklerini gösterdiler. Onlar da şimdi, daha önce Şili'deki askeri faşist cuntanın yaptığı gibi, emperyalizmin ve onun yerli uzantılarının çıkarlarını en iyi şekilde koruyup, kollamaya hizmet edecek bir 'Anayasa'yı, bütün halk muhalefatinin önemli ölçüde ezildiği ve susturulduğu şartlarda, 'halk' oyununa sunma oyununu sahneleme hazırlığı içinde bulunuyorlar.

Şili ve Türkiye ... Birbirinden binlerce kilometre uzak. Arada okyanuslar var. Ama bir o kadar da yakın!

Emperyalizme ve onun ülke içindeki uzantılarına karşı yükselen sınıf mücadelesi; Bu mücadelenin boyutlarının, hakim sınıfların iktidarını tehdit eder boyutlara yük selmesi; İşçi sınıfı ve emekçilerin içinde reformist ve revizyonist düşüncelerin yaygınlığı; Marksist-Leninist güçlerin işçi sınıfı ve emekçilere önderlik edecek durumda olmaması; Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların elinde de sağlam kurum olan ordunun duruma 'müdahale'si; İşçi sınıfına, tüm emekçi sınıflara, ezilen milliyetlere karşı boyutları iyice genişletilmiş, örgütlü kanlı saldırılar; Binlerce ölü, yaralı, kayıp... Yüzbinlerce tutuklu. Sürekli işkence... Bütün devrimci ve demokratik örgütlerin yasaklanması; Sağlanan 'huzur' ortamı içinde emekçilerin en yoğun bir şekilde sömürülmesi, bu arada şövenizmin en yoğun şekilde yaygınlaştırılması!

İşte 11 Eylül 1973 sonrası Şili'de, 12 Eylül 1980 sonrası ülkemizde sahnelenen oyunun senaryosu kaba hatları ile budur. Bu senaryo, iki ülke arasındaki somut farklılıklara göre belli değişiklikler göstermiştir. Ama özü değişmemiştir. Bu da normaldir. Çünkü senaryonun sorumlusu aynıdır: Çıkarları sarsılan emperyalizm! Emperyalizm çıkarlarının tehlikeye girdiği

her alanda, elindeki tüm araçları ve imkânları kullanarak bunları "korumakta"; bu na kâh batılı emperyalistlerin ve uşaklarının deyimi ile 'demokrasiyi kurtarma'; kâh Rus sosyal emperyalistlerin Afganistan'da bir kez daha sergiledikleri gibi, 'devrimin çıkarlarını koruma' adını takmaktadır. Emperyalist güçlerin karşılıklı olarak birbirlerini 'şiddetle' kınamaları onların her birinin diğerinin etki alanlarını da ele geçirmek isteğinden ve bundan doğan çelişmeden kaynaklanmaktadır.

11 Eylül 1973 Şili... 12 Eylül 1980 Türkiye... Bu tarihler işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı emperyalizmin ve uşaklarının giriştiği faşist saldırıların en uç noktasına vardırılmasının başlangıç tarihleridir. Bu tarihler işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede alınan geçici ve fakat ağır kayıplarla dolu bir yenilginin başlangıç noktasıdır.

Bu tarihler bütün devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçilerin bilincine, hakim sınıflara duyulan nefretin bir simgesi olarak kazanmıştır.

Bu tarihler aynı zamanda emperyalizmin çürümüşlüğü, kokmuşluğunun da simgeleridir.

İlerici, devrimci, demokrat kişiler, gruplar 11 ve 12 Eylül'de şu veya bu biçimde emperyalizme ve faşizme, Şili'deki ve Türkiye'deki askeri faşist rejimlere karşı nefretini dile getiriyor. 11 ve 12 Eylül'leri lanetliyor!

Biz komünistler de, 11 ve 12 Eylül'leri, emperyalizmi ve faşizmi lanetliyor, ona olan nefretimizi dile getiriyoruz. Ama biliyoruz ki, 11 ve 12 Eylül'lerin gerçek sorumlusu emperyalizm, onu 'lanetlemek'le yitirmiyor. Biliyoruz ki, Şili ve Türkiye'deki askeri faşist cuntaların ardındaki güç emperyalizmdir; ve bu cuntalara karşı mücadelede bir bütün olarak emperyalist sistemi hedeflemek zorundadır. Bu yüzden biz bu cuntalara karşı 'mücadele' adına, Rus sosyal emperyalizminin uzantıları ile; ya da Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin bazı 'demokratik' görünüşlü siyasi temsilcileri ve kurumları ile birleşilmesine kesinlikle karşıyız!

Biz biliyoruz ki, 11 ve 12 Eylül'leri engellemek yalnızca işçi sınıfının ve onunla sağlam bir ittifak kurmuş diğer emekçi sınıfların bilinçli örgütlü gücü ile mümkündür. Bunun ise ilk ön şartı, Marksizm-Leninizm bilimini kendine rehber edinmiş, işçi sınıfının öncü unsurlarını bağrında toplayan, sağlam bir bolşevik yapıya sahip olan bir öncü örgütün, Bolşevik bir Komünist Partisinin varlığına bağlıdır.

11 ve 12 Eylül'leri gerçekten lanetlemek mi istiyoruz? Devrimcilerin idam edilmesine son vermek, işkenceyi yok etmek mi istiyoruz? Faşist cuntaları bir daha geri gelmemek üzere tarihe gömmek mi istiyoruz? Emperyalizmi ve uşaklarını yenmek, onların

salтанatına son vermek; işçi sınıfının önderliğinde halkın iktidarını kurmak istiyoruz? O halde bütün bunları yapabilmek için ÜNŞA R T olan, işçi sınıfı önderliğindeki devrimin kurmay heyeti olan Bolşevik Partinin insanının andaki görevlerine dört elle sarılmamız gerekir. Bütün sorunlara yaklaşırken çıkış noktamız, Bolşevik Partinin inşa görevleri olmak zorundadır. 12 Eylül'de de biz işte bu açıdan yaklaştığımız için, bugünkü görevlerimiz ve gücümüz yanyana konduğunda, bu yıl 12 Eylül'de (yurtdışında) emperyalizmi ve onların faşist uşaklarını lanetlemenin en doğru yolunun; 12 Eylül'ün sebep ve sonuçları, bugünkü cuntaya ve genelde ülkemizde faşizme karşı mücadelenin perspektifleri ve önümüzdeki acil görevler üzerine tartışma toplantıları düzenlemek; 12 Eylül sonrası yenilgiden doğru dersler çıkarmak olduğunu tespit ettik.

Bizim bu tespitimiz cesitli eleştirilere uğradı.

Önemli bir bölüm arkadaş, bu yıl 12 Eylül'de yurtdışında bütün revizyonist ve oportünist cephenin birleşerek düzenlediği yürüyüş eylemine katılmama; bu eyleme görüşlerimizi yayan bildirileri dağıtma kararımızı eleştirdi. Bu kararlar bizim kademimiz kitlelerden tecrit ettiğimiz, bu yürüyüşe kendi blokumuzla katılmamızın büyük yararlar getireceği şeklinde görüşler savunuldu. Bu arkadaşlar önce bu 12 Eylül'de yürüyüş için yapılan 'kutsal ittifak'ın birtakım karşı-devrimci güçleri de içerdiğini; 'cuntaya' karşı mücadele adına, ve emperyalizme karşı mücadele adına bir takım karşı-devrimci, emperyalizmin uşağı güçlerle bir ittifakın sözkonusu olduğunu görmüyor; yapılan ittifakın devrimci bir platform temelinde olmadığını görmüyor; a jıtasyon-propaganda özgürlüğünün sınırlanmış olduğunu görmüyor; ve bizim görüşlerimizi yaymak için ille de bu kutsal ittifak ile birlikte yürümemiz gerektiğini görmüyor. Bunun yanında bu arkadaşlar soruna parti insanının bugün önümüze koyduğu görevler açısından yaklaşmıyor; ve gücümüzü de doğru değerlendirmiyor.

Bizim bu yıl 12 Eylül'de revizyonist oportünist cephenin yürüyüşünde propaganda yapma; ve tartışma toplantıları düzenleme kararımızı eleştiren bir bölüm arkadaş da; bizim alternatif yürüyüş düzenlememiz önerisini getirdiler. Kuskusuz bu 12 Eylül'de düzenlediğimiz toplantıların yanında, yürüyüş aracını da kullanacak durumda olsak; doğru olan, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünün olduğu şehirde bir alternatif yürüyüş yapmak olurdu. Ama biz bugünkü görevlerimiz ve gücümüzü yanyana koyduğumuzda, tayin edici olan içteki birtakım çalışmalarını belli bir süre önemli ölçüde aksatmadan, tartışma toplantılarına ek olarak bağımsız, ayrı alternatif yürüyüş yapacak durumda değiliz. Bu yüzden ter cihimiz toplantıları düzenlemek tehinde oldu.

İşçilerin ve emekçilerin 11 ve 12 Eylül'de duyduğu nefretin yürüyüş gibi gösterilerle dile getirilmesi, haykırılması doğru ve iyi bir şeydir. Ama bu potansiyeli çarçur etmemenin, doğru kullanmanın tek yolu; bu potansiyeli kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışan emperyalist uşaklarının; ve onlarla birleşen her türden oportünistin teşhiri; doğru Marksist-Leninist görüşlerin, oportünist görüşlerle çatışma içinde yayılması, ve bugünkü a samada ileri, öncü işçileri kazanmaya çalışmaktır. İşte bizim toplantılarımız bu amaca hizmet etmek için düzenlenmektedir. ...

GDS'in dört "tez"i ve tavrımız

GDS toplantılarımız sırasında şu yazıyı Almanca ve Türkçe dağıtarak, burada getirdiği tezler üzerine tartışılmasını istedi.

Biz aşağıda bu tezler hakkında tezler halinde tavrımızı takınıyoruz.

12.9.1982 tarihinde yapılacak tartışma için

GDS, WBK VE AMLP'NİN KISACA TOPARLANMIŞ TEZLERİ

1. 11.9.1982 TARİHİNDE OPORÜNİST VE KARŞI-DEVİRİM-Cİ GÜÇLER TARAFINDAN FRANKFURT'TA DÜZENLENEN PROTESTO EYLEMİ İLE İLGİLİ

"Esas kavranacak halka cuntaya karşı mücadeledir" gibisinden sağ-oporünist çizginin bu eylemine karşı TKP/ML(B) kendi bağımsız yürüyüşü ile cevap vermeli; görevler içinde siyasi esas görev olarak Türkiye'de DEVİRİMİN hedefleri ve şartları -nın propagandası yapılmalıdır.

2. TKP/ML(B)'İN KİTLE ÇALIŞMASINDAKİ AĞIR SAĞ-OPORÜNİST SAPMASIYLA İLGİLİ

Halen geçen yıl kitle çalışmasında TKP/ML(B) kendisi de belirleyici halkın "cuntaya karşı mücadele" olduğu sağ-oporünist tezini savunmuş ve pratikte de uygulamıştır (12.9.1981'de katılan yürüyüş). Bizce gerçek bir özleştirici sadece bu hataları kamuoyu önünde kabullendiğini söylemek değil, aynı zamanda uzlaşmacılara hiçbir ödün vermeden "esas görev devrimdir" doğru çizginin propagandasını yapmaktır. Fakat bu da yeterli değildir. Geçen yılın yanlış kitle çalışması pratiğine karşı; akademizme ve pragmatizme karşı; yalnızca propagandaya karşı; yeniden canlanan oportünist derleme eylemlerine katılma fikrine karşı artık DOĞRUSUNU YAPMAK ve Marxist Leninist doğrultuda kendi başına protesto eylemi de düzenlemek gereklidir.

3. ULUSAL SORUNDA BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMINE KARŞI ESAS TEHLİKE OLARAK MÜCADELE EDİLMELİDİR

Türkiye'de sadece çeşitli milliyetler değil, aynı zamanda ayrı devlet kurma hakkına sahip olan baskı altında bulunan Kürt ulusu da varlığını sürdürmektedir. Türkiye halklarının gerekli olan ortak mücadelesi basit bir şekilde önkoşul olarak getirilemez. Türkiye halklarının birliği; ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının tanınması temelinde özgürce birleşme şeklinde henüz çözülmemiş ve ele alınması gereken bir görev olarak bilince çıkartılmalıdır.

O sebepten Lenin ve Stalin'de kural olarak "Rusya halkları"-nın birliğinin propagandası söz konusudur. Ve bu çizgiyi propaganda eden İ. Kaypakaya için de söz konusu olan "TÜRKİYE HALKLARI"dır. Bu Marxist-Leninist programatik teze karşı eski TKP/ML MK "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" sloganını propaganda etmiştir. TKP/ML(B)'in belgelerinde de geleneksel olarak h a l a "Türkiye halkları"ndan değil, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"ndan söz edilmektedir. Böylece mücadelenin esas ağırlığı (hiç de işe yaramaz biçimde) Kürt milliyetçiliğine karşı yönelmiş oluyor. Esas ortada olan çelişkilerin üstü örtülme, Türkiye halklarının özel sorunu ve ortada olan birleşme görevi esas olarak halledilmiş bir mesele gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

(İkinci Parti konferansının hazırlık belgelerinde İ. Kaypakaya'nın "esas tehlike büyük Türk şovenizmidir" tezinden hiç söz edilme yere k bu yanlış anlayış tenellendirilmeye çalışılmıştır. Tersine çözülmesi gereken görev olarak sadece Kürt milliyetçisi akım kormaktadır.)

Biz bu sorunla bağıntılı olarak, Merkez Yayın Organı ve önemli belgelerin tüm zorluklar bertaraf edilerek ezilen ulus dilinde, bu smut durumda da Kürt dilinde yayınlanmaması hata-

sının teori ve pratikte bilince çıkartılmasını eleştiriyoruz. Bu noktada Lenin ve Stalin'in geleneklerinin TKP/ML(B)'ce benimsemediğini düşünüyoruz.

4. HALİHAZIRDAKİ YIĞINLA CEVAPLANDIRILMAMIŞ İLKE - SEL ELEŞTİRİLERLE İLGİLİ

Eylül 1981'den bu yana ve hattâ daha öncelerden beri de görüldüğü gibi, bir dizi meselede aramızda ilkesel çelişmeler söz konusudur. 2. Konferans öncesi ve 2. Konferans sırasındaki tüm eleştirilerimiz TKP/ML(B) MK tarafından bugüne kadar halâ cevaplandırılmamıştır. Bu eleştiriler üzerine bir polemik bile başlatılıp canlı bir tartışmaya gidilmemiş; şu ya da bu doğrultuda fikir belirtilmemiştir. (Hattâ MK 2. Konferans öncesi ve 2. Konferans sırasındaki eleştirilerimize Öcak 1983'te cevap vermeyi düşünmektedir.) Böyle olunca çoğalan eleştiriler üst üste yığılarak dağ gibi büyümeye başlıyor. Ve kardeş örgütler arasındaki polemik bürokratik bir planla engellenecektir. Bütün bunlar Marxist-Leninist polemikle derin bir çelişme içindedir.

TEZLERE CEVABIMIZ

1. GDS'in 17.8. tarihli mektubunda dile getirdiği "merkez ayrı yürüyüş"ü mutlaklaştıran anlayış; kardeş örgütlerin ortak tezlerinde "kendi bağımsız yürüyüşü ile cevap vermeli" şeklinde dile getiriliyor. Biz yalnızca bizim yaptığımızda bizi tüm oportünistlerden ayıran bağımsız bir eylem olduğunu söylemek istiyoruz. "Görevler içinde siyasi görev olarak Türkiye'de devrimin hedefleri ve şartlarının propagandası yapılmalıdır" tespitine gince: Biz bu konuda bu propagandanın nasıl yapılacağı konusunda GDS ve diğer kardeşlerle ayrılıyoruz. Biz doğru gördüğümüz biçimde bu 12 Eylül'de devrimin propagandasını yaptık. Devrimin propagandasını adeta devrimin temel şartlarının alt alta dizilmesi şeklinde anlatan kardeş örgütlerin bu konuda sapma içinde olduğunu düşünüyoruz.

2. Bu maddede de kardeşler bir eylem biçimini mutlaklaştırmaya hatasını sürdürüyorlar. Onlar geçen yılın 'yanlış kitle çalışması pratiği' yanında "akademizm ve pragmatizm" şeklinde iki tehlike daha tespit ediyorlar. Akademizm konusunda "yalnızca propaganda ile yetinme" tespitini yapıyorlar; pragmatizm konusunda ise "derleme eylemlere katılma fikri"nden söz ediyorlar. Biz önce 'yalnızca propaganda' ile yetinilmediğini; bunun yanında bizim bugünkü gücümüz ve görevlerimize uygun olan 'tartışma toplantıları'nın yapıldığını; akademizm suçlamasının ayakları havada bir suçlama olduğunu söylüyoruz.

İkinci olarak, 'derleme eylemlere katılma'yı savunmaların çok önemli bir bölümünün de, bu 'katılmak'tan kardeşlerin anladığından başka birşey anladığını; kardeşlerin bu konuda kendi durumlarını teorileştirdiklerini düşünüyoruz.

Biz içinde bulunulan şartlarda bu 12 Eylül'de doğrusunu yapmış olduğumuzu düşünüyoruz.

3. Biz ulusal sorunda esas tehlikenin büyük Türk şovenizmi olduğunu; ve öncelikle ve ağırlıklı olarak ona karşı mücadeleye etmenin gerektiğini biliyoruz. Ve buna uygun davranıyoruz.

★ Ulusal sorunda yalnızca esas tehlikeye karşı değil ; diğer sapsmalara da, her türlü milliyetçiliğe karşı da mücadele etmenin Marksist-Leninistlerin görevi olduğuna düşünüyö - ruz.

★ Türkiye'de Türk ırkçılığının; Türk olmayan milliyetlere yapılan milli baskının; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin (ayrılıp ayrı devlet kurma) hakkının gaspedilmiş olmasının teşhiri ve bu hakkın savunulması esas görevinin yanında; bu - gün işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenmesinin milliyetle re göre olması gerektiğini savunan Kürt milliyetçiliğine kar şı mücadele etme görevinin de Marksist-Leninistlerin görevi olduğunu düşünüyöruz.

★ Lenin ve Stalin; esas olarak milli baskıya karşı çıkıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunurlarken, aynı za mada çok-uluslu bir devlet olan Rusya'da işçi sınıfı ve e - mekçilerin örgütlenmesinin milliyetlere göre bölünmesini sa vunan ezilen ulus milliyetçilerine karşı da mücadele etmiş - ler; hangi milliyetten olursa olsun işçi ve emekçilerin ör - gütlenmesinin milliyetlere göre bölünmesine karşı çıkmışlar - dır. Örneğimiz Lenin ve Stalin'dir.

★ Lenin ve Stalin'in kural olarak "Rusya halkları"ndan söz ettiği bizce ispatlanamaz bir iddiadır. Onlar Rusya halk larından sözetttiği gibi; Rus halkından, Rusya halkından, vs. de söz etmişlerdir. Lenin ve Stalin kavram fetişisti değil - dir. Onlar için belirleyici olan anlayıştır. Sadece kavramla ra bakanlar ve o kavramla ifade edilmek istenenin ne olduğuna kafa yormayanlar birçok yerde "Rus işçi sınıfı"ndan, "Rus halkı"ndan, vs. söz eden Lenin'i ve Stalin'i Rus milliyetçi - si olarak ilan edebilir.

★ İbrahim Kaypakkaya da kavram fetişisti olmadığı için hem Türkiye halkları ve hem de Türkiye halkı kavramını birçok yer de kullanmıştır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyo - nistleri ile girdiği esas tehlike olan Türk milliyetçiliği - ne; Türk şövenizmine karşı mücadele ederken; aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da açıkça tavrı almaktadır.

"Genel Eleştiri" bu konuda:

"Yaşasın Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı" şiarıyla (İK, Seçme Yazılar, s.445) kapanmaktadır. Bu konuda Lenin, Stalin ile, hem de İbrahim Kaypakkaya yoldaş ile bizim ara - mızda bir çelişme yoktur. Çelişme kardeş örgütlerimizin kafa sındadır.

★ Türkiye halkları kavramı yanlış bir kavram değildir. Kul lanılabilir. Biz "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kav - ramı, "Türkiye halkları" kavramından daha doğru olduğu; söy - lemek istediğimizi daha iyi ifade ettiği için kural olarak bu kavramı kullanıyoruz. Bu kavram hiçbir şekilde kardeşlerin id dia ettiği gibi "mücadelenin esas ağırlığının Kürt milliyet - çiliğine yöneldiği" anlamına gelmez. Bu kavram hiçbir şekil - de "varolan çelişmelerin üzerinin örtülmesi, ve Türkiye halk larının birleştirilmesi özel görevinin çözüldüğü" anlamına, vs. gelmez. Bu kavram çok açık bir biçimde gerçekte Türkiye halkının çeşitli milliyetlerden oluştuğunu; milliyetler tene linde bir bölünme olduğunu ifade etmektedir; ama aynı zaman - da hangi milliyetten olursa olsun halkın, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarının olduğunu da ifade etmektedir.

★ İkinci Konferans hazırlık belgelerinde Türkiye'de milli mesele konusundaki teorik araştırma görevi konulurken, "Tür - kiye Kürdistanı'nın sınırga olup olmadığı" sorununun öncelik le çözülmesi gerekli bir görev olduğu; bu sorunun çözülmesi olmasının bizim pozisyonumuzu zayıflattığı tespit edilmiştir. Bu bütünü ile doğrudur.

★ MYO ve diğer belgelerin ezilen ulus dilinde çıkarılması nın özellikle ezilen ulusun dilinin resmen yasak olduğu şart larında önemli bir görev olduğunun, ve bu görevi çözememiş ol - mamızın önemli bir eksiklik olduğunun bilincindeyiz. Bunun çö zümünü önümüze görev olarak koyduk. Ama ne yazık ki henüz ö - nümüze görev olarak koyduğumuz herşeyi hemen çözecek durumda değiliz.

4. Biz bu 'polemik' konusunda ne düşündüğümüzü uzun uzadıya yazdık. Bu konuda kardeşlerle uzunca bir polemik yürüttük. (Bkz. bu sayının eki) Biz getirilen eleştirileri ciddiye al - dığımız; ve bunlar üzerine gerçekten tartışmak, getirilen e - leştirilerin doğruluğu ve yanlışlığını araştırmak ihtiyacını duyduğumuz için cevap vermemiz gecikti. Kardeş örgütlerimizi bu gecikmeye demagojik bir şekilde 'kardeş örgütler arasında polemik bürokratik bir planla engellenmesi' damgasını bas - tılar. Bu onların sorununun gerçekte bizim hatalarımızı aş - mak için bize yardımcı olmak olmadığını gösterir yalnızca.

Biz her halükârda getirilen eleştirilerin yığılması olmasın - ın bizim açımızdan önemli bir hata olarak değerlendiriyoruz. Bu hatamız aynı zamanda kardeş örgütlere ve onların içimizde ki ve çevremizdeki kraldan kralcı 'taftarlarına' demagoji fırsatı da vermiştir. Biz şimdi bu hatayı aşma çabası içinde yiz.

GDS ile ciddi bir tartışma planlanmadı mı?

GDS'den temsilciler yazı içinde bilgi verdiğimiz gibi katıl dıkları toplantılarda sundukları tezler üzerine tartışılması nı talep ettiler.

Toplantılar sonrasında ise kendileri ile zaten ciddi tar - tışma planlanmamış olduğu; kendilerinin bize neyi tartışmak istediklerini bildirdiklerini ve bizim buna itiraz etmediğim - iz vb. şeklinde görüşler getirdiler.

Bizim içimizde ve çevremizde az sayıda arkadaş da, bizim o kumak üzere yalnızca yürüyüş üzerine tartışmayı göndemiş ol - duğumuz olgusundan yola çıkarak; bizim kitleyi yanlış bilgil - lendirdiğimiz vb. şeklinde görüşler savundular. (Sözlü olarak)

Bu durumda bu konuda tavrı takınmak zorunludur:

Önce 17.10. tarihli mektubumuzda biz 12 Eylül toplantıları nın bizim açımızdan gündemini çok açık biçimde GDS'e bildirdik. Şöyle dedik:

"Biz büyük bir ihtimalle pazar günü demeklerde esas konu - su '12 Eylül, sebepleri, darbe öncesi ve sonrasında durum , perspektiflerimiz' olan tartışma toplantıları düzenleyece - ğiz"

GDS buna cevaben yazdığı mektupta şunları söyledi:

Biz cevabi mektubumuzda, bizim için gündem tartışma konusu olmadığı için - yaptığımız toplantı GDS ile ortak yaptığımız bir toplantı değil, kendi düzenlediğimiz bir toplantı idi - sadece GDS'in milli meselede 'sapma' konusunda verdiği 'iş - ret' hakkında görüşümüzü belirtmekle yetindik.

Ve şöyle dedik:

"Halk-halklar konusunda Merkez Komitesinin tavrı olmadığ - ını söylüyorsunuz. Bu konuda hem partinin hem Merkez Komitesi nin tavrı açıktır. Biz 'halklar' kavramını yanlış bulmuyoruz. Ama 'çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı' kavramını bu kav - ram hem çeşitli milliyetlerin varlığını, hem de emekçilerin birliğini ifade ettiği için daha doğru buluyoruz. Bu konuda siz henüz bizim bu konudaki 'sapma'mızı ancak iddia düzeyin - de 'eleştir'diniz. Ne zaman belgelere dayalı olarak doğrudan eleştiri getirirseniz, o zaman tavrı takınırız.

Sizden ricamız 'görüşümüzü olumlu koymak' adı altında ki - min, neyin, nasıl eleştirildiği belli olmayan yöntemlerden azgeçmeniz; eleştireceğinizi, ad vererek, açıkça eleştirme - nizdir. Ad vererek, belgelere dayalı, açık eleştiri birçok gereksiz polemik baştan engellenmenin en iyi yoludur.

12 Eylül'le ilgili söyleyeceklerimiz şimdilik bunlardır."

Açıkta, 12 Eylül toplantılarında ancak gündemle bağı ol duğu ölçüde, ve gündemin noktaları içinde GDS'in tezleri - gö - rüşleri üzerine tartışılabilir. Ve tartışıldı. GDS'in ge - tirdiği ilk iki nokta hakkında zaten gündem içinde görüşüldü. Diğer noktalarda ise zaman kalırsa tartışılacağı tartışma a - çılırken belirtildi. Bu tavrı doğru idi.

S . 3 9 ' d a n d e v a m

★ İşçilerin-köylülerin diktaörlüğü sorunu ile ilgili ola rak da durum aynıdır. Bizim doğru bulduğumuz birşeyi ne - le - leştirmemizin istediği bizim için sınırdır. (Her doğru buldu - ğumuzu her bildiride savunmak şeklinde bir derdimiz de yok.)

★ "Birleşmenin yeteceği" şeklindeki düşünceyle girişil - len polemikte, bildiride koyduğunuz genellikle diyeceğimiz birşey yoktur. Zaten sorun genel laflarda değil, uygulamada çıkmaktadır.

★ Devrimci yürüyüş konusunda da getirilen görüşlerle te - melden bir sorunumuz yok. Merkez Komitesi de, eğer yürüyüşle toplantıları birarada düzenleyecek durum olsa, ayrı merkezi yürüyüş yapmanın doğru olduğunu ortaya koymuştur.

GDS'li yazar daha sonra bildirdi eleştiricilerinin bildiri hakkında bir genel değerlendirme yapmadığından yakınıyor. Bu konuda görüşümüzü üstte koyduk. Bir kez daha sorulara cevap şeklinde tekrarlayalım:

★ Bu bildiri, içindeki yanlışlar nedeni ile bütünüyle red edilecek bir bildiri değildir. Böyle bir tavrı çok kolayc ve toptancı bir tavrı olur. Bildirinin iyi, olumlu yanlarını gör - memek olur.

★ Ama bu bildirinin içindeki hataların ve sapsmaların cid - di olduğu da bilince çıkartılmak zorundadır.

★ Bildiride eleştirilen şeyler, GDS'te sürekli eleştiri - len esyler değildir. Ama GDS'li yazarın tavrı; hataları göz - lerden gizlemeye çalışması, küçük göstermeye çalışması, bu ha taların tekrarlanacağına -eğer GDS içinden bu tavrı düzel - tilmezse- garantisidir.

GDS'li yazar daha sonra, başta göreceli olarak önemsiz di - ye adlandırdığı sorun üzerinde, bildirinin yazarı / yazarları sorunu üzerinde duruyor. Ve bu konuda spekülasyonlar yürütü - yor. Biz bu konuda başta açıklama yaptık. Bu spekülasyonlar üzerinde burada daha fazla konuşmayı şimdilik gereksiz bulu - yoruz.

Oportünist–revizyonist cephe 12 Eylül yürüyüşünde hangi propagandayı yaptı ve eylemi sonradan nasıl değerlendirdi ?

11 Eylül 1982'de Batı Almanya'nın Frankfurt şehrinde yapılan, Türkiye'li hemen hemen tüm oportünist ve revizyonist örgütlerin katıldığı yürüyüş; askeri faşist cuntayı protesto adına; devrim ile karşı devrim arasındaki ayrım çizgisini gözlerden gizleyici, dolayısıyla devrimci bilinci karartıcı bir yürüyüş oldu. Bu yürüyüşe karşı tavrı; bu yürüyüşün değerlendirilmesi, kimlerin aynı yerde, kimlerin ayrı yerde durduklarını gösteren bir mihenktaşı olma durumundadır. Bolşevik Partizan'ın 2. sayısında, bu yürüyüşün ortak çağrısı üzerinde kısaca durmuş, ve böyle bir ortak çağrıya gerek komünistlerin, gerekse de devrimcilerin imza atmasının doğru olmadığını belirterek; devrimci içerikten yoksun, hedef şaşırtıcı bu ortak çağrının altına imza basan, ya da Halkın Kurtuluşu gibi imza atmayıp (ortak çağrıyı devrimci içerikli olarak nitelemesine rağmen), ve fakat yürüyüşü "destekleyen" tüm oportünist teşkilatların ilkesizliğini sergilemeye çalışmıştı.

Yürüyüşün üzerinden belli bir zamanın geçtiği şu günlerde de tekrar geriye dönüp, bu teşkilatların; yürüyüş sırasında söz de varolduğunu iddia ettikleri "ajitasyon-propaganda özgülüğü"nden "yararlanıp" da dağıtmış oldukları bildirilerinde, ya, yınlarında bazı ilkesel konulara yaklaşımlarına ve yürüyüşü nasıl değerlendirdiklerine şöyle bir göz atmak, kuşkusuz öğretici olacaktır.

Aşağıda, 12 Eylül konusunda öne çıkan ilkesel önemdeki bazı konulara ilişkin çeşitli teşkilatların elimize geçen bildiri-lerinden, yayın organlarından alıntılar yapıp yorumlayacağız.

1. EMPERYALİZME KARŞI TAVIR OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Ülkemizde devrimin en temel sorunlarından birisi, emperyalizme karşı tavrı sorunudur. Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de devrim yalnızca şu ya da bu emperyalist gücü değil, bir bütün olarak emperyalist sistemi hedef almak zorundadır. Bu bağlamda, emperyalist sistem bir bütün olarak teşhir edilmeli; teşhir kesinlikle yalnızca ABD emperyalizminin; ya da yalnızca batılı emperyalistlerin teşhiri ile sınırlanmamalıdır. Rus sosyal emperyalizmi de teşhir edilmelidir. Bunun dışında Batı Almanya'da yapılan bir yürüyüşte özellikle bu emperyalist büyük gücün teşhiri tayin edici önemdedir. bu bağlamda 11 Eylül'de yapılan propagandaya göz atalım:

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR

★ Dev-Sol: (Bildiriden)

"Faşist cunta ülkemizde emperyalist kuruluşların ve bu işbirlikçi tekelci grupların sözcülüğü ve uşaklığını yapmaktadır. İzlenen ekonomik politikalar IMF denetiminde bu kuruluşların daha da palazlanması yararına çizilmekte ve uygulamaya konulmaktadır."

Dev-Sol burada, faşist cuntanın sözcülüğünü ve uşaklığını yaptığı emperyalist kuruluşların, IMF denetiminde olduğunu söyleyerek, esas olarak ABD emperyalizminin denetimi altında olan bu kuruluşu öne çıkararak, diğer batılı emperyalistlerin faşist cunta ile bağıni gözlerden gizlemektedir.

Yine Dev-Sol bildiride, faşist cuntanın sol harekete vurduğu darbeleri anlattığı bölümde, "Öyle ki, bu darbelerin uzantıları, 2. yılında Barış Derneği üyelerine, aydın demokratlara ve hatta sosyal-demokrat-liberal kesimlere kadar uzatıldı" demektedir. Burada Dev-Sol'un sözünü ettiği sosyal-demokrat-liberal kesim kimlerden oluşmaktadır? Bu, birçok oportünist grubun yaptığı gibi, örneğin "emperyalizm"den bahsedip de, so mut olarak hangi emperyalistlerin kastedildiğinden bahsetme tavrı gibi, ne şiş yansın ne de kebab yansın tavrıdır; oportünizmin her tarafa bükülebilirliğinin bir göstergesidir. Her halükârda, Dev-Sol'un sosyal-demokrat-liberal kesimden neyi kastedtiği, Cuntanın darbe vurduğu Dev-Sol'un dili ile "devrimci muhalefet, aydın demokratlar" çıkartılırsa, geriye kalanlara bakılarak ortaya çıkartılabilir. Dev-Sol'un burada kastedtiği sosyal-demokrat-liberal kesim aslında Ecevitçi ta-

kımdır. Bu da, Dev-Sol'un ABD dışındaki batılı emperyalistlerin —Ecevit takımının bu batılı emperyalistlerle, özellikle de Batı Alman emperyalizmi ile olan ilişkilerini gözlerden gizleyerek— faşist cuntaya desteklerini yoksaymasının bir göstergesidir.

Dev-Sol, dağıttığı "Faşist cuntanın anayasasını red edelim" başlıklı bildirisinde de cuntanın "Amerikancı" olduğu tespiti açıkça yapıyor. Dev-Sol'un sosyal emperyalizmi teşhir diye bir sorunu zaten yoktur.

★ Devrimci İşçi de, "Faşist generaller 'demokrasiyi yeniden kurmak' adı altında, emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını uzun bir dönemde istikrarlı bir biçimde koruyacak" diyerek, ve Cuntanın emperyalistlerle ilişkisini tartıştığı bölümde, diğer emperyalistler için hiçbir şey söyleyemeyerek, Dev-Sol ile aynı konumda durmaktadır.

Devrimci İşçi'nin aynı sayısında, "Avrupa'da yeni bir mücadele döneminde" başlıklı bir yazı yer alıyor (s.3). Bu yazıda Devrimci İşçi, "yabancı ülkelerdeki sınıf mücadelesinin için de yer almak", vs. gibi genel lafların dışında, sadece "yabancı düşmanlığına karşı mücadele"den söz ediyor. "Avrupa'da yeni mücadele döneminde", Avrupa'daki emperyalist devletler, Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmi unutuluyor.

Onların "Federal Almanya'dan (Batı Alman emperyalizmi demekten titizlikle kaçınıyorlar) talebi, "Türkiye yardımının durdurulmasıdır. Onlar "Cuntaya karşı" mücadelede Batı Alman emperyalizminin "sosyal-demokrat" maskeli kesimini müttefik olarak kazanmaya çalışmaktadır. Rus sosyal emperyalizmi ise Dev-Yol'da (Dev-İşçi) zaten yoktur!

★ THKP-C (Acilciler) Avrupa Sekreteryası'nın bildiri-

risi:
ABD emperyalizminden bile ismen söz etmeyen, genel olarak 'dünya gericiliği'nden bahseden bir bildiri...
"... dünya gericiliği ... Ortadoğu'da demokrasi güçlerinin başarıları sonucu sürekli gerilemesi, güvenilir dayanaklarını daha fazla militarize etmesini gerektiriyordu kendi açısından. Koparılan tüm yaygaralara karşın, Afgan devrimi başarı kazanmıştır" ve
"Gerici güçler ... sosyalist ülkelere saldırıyor" anlayışında olan THKP-C (Acilciler)'in, emperyalizmden ABD emperyalizmini anladıkları, onlar için sosyalist ülkelerin kapsamına — "Afgan devrimi"nden sözettiklerine bakılırsa— Sovyetler Birliğinin de girdiği açıktır. Batı Alman emperyalizmi de tek kelime ile teşhir edilmemektedir.

★ Devrimci Kurtuluş (THKP-C)'nin bildirisi de ABD emperyalizmini öne çıkartan bir konumda duruyor. "Sosyal emperyalizm hayali düşmanı ile uğraşan don kışotlar, gözünü AEP'ne dikmiş Arnavutluk'un taşını kuşunu sayan Enver Hoca fırka sınıyla bir dürtelimi, parmağımızla ülkemizi, Türkiye'yi gösterelim onlara" diyen ve yine bildirisinde "sosyalist ülkeler"den söz eden THKP-C için de, Rus sosyal emperyalistlerine karşı tutumlarının ne olduğu ortadadır. Batı Alman emperyalizmi herhalde "önemsiz" olduğu için unutulmuştur!

Görüldüğü gibi, THKP-C kökenli bu teşkilatların emperyalizme karşı tavrıları, emperyalizmi ABD emperyalizmi ile sınırlama tavrıdır. Rus sosyal emperyalizmi "sosyalist" olarak yutturulmaya çalışılmakta; başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere; ABD emperyalizmi dışındaki diğer emperyalist güçlere de sunulmamaktadır.

★ Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi bildirisi:

Burada da değişik bir konumla karşılaşmıyoruz. "Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalistlerinin Ortadoğu halklarına karşı ..." Yine aynı tip formülasyonlar tekrar edilip duruyor.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Şimdiye kadar saydığımız teşkilatların yukarıda anlatılmaya çalışılan ve bugüne kadar da bununla çelişmeyen emperyalizm konusunda genel siyasetleri gözönüne alındığında, aslında bunların (Dev-Sol, Devrimci Kurtuluş hariç — bunlar platformda imzası bulunmayanlar), Rus sosyal emperyalistlerinin uşakları olan FİDEF-DİBFAK, İşçinin Sesi gibi teşkilatlarla 11 Eylül'de eylembirliği yapması şaşılacak birşey değildir.

Gelelim 11 Eylül'e kadar bu konuda güya "tavizsiz mücadele!" yürütenlere ve halâ yüzleri zerre kadar kızarmadan "taviz vermedik, ilkeli davrandık" diyenlere:

★ Partizan (ATİF):

(Partizan tavrı takınmadığı için, şimdiye dek elimize geçen tek tavrı olan sahte ATİF'in Mücadele'sindeki yazı üzerinde duracağız.)

Bilindiği üzere ATİF önce: FİDEF, DİBFAK, İşçinin Sesi, vs. gibi Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının da imza attığı; herkesin ağzına göre şerbet veren; Batı Alman emperyalizmini, Rus sosyal emperyalizmini ateş hattından çeken; çağrıya imza sını attı.

Burada 8 Mayıs Köln yürüyüşünde Partizan tarafından dağıtılan bildiriden birkaç alıntı yapımadan geçemeyeceğiz. Bu bildiride, aynı gün Duisburg'da çeşitli halk güçleri ile sosyal faşistlerin biraraya gelip, cuntanın faşist diye dahi adlandırılmadığı ortak platform eleştiriliyor (★) ve şu çağrı ya pılıyordu:

"Revizyonist ihanetçilerin Cuntaya karşı mücadele diye bir sorunu yoktur. Onları yalnız bırakıp halk güçlerinin eylembirliği doğrultusunda çaba gösterin."

Aynı bildiri bu revizyonist hainlerin kimler olduğunu ad vererek de sayıyordu. O günlerde bu çağrıyı destekleyenler, da ha 4 ay geçmeden revizyonist hainlerle "Cuntaya karşı mücadele'de ortak yönler buluverdiler. Neden olarak da şöyle dediler:

"Çünkü platform birlik noktalarını içeriyordu, şu veya bu grubun değil, eylembirliği yapanların üzerinde anlaştığı bir metindi, asgari bir muhtevayı ifade ediyordu."

"Sözkonusu eylemin platformu, yönelimi, hedefleri esas olarak devrimciydi."

Görüldüğü gibi, artık ATİF için devrimci güçler / karşı-devrimciler değil; eylembirliği yapanlar vardı. Platformun hedefi, vs. de devrimciydi; nedeni, "revizyonistlerin Cuntayı faşist olarak değerlendirmemelerine boyun eğilmemişti." Şöyle diyor ATİF: "Kısa olması için (eylembirliği toplantılarının-YN) revizyonist dayatmalara evet mi denilmelidir? Cuntanın faşist olmadığı değerlendirilmesine boyun mu eğilmeliydi?"

(★) Burada şunu belirtelim: Partizan o dönem, Duisburg yürüyüşünün platformu Cuntaya faşist bile demiyor şeklinde eleştiriyordu. Bu eleştirinin, aslında Cuntaya faşist dense ortadan kalkacağı anlamına da geliyordu. Örneğin Komkar, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığında ileri gelenlerden biri olmasına rağmen, Cuntaya "faşist cunta" demektedir. Bu tabii ki halk saflarındaki güçlerin salt laflara bakarak sosyal faşistlerle eylembirliğine girmelerini gerektirmez. 8 Mayıs Partizan bildirisinin bu zayıf noktaları giderek onları içinde Cuntaya hem faşist denen, hem de denmeyen çağrılarını imzalamalarına götürdü. Fakat yine de Partizan'ın o günkü konumu; en azından Duisburg'da sosyal faşistlerle biraraya gelmemesi, sorguladığı yerden daha olumlu bir konumdaydı.

Boyun eğmedi "Partizanlar"; ideolojik mücadele verip, sonunda ortaya yamalı bir boğça çıkarttılar! Platformda hem gerici, hem de faşist cunta ifadeleri yer aldı. Ve böylelikle ortak çağrıyla kitlelere; Cuntanın niteliği hakkında ikili bir tavırla gidilip, aslında cuntanın gerçek niteliği, faşist niteliği gözlerden gizlenmiş oldu. Buna "başarı" diyenler, bırakın Marksizm-Leninizmi bir yana, devrimci pozisyonlardan bile uzaklaştığını görmeyenler ya da görmek istemeyenlerdir.

ATİF şunu önceleri, toplantılar sırasında ve de her zaman söylemiş, söyleyecekti de(!):

"Bizim genel politikamız, sosyal faşistlerle eylem birliği yapmak değil onları tecrit etmektir. Biz halk güçlerinin eylem birliğini savunuyoruz. Fakat bu, şartlar ne olursa olsun karşı-devrimcilerle eylembirliği yapılmaz anlamına gelmez. Bazı özel şartlar böyle bir durumu gündeme getirebilir. Adından da anlaşılacağı gibi bu tamamiyle özeldir, taktiktir."

Neydi acaba Partizancıların, karşı-devrimcilerle eylembirliği yapmasını gerektiren özel şartlar? Kendileri bunu açıkça ortaya koymuyorlar. Oysa Marksist-Leninistlerin ya da devrimcilerin yapması gereken şey; şayet karşı-devrimcilerle herhangi bir birliği gerektiren şartlar olursa, bu özel şartları en ince noktasına kadar kitlelere anlatmaktır. Bu yapılmazsa, açıktır ki devrim ve karşı-devrim birbirine karıştırılır ve kitlelere sulandırılmış "devrimci" bilinç verileceği gibi, karşı-devrimin ekmeğine de yağ sürülmüş olur.

Partizancılar yukarıda aktardığımız yerin hemen altında şöyle diyorlar:

"Evet, biz, sosyal faşistlerin dışlanması istedik, uğraştık, toplantı döneminde de, çıkardığımız yayınlarda bu niyetimizi açıkça koyduk."

Yani, sosyal faşistleri dışlayamamışlar. Onları dışlayamayınca da, sosyal faşistlerle eylembirliğinin özel şartları çıkmış ortaya! Anlayış; cuntaya karşı mücadelede, "asgari konularda anlaşan" her renkten oportünist-revizyonistin bir arada yürüyüp, "birlikte" büyük bir gövde gösterisi yapmak oluncada da, bu özel şart tamamlanmış! Bu arada birkaç "ufak" şey unutulmuş tabii ki: "revizyonist hainlerin cuntaya karşı mücadeleye bir sorunu olmadığı", "sosyal faşistlerin özde, faşistlerden ayrı bir tarafı olmadığı", "Cuntaya karşı mücadelenin devrim için mücadeleyle bağıntılı ele alınması gerektiği", "sosyal faşistlerin devrim diye bir sorunu olmadığı" gibi "ufak" şeyler!

ATİF/Partizan karşı çıkacak: "Biz ajitasyon-propaganda özgürlüğünü sağladık, düşüncelerimizden taviz vermedik" diyecekler! İyi ki Hürriyet gazetesi Partizan imzalı Marx/Engels/Lenin/Stalin/Mao'nun pankartını çekmiş, altına da "Kızıl gösteri" yazmış. Ne de olsa, "esas olarak olumlu geçen bu eylem faşist cunta ve emperyalizme, sosyal emperyalizme ağır bir şamar" olmuştur! Zaten ATİF, Rus sosyal emperyalizmine karşı bildirisini gazetesinde dağıttı. Böylelikle sosyal emperyalizme şamarlar atılmış oldu!

Gerçekten de bu durum aslında Partizan'ın acizliğinin bir ifadesinden başka türlü ele alınmaz. Bu eylem damgasını basan, Partizan'ın taşıdığı pankartlar değildir. Bu eylem damgasını basan, devrim ile karşı-devrim arasındaki ayrılık çizgisinin yokoluşudur.

ATİF bildiri çıkarmış, bildirisinde:

"Bu tip görüşlerin ülkemizde bayraktarlığını Rus sosyal emperyalizminin uşakları sosyal-faşistler yapıyorlar. Onlar faşizmi salt MHP ile sınırlayıp, devleti, onun diğer siyasetçilerini, temel kurumlarından biri olan orduyu iyi gösteriyorlar. Zaten bunlar faşist cuntanın halka yönelik saldırılarını 'terörizme karşı cesur mücadele' olarak niteleyip alkış tuttular" diye yazmış. Peki, ya 11 Eylül'de yanyana yürüdüklerinizin adlarından bildiride bahsetmeye, kutsal eylem birliği bozulmasın diye mi çekindiniz? FİDEF, DİBFAK, vs. neyin nesini? O "ülkenizde" Rus sosyal emperyalizminin bayraktarlığını yapan sosyal faşistler ile, örneğin FİDEF'in ilgisini nedir? Faşist cuntanın halka yönelik saldırılarına alkış tutanlarla nasıl oluyor da Cuntaya karşı birlikte mücadele edilebiliyor? "Cuntaya karşı mücadele diye bir sorunu olmayan revizyonist hainlerle" nasıl oluyor da Cuntaya karşı bir ortak çağrıda asgari müşterekte birleşilebiliyor? Partizan, "ajitasyon-propaganda özgürlüğünü savunduk", "hangi sloganı, hangi pankartı taşıyacağımızı bir tayin ederiz", "revizyonistlere karşı ideolojik mücadele verdik", vs. diye geveleyip duracağına, bu sorulara cevap vermelidir.

Emperyalizme karşı tavırda diğer bir sorun, Partizan'ın ABD dışındaki batılı emperyalistlere karşı tavrıdır! ATİF adına çıkan bildiride sürekli "Amerikanca faşist cunta"dan söz edil-

Oportünist- Revizyonist Cepheden

mekte, batılı emperyalistlerin faşist cuntayı ne denli destekledikleri üzerine tek laf söylenmemektedir. Özellikle yürüyüşün gerçekleştirildiği Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizminin hiç teşhir edilmemesi "unutkanlık"tan ileri gelme gerektir.

Bunun yanı sıra bugün Partizan'ın emperyalizmden bahsettiği yerde, yalnızca ABD ve Rus sosyal emperyalizmini öne çıkartması, diğer emperyalistlerin savaş kışkırtıcı niteliğini gözlerden gizlemesi, Üç Dünya Teorisini reddettiği Partizan'ın bu teoriyi ne kadar reddettiğinin de bir göstergesidir.

★ Halkın Kurtuluşu:

11 Eylül yürüyüşü hakkında Partizan için söylediklerimiz Halkın Kurtuluşu için de geçerlidir. Halkın Kurtuluşu'nun platforma imza atmaması, sadece desteklemesi, onu kurtarmamaktadır. Herşeyden önce Halkın Kurtuluşu için de ortak çağrı devrimci içerikte olan bir çağrıdır. Halkın Kurtuluşu da hemen hemen aynı Partizan'ın yöntemleriyle, kendini temize çıkarmaya çalışmakta, fakat başarılı olamamaktadır.

Halkın Kurtuluşu bir yandan:

"Platformda yer alan düşüncelere revizyonistler temelden karşı çıkmaktalar. Bugüne kadar onların sürdürdüğü propagandada da bunu açıkça göstermekte" diyor; bir yandan da: "... bu çağrıyı hiç itirazsız imzalamak, bu çağrıya revizyonistlerin etkisi altında giren bazı görüşleri de savunmak anlamına gelecekti" diyor.

Yani, aslında revizyonistler bazı görüşlerini platforma geçirebilmişlerdi. İnsan HK'nın hangi sözüne inanacağına şaşırıyor.

Bir de revizyonistlerin çağrıya gerçekten "temelden" karşı olup olmadıklarına bakalım. FİDEF şöyle diyor:

"12 Eylül'ün ikinci yılında Türkiye'de Türk ve Kürt işçilerinin demokratik yağın örgütlerince gerçekleştirilen merkezi yürüyüş, eylem birliği açısından, güç ve eylem birliğinin Türkiye ve F. Alman kamuoyuna yansımaları açısından, Türkiye'deki tutukevlerinde baskı ve işkeneye uğrayan binlerce demokrat, yurtsever ve onların ailelerinin maddi-moral dayanışmasının sağlanması açısından değerlendirilecek olursa ciddi önem kazanmaktadır. Bu uğurda, eylem birliğinin sürekliliğini sağlamak ise, yine biz Türkiye'de Türk ve Kürt işçi ve emekçilerine ve onların örgütlerine düşmektedir.

Türkiyeli örgütler, 8 Mayıs'ta iki ayrı yürüyüş yapmalarına ve bazı olumsuzluklar göstermelerine karşın, eylem birliği konusunda önemli bir sınav vermişlerdir. Ne ki biz, örgütlerin aralarındaki görüş farklılıklarının, eylem birliği sürecinde karşılıklı dostça ilişkiler sonucu belirli ölçülerde giderilebileceği inancındayız. O nedenle 12 Eylül'ün ikinci yılını protesto için bir araya gelen örgütlerin sayısı 27'yi bulmuştur. Bu bir başarıdır.

FİDEF, gerek bu eylemde, gerekse geçtiğimiz süreç içinde olsun, birlik konusunda üzerine düşen görevi büyük bir sorumlulukla yerine getirmiştir. Her zaman söylediğimiz gibi, eylem birliğinin sağlanmasında rejimin farklı değerlendirilmesi bir için önünde engel teşkil etmemiştir. Çünkü örgütler arasında var olan ortak noktalar bu birliğin sağlanması için yeterli zemin teşkil etmektedir. Bu noktadan hareket edildiğinde, süreklilik kazanan geniş eylem birliklerinin gerçekleşmesi için hiç bir neden yoktur."

Gördüğünüz gibi revizyonistler bu ortak çağrıya gerçekten çok "temelden" (!) karşılanmış!

Emeğin Sesi/Halkın Kurtuluşu, "Revizyonizme karşı mücadele faşizme karşı mücadeleden ayrılmaz" adlı yazısında TKP revizyonistleri için şu tespiti yapıyor: "İşte TKP, vb. modern revizyonist grupların şimdi birden birle 'birlik' yanlısı kesilmelerinin nedeni, siyasetlerinin iflas etmesidir, bir çıkması içinde bulunmalarındır."

"Şu oportünistlerin mantığı gerçekten acıip bir mantık! TKP revizyonistlerinin siyaseti iflas ettiyse, çıkmaz içindelerse; kitleler önünde teşhir oldularsa; devrimcilerin yapması gereken nedir? Elbette ki bu teşhiri hızlandırmak için her türlü aracı kullanmaktır. Ama onlar öyle yapmıyorlar! Örneğin Halkın Kurtuluşu, altında TKP'lilerin de imzası bulunan platformu devrimci içerikli ilan ediyor ve bu platform temelinde yapılan yürüyüşü de destekliyor. Yani, kitleler önünde teşhir olma durumunda olan TKP'li revizyonistlerin devrimci-leştirdiğini yayıyor ortalağa. Bu TKP'li revizyonistlerin teşhirini hızlandıracığına, "Aman TKP'liler daha fazla teşhir olmasın" diye çalışmak değil de nedir? İşte Halkın Kurtuluşunun da sosyal emperyalizme karşı mücadelesi bu kadardır.

ABD dışındaki batılı emperyalistler konusundaki tavra gelince; Halkın Kurtuluşu, çağrıyla ilgili, yürüyüşle ilgili bir dizi yazı yazmış, çağrıdaki bazı noktalarda ayrıldığını belirtmiş, fakat örneğin çağrıdaki: "Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımlara son" sloganına herhangi bir eleştiri yöneltmek ihtiyacını hissetmemiştir. Federal Almanya'nın emperyalist bir devlet olduğunun belirtilmesinden özenle kaçınılan bu sloganı savunmak, Halkın Kurtuluşu'nun Batı Alman emperyalizmi diye pek fazla bir problemi olmadığını göstermektedir.

★ İleri (DHB):

DHB, yürüyüşü destekleyen revizyonist Almanya Komünist Partisi (KPD) saflarında 11 Eylül yürüyüşüne katıldı. DHB'nin ML gördüğü; kardeş gördüğü Almanya Komünist Partisi zaten sosyal emperyalizmin uşakları ile eylem birliğini reddetmemektedir. Diğer yandan Batı Alman emperyalizminin teşhiri de bu grubun çalışmasının merkezinde duran bir sorun değildir.

İleri'nin 8. sayısında, "Üçüncü yılında askeri faşist diktatörlük" başlığını taşıyan bir yazı yer almaktadır. Bu yazıda 12 Eylül'ün gelişiminin tartışıldığı bölümde şu tespit yapılmaktadır:

"... Batılı emperyalistlerin çıkarlarının korunması ve ABD'nin Ortadoğu bölgesindeki savaş kışkırtıcı maceralarına Türkiye'nin daha geniş katılımının sağlanmasını istiyorlardı. Bütün bunların gerçekleştirilmesi için ..."

Görüldüğü gibi, burada İleri, Batılı emperyalistlerin çıkarlarının korunmasından da bahsetmekte ve bu konuyla Cuntayı "sadece Amerikancı" gösterenlerden kendini yüzeysel olarak lafla ayırır görünmektedir. Ama aynı yazı içinde şu gibi tespitler de vardır: "Amerikancı, NATO'cu faşist generaller çetesi" (İleri, S.8, s.3) Onun da diğer batılı emperyalistlere karşı tavrının özde diğer oportünistlerin tavrından farkı yoktur. Rus sosyal emperyalistleri sorununa gelince; Almanya Komünist Partisi saflarında, Rus sosyal emperyalizminin uşakları ile "omuz omuza" yürümleri bu konuda ne kadar "tutarlı" olduklarının bir göstergesidir!

★ MLKO bildirisindeki aşağıdaki bölümlerle kendisi ile sosyal faşizm arasında bir çizgi çizmiştir.

"12 Eylül sonrasında yıldıza düşen oportünistler, revizyonistler sosyal faşistlerle birlikte hareket etmektedirler. Bu gün sözde direniş komiteleri kurarak mücadele azmi olan yurtsever devrimci demokrat güçleri pasifleştirme politikası uygulamaktadır.

12 Eylül öncesi devrimcilerle saldıran onları katleden sosyal faşist TKP daha birçok devrimcinin kanı kurumadan 12 Eylül sonrası TKP'den ayrılma içinin Sesi sosyal faşistleri bugün kuzu postuna bürünerek oportünist TIKKO ve benzerleriyle hayalci direniş komiteleri adı altında birlikte olmuşlardır. Bütün bunlar faşizmin ekmeğine yağ oluşturmaktadır."

Bu anlamda konumu diğerlerine nazaran daha olumludur. Fakat yine aynı bildiriye yalnızca ABD emperyalizmi ve sosyal emperyalizmden söz edilmekte, batılı emperyalistler es geçilmektedir.

★ Dengé Komal (Rızgari):

Dengé Komal 12 Eylül yürüyüşüyle ilgili "Ayrı dur, ortak vur" adlı bir broşür çıkarmış. Bu broşürden somut olarak hangi emperyalistlere karşı tavrı aldığı ortaya çıkarmak zor. Konuyla ilgili aşağıdaki alıntı, Rızgari'nin kafasındaki AB D emperyalistleri olduğunu düşündürüyor:

"Türk burjuvazisinin emperyalizm ile ilişki ve bağlantıları,

Oportünist- Revizyonist Cepeden

bölge düzeyindeki kompleks sorunlar, savaşlar, Türkiye'de, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu'daki ulusal ve toplumsal mücadeleler, İran pratiğindeki emperyalizmi dehşete düşüren yer sarsıntısı, dünyanın enerji depolarını bağrında taşıyan Ortadoğu haritasını tehdit eden gelişmeler, nihayet, kapitalizmin Türkiye'de ortaya çıkardığı sınıflar ilişkisinin doğurduğu herbiri başlıbaşına bir uçurum olan sorunlar askerlerin, devlet darbesini açıklanabilir hale getiren başlıca öğulardır." (agb, s.3)

Faşist cuntanın (Dengé Komal'a göre Türk burjuvazisi) emperyalizm ile bağıntısından bahsedilen yerde, yukarıdaki türden şeyler sıralamak, emperyalizme karşı tavrı açık olarak ortaya koymamak, broşüründe özellikle vurguladığı ilkel savunucusu(!) Dengé Komal'ın ne kadar ikeli olduğunu sergiliyor.

Rus sosyal emperyalizminin uşakları ve açık propandacıları:

★ TKP:

Ortak çağrıda yer alan:

- 1) NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır!
- 2) Federal Almanya'nın gerici askeri cuntaya yaptığı her türlü yardıma son!

sloganları TKP'nin sloganlarıdır, deyip geçelim.

★ İşçinin Sesi: (27 Eylül 1982 tarihli sayı)

ABD emperyalistleri öne çıkartılıyor. Yürükoğlu 10 Eylül konuşmasında "emperyalist ülkelerin tümünde ciddi bir bunalım olduğunu, ABD'nin kapitalist dünyadaki hegemonyasının sürekli gerilediğini" anlatmış. Yazıda ABD emperyalizminden başka (o da bir yerde) diğer emperyalist ülkeler adlandırılmamaktadır.

★ Komkar:

TKP ağzıyla yazılmış bildiri (ayrı olarak, Komkar, cuntayı faşist olarak adlandırıyor), faşist cunta "ABD ve Federal Almanya başta olmak üzere NATO ülkelerinin güçlü desteğini almaktadır" deniyor; birkaç satır sonra cuntanın "ABD'nin maşası" olduğu söyleniyor.

OPORTÜNİZME/REVİZYONİZME KARŞI TAVİR
oo

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR

★ Dev-Sol (★):

Bildirisinde:

"Türkiye sol hareketinde ağırlıklı reformist, revizyonist çalışmaların egemen olduğu hareketlerin, faşist askeri darbele re karşı tam bir bozguna uğrayarak, bunun neticesinde bütün olumsuzluklarını emekçi kitlelere taşıyacağını aklımızdan çikarmamalıyız" diyor.

Sol hareket olarak adlandırdığı, reformist, revizyonist çalışmaların egemen olduğu hareketlerin hangi türlü olumsuzluk ları emekçi kitlelere taşıyacağı anlatılmıyor. Ya da bu olumsuzlukları taşıyacak olanlardan ismen bahsedilmiyor. Yine aynı bildiri, "... devrimci hareketi koruyarak geliştirebilenmenin bir dizi karmaşık sorunun çözümlenmesine bağlı olduğunu unutmamalıyız" deniyor. Bu "bir dizi karmaşık sorun" meçhul! Dev-Sol, oportünizm-revizyonizme karşı tavrında kapalı kutu! Bu da oportünizm ve revizyonizme karşı mücadeleyi ne denli önemli gördüğünün bir ifadesi.

(*) Dev-Sol 11 Eylül'deki ortak çağrıya katılmadı. Bu konuda herhangi bir açıklaması bildiğimiz kadarıyla yok. Fakat, Devrimci İşçi'nin yazdığına göre, Dev-Sol "Platformun oluşturulmasında Alman gruplarının da katılmasına" karşı çıkmış. De diği olmayınca da eylem birliği toplantılarına katılmamış. Dengé Komal (Rızgari)'ın dediğine göre ise; Dev-Sol "Alman solu ve demokratlarının bulunabileceği genel ve yaygın eylem

biçimlerinin de tartışılmasını" istemiş. Fakat "kafayı yal - nızca gelenek haline gelen bir miting ile bozanlar bu talebi tartışmadıkları için", Dev-Sol için başında platformdan ayrılmış. Biz hangi birine inanacağımızı şaşırдық!

★ Devrimci İşçi:

11 Eylül değerlendirmesi ile ilgili yazısında FİDEF-DİBFAK 'ın ve ATİF'in eylem birliğini çıkarmaya sokan tavırlarını, DİDE Dev-Sol'u eleştiriyor. Kurtuluş, GİM, Dengé Komal (Rızgari)'ın, "cuntaya faşist demedikleri ve bu nitelikle platformda temel(!) alındığı için" çekildiğini belirtiyor. Dengé Komal'ın broşüründen ise çekilmesinin nedeninin sadece bu olmadığını, aynı zamanda ilkel bir sorun olarak gördüğü başka şeylerin de olduğunu öğreniyoruz. Dengé Komal şöyle yazıyor:

"Platformda, bir hareket planı üzerine değil de ilkeler üzerine tartışmalar yoğunlaşınca, anti-sömürgeci ilkelde taviz verilmeyeceği ve Kürdistan için alternatif iktidar olgusunun getirilmesinde (Dengé Komal —YN) diretmışlerdir. Ama, kabul edilmemiştir. Kürt solunun diğer grupları bu iki öneri karşı sında —ki ikisi de ideolojik yapı ile ilgilidir— açık ve net bir tavır yerine, 'faşizme hayır—demokrasie evet' nazaratında çakılıp kalmışlardır.

Ayrıca, ortak platform bir cümlesine faşist diktatörlük, öbür cümlesine askeri diktatörlük kavramlarının yerleştirilerek anlaşma sağlanmasına karşı çıkmışlar. Bunun siyasi bir uzlaşma değil, oportünizm olduğunu vurgulamışlardır. Bu nedenle de, ortak platformdan çekilmişlerdir." (agb, s.34)

Kimin ne savunduğu, nasıl savunduğu bir yana, bu örnek Dev-İşçi'nin örgütler arası farklılıkları nasıl yansıttığının bir göstergesidir. İdeolojik mücadele ile ilgili Dev-İşçi, "Birkom ve görevlerimiz" yazısında şunları söylemektedir:

"Birkom'un yukarıda belirtmeye çalıştığımız şekilde kavranılmalı, BIRKOM içindeki diğer gruplarla ideolojik mücadeleye ara verilmesi biçiminde yorumlanamaz. Aksine birliğin ilerletilmesi, ortak düşünce ve örgütlenmenin sağlıklı ve doğru bir platformda gelişmesi gibi amaçlara hizmet edecek içerikte ve biçimde bir ideolojik mücadeleye ihtiyaç vardır."

Bir alıntı daha yapalım:

"BIRKOM içerisinde yer almayan grupların birlik önerimize ve düşüncemize yönelttikleri eleştirilerde tartışmaya değer bir şeylerin bulunmaması bu gruplar açısından bir şanssızlık sayılmamalıdır. Onlar hala, devrimci görüşlerimizle karşı çıkabilen, varlıklarını hala bizlere karşı olmak temelinde koruyabilmek uğruna bugün BİRLİK fikrine bile karşı çıkar hale gelmişlerdir. Söz gelimi, "Emeğin Sesi'nin, "Sosyalist İşçi'nin, "Devrimci Tavır"ın birlik konusunda sürdürdükleri tartışma bu muhtevadadır. (FİDEF gibi bölücülüğü kanıtlanmış revizyonist gruplar ise bir başka dünyada yaşamaya devam etmektedirler.)

Bu muhtevadaki bir tartışmada devrimcilerin herhangi bir yararı olamaz. Adı geçenlerin eleştiri ve görüşlerini yazarken kullandıkları üslup bile son derece olumsuzdur. İdeolojik mücadele adına ileri sürülen saçma-sapan ve teori zorlanarak icat edilen "görüşler"i tartışarak varılabilecek olumlu bir yer yoktur.

Varsın onlar, birliğin ve BIRKOM'un ne kadar "zararlı" olduğunu kanıtlamak için çırpınıp dursunlar, biz doğru bildiğimiz yolda kararlıca yürüelim. Ve tartışmaları onların çekme ve çalıştığı zeminde değil, sağlanan birlikteliğin nasıl geliştirileceği ve ilerletileceği sorusu etrafında sürdürelim."

İşte Dev-İşçi'nin ideolojik mücadele karşısında gerçek tavrı budur. Getirilen eleştirilere cevap verme gereği bile duymamaktadır. Birkom dışından gelen, birliğe karşı bu eleştirilere bile cevap vermek istemeyen Dev-İşçi'nin, Birkom içerisindeki ideolojik mücadeleye ne kadar izin vereceği de açıktır. Bizzat birliğin, Birkom'un içinde çıkan farklı görüşler elbette ki birliği en azından ilk andan daha da fazla tehlikeye sokacaktır! "Birliği" daha da sarsacaktır. Buradan Dev İşçi'nin Birkom içindeki ideolojik mücadeleyi de nasıl ele aldığını, birliğin parçalanmaması için (işine geldiği sürece) ideolojik mücadeleyi bastırarak için elinden geleni yapacağını çıkarmak zor olmasa gerek. Bu, bizzat pratikte de yaşanan bir olaydır. İdeolojik mücadeleden yana Dev-Yol, Birkom cephe platformu üzerine yaptığımız bir dizi toplantıya—eğit söz hakkı temelinde katılma imkanı verdiğimiz halde—katılmadı.

Eylem birliği konusunda Dev-İşçi'nin tavrına gelince: 11 Eylül'ü Dev-İşçi şöyle değerlendirdi:

"Sol hareket —çok gruplu yapısına rağmen— tarihinde ilk kez

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Devrimci Demokratik bir eylem platformu etrafında bir araya gelebildi."

Herşeyden önce burada açık bir yalanı düzeltmemiz gerekiyor: Bu yürüyüşte "sol hareket" değil ama, kendisine 'Marksist-Leninist', 'sosyalist', 'komünist' ismi takan ortayolcu-uzlaşıcı-modern revizyonist siyaset izleyen çeşitli küçük-burjuva-burjuva örgütleri bir araya gelmiştir. Bizim dışımızda (ve başka bazı nedenlerden buna katılmayan birkaç ayrı örgütün dışında) "birleşen"ler işte böyle örgütlerdir.

İkincisi, "etrafında" birleşilen platform kesinlikle tutarlı bir devrimci demokratik platform değildir. (Bunu ortaya koyduğumuzduk. Bkz. BP2)

Dev-İşçi daha sonra DİDF (HK) üzerinde duruyor. DİDF'in baştan sona tartışmalara katıldığını, platforma esasta katıldığını sürekli belirttiğini, buna rağmen platformu imzalamadığını belirtiyor. Şöyle devam ediyor:

"Daha sonraki görüşmelerde sürekli eylem birliğini çıkmaza sokma tavırlarını sürdürdüler. En sonunda eylem birliğini olumsuz bulduklarını söyleyerek baklayı ağızlarından çıkardılar." (abç)

İşte bu açıklama, bugünkü durumu en iyi açıklayan sözlerden birisidir. Tutarsız bir platform temelinde, sosyal faşistlerle birlikte 12 Eylül yürüyüşüne eylem birliği temelinde katılmanın yanlış olduğunu söylemek, 'baklayı ağızından çıkar-mak'tır! İşte "birlik eğilimi"(Dİ)'nin bugün kazandığı ağırlık budur!

Dev-İşçi daha sonra saflaşmanın, bugünkü cuntaya faşist deme, faşist dememe noktasında olmaması gerektiğini; geçmişte SSCB'ye karşı olan—olmayan, Türk solu—Kürt solu gibi saflaşmaların temeli olmadığını açıklıyor. Saflaşmanın devrim ve reform bloklaşması üzerine olması gerektiğini, 'ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gerçeğine' böyle bir saflaşmanın tekabül edeceğini belirtiyor.

Şurası açıktır ki, temeli olmayan bir saflaşma; suni bir saflaşma yaratmaya çalışmak, ne devrimci bir tutumdur ve ne de komünist. Bu açıktır. Ama gerçeğe bir bakalım. Geçmişte (SSC B denilen) Rus sosyal emperyalizmine taraf ve karşı olma ayrımı, temeli olmayan suni bir ayırımı mı idi? Bugün hala suni bir ayırım mıdır?

Dev-İşçi'nin cevabı hazır: Elbette.

Ama hayır! Geçmişte olan ve bugün de olmak zorunda olan bu ayrımların nesnel temellerini yoketmeye, yok göstermeye Dev-İşçi'nin de gücü yetmeyecektir. Dev-İşçi bu sözleri elbette, belkemişiz küçük-burjuva oportünistlerinin, gelişen 'birlik eğilimi' karşısında, gidip sosyal-faşistlerle birleşmelerine dayanarak söylüyor. Ama eğer bu tür örgütler geçmişte yaptıklarının bugün tersini yapıyorlarsa, bu neyi gösterir? Bu sadece onların nasıl tutarsız oportünistler olduklarından başka hiçbirşeyi göstermez. Bu, Dev-İşçi'nin yaymaya çalıştığı gibi, geçmişteki bu ayırımı temelleri olmadığını hiç göstermez. Rus sosyal emperyalizmine karşı tutarlı bir biçimde karşı çıkmak, Komünistleri diğerlerinden ayıran önemli bir ayırımdır. Bu geçmişte de böyleydi; şimdi de böyledir. Halkın Kurtuluşu, Partizan gibi oportünistler, şimdi sosyal-faşistlerle koyun koyuna girdi diye, Dev-İşçi bu ayırımı yokolduğunu iddia edemez.

Öte taraftan, biz bütün bu ayrımların yanısıra, ve onlardan önce, temel bir ayırımdan yanayız: Komünistler, ve Komünist olmayanlar. Komünist olmayanlar içinde de, devrimciler ve devrimci olmayanlar. Bu ayrımlar ilkesel önemde ayrımlardır.

Dev-İşçi ortayolcuları, görünüşe bakılırsa, "devrim—reform" ayrımı noktasında, bizim söylediklerimizin bir noktasında uyuşmaktadır. Ama bu sadece görünüşte böyledir. Çünkü, onun görüşü şudur: Kendisine 'sosyalist', 'komünist' diyen oportünist-revizyonist, Anayasacı, sosyal-faşist, Kürt milliyetçisi, vb. bir dizi örgüt, devrimci 'bloklaşmasında' toparlanmalı. Ve açıktır ki, bu toparlanma 'cephe' içinde olmalı. Öte tarafta da CHP, vb. türünden 'reformistler' bloklaşmalı. Tabii imkân olduğu sürece bu iki grup birlikte de 'bloklaşma-ll'.

Hayır! Dev-İşçi'nin bu ayırımı da sahtedir. Var olan nitel ayrımların üzerini örtmekte; ayrımları yok göstermeye çalışmaktadır. Dev-İşçi'nin "devrimci" saflarda "bloklaşmayı" düşündüğü örgütlerin istisnasız hepsi oportünist-revizyonisttir. Bu noktada bir ayrımları yoktur. Ama bunların bir bölümü gerçekten devrimci iken, diğer bölümü sahte devrimcidir. Ve bir ayırım da bu noktada olmak zorundadır.

Dev-İşçi şimdi bu oportünistlerin de yardımı ile, büyük "birleştirici" pozlarda ortalıkta dolaşiyor. Aynı sayısının başka yerlerinde, "Sol" dediği hareketin birliğini sağlamak konusunda önemli işler yaptığını açıklıyor. Dev-İşçi'nin (Dev-Yol) bu kadar şişirmesinin haklı olmadığını kesin bir şekilde açıklamak istiyoruz. Eğer bugün Dev-Yol gibilerinin liderliğinde Halkın Kurtuluşu, Partizan ve diğer oportünist-revizyonist, sosyal faşist örgütler "birleşiyorsa", Dev-Yol'a değil de "birleştiren" asıl unsura bakmak gerekir. Bu asıl unsur, devrimci mücadelenin çok önemli bir yenilgi almış olması; yönlendirici bir güçte bolşevik partinin bulunmamasıdır. Devrimci mücadelenin yenilgiye uğramış olması, kitlevi bir yığılın ruh hali yaratmıştır. Oportünistler ve revizyonistler bu egemen akımın peşinden sürükleniyorlar.

Gerçekten de, böyle dönemlerde eğilmeden durabilmek, sağlam bir komünist özellik gerektirir.

★ THKP-C(Acilciler):

Bildirilerinde FKBC'nin önemi üzerine yazdıkları yerde, bundan kaçanların (kimlerin, neden olduğu anlatılmıyor), "halkımıza karşı sorumluluklarını yerine getirmediikleri" söyleniyor.

Cephe ile "devrimcilerin, dağınıklığın, olumsuzlukların açılması" önemli adımlar attığı" öne çıkartılıyor. Böyle THKP-C(Acilciler) de ideolojik mücadele gibi "önemsiz" meselelerle pek uğraşmadığını sergiliyor.

★ Devrimci Kurtuluş(THKP-C):

"Bir zamanlar balon gibi büyüyerek, her türlü çalışmasını, Türkiye'de devrim yapmak değil de, çok kelle sayısına sahip olma temelinde anlayan güçlü örgütler 12 Eylül darbesiyle sönpü gittiler ve bu beyler bugün de kendileri tribünlere çıkıp halkı arenaya davet etmektedirler. Bu beyler, tabanlarına vereceği binlerce sorudan kaçmak için yeni cephe, yeni birlikler kurma çabasındadırlar, kendi tabanlarına ve halka verecekleri hesaptan kaçmak, kendi ideolojilerinin (özellikle örgütlenme politikalarının) Türkiye pratiğinde yok olduğunu, fos çıktığını söylemekten kaçan beyler, cephe, birlik oyunlarıyla tabanlarını oyalamaya çalışacaklar. (Birliklere karşı değil ama, masa başındaki birliklerin değil, bizzat sıcak savaşta kurulacak ilkeli birliklerin kalıcılığına inanıyoruz."

Bu alıntıdan da görüldüğü gibi, tüm bu yukarıda sayılan kötü işleri yapanların hangi siyasetler olduğu söylenmiyor. Bu da Devrimci Kurtuluş'un ideolojik mücadele yöntemi. Yalnız bildiri bir AEP'cilere ve "sosyal emperyalizm hayali ile uğraşan Don Kışotlara" da çatıyor. Yukarıda sayılanların en azından belli bir kısmı onları hedefliyor olsa gerek.

Kısaca değerlendirilecek olursa, THKP-C kökenli teşkilatların bu konularda genel özelliği, ideolojik mücadeleyi ya isim vermeden sakat bir şekilde yürütmek, ya da isim vererek (Dev-İşçi gibi) ve fakat yanlış ve eksik bilgilerle yürütmektir!

★ FKBC:

Devrimcilerin dağılmayıp toparlanmasının önemini ortaya çıkaran bildirinin bir yerinde, "Türkiye'nin, bugün birçok liberal, reformist ve oportünist çevrenin hayal ettiği gibi 12 Eylül öncesi sınırlı hak ve özgürlükler ortamına dönmesi mümkün değildir" deniyor.

Buradaki tespitin yanlışlığı bir yana (çünkü Türkiye'nin 12 Eylül öncesi ortamına dönmesi bal gibi mümkün olabilir. Bunu 'mümkün değildir' diye koymak, ancak 12 Eylül öncesi rejimle şimdiki durum arasında nitel farklılıklar gören bir anlayışın ürünüdür). Adı geçen çevreyi hangi oportünist ya da reformist örgütlerin oluşturduğu konusunda tek kelime yok! Kim senin de üstüne alınmasına gerek yok tabii!

★ Partizan:

Partizan'ın oportünizme, revizyonizme karşı mücadelesiyle ilgili, bu mücadelesinin ne derece tutarlı olduğunu, bir önceki bölümden de çıkarmak mümkün. Revizyonizme karşı en keskin mücadele edenler, "birlik" adına bir anda bu mücadeleyi unu-

Oportünist- Revizyonist Cepheden

tuveriyorlar!

ATİF, 12 Eylül eylemini değerlendirdiği yazıda, "Halkın Kurtuluşu'nun tavrı"; "Dediğim dedik" hotzotçu tavırlar üzeri - ne"; ve "ATİF içinde çıkan ve şimdi tarihe karışmış olan hi - zibin tavrı üzerine" olmak üzere üç bölümde (TKP'li sosyal fa - şistlere karşı verdikleri keskin ideolojik mücadeleyi(!) say - mazsak — yalnız geçmeden söyleyelim; ATİF sosyal faşistler - den bahsederken, FİDEF'ten başka örgüt saymıyor. Nedense me - sela DİBPAK, Komkar, İççinin Sesi atlanıyor! Bunlara de ği - nilmemesi hiç de tesadüf olmasa gerek. Bildiğimiz kadarıyla ATİF, eskiden mesela TKP'nin 'Leninci kanadı' olarak bilinen İççinin Sesi takımını da karşı-devrimci görüyordu. Yine, biz - lerden ve devrimci kitlelerden saklanan, şeflerin yaptığı ye - ni değerlendirmeler mi var acaba?) oportünizm karşı mücade - le ediyor. Yöntemler ilginçtir. Biraz üzerinde duralım.

Şöyle diyor ATİF Halkın Kurtuluşu'nun tavrı üzerine: "Sözde keskin ve siyasi alanda taviz vermeyen HK, gerçekten öyle midir? Hayır. Örneğin HK, eylem öncesi çıkardığı afiş, vb. propaganda araçlarında tek kelime ile sosyal emperyalizm den bahsetmemektedir. Aynı tavrını yürüyüşte de sürdürdü. Eylem boyunca sosyal emperyalizmi ifade eden tek slogan atma - dıkları gibi, bu konuya ilişkin tek pankart dahi taşımadılar"

Bu eylemde revizyonistlere karşı keskin(!) ideolojik mücade - leyi, pankart taşıyıp, iki sloganla hallettiğini sanan zaval - lı ATİF, işte Halkın Kurtuluşu'nu böyle keskin bir şekilde e - leştiriyor. Aslında Halkın Kurtuluşu, ATİF'in dedikleri gibi yaptıysa, bayağı "tutarlı" davranmış! Atı Alan Üsküdarlı geç - tikten sonra, artık sosyal emperyalizme karşı slogan atmış - sın, atmamışsın, fazla birşeyin değişmeyeceğini ATİF'den da - ha iyi anlamış olsa gerek! ATİF, "Demek istediğimiz şudur: HK'nın ilkeliliği sadece sözdedir" diyor. Doğru bir tespit H K için. Ya sizinkine ne demeli? Attığınız sosyal emperyaliz - me karşı sloganlar "sözde" değil de neydi acaba? Pratikte , devrimin hedeflerini karartıcı, sosyal faşistlerle eylem bir - liği yap, ne idüğü belirsiz devrimci olmayan bir platforma ortak imza at, bu temelde yanyana yürü; sonra da birkaç slo - ganla kendini kurtarmaya çalış!

Hayır, ATİF ilkeli davrandı, ATİF "Eylem öncesi çıkardığı bil - diride ve propaganda ve ajitasyon faaliyetinde, RSE'nin dev - rim düşmanı niteliğini sergiledi. Ve onların şaşkınlığını Cun - taya karşı mücadele diye bir sorunları olmadığını örnekleriyle birlikte açıkladı." Doğru, aynen böyle yaptı ATİF! Bildi - risinde Rus sosyal emperyalizminin suçlarından bahsetti.Ama bu şaşkınlığın kimler, hangi örgütler olduğunu belirtmemeye ö - zenle dikkat sarfederek yaptı bu işi!

İnsanın aklına bugün Rus sosyal emperyalistlerinin, Lenin'in resmi olan pankartlar kullandıkları, verdikleri demeçlerde Marksizm-Leninizmin adını eksik etmedikleri geliyor. Bir şey değiştiriyor mu? Pankartlar, sloganlar, belli görüşleri yan - sızlar. Fakat bu görüşlere uygun pratik faaliyet yürütül - mezse, bu araçların hiçbir anlamı kalmayacağı gibi, böylece pankart taşıyanların tutarsızlığı, ikiyüzlülüğü de sergilen - miş olur.

Bakin ATİF için bu eylemde ne önemliymiş: "Herşeyden evvel, kendilerini halka yutturmaya çalışan eylem platformunu kendilerine zıt olmasına rağmen salt tecrit olma - mak ve karşı-devrimci yüzlerini açığa çıkarmamak için imzala - yan sosyal-faşistlere karşı mücadele önemliydi."

Bir önceki bölümde aynı pozisyonla ilgili Halkın Kurtuluşunu eleştirmiştik. Hem sosyal faşistlerin platformu tecrit olma - mak için imzaladıklarını söyle, hem de bu platformu devrimci ilan et! Ve böylelikle gayet açık bir şekilde, devrimin he - deflerini karart ve sosyal faşistlerin kitlelerden tecrit ol - masını önlemek için elinden geleni yap! İşte Halkın Kurtu - luşu ile Partizan'ın durduğu aynı yerler. Doğrusu Partizan' - ın Halkın Kurtuluşu'nu ilkesizlikle suçlaması artık biraz ay - yıp kaçıyor.

İkinci bölümde, "Dediğim dedik, hotzotçu tavırlar" üzerine bölümde, ATİF masal anlatıyor bize. Komitedekiler arasında Yılmaz Güney'den gelen mesajı kimin okuyacağı konusunda "gö - rüş ayrılıkları" çıkmış ve yine önceden Amerikan Devrimci As -

kerler Grubundan zenci bir Amerikalının konuşması kararlaştı - rılmış. Bu konuşmacı hapse düştüğünden gelememiş, başka biri - sinin konuşması önerilmiş, ama bunun üzerine de "görüş ayrı - lıkları" çıkmış. Komitedekilerin bazıları, "İlle de kararlaştır - ılan kişi konuşacak" diye tutturmuş, vs.

Şimdi ATİF bunları anlatıyor, bu tavırları eleştiriyor ve di - yor ki: "Burada da görülen tavır şudur: 'hotzotçuluk' ve 'ille benim dediğim'. Böyle tavırlarla bir yere varılmaz."

Aslında biz, bu anlatılanların "hotzotçu" tavırlardan daha ö - te şeylerden kaynaklandığını düşünüyoruz. Böyle tavırları sa - dece "ille de benim dediğim olacak" tavrıyla açıklamak, as - lında bu ortak çağrıya imza basanların aralarındaki görüş ay - rılıklarını gizlemekten başka birşey değildir. SayınATİF yet - kilileri acaba niçin örneğin Yılmaz Güney'in mesajını olduğu - gibi basmıyor — ki kitleler görebilsin niye bu mesaj üzeri - ne anlayamamışlar?

Bu da ATİF'in "ideolojik mücadele" yöntemlerinden biri.

Gelelim bu eleştirilerin bizimle ilgili bölümüne. Aslında bu bölümde söylenenlerin hepsi ayrı birer inci. Biz yalnızca bel - li paragrafları ele almak zorunda kalacağız.

★ Hizip pratik alanda sınıf mücadelelerinin hiç birinin i - çinde görülüyor. Ancak ideolojik yığınlıklarını teoriyi kethetme, vb. laflarla gizlemeye çalışıyorlar."

ATİF kafasına göre, pratik alanda sınıf mücadelesinin içinde görülme, revizyonistlerle yanyana yürümek, dolayısıyla dev - rimin hedefini karartmak, ya da illa her yürüyüşe katılmak olsa gerek! Biz bu konuda görüşümüzü, somut olarak 11 Eylül'le ilgili tavrımızı yazılı-çizili ortaya koyduk (BP2). ATİF böyle süslü laflar edeceğine, yazdıklarımıza cevap ver - meye çalışsa, herhalde çok daha doğru bir tavır içine girmiş olur. Aslında bu tavrı, siyasi mücadele yürütmek adına yalan - cılık yapanlardan beklemek abes! Şöyle ki, ATİF bizim için, "Eylem gönderdiği 10 kişilik bir grupla etrafa pul saçılarak bildiri dağıttılar" diye yazmış. Yani insan aslında biraz us - turuplu yalan söyler ki yalan hedefine ulaşsın, anında yalan - olduğu ortaya çıkmassın! Söyleyelim: Biz, Bolşevik Partizan' dan eyleme 10 kişilik bir grupla değil, 110 kişilik bir grup ile gidip propagandamızı yaptık. ATİF'in verdiği 10 sayısı - nın önündeki "1" in unutulmasının "baskı hatası" (!) olduğunu da hiç düşünmüyoruz. Gerçi bizim için sorun öncelikle kafa sayısı sorunu değil, savunulan görüşlerdir. Buna rağmen ATİF in bu ufacık! yalanını açığa çıkartmadan geçmek istemedik.

ATİF'in bize yönelttiği 2. nokta:

★ Hizip bugün gerçekten bir avuçtur. Varlığı hissedilmeye - cek kadar önemsizdir. Açıkçası, mezara konmak üzere bekleyen siyasi mevta durumundadır. Zaten bu tabutun gömülmesi için sa - dece son bir tören gerekli."

Şimdi merakla şu cenaze törenini bekliyoruz!!

ATİF'çiler siyasi mücadeleyi bir kenara bırakıp, böyle drama - tik ifadelerle sanatsal açıdan kendilerini geliştirseler, e - miniz siyasi mücadeleden çok daha başarılı olacaklardır.

Birincisi, bir siyasetin görüşlerini eleştirmekten, o siyase - tin yönelttiği eleştirilere cevap vermekten kaçıp; sorunu si - yasetin kaç kişi olduğuna indirgemek, aczin bir ifadesidir. Partizancılar "tabut", cenaze merasimi, vs.den sözedecekleri ne, oturup bizim kendilerine yönelttiğimiz eleştirilere, Kı - vırtmadan, dürüstçe, 110 kişiyi 10 kişi gösteren metotlarla değil, devrimci yöntemlerle cevap verseler, doğru yolu seç - mi olacaklar. Fakat ne yazık ki bugüne kadarki pratikleri , onların oportünizm-revizyonizme karşı sözde çok keskin olan mücadelelerinin aslında bir balondan ibaret olduğunu göster - mektedir.

Partizan'cılar "Pratikte birleşmeyen teori hiçbir şeydir. Hizip böyle bir 'teorik çalışmayla' sınıf mücadelesine kadro değil, olsa ol - sa pratikten kopuk burjuva filozoflar yetiştirebilir" diyor. İşte Partizan'cıların pratik anlayışı! Pratiği yürüyüşe ka - tılmakla, somut durumda da karşı-devrimci revizyonistler ile ortak yapılan bir yürüyüşe katılmakla sınırlayan bir anlayış. Pratik, bizim anlayışımıza göre, öncelikle komünizmin propa - gandasının her alanda yapılmasıdır. Ve bu propaganda çeşitli yollarla, çeşitli araçlarla yapılır. Bu somut yürüyüşte, Bol şevik Partizan'ın kendini ayırması, dağıtılan bildiriler, pul - lar, Bolşevik Partizan'ın pratiğidir. BP bu yürüyüşte, ken - dini revizyonistlerden ayıran tek Marksist-Leninist siyaset olduğunu bu pratiğiyle ispatlamıştır. Pratiğin sınırı sadece

Oportünist- Revizyonist Cepheden

bu değildir. Parti inşası da "pratik"tir. Ve biz tam da buna hizmet eden bir "pratik" yürütüyoruz. ATİF "parti inşası" so runlarını kendisinin tartışmayacağını söyleyerek; kıvırtıp kaçıyor. O zaman kim tartışabilecekse, o gelsin karşımıza! Tam da ATİF/Partizan'ın dediği gibi, "Kişinin aynası yaptığı iştir." Partizan yaptığı işle, sosyal faşistlerle devrimci i çerikten yoksun bir ortak çağrıya imza atıp birlikte yürümek le, sözü ile pratiğinin uyumsuzluğunu bir kez daha ispatla - mıştır.

★ Halkın Kurtuluşu:

Halkın Kurtuluşu'nun da revizyonizme karşı ne kadar tutarlı mücadele ettiğinin aynası 11 Eylül yürüyüşü olmuştur. Önceki bölümde buna da değinmiştik.

★ MLKO:

MLKO'nun bildirisinde, birinci bölümde yaptığımız alıntılardan da görüldüğü gibi, en azından "TKKO"ya, İşçinin devrimci ismi vererek eleştiri yöneltilmekte, oportünist-revizyonistlerin sosyal-faşistlerle birlikte hareket etmesi doğru bu - lunmamaktadır.

★ İleri:

Oportünizm-revizyonizm konusundaki tavrı, cephe konusu ile ilgili olarak Bolşevik Partizan'ın bu sayısında "İleri'nin açıklaması üzerine" başlıklı yazıda ele alınmıştır. İleri S.8' de sayfalarca TDKP ile hesaplaşmaktadır. Bu yazıda bir yandan TDKP, kardeş örgütlerine dolaylı olarak dil uzattığı noktasında eleştirilirken, bu dil uzatılan noktalarda (" Artık Sovyet emperyalistlerinin uşakları DKP ve TKP ile eylem birliği yapabilirler" diyerek HK aslında, DHB üzerinden "kardeş örgütü KPD'yi eleştiriyor) İleri, tavrı takınmamaktadır. Ve işi, "... bu iddialar karşısında tavrı takınmak, her şeyden önce sözkonusu kardeş partiye düşer" diyerek geçiştirmeye çalışmaktadır. İçinde örgütlendiği kardeş partinin ilkesel konulardaki sakat pozisyonlarını, "biz farklılıklarına rağmen, bu partileri kardeş partiler, Marksist-Leninist partiler olarak değerlendiriyoruz" diyerek saklamak, Marksist-Leninist bir tavrı değildir.

★ Dengé Komal:

Somut olarak 11 Eylül'deki eylem birliğinin eleştirildiği broşürde, "Kürt solu" ve "Türk solu"nun bu eylem birliğinde ilkelere üzerine pazarlık yaptıkları eleştiriliyor. Çeşitli Kürt örgütlerini, temel ilkeleri olan anti-sömürgecilik meselesinin de eleştirirken, doğru bir eleştiri getiriyor. Fakat bu eleştirilerde hiçbir örgütün ismi verilmiyor.

Eylem birliğinde ideoloji pazarlığına karşı tavrı alan broşür, s.33'te:

"Eylem birliklerinde ajitasyon serbestliğini kısıtlama düşünülemez. Ajitasyonun kısıtlanması, ancak kolektif önderliklerin oluşturulduğu birliklerde, cephe platformlarında kısmen düşünülebilir. Eylem birliğinde ise, ayrı durup ortak vurmak kuraldır" diyerek, aslında ilke savunuculuğunun kısır bir savunmadan ileri gidemediğini sergiliyor.

Rus sosyal emperyalizminin uşakları ve açık propagandacıları:

★ TKP:

Bildirilerinde oportünizmi ve revizyonizmin(!) adını bile ağzlarına almıyorlar. TKP'nin eylem birliğinde başarısını dile getiren alıntıları bir önceki bölümde aktarmıştık.

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi, TKP menşeviklerine karşı "açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele" veriyor! Diğer grupların önemli bölümlüyle cephe girişimlerini ve eylem birliğini (11 Eylül) oldukça olumlu bulduklarından, bu gruplara eleştirilerine rastlanmıyor.

"10 Eylül konuşması"nda Yürükoğlu, cephe sorunuyla ilgili, "komünist partisinin öteki güçlerin tutarsızlığını, nefessiz

liğini, uşaklarına sergilemesi, bunun için de renk farklarını ortadan kaldırması değil, tersine kendi rengini her konuda ötekilerden ayırması gereklidir" diyor. İdeolojik mücadelede sözde keskin olan bu örgüt de, ideolojik mücadeleyi, kendi örgüt çıkarılarının durumuna göre ayarlayan bir örgüt. Örneğin bugün eylem birliği yaptığı, cephe birleştiği bir dizi örgüte karşı eskiden olan tutumlarını, (onlar da örneğin Parti zan'a "Maocu faşist" diyorlardı) bir kalemde değiştirebiliyor, aradaki ayrılıkları yok edebiliyorlar.

İşçinin Sesi'nin ideolojik mücadeleyi nasıl yürüttüğü, "FİDEF'in paragraflar arası eylem birliği anlayışı"ni eleştir - dikleri yerde de kendini gösteriyor.

FİDEF, "FİDEF, faşist cunta değerlendirmesinin altına imza attı" diyenlere çok kızmış, ve ortak çağrının bir başka paragrafında Cuntaya gerici dendiğinin ve FİDEF'in anlayışının bu olduğunu; bunu çarpıtmak isteyenlerin, eylem birliğini parçalayan tavırlara girdiğini söylemiş.

İşçinin Sesi de bununla alay ediyor, "FİDEF'in paragraflar arası eylem birliğine bakın" diyerek. Şöyle diyor: "Ciddi yanıt vermeye değmez ama söylemeden geçmeyelim: Faşist cunta aynı zamanda gerici askeri cuntadır. Bir paragrafında onu, bir paragrafında ötekini kullanan bir bildiriye biz bile imza atarız."

Görüldüğü gibi, İşçinin Sesi için ideolojik mücadele, kitlelerin devrimci bilincini karartmak için vardır. Yukarıdaki türden bildiriye imza atarlar, öyle ki kitleler cuntanın gerçek niteliğini anlamasın. Herkes beğendiğini seçip alabilir! Evet, "faşist cunta" gericidir. Ama her "gerici" faşist değildir! Sorun da tam da buradadır!

★ Komkar:

Bildirisinde oportünizm-revizyonizmden tek kelime bahis yok.

PARTİ İNSASI SORUNU oooooooooooooooooooo

THKP-C KÖKENLİ TEŞKİLATLAR -----

★ Dev-Sol:

Dev-Sol'un parti, parti inşası diye bir derdi yok. Bildirilerinde faşist cuntaya karşı mücadelenin "uzun süreli bir silahlı mücadele (Halk Savaşı) temelinde, faşist demagojiye teşhir edici ve kitlelere güven veren devrimci şiddet eylemleriyle" gelişebileceğini, gelişmesi gerektiğini savunuyorlar. "Devrimci hareketi koruyarak geliştirebilmenin bir dizi karmaşık sorunu"na da değinme gereği görmüyorlar.

★ Dev-İşçi:

Bu konuda bkz. Dev-İşçi'nin "Bazı tartışma noktaları"ni eleştiren yazı.

★ THKP-C(Acilciler):

Bildirilerinden ortaya çıkan, bu örgüt için de bugün aşıl sorunun cephe olduğudur. Bildirilerinde komünistlerin birliği - ni ve devrimci güçlerin cephesini ayrı ayrı ele alarak slo - gan atmaları, bu gerçeği değiştirmiyor.

★ Devrimci Kurtuluş (THKP-C):

Bunların da parti inşası diye bir sorunları yok. Görevi şöyle tespit ediyorlar: "

"... ülkemizde politikleşmiş askeri savaş stratejisi doğrultusunda silahlı propagandayı yürütmek tek ve en doğru mücadele olduğuna bilmeyi ve uygulamayı görev bilmeliyiz." "Dönem geri çekilme değil, halk düşmanlarının gerçek yüzünün açığa çıkarılması, halklarımızın ve dünya kamuoyu gözünde düşmanın iyi teşhir edilmesi için savaşı sürdürme dönemidir."

Görüldüğü gibi, bu konuda THKP-C kökenli teşkilatların bir ucunda silahlı propagandayı, devrimci şiddet eylemlerini görev olarak önüne koyan teşkilatlar; diğer ucunda da "cepheleşme"yi ön plana çıkaran örgütler duruyor.

★ Partizan:

Parti inşası konusunda Partizan'ın takındığı tavrı Bolşevik Partizan sayı 1'de anlatmış, onların bu sorunu evrensel bir sorun olarak ele almadıklarını belirtmiştik. Partizan 12 Eylül

Oportünist- Revizyonist Cepheden

lül'de tavır takınmadı. ATIF ise parti inşası sorununu kendisinin tartışamayacağını açıklamakla yetindi.

★ Halkın Kurtuluşu:

TDKP "inşa edilmiş" olduğundan, Halkın Kurtuluşu da bu sorunla artık ilgilenmiyor.

★ MLKO:

"DHD ülkemizde ABD emperyalizmine, sosyal emperyalizme, faşist diktatörlüğe karşı Marksist-Leninist ideoloji doğrultusunda Kürt ve Türk uluslarının ayrı ayrı örgütlenip Halk Savaş yoluyla başarıya ulaşacaktır" diyor. Zaten bunlar "Kızıl Ordu" oldukları için partiye filan ihtiyaçları yok.

★ İleri:

Sayı 8'de Marksist-Leninist hareketin yapması gerekenleri şöyle anlatıyor:

"Darbeyle birlikte sınıf mücadelesinde yeni bir döneme girilmiştir. Marksist-Leninist hareketin bu yeni dönem için öngörüsü, daha ileri hamleler için geri çekilme, güç toplama ve kitleleri mücadeleye hazırlama ve örgütlenme taktiği bugün için de geçerliliğini korumaktadır."

Bu tespitin kuşkusuz diğer siyasetlerle karşılaştırıldığında aklı başında bir tespit olduğu görülür. Fakat iş, tespit etmekle bitmiyor. Sorun, "daha ileri hamleler" yapabilmek için yapılması gerekenin ne olduğunda, nasıl yapılacağına yatmaktadır. Marksist-Leninist parti inşası konusunda ileri şunları söylüyor:

"Şu da bir gerçektir ki, bu mücadelenin en başında olmamız ise, komünist hareketimizin işçi sınıfı hareketiyle güçlü ve sağlam bağlar kurmasına, partileşme sürecinin önümüze koyduğu zor, kapsamlı ama o ölçüde de şerefli görevlerin layıkıyla yerine getirilmesine, kısacası işçi sınıfının parti olarak örgütlenmesine bağlıdır."

Yazıda proletarya partisinin yeniden kurulmasının nasıl olacağı sorununa değinilmiyor.

★ Dengé Komal:

Dengé Komal'ın broşürünün 12. sayfasında, "Görevin proletarya partisinin inşası" olduğunun doğru olduğunu söylüyorlar. Fakat "Nedense, proletarya partisinin inşası için değil de, dar grup çıkarlarına dayalı çalışmalar yapılır" diye devam ediyor. Broşürde parti inşası ile ilgili başka bir yere rastlamıyoruz.

★ TKP:

62 yıldır "mücadele eden" TKP zaten var! İnşa edilmiş!

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi bu dönemde önüne iki görev koyuyor:
"1- Yığınlarla bağlantı yeteneğini arttırma
2- Teorik anlayışı geliştirme"

★ Komkar:

Komkar için de böyle bir sorun yok.

12 EYLÜL'ÜN NEDENLERİ, SONUÇLARI

★ Dev-Sol:

12 Eylül'ün geliş nedenlerini açık bir şekilde ortaya koymadığı bildirisinde Dev-Sol ağırlıklı, 12 Eylül'ün neler getirdiğini anlatıyor; şöyle diyor:

"12 Eylül askeri faşist cuntası, geçmişte emekçi kitleler üzerinde yürütülen terörün sivil kanadını oluşturan, faşist hareketi bugün yeni temeller üzerinde yeniden biçimlendirip, örgütlemekte ve meydanı bunların rahatça geliştirebileceği şekilde temizleme gayretini sürdürmektedir."

Böylelikle aslında Cuntanın, merkezi devlet yapısını sağlamlaştırıp, faşist terör tekelini kurmak istediği ve bunu önemli ölçüde başardığı görülüyor. Bu arada, "Atatürkçülük maskesi altında gövenizm azgın bir şekilde güçlendirilmeye çalışıldı" denilerek, Cuntanın aslında sapına kadar Atatürkçü olduğu, Atatürkçülük maskesi filan takmadığı gizlenerek, Kemalizmin faşizmden başka birşey olmadığı redde dilmektedir.

★ Dev-işçi:

Devrimci İşçi'ye göre 12 Eylül'ün geliş şartlarını aşağıdaki alıntidan okuyoruz:

"Devrimci Hareketin 12 Eylül öncesinde artan faşist saldırılara karşı, kitleleri aktif bir savunma çizgisinde devrimci mücadeleye seferber etme konusunda başarılı olması, MHP'li iç savaş stratejisini tekelci burjuvazi ve emperyalizm açısından tıkanma noktasına getirmiş ve bu tıkanıklık sivil faşist güçlerin siyasal arenadan çekilmesiyle (12 Eylül'le) aşılmıştır."

Burada Dev-işçi'nin sözünü ettiği devrimci hareket, kendi hareketidir. Birincisi, Dev-işçi'nin kendi durumunu, "kitleyi aktif bir savunma çizgisinde devrimci mücadeleye seferber etme"deki başarıları bu kadar abartması, onun sübjektivizmin den kaynaklanmaktadır. Bu tespit aynı zamanda, 12 Eylül öncesi bağımsız tarihi eyleme itilen kitlelerin kendiliğinden hareketinin ulaştığı boyutları da gözlerden gizlemekte, 12 Eylül öncesi devrimci durumu tartışmayarak 12 Eylül'ün geliş nedenini oldukça eksik bırakmaktadır.

Diğer yandan, "MHP'li iç savaş stratejisinin ... tıkanma noktasına" geldiği söylenmekte, 12 Eylül öncesi durum, MHP'nin faşist eylemleriyle sınırlanmaktadır. Bunun hemen ardından, "Devrimci hareket(Dev-işçi) her ne kadar 'faşizme karşı mücadelede salt MHP'ye karşı mücadele olarak görülmez, devrim mücadelesidir' dediyse de, Sosyalizmi hedefleyen alternatif bir iktidar programı sunmada, böylesi bir programı maddi bir güce dönüştürmek için politikalar ve örgütlenmeler üretme ve hayata geçirmede geç ve yetersiz kalma gibi bir dizi nedenden dolayı pratikte, ağırlıklı sivil faşist güçlerin belirlediği bir mücadele platformunda ve böylesi bir platformun gereklerine göre biçimlenmişti" denerek sözde bir özeleştirme yapıyor. "Sözde" diyoruz, çünkü yukarıda yaptığımız alıntidan da görüldüğü gibi, bugün bile Dev-işçi "MHP'li iç savaş stratejisinin tıkanma noktasında" 12 Eylül'ün geldiğini söyleyerek, aynı anlayışını sürdürmektedir.

★ THKP-C(Acilciler)'in ve Devrimci Kurtuluş(THKP-C)'nin de bildirilerinde, 12 Eylül'ün esas nedeninin egemen sınıfların egemenliklerini eskisi gibi sürdürmenin artık mümkün olmadığı, halk kitlelerinin sefaletinin olağanüstü boyutlara ulaştığı, bunun sonucu olarak da kitlelerin bağımsız tarihi eyleme itilerek, kendiliğinden hareketlerinde önemli artış olduğu, yani Türkiye'de 12 Eylül öncesi var olan devrimci durumun bastırılması olduğu ortaya konulmaktadır. Bildirilerde ortak özellik hakim sınıfların ekonomik buhranından ve kitlelerin devrimci muhalefetinden bahsetmesine karşılık, bunların boyutlarını tartışmamasıdır.

★ FKBC:

FKBC'nin bildirisinde de genel olarak Türkiye'de kapitalizmin bunalımından söz ediliyor. 12 Eylül öncesi mevcut devlet aygıtının işlemez hale geldiğini tespit etmesine rağmen, bunun nasıl olduğu konusunda bir açıklık getirmiyor.

Diğer yandan bildiri, 12 Eylül'ün sonuçlarını tartıştığı bölümde, 12 Eylül'ün "düzenin ve egemen sınıfların sorunlarına çözüm getiremediği" söyleniyor. Ortadoğu'da jandarmalık görevi ile ilgili ise, "çeşitli iç ve dış nedenler dolayısıyla Cunta bu doğrultuda yapması gerekenleri yapamamaktadır" denmektedir.

FKBC'nin bu tespitleri gerçekten oldukça iyimser tespitler. 12 Eylül'den bu yana gelişmeler gözününe alındığında, Cuntanın hakim sınıflar açısından "başarılar" elde ettiği görünen bir gerçektir. Bu başarılar geçici olmasına rağmen, sömürü var olduğu sürece direnişleri ebediyen bastırmanın olanaklı olması rağmen, bugün ne yazık ki durum budur. Bunu olduğu gibi göstermemek, en azından hakim sınıflara karşı mücadelede doğru ve emin adımlar atmanın, doğru taktikler uygulanmasını yollarını karartmaktadır.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

★ Partizan:

Bu konuda yeni bir şey yok. Bolşevik Partizan sayı 2'de verilen bilgi geçerliliğini korumaktadır.

★ Halkın Kurtuluşu:

Tavır takınmıyor.

★ İleri:

DHB için BP sayı 2'de söylenenlerden başka yeni bir şey yok.

★ MLKO:

MLKO bildirisinde faşist cuntanın devrimcilere, anti-faşistlere yaptığı saldırılardan söz ediyor. 12 Eylül'ün geliş ne denleri üzerinde hiç durmuyor.

★ Dengé Komal:

"Ayrı dur, ortak vur" adlı broşürün 2. sayfasında 12 Eylül'ün geliş şartlarından söz edilirken, "Türk devletinin birlik ve bütünlüğünün tehlikeye girmesi", "dünya burjuvazisinin evrensel düzeyde yaşadığı derin krizin, Türkiye pratiğinde biçimlenmiş olması" şeklinde getiriliyor sorun. Burada da devrimci durumdaki söz edilmiyor. Broşürde 12 Eylül'ün sonuçları açısından, "askerlerin yapmaları gereken herşeyi yaptıkları" söyleniyor.

★ FİDEF:

FİDEF sorunu şöyle koyuyor: "İşbirlikçi tekelci burjuvazi, ABD yönetiminin de desteğini alarak Cuntayı işbaşına getirmiştir. Bununla amacı, ekonomik ve politik bunalımlarını işçi ve emekçi halkı daha çok sömürerek, bunalımın yükünü onların sırtına yükleyerek, barış ve demokrasi hareketini yok etmeye çalışarak aşmak istemesidir"

FİDEF'in devrim diye bir derdi olmadığından, "devrimci durum" diye bir derdi de yok. En fazla söyleyebildiği "barış ve demokrasi hareketi"dir.

★ TKP:

TKP MK, "Cunta iki yılda ülkemizi nereye getirdi" başlıklı bildirisinde, "Cuntacı generaller halka verdikleri hiçbir sözü tutmadılar" diye yakınıyorlar.

Bildiri cuntadan, "terörü önleyeceğiz" deyip, bunu yapmadığı için, "demokrasi getireceğiz" deyip, "demokrasi"yi getirmedeği için; "Atatürk'ün izindeyiz" deyip, "Atatürk'ün olumlu mirası"na ihanet ettiği için şikayet ediyor:

★ İşçinin Sesi:

Bu konuda BP sayı 2'de yazılanlar dışında yeni bir şey yok.

★ Komkar:

Komkar'ın bildirisinde; "tekelci burjuvazi ve emperyalist çevreler bu yönetimi, kendi bunalımlarının yükünü işçi ve emekçilere ödetmek, gelişen işçi hareketini ve Türkiye Kürdistan halkımızın ulusal kurtuluş için mücadelesini sindirip yoketmek için işbaşına getirdiler" denerek, burada da aslında 12 Eylül öncesi durumun boyutları tartışılmamaktadır.

Cuntanın ne getirdiği bölümünü tartıştıkları yerde, "Cuntanın ilk işi, çok sınırlı da olsa mevcut demokratik hak ve özgürlükleri ve yasal kuruluşları ortadan kaldırmak oldu" diyor. Cuntanın ortadan kaldırdığı parlamentonun ya da siyasi partilerin bu şekilde savunuculuğunu yapan Komkar'ın TKP'nin çizgisinden farklı olmadığı görülür.

MİLLİ MESELE KONUSUNDA TAVIR
oooooooooooooooooooooooooooo

★ Dev-Sol:

Bildirisinde bu soruna "Kürt halkı üzerinde ulusal baskının

şiddetlendiği", "faşist cuntanın Kürdistan halkının ulusal varlığını tanımadığı"ni söyleyerek değiniyor. Yalnızca 'halk' üzerinde ulusal baskıdan söz ederek, Kürt olan burjuvalar, ve toprak ağaları üzerindeki ulusal baskıyı gözlerden gizliyor. "Kürdistan halkı" sorusunda da Kürdistan'ı yalnızca Türkiye Kürdistanı ile sınırlama hatasına düşüyor. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ne bildirisinde, ne de 12 Eylül'de dağıttığı diğer yayınlarda açıkça savunmuyor.

★ Dev-İşçi:

12 Eylül ile ilgili yayınlarında bu konuya özel olarak değinmiyor. Tavrı, "ortak çağrı"daki, herkesin istediği yere çekebileceği muğlak oportünist tavidir. Cuntanın "Kemalist" olmadığını ispatlamaya çalıştığı noktada açık Türk şovenisti konumdadır.

İlginç olan, Dev-Yol ve diğer küçük-burjuva örgütlerinin, ortak çağrıda yer alan "Türk ve Kürt örgütleri" ifadesine imza atarak, kendilerinin "Türk örgütü" olduklarını resmen kabul ve tasdik etmiş olmalarıdır.

★ THKP-C(Acilciler):

Bildirisinde Cunta tarafından, "Kürt ulusunun en doğal hakkı, ulusal varlığı ve gelişimi, tarihin yazmadığı barbarlıkla bastırılmaya çalışılmıştır" tespitini yapıyor. Bildiride ve 12 Eylül'de dağıttığı diğer yayınlarda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını açıkça savunmuyor.

★ Devrimci Kurtuluş(THKP-C):

Bildirisinde "Türk ve Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerden oluşan halklarımız daha fazla sömürü, daha fazla baskı altına alınmış, daha da yokluk çekmeye itilmiştir" deniyor. Böylece bir yandan ulus ve halk birbirine karıştırılıyor; diğer yandan sorun "daha fazla sömürü, daha fazla yokluk" şeklinde göz terilerek, özel bir baskı olan milli baskı gözlerden gizleniyor.

Bunlar da ne bildiri, ne de diğer yayınlarında özel olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmadılar.

★ Partizan:

ATİF adına çıkan bildiride, "ezilen Kürt ulusu üzerinde dizginsiz milli zulüm"den söz ettiler; ve "tüm uluslar için tam hak eşitliği"ni savundular. Özel olarak bildiri ve yayınlarında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmadılar. Bunlar da ortak çağrıdaki "Türk ve Kürt örgütleri" tespitine imzayı bastılar. Partizan hangisi acaba???

★ Halkın Kurtuluşu:

Halkın Kurtuluşu çağrısına neden "destekleyen olarak imza" attığını açıkladığı yerde en önemli gerekçelerden birisi olarak milli mesele konusunda çağrıda takınılan tavrı getiriyor ve şöyle diyor:

"Çağrıda yer alan maddelerden birisi şudur: 'Askeri faşist diktatörlüğün yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması uğruna Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda işçi sınıfımızın ve halklarımızın değişik biçimlerde giriştiği devrimci demokratik mücadeleyi desteklemek.'

"Bilindiği gibi Türkiye'de birçok küçük-burjuva ve burjuva Kürt hareketi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını mücadelesini emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadelesinin dışında ve Kürt gericiliği hedeflenmeden sürdürülecek bir mücadele olarak ele almaktadır. Ve onlar için tek mücadele edilmemesi gerekli olan güç, 'sömürgeci Türk egemen sınıflarıdır'. Milli meseleye ilişkin görüşlerimizi bu yazının sınırları içinde uzun boylu açmaya olanak yoktur. Ama bu tip görüşler Kürt komprador burjuvazisi ve toprak ağalarını aklamak ve onlarla ittifak için açık kapı bırakma politikasının bir sonucudur. Bugün bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de ulusal sorunun özünü toprak devrimi teşkil eder. Ve her ulusal kurtuluş mücadelesi proleter devrimin bir parçasıdır. Çağımızda ezilen ulusların kurtuluşu ezilen ulus gericiliği hedef alınmadan zafere ulaşamaz. Bugün ülkemizde faşist diktatörlüğün sınıfsal temelini sadece Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları değil, bunlarla beraber Kürt komprador burjuvazisi ve toprak ağaları da oluşturmaktadır Çağrıda formlasyon ve benzerleri 'kurnaz' bir şekilde bu gerçeği örtbas etmeyi hedeflemektedir ve feodalizm aklanmaya çalışılmaktadır. Bu nedenle bugün Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkın emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı ortak bir

Oportünist- Revizyonist Cepheden

mücadelesi zafere götürecektir tek yoldur. "Türkiye halkları" şeklindeki formülasyon, çok uzun bir süreden beri, Kürt milliyetçileri tarafından bilinçli olarak kullanılmaktadır. Bu terimin yanlışlığı bir yana, kullanıldığı her yerde Kürt top rak ağaları ve komprador burjuvazisi ve emperyalizm mücadeleden dıştalanmaktadır. Bu çağrıdaki bu formülasyon da bu amaçla hizmet etmek için bilinçli bir şekilde konulmuştu. Böyle sine gerici bir formülasyonun da yer aldığı platformun bütününe katılmamız da elbette söz konusu olamazdı." (ES, özel sayı)

Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrında doğrularla yanlışlar "ustaca" karman çorman edilmiştir. Ama bütün bu karman-çormanlık içinden Halkın Kurtuluşu'nun hakim millet şövenisti tavrı sı rıtmaktadır.

Önce çağrıda Halkın Kurtuluşu'nun, çağrıya doğrudan imza atmak için bulunduğu gerekçeden birincisi, açıkça ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadeledir. Ki hakim ulus milliyetçiliğinin açıkça "devrimci hareket" içinde Kemalizm savunuculuğu altında geniş bir şekilde hakimiyetini sürdürdüğü bir ortamda, böyle bir tavır, hakim ulus milliyetçiliğini gözlerden gizlemekten başka bir işe yaramaz.

İkinci olarak, gerçekten de çağrıda yer alan bu madde Marksist-Leninist açıdan eleştirilmek zorundadır. Ama onda eleştirilmesi gereken şey, Halkın Kurtuluşu'nun eleştirdiği noktalardan çok, bu maddenin kaypaklığı, muğlaklığıdır. Ne demektir "Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda ... değişik biçimlerde devrimci-demokratik mücadele"?

Bu hem öyle, hem böyle bir yoruma açık; muğlak, kaypak bir formülasyondur. Bu formülasyon, hakim millet şövenisti örgütler tarafından başka, Kürt milliyetçisi örgütler tarafından başka yoruma açık bir formülasyondur. Aynı zamanda 'mücadele biçimleri' açısından "barışçı" mücadele ile devrimin mümkün olduğu yorumuna açık bir formülasyondur, vs. Ama Halkın Kurtuluşu bunları eleştirmiyor. Onun eleştirisi 'Kürt milliyetçiliği'ne ve ona (kim tarafından acaba???) verilen tavize yöneliyor.

Şimdi gelelim Halkın Kurtuluşu'nun getirdiği eleştirilere: Halkın Kurtuluşu eleştirisine önce Marksizm-Leninizmin ünlü "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" formülasyonu'nu bozmakla başlıyor. Ve "Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi"nden söz ediyor. Gerçekten "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" son çözümlemede o ulusun halkının işi olacaktır. Halk yığınları mücadeleye katılmadan, 'ulusun kendi kaderini tayin hakkı'nı alması mümkün değildir. Ama bu hiçbir zaman, 'ulusun kendi kaderini tayin hakkı'nın eşittir 'halkın kendi kaderini tayin hakkı' olduğu anlamına gelmez. İbrahim Kaypak kaya yoldaş bu konuda daha 1972'de Şafak revizyonistleri ile girdiği polemikte şunları söylemiştir:

"HALKIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI,
ULUSUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI:

Şafak revizyonistleri Marksizm-Leninizmin milli meseleyle ilgili en temel prensiplerini tahrif etmiş ve içinden çıkılmaz hale getirmişlerdir. En temel ilkelerden biri olan "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesini, "halkın kendi kaderini tayin hakkı" şeklinde tahrif etmişlerdir. "Halkın kendi kaderini tayin hakkı" ile "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", tamamen farklı şeylerdir. Birincisi, halkın iktidarda bulunan gerici sınıfları devirmesi, iktidarı ele geçirmesi, devletin hakimi olması, yani kısacası devrim yapması hakkı anlamına geldiği halde, ikincisi, milletin ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına gelir. Şafak revizyonistleri Kürt halkının devrim yapma hakkını tanıdıklarını ilan ediyorlar(!) Ve milli meseleyi de böylece halletmiş oluyorlar(!) Bravo doğru.

"İbret verici olan şudur ki, "halkın kendi kaderini tayin hakkı" formülasyonu bir zamanlar Buharin tarafından Lenin yoldaşa karşı savunulmuş ve Lenin yoldaş tarafından da eleştirilmiştir. Lenin yoldaşın Buharin'e cevabını aktaralım:

'Milli mesele hakkında da aynı şeyi söylemek zorundayım. Bu-

rada da yoldaş Buharin, olmasını istediği şeyi olanla karıştırmıştır. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını tanımalıyız diyor. Bir millet, proleterya ile birlikte burjuvazi demektir. Biz proleterler hor gördüğümüz burjuvaziye kendi kaderini tayin hakkını niçin tanıyalım? Bu iki şey birbiriyle mutlak surette bağdaşmaz! Müsaadenizle, bugün fiilen yer olanla bağdaşır. Bunu yok ederseniz, sonuç sırf hayal olur.' (abç)

... 'Ben yalnız emekçi sınıfların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak istiyorum' diyor yoldaş Buharin. Bu demektir ki, sen Rusya'dan başka hiç bir ülkede başarılmamış olan bir şeyi tanımak istiyorsun. Gülünç şey.' (RKP-B 8. Kongresine Sunulan Parti Programı Üzerine Rapordan, DUKH, s.277-278)

"Bugün Türkiye'de 'Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı' nı, kendi ifadesiyle "ısrarla" savunan Şafak revizyonistleri, sadece "gülünç" olmuyorlar, aynı zamanda korkunç bir hakim ulus milliyetçiliğinin de en usta teorisyenleri oluyorlar. Bu gün Türkiye'de devlet kurma hakkı, hakim Türk ulusunun bir imtiyazıdır. Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkı zorla elinden alınmıştır. Komünistler hiçbir ulusal imtiyazı savunmazlar. Milletler arasında mutlak eşitliği savunurlar; kapitalizm şartlarında milletler arasında mutlak eşitliğin olamayacağını elbette bilirler; ama buna rağmen yine de teoride de kalsa, eşitli milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamak için, her türlü milli imtiyaza ve eşitsizliğe karşı çıkarlar; olabildiği kadar en tutarlı, en geniş, en ileri demokratizmde yana çıkarlar. Şafak revizyonistlere ne yapıyorlar? Kürt halkına devrim yapma hakkını bahşederek(!) Kürt milletin devler kurma hakkını ortadan kaldırıyorlar. Hakim Türk ulusunun devlet kurma imtiyazını alçakça ve sinsice savunma yolunu tutuyorlar. "Gülünç olanın yanında "korkunç" olan şey budur!" (İbrahim Kaypakaya, Seçme Yazılar, s.238-9, Ocak Yayınları, İstanbul 1979)

Onun bu söyledikleri bugün aynen Halkın Kurtuluşu için de geçerlidir.

Halkın Kurtuluşu aynı Şafak revizyonistleri gibi, "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" ile "halkın kendi kaderini tayin hakkı" nı, böylece ulus ile halkı eşitleyerek; ya Kürt toprak ağalarının en azından bir bölümünü, Kürt milliyetinden burjuvaların en azından bir bölümünü Kürt halkı içinde ele almakta; böylece Kürt emekçi sınıfları ile, Kürt sömürücüleri arasındaki sınıf uzlaşmazlığını gözlerden gizlemekte; Kürt milliyetçisi bir pozisyonda durmakta; ya da Kürt toprak ağaları na, burjuvalarına da yapılan milli baskıyı gözlerden gizlemekte, Türk şövenisti bir pozisyonda durmaktadır. Ki bu onun gerçek pozisyonudur. Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki tavrı bütünlük içinde ele alındığında, bu açıkça görülür.

Halkın Kurtuluşu "çağımızda ezilen ulusların kurtuluşu, ezilen ulus gericiliği hedef alınmadan zafere ulaşamaz" diyor. "Gerçek zafere" dense doğru olur. Çünkü Lenin'in dikkat çektiği gibi, gerici sınıflar önderliğinde sözde bağımsız devletler kurulması mümkündür. İbrahim Kaypakaya yoldaş bu sorunda da şunları söylemektedir:

"Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmayı açıklar ve suçlar." (agk, s.258)

Halkın Kurtuluşu Kürt milliyetçisi örgütleri, onlar için tek mücadele edilmesi gerekli güç "sömürgeci Türk egemen sınıflar" ırdır" noktasından eleştirmektedir. Gerçekten de bir çok Kürt milliyetçisi örgüt bu pozisyonda durmakta; bir bütün olarak emperyalizmi, onun ayakta tuttuğu, ve temel dayanaklarından biri olan feodalizmi hedeflememektedirler. Bu eleştirilmelidir. Marksist-Leninistler de bunu eleştiriyorlar. Ama Halkın Kurtuluşu'nun bu eleştirideki bakış açısı, Marksist-Leninist bakış açısı değildir. O (doğru olarak) feodalizmin de hedeflenmesi gerektiği; Kürt olan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının da devrimin hedefi olması gerektiğini savunurken; sorunun diğer yanını, bir bütün olarak Kürt ulusu üzerinde milli baskı ve zulüm uyguladığını gözlerden gizlemektedir. Yani hakim ulus şövenizmine karşı mücadele yoklamakta; ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele merkeze konmaktadır.

Halkın Kurtuluşu "Türkiye halkları" formülasyonunun da "gerici" olduğunu iddia ediyor. Biz bu formülasyonun gerici olduğunu tespitine kesinlikle katılmıyoruz. Bu formülasyon doğru bir formülasyondur. Kendi başına ele alındığında hiçbir yan-

Opörtünist- Revizyonist Cepheden

İlişliği yoktur. Sorun bunun kim tarafından, nasıl, ne için kullanıldığı sorunudur. Kürt milliyetçilerinin bu sloganı çeşitli milliyetlerden emekçilerin, işçi sınıfının ayrı örgütlenmesini haklı çıkarmak; Kürt toprak ağalarını ve burjuvalarını halktan göstermek, vb. amaçlarla kullandıkları açıktır. Diğer yandan Dev-Sol, Dev-Yol, vb. bazı küçük-burjuva; Türk milliyetçisi Kemalist örgütlerin aynı kavramı kendi milliyetçiliklerinin üzerine örtmek için kullandıkları da olgudur. Ama bütün bunlar bu kavramın kendisinin "gerici" olduğundan değildir. Bu kavrama bu şekilde saldırmak, aynı kavramı 'Rusya halkları' şeklinde kullanan Lenin'e, Stalin'e saldırmak demektir.

Biz "Türkiye Halkları" kavramı yerine propagandamızda, "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanıyoruz. Ama bunun sebebi "Türkiye Halkları" kavramının 'gerici olması', vs. değil; "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramının söylemek istediğimizi daha iyi ifade eden bir formülasyon olmasıdır.

★ MLKO:

"Kürt ve Türk uluslarının ayrı ayrı örgütlenip Halk Savaşı" vermeleri gerektiğini söylüyor. 12 Eylül'de milli mesele konusunda takındığı bütün tavrı bu.

★ FKBDC:

Bunların bildirisinde de, "Yaşasın tüm devrimci, demokrat, yurtsever güçlerin, Türk ve Kürt halklarının Mücadele Birliği" şeklindeki genel bir slogan dışında bir şey rastlanmıyor. Buraya "Mücadele Birliği" sözleri, FKBDC içinde yer alan Kürt ulusundan ve Türk ulusundan devrimcilerin bir bölümü birleşik, bir bölümü ayrı örgütlenmeyi savunan çeşitli teğkilatların görüşlerinin bir uzlaşması olarak konulmuş; ve oportünizm bir kez daha sergilenmiş.

★ Dengé Komal:

Dengé Komal broşüründe ilke olarak "anti-sömürgecilik" ve "Kürdistan için alternatif iktidar olgusu" savunuluyor. Kendileri zaten bu ilkeler üzerine pazarlık yapılamayacağından eylem birliğini (11 Eylül) reddettiklerini açıklıyorlar ve bu konuda taviz veren Kürt siyasetlerini, anti-sömürgeciliği anti-sövenizme indirgedikleri için isim vermeden eleştiriyorlar.

Dengé Komal'ın genel siyaseti bütün "Türk solu"nu aynı kaba koymaktadır. "Dersim dağları alev alev yanarken, Munzur' dan su yerine insan kanı akarken, kendisine komünist diyenlerin, bunu, bu kanlı ve vahşi eylemi, 'enerjik reformlar' diye alkışladıkları unutulmamıştır" diyerek, gerçekten bu konudaki "yüzkarası mirasa" dikkat çekmekte; ancak bunu Kürt milliyetçisi olmayan tüm örgütlere verdiği "Türk solu" adı altında tüm örgütlere malederek, alabildiğine Kürt milliyetçiliğini körüklemektedir. Bunu yapan örgütün, broşürünün en başında "ulusal yanla enternasyonal yan arasında" diyalektik bir bütünlük olduğunu söylemesi; bu bütünlüğün ulusal yan İhine bozulmasını; "enternasyonal yanın devre dışına düşmesi" şeklindeki eleştirilmesi ile karşılaştırılınca, bu tavrı büsbütün kötü olmaktadır.

İlginç olan yan, örgütlenme sorununda Dengé Komal'ın şunları belirtmesidir:

"Milliyetlere göre örgütlenme, Türk ve Kürt sorununu Avrupa örgütlenmesinin merkezinde durmaktadır. Kendisini çeşitli biçimlerde ortaya koyan bu çarpıklık, birçok durumda belirleyici olmaktadır."

Buradan bizim çıkartabildiğimiz, Dengé Komal'ın aslında —en azından Avrupa'da— milliyetlere göre örgütlenmeden yana olmadığını. Dengé Komal'ın milliyetçi kafasıyla, milliyetlere bölünmeden bir örgütlenmeyi nasıl yapacağı gerçekten de sorundur.

★ TKP:

FİDEF için "Kürt ulusu üzerinde baskı" vardır, o kadar! İşte bu konudaki yüzkarası mirasın gerçek sahibi bunlardır.

★ İşçinin Sesi:

Milli mesele ile ilgili olarak "Kürt halkına ayrılma hakkı" sloganı atıp, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini sulandırıyor.

★ Komkar:

Komkar'a göre Kürdistan işgal altındadır. Türk devletinin sömürgeci durumundadır. Cunta "Türkiye Kürdistanı'nda ulusal uyanışı durdurmak, ulusal kurtuluş mücadelesini kırmak için en barbar yöntemlere" başvuruyor. Bunların da Marksizm-Leninizm ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması ilkesiyle pek alakaları yok.

Bir bütün olarak ele alındığında, 11 Eylül eylemi, milli mesele konusunda bir yanda Türk şövenizminin açık ve gizli savunucuları ile Kürt milliyetçisi örgütler arasında karşılıklı tavizler temelinde gerçekleştirilen bir eylem birliği olmuştur.

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE SORUNU OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

11 Eylül'e katılan tüm örgütler, sosyal faşistlerle de eylem birliği yaparak, Cuntaya karşı mücadeleyi aslında devrim için mücadeleden ayrı olarak ele aldıklarını göstermiş oldular. Biz yine kısaca bu örgütlerin elimize geçen yayınlarında bu konuda neler söyledikleri üzerinde duracağız.

★ Dev-Sol:

Dev-Sol, daha önce de belirttiğimiz gibi, faşist cuntaya karşı mücadelenin, "kitlelere güven veren devrimci şiddet eylemleriyle" gelişebileceğini söylüyordu. Bu sözler, Cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesine bağlı olarak ele alınması gerektiğini, Cunta sonrası gelecek düzenin de Cunta döneminden hiç farkı olmayacağı olgusunu açıklamayan, faşist cuntaya karşı mücadele denerek, faşist Cunta gittiğinde neye karşı mücadele edileceğinin üstünü örten sözlerdir. Mücadele biçimi konusunda ise savunulanlar, açıkça kitleyi sürükleyen görüşlerdir.

★ Dev-İşçi:

Devrimci İşçi'de "Bazı tartışma noktaları" yazısında "Cuntaya (ve onun gelecekte alabileceği sivil ya da sivil-askerleşmesi biçimlere) karşı mücadele"; "devrimci program etrafında; devrimci bir iktidar alternatifi" gibi laflar edilerek; sözde Cuntaya karşı devrimci iktidar alternatifi ortaya konuyor. Fakat Dev-İşçi'nin bugüne kadarki pratiği bunun tam tersini ispatlıyor ve Dev-İşçi'nin mücadelesini Cuntaya karşı mücadele ile sınırladığını ve mücadelenin ve propagandanın merkezine devrim sorununu koymadığını gösteriyor.

★ THKP-C(Acilciler):

Bunlar da "faşist askeri diktatörlüğü devrimle devirme mücadelesinin yoğunlaştırılmasından" bahsediyorlar. Fakat bildirilerinde Cuntadan sonra gelecek düzenin özde farklı bir düzen olmayacağı konusunda hiç laf etmiyorlar.

★ Devrimci Kurtuluş(THKP-C):

"12 Eylül ve oligarşiye karşı mücadele"den dem vuruyorlar. Yi ne diğerleriyle ortak yan, Cuntaya karşı mücadelenin, devrim için mücadeleye bağlı olarak ele alınması gerektiğinin ortaya konmaması.

★ FKBDC:

Meseleyi, "tek ve gerçek yol, faşizme karşı, Cuntaya karşı, devrimi güçlü bir seçenek olarak dikedilebilir" şeklinde koyuyorlar. Bu formülasyondan faşizmi yalnızca Cunta olarak anlamadıkları da ortaya çıkıyor.

★ Partizan:

Devrim konusunda lafa bakılırsa "hiç taviz vermeyen", oldukça "keskin" bir siyaset. Onun için, sosyal faşistlerle eylem birliğinde Cuntaya karşı birleşebilecek asgari müşterekler bulabildi! Böylelikle de ne kadar tutarsız olduğunu gösterdi.

★ Halkın Kurtuluşu:

Halkın Kurtuluşu, "Revizyonizme karşı mücadele faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz" başlıklı yazısında, açık bir şekilde,

Oportünist- Revizyonist Cepheden

formülasyon olarak da, "Cuntaya karşı mücadele, devrime bağlı ele alınacak" diyor. Ne var ki, bu sözlerin aslında aldatmacadan öteye gitmediği kendini, 11 Eylül pratiğinde bir kez daha gösterdi. Halkın Kurtuluşu'nun, "revizyonistleri dışlamak için" revizyonistlerle olan eylem birliğini desteklemesi gerçekten anlaşılmalıdır.

★ MLKO:

MLKO'nun bildirisinde, "Demokratik Halk Devrimi" sözlerine rastlıyoruz. Fakat Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası olarak Cuntaya karşı mücadele edilmesi gerektiğini onlar da bu bildirilerinde yazmıyorlar.

★ Dengé Komal:

Bu konuyla ilgili şunları yazmış:

"Faşizme hayır, demokrasiye evet" diye bar bar bağırın Kürt solu, ideolojik hegemonyası altında ezildiği Türk solunun genel eğilimlerine uygun olarak 'demokratik halk iktidarı' diye bir iktidar biçiminden de söz etmektedirler. Bu kavram, sosyolojik bir kavramdır. Bir ajitasyon kavramıdır. Siyasi olarak ikiyüzlülük, teorik olarak oportünizmdir. Halk iktidarı demek, genelde, burjuvazinin dışındaki tüm sınıf ve katmanların iktidarı demektir. Tarihte böyle bir iktidar ne olmuştur ve ne de olabilir. Marksist devlet teorisine göre, iktidarı nifa aittir. Devlet egemen sınıfın baskı ve şiddet aygıtıdır. Halk devleti, sosyolojik bir ifade olarak kullanılabilir. Halk devletinin siyasal bir biçim olarak kullanılması, sınıfların homojenleşmeye doğru evrimleştiği, proletarya diktatörlüğü altında, ulusun proleterleşmeye doğru evrimleştiği, bir ilişki biçimi olarak toplumun eşit haklar ve görevlerle yeni den örgütlendirildiği bir toplumsal sistematik için geçerli olabilir.

Her neyse. Varsayalım ki, bu ifade doğrudur. Varsayalım ki, Türkiye pratiğinde solun tüm öğeleri "demokratik halk iktidarı" olgusunda anlaşılabilir. Peki, böyle bir durumda "bağımsız Kürdistan" diyen bayların tavrı ne olacaktır? Çünkü, demokratik halk iktidarı deme, Türkiye'nin siyasi sınırları içinde bir devlet iktidarı demektir. Bu devlet içinde iktidarsız, fakat bağımsız bir Kürdistan nerede, nasıl duruyor?" (agb, s.30-31)

Yani Dengé Komal için Türkiye'de demokratik halk devrimi en fazla Kürdistan'la ilgili olduğu sürece tartışılabilir bir kavram.

★ TKP:

Devrim sorunu olmayanlar, Cuntaya karşı mücadeleyi devrim sorununa bağımlı olarak tabii ki ele alamazlar.

★ İşçinin Sesi:

Bunlara göre, "Tanklarla gelen devrimle gidecek". Peki, "tanklarla gelmeyenler" ne olacak? Hedef karartmak, keskin görümlü sloganların arkasına gizlenmek İşçinin Sesi'nin temel özelliği.

★ Komkar:

Bildiri her halükârda kendini Cuntaya karşı mücadeleyle sınırlayan bir bildiri.

YÜRÜYÜŞ DEĞERLENDİRMESİYLE İLGİLİ

Bu konuda Dev-İşçi, Partizan(ATIF), İşçinin Sesi'nin değerlendirmeleri elimizde var.

★ Dev-İşçi:

Devrimci işçi, olumlu olarak değerlendirdiği bu eylem birli-

ğinin gerçekleştirilebilmesi için iki aylık yoğun bir çalışma yapıldığını söyledikten sonra, şöyle diyor:

"Yurtdışı Devrimci Demokratik hareketi açısından Frankfurt 82 platformu şüphesiz önemli bir dönüm noktasıdır. Sadece yurtdışı için değil, Türkiye için de önemli bir gelişmedir."

Biz bu değerlendirmede sadece bir yere, o da bu platformun, bu bir araya gelişin önemli bir dönüm noktası olduğuna katılıyoruz. Fakat bu dönüm noktası, "devrimci, demokratik hareket" için geriye doğru bir dönüm noktasıdır.

Bu dönüm noktasında devrim isteyen kitlelerin "birlik" istekleri, en uç noktasına kadar sömürülmüş, devrim ile karşı-devrim arasındaki kalın çizginin gözlerden gizlenmesine hizmet edilmiş oldu.

Dev-Yol,

"Daha bir sene öncesine kadar bu grupları aynı masa etrafına oturtmak bile mümkün olmuyordu. Bu noktada bu gruplar bir arada yürürken, geçmişe ilişkin günahlarını da hatırlayıp, hal ka hesap vermekle yükümlüdürler" diyor.

Halka hesap vermekle ilgili olarak Dev-Yol'a söyleyeceğimiz şudur: Dev-Yol da halka hesap vermesi gereken teşkilatlardan birisidir. Ama yukarıdaki alıntılarda çizdiği çerçevede değil! Tam tersine, "devrimci güçlerle karşı-devrimci güçleri bir araya getirdim" diye nerdeyse zil takıp oynayacak olan Dev-Yol; karşı-devrime hizmet eden bu anlaşmalarda oynadığı rolün, çöpçatanlık şampiyonluğundan dolayı halka hesap vermekle yükümlüdür!

★ Partizan(ATIF):

ATIF'in değerlendirmesi şöyle:

"Yürüyüş ve miting bir takım eksiklik ve aksaklıklarına, tali bazı hatalarına rağmen baştan sona güçlü bir devrimci haykırışın sesi oldu. Esas olarak olumlu geçen bu eylem, faşist cunta ve emperyalistlere, sosyal emperyalistlere ağır bir şamar oldu."

Bu eylem, emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere, gerçekte değil şamar vurmak; doğru dürüst bir fiske bile vuramamıştır; emperyalizmin bir bölümü ile kucak kucağa; emperyalizme şamar vurulması, olsa olsa Partizan gibi oportünistlerin kafasında gerçekleşir.

"Sosyal-emperyalistlere ağır bir şamar" olmuş! Onun için sosyal-emperyalistlerin uşakları gerek yürüyüş sırasında dağıtıkları, gerekse yürüyüş sonrası yaptıkları değerlendirmelelerinde bu eylemi göklere çıkardılar! Bu ne biçim şamar?

★ İşçinin Sesi:

İşçinin Sesi Değerlendirmesine tıpkı ATIF gibi(?) başlı: "Onbinlerin katıldığı yürüyüş faşist cuntaya güçlü bir şamar Türkiye devrimi açısından önemli bir kazanım oldu."

ve bitiriyor: "Genel olarak değerlendirdiğimizde, 12 Eylül'ün 2. yıldönümünde yapılan bu yürüyüş çok önemli bir kazanımdır. Gericilik dönemindeki bu güçlü devrimci çıkış, faşist cuntaya güçlü bir tokat ve Türkiye devrimi açısından önemli bir kazanımdır."

İşte bu eylemde devrim ve karşı-devrim arasındaki kalın çizginin silindiğinin bir ispatı daha. Bir eylem; karşı-devrimcilerin ve devrim saflarında olanların iki aynı değerlendirilmesi!

12 Eylül eylemi ile ilgili bazı "İNCI"LER

"Demokrat" da 11 Eylül yürüyüşünü uzunca bir yazıda değerlendirdi. Bakın "Demokrat"ın derdi neymiş:

"CHP'den kimseler yoktu. Bülent Ecevit hapisteydi. Hakkında açılan davaların da tümü sonuçlanmamıştı. Sahi neredeydi "Halkçı Devrimci Federasyonu" adı ile bilinen CHP'nin yan örgütü federasyon? Cunta CHP'ye çok mu hayır getirmişti?"

(Demokrat, S.9)

TKP Merkez Komitesinin yürüyüş sırasında dağıttığı "Açıkla - ma"sından:

"TKP, hiçbir burjuva partisinin olamadığı ve olamayacağı kadar ulusal bir partidir."

Ne diyelim! Gerçekten de öyledir. Türk oğlu Türk bir parti!

Oportünist- Revizyonist Cepheden

DEV-SOL'UN ÇOK "SOL" GÖRÜNÜMLÜ EYLEMİNİN SAĞCI ÖZÜ ÜZERİNE

Dev-Sol'un çok 'sol'görümlü eyleminin sağcı özü üzerine

Dev-Sol da, diğer birçok örgüt gibi yurtdışında Anayasa oylamasından önce bir bildiri dağıttı.

Bildiride Dev-Sol, oportünist revizyonist cephedeki bütün diğer gruplar gibi, tek kelime ile diğer emperyalist güçlerden söz etmeyerek, Cuntanın 'Amerikancı' olduğu tespitini yapıyor. Ardından Cuntanın "45 milyon Türkiye halkına" (Aydınlık'ın kulakları çınlasın! BN) yaptığı baskıları anlatıyor.

Daha sonra Cuntanın "açık faşist yönetimini anayasal bir el bise giydirerek meşrulaştırma çabası" içinde olduğu; "Ve bu anlamda da Amerikancı faşist cuntanın demokrasi masallarının bugün bir yutturmacadan başka birşey" olmadığını tespitlerini yapıyor.

Dev-Sol daha sonra "Amerikancı Cuntanın faşist yüzünü, Ana yasanın gerçek niteliğini ancak devrimciler teşhir edebilir" diyor; ve bunun nasıl olacağı konusunda şu tespitleri yapıyor:

"Bu açıdan bugün bizlerin önündeki görev faşist cuntanın Anayasasını ve referandumunu bir araç olarak kullanıp Amerikancı faşist cuntanın yüzünü kitlelere teşhir etmektir. Bu da faşist cuntaya karşı mücadelenin daha da güçlendirilmesinden başka birşey değildir. Ve faşist cuntanın demokrasi oyunlarının alt üst edilmesi ise ancak silahlı mücadele alternatifinin geliştirilmesine bağlıdır.

Başka bir deyişle faşizmin güçlülük ve buna bağlı olarak yarattığı psikolojik üstünlüğü yıkıp, halk kitlelerini mücadeleye sevk etmenin artan faşist baskı ve terör politikasını etkisizleştirmenin temel yolu silahlı savaştan geçmektedir.

Bu anlamda Türkiye solu bugün bir kere daha dönüm noktasını yaşamaktadır. Ya mücadele kaçkınlığı tavrı bir tarafa terk edilerek silahlı mücadele alternatifine dört elle sarılacak, ve bu alternatif cuntaya karşı geliştirilecektir. Ya da kuzu kuzu yurt dışında oturup faşist cuntanın biran önce gitmesi için 'dua' edilecektir.

Faşist cunta bütün azgınlığıyla saldırıyor bize ya teslim olun, ya da safınızı belirleyin diyor. Faşizmin bu tavrı karşısında barışçılık, anayasal mücadele hele hele yurt dışından gazel okumak sökmek. Yurt dışından ülkedeki mücadeleye yönelik ahkâm kesmek, "kendi çalıp kendi oynamaktan" başka birşey değildir.

Belirleyici olan mücadele kuşkusuz ülke içinde cuntaya karşı verilen mücadeledir. Bu da silahlı mücadelenin örgütlendirilmesinin ta kendisidir.

Bu anlamda tüm güç ve enerjimiz böyle bir alternatifin yaratılması için mücadeleye seferber edilmelidir.

Bu gerçeğin yanısıra elbetteki yurt dışındaki mücadelenin önemi yadsınamaz. Ülkede devrimci harekete yurtdışında dayanışma hareketi yaratmak bugün yurtdışında bulunan Türkiye'li devrimcilerin önünde hayati bir görevdir.

Bu nedenler herşeyden önce yurtdışındaki Türkiye'li devrimciler tüm güçlerini faşist cuntanın gerçek yüzünü ve Anayasasını niteliğini teşhira yönelik, mücadelede kullanmalıdırlar. Böylesi önemli bir görev bugün yurtdışındaki Türkiye'li devrimcilerin önünde durmaktadır.

Ve bu görevin de yerine getirilmesi, mücadeleyi sözde olmaktan, çağrı olmaktan çıkarıp, eyleme, pratiğe dönüştürmekle mümkündür."

Görüldüğü gibi, Dev-Sol'un bildirisinde birkaç nokta öne çıkıyor:

Önce, Dev-Sol mücadelesini bütün oportünist-revizyonistler gibi, Cuntaya karşı mücadele ile sınırılıyor. Onun da tek derdi Cunta! Cuntaya karşı mücadeleyi; devrim için mücadeleden ayrı ele alan; ona bağlı kılmayan bir mücadele anlayışı; bu anlayış hangi sol laflar altında savunulursa savunulsun; faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmanın ötesine geçmeyen sağcı bir anlayıştır.

İkinci olarak; Dev-Sol oportünist revizyonist cephenin içinde 'sol' görünme, 'sol' laflar etme; lafta "solculuk"ta diğerlerini geride bırakan bir tavrı içindedir. O "silahlı mücadele alternatifinin geliştirilmesi" dediği şeyin propagandasını yapmakta; ve ilk bakışta bu, 'barışçı geçiş', vb. saf sataları savunulara göre olumlu görünmektedir. Ama sorun biraz açıldığında, "silahlı mücadele alternatifini" denen şeyin de "Cuntaya karşı" sınırlandırıldığı görülmektedir. Dev-Sol 'silahlı mücadele' alternatifini dediği şeyden, gerçekte iyi eğitilmiş; iyi silahlanmış küçük silahlı grupların, halk yığınları adına; ve işçi sınıfının, emekçilerin sınıf hareketinin yerine yaptığı 'heyecan verici' silahlı eylemleri anlamaktadır.

Dev-Sol alternatifi; "ya cuntaya karşı silahlı mücadele alternatifini geliştirecek — Ya da yurtdışında kuzu kuzu oturulacak, dua edilecek" şeklinde koyuyor. İşte bu tam da küçük burjuvazinin kendi önüne koyacağı alternatiflerdir.

Biz önce silahlı, şiddete dayalı devrimin ilkesel bir sorun olduğunu; devrimin ancak ve yalnız şiddetle; işçilerin-köylülerin silahlı mücadelesi ile gerçekleştirileceğini söylüyoruz.

İkinci olarak; her türlü mücadele biçiminin kullanılabilirliğini; hangi biçimin öne çıkacağına önceden masa başında tespit edilemeyeceğini söylüyoruz.

Üçüncü olarak, bugün işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin sınıf mücadelesinin faşist zorbalıkla bastırıldığı, kendiliğinden hareketin yıllardan beri görülen en düşük seviyede bulunduğu bir ortamda, 'silahlı mücadele esastır', vs. şeklindeki tespitlerin ya palavra oldukları; ya da devrimci enerjisi çarçur eden maceracı eylemlere yol açacaklarını söylüyoruz.

Dördüncü olarak, bugün 'Cuntaya karşı silahlı mücadele alternatifine sarılmamak'ın alternatifinin hiçbir şekilde yurtdışında kuzu kuzu oturup, Cunta gitsin diye dua etmek olmadığını; bugün gerçek devrimci alternatifin her alanda Bolşevik Parti inşasının görevlerine dört elle sarılmak olduğunu söylüyoruz.

Dev-Sol bildirisinde lafta gayet keskin görünüyor. Ve çokça silahlı mücadele alternatifini lafı ediyor. Sadece lafa bakılrsa, o zaman Dev-Sol'un kendini modern revizyonistlerden ayırdığı söylenebilir. Ama durum hiç de bu değildir. Dev-Sol gerçekte modern revizyonist 'anti-cunta'cı mücadele özünü, 'sol' laflar altında yürütüyor, o kadar.

Devrim sorununu sabırlı, bilimsel bir çalışmanın ürünü olarak görmeyenler; bugün yaptıkları işin sonuçlarını mutlaka bugün görmek isteyenler açısından tabii ki ismini duyuracak bir kaç güdümlü eylem; işçi sınıfı ve emekçiler içinde yürütülecek uzun süreli planlı çalışmaya tercih edilecektir. Tabii ki sürekli 'silahlı eylem ajitasyonu' ile pompalanan küçük-burjuvalar için, bu silahlı eylemlerin başarısızlığı halinde, ya da yürütülemez haliyle, yapılacak bir iş kalır: "Yurtdışında kuzu kuzu oturup, ah şu Cunta gitse diye dua etmek". Dev-Sol bu alternatifleri koyarken, kendisinin durumunu koyuyor ortaya! Yurtdışında çıkarılıp dağıtılan bir bildiride "Yurtdışından gazel okumak yetmez", vs. şeklindeki 'bilimsel tespitler' de herhalde Dev-Sol'un kendi kendisi ile yürüttüğü bir polemik olsa gerekir!

Dev-Sol bildirisinin en sonunda yurtdışındaki devrimcilerin "tüm güçlerini faşist cuntanın gerçek yüzünü ve Anayasasını niteliğini teşhira yönelik mücadelede kullanmalarını" gerektiğinden ve "mücadeleyi çağrı olmaktan çıkarıp, eyleme, pratiğe dönüştürmek" gerektiğinden söz ediyor.

Bu lafların ne anlama geldiği; Dev-Sol sempaticanlarının bu bildiriden kısa süre sonra yaptıkları konsolosluk işgal etme eylemlerinde görüldü. Bu eylemlerin en cafaflısı Batı Almanya'da Köln'de gerçekleştirildi. Daha önce de PKK, Partizan, Dev Yol gibi gruplar konsolosluk işgalleri gerçekleştirmişlerdi. Ama Köln'de Dev Sol'un gerçekleştirdiği işgal bunlardan değişikti. Bu işgalde ilk defa silah kullanıldı. Dev-Sol diğer küçük-burjuva gruplarına kendisinin 'en' silahlı mücadele taraftarı olduğunu gösterdi!

Konsolosluk işgali eylemi, işgalcilerin 'demokratik' Alman polisinin! iltica dilekçelerinin kendisine verilmesini kabul etmesi ile, ve işgalcilerin Alman polisine teslim olmalarıyla sonuçlandı.

Ne oldu? Bu eylemle savunulan içerik neydi? Bu içeriği savunmak için böyle bir eyleme gerek var mı idi? Yoksa, bu eylem neden?

Bu eylemle işgalciler yukarıda alıntı yaptığımız bildirideki içeriği savundular. İşgal sırasında gazetelere ve radyo ve televizyon istasyonlarına gönderdikleri ve okunmasını talep ettikleri bildiride savunulan görüşler aynıdır:

- ✦ Amerikancı cunta halklarımızı baskı ve zulüm uyguluyor
- ✦ Oylaması istenen anayasa demokratik değil
- ✦ Anayasa oylaması faşist yönetimin meşrulaştırılması için yapıyor.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

* Bütün Türkiyeli devrimci ve demokratların görevi bu anayasayı protesto etmektir
"Amerikancı Faşist Cuntanın anayasasına hayır!
Yaşasın Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesi
Yaşasın bütün dünya halklarının devrimci dayanışması"

Bildirinin içinde savunulan öz, Cuntaya karşı mücadele ile sınırlı olduğu için, "Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesi" de buna bağlanmış; halkların devrimci dayanışması da buna indirgenmiş oluyor.

Gerçekte Dev Sol'un 'silahlı eylem' ile savunduğu öz, burjuva demokrasinin sınırlarını hiçbir şekilde aşmayan bir öz dür. Böyle bir öz, burjuva demokratları; ve kendine demokrat diyen herkesin savunabileceği bir özdür. Nitekim anayasa oylaması öncesi ve sonrasında bir sürü burjuva yayın organında, radyo ve televizyonunda verilen haberler ve yapılan yorumlar, öзде Dev Sol'un 'silahlı eylem' ile yaymaya çalıştığı görüşlerle birleşen görüşlerdir.

Böyle bir öz savunmak için 'silahlı konsolosluk işgali' ve bu işgal sonunda işgalcilerin 'demokrat' Batı Alman polisi - nin eline verilmesi, kelimenin tam anlamı ile bu eyleme iyi niyetleri ile katıldıklarından kuşku duymadığımız devrimci in sanların enerjisini boş yere harcamak, çarçur etmekten başka birşey değildir.

Bu eylemi planlayan kafalar için sorun, hem kendi tabanlarına, hem de cümle aleme, 'Dev Sol'un varlığını ve savaştığı nı' göstermektir. Diğer küçük-burjuva grupları 'geçmek'tir. Tabanı istem üzerinde tutmaktır. Ve hesaplar aslında Batı Almanya'da 'demokrasi'ye güven üzerine kurulmuştur. 'İltica dilekçesi taleplerinin polis tarafından alınmasının kabulü üzerine polise teslim olma'nın başka hiçbir yorumu ve anlamı yoktur. Batı Almanya'da, ve Batı Avrupa'da olan "demokrasi"ye bu güven, küçük-burjuva sınıf yapısının, ve düşüncesinin tabii sonucudur. Ama bu düşünce bütünü ile yanlış, ve devrimci çevre içinde mutlaka yıkılması gerekli bir düşüncedir.

Biz bugün açıktır ki, Batı Alman emperyalizminin Türk faşistlerine teslim etme tehdidi altında tuttuğu konsolosluk işgalcileri ile dayanışma içindeyiz. Onların serbest bırakılması; Türk faşistlerine teslim edilmemesi, vb. talepleri gücümüz oranında yaygınlaştırmaya çalışıp; bu yönde yapılacak eylemlere gücümüz oranında destek olacağız.

Ama işgalcilerle dayanışma demek, bizim açımızdan hiçbir şekilde, bu eylemin yanlışlığını teşhir etmemek; bu eylemin hazırlayıcısı küçük-burjuva çizgisini mahkûm etmemek; devrimci enerjinin böyle çarçur edilmesine karşı çıkmamak demek değildir.

ÇİN HALK CUMHURİYETİNDE ARTIK PROLETARYA DİKTATÖR- LÜĞÜNÜN LAFI BİLE YOK!

Çinli revizyonistler karşı-devrimci yollarında yürümeye bütün hızları ile devam ediyorlar.

Ekim ayında yapılan Çin Komünist Partisi 13. Parti Kongresinde yeni bir temizlikle, Teng Hsiao-ping takımına göre biraz daha yavaş gidilmesini savunan revizyonistler hemen bütünü ile tasfiye edildi. Parti kongresinin hemen ertesinde de ideolojik olarak temelde birleşilen SBKP revizyonistleriyle bozuk olan ilişkilerin düzeltilmesi için yeni adımlar atıldı.

13. Parti Kongresinde, Çin'de revizyonizme karşı kitlelerin harekete geçtiği Büyük Proleter Kültür Devrimi; bir kez daha, ve bütün olarak mahkûm edildi. Bu muazzam devrim hareketi Çin Halk Cumhuriyeti için en büyük felaketlerden biri olarak adlandırıldı. Kültür devrimcileri lanetlendi.

Çin KP 13. Parti Kongresinin ardından "Çin Milli Halk Kongresi" Kasım sonunda toplandı. Ve bu halk kongresi yeni bir Anayasa kabul etti.

Bu Anayasa Çin Halk Cumhuriyetinin dördüncü anayasasıdır. Birinci Anayasa 1954 yılının anayasasıdır. Bu Anayasaya göre Çin Halk Cumhuriyeti henüz "Bir Halk Cumhuriyetidir".

İkinci Anayasa Kültür Devrimi ertesinde hazırlanan; araya Lin Biao olayı girdiği için ancak 1975'de kabul edilen anayasadır. Bu Anayasanın girişinde Çin Halk Cumhuriyetinin "proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü, sosyalist bir devlet" olduğu tespiti vardır. Ayrıca giriş bölümünde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin yol gösterici olduğu tespiti; Çin Devriminin Çin KP ve Mao Zedung önderliğinde zafere ulaştığı; Büyük Proleter Kültür Devrimi ile revizyonist yozlaşmanın engellendiği, vb. tespitler vardır.

Üçüncü Anayasa 1978 yılında kabul edilen Anayasadır. Mao'nun ölümü ve "dörtlü çete" diye adlandırılan kültür devrimci lerinin revizyonistler tarafından bir darbe hareketi sonucu tasfiyesinden sonra kabul edilen bu Anayasanın 1975 Anayasasından farkı, 1975 Anayasasında yer alan Kültür Devrimini hatırlatan, ve ona dayanan bir dizi maddenin silinmiş olmasıdır. Mao Zedung'a övgü de 1975 Anayasasına göre iyice sınırlandırılmıştır.

Şimdiki Anayasa, 1978 Anayasasında halâ yer alan "Çin Halk Cumhuriyeti proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü sosyalist bir devlettir" tespitini kaldırmış; yerine "Çin Halk Cumhuriyeti halkın demokratik diktatörlüğünün hüküm sürdüğü sosyalist bir devlettir" tespitini geçirmiştir. Böylece Çinli revizyonistler proletarya diktatörlüğünün lafının bile kendilerini rahatsız ettiğini; kendi bürokrat-burjuva diktatörlüklerini maskeleyerek için "halkın demokratik diktatörlüğü" kavramını kendileri için daha uygun bulduklarını göstermiştir. Bilindiği gibi, Kruşçev revizyonistleri de SBKP'nin 22. Parti Kongresinden sonra, SBKP'nin artık 'bütün halkın' partisi, Sovyetler Birliği'nin ise 'bütün halkın devleti' olduğunu iddia etmişlerdi. Çin KP 1963'te Kruşçev revizyonistlerine karşı yürüttüğü polemikte, onların bunu proletarya diktatörlüğü nü tasfiye etmiş oldukları olgusunu teorik olarak gerekçelen dirmek için bir manevra, ve Marksizm-Leninizmden bir sapma olarak mahkûm etmişti.

Şimdi Çinli revizyonistler, Kruşçev revizyonistlerinin iyi öğretilerini olduklarını bütün dünyaya gösteriyorlar.

Yeni Anayasada yapılan tek değişiklik tabii ki bu değil. Bunun dışında şu değişiklikler de göze çarpıyor:

* 50'li yıllarda kurulmuş olan 50 000 halk komünü, siyasi birim olarak dağıtılıyor. Artık halk komünleri kendi yöneticilerini doğrudan seçimlerle işbaşına getiremeyecek; Komünler yalnızca iktisadi birimler olarak varlığını koruyor. Bu iktisadi birimlerin yönetimleri, yalnızca iktisadi yönetimle ilgili sorunlarda danışma fonksiyonuna sahip olacak.

* Bunun yanında "Özgür ticaret alanları" kurulacak. Bu alanlarda yabancı sermayeye hiçbir sınır koymadan yatırım yapma, fabrika kurma, vs. imkânı tanınacak. Bu alanlarda çalışanların 'çalışma disiplini'ni sağlamak için özel kurallar konulacak! Emperyalist yabancı sermaye için bundan büyük fırsat ve kolaylıklar yaratmak mümkün değildir. Bu 'usul' emperyalizmin kendine siyasi ve iktisadi yönden en çok bağımlı olan alanlarda gerçekleştirildiği bir sömürü 'usul'üdür.

* 1978 Anayasasında halâ yer alan; ve Büyük Proleter Kültür Devriminin Anayasaya getirdiği bir kazanım olan 'grev hakları' yeni Anayasada yok!

İşte Çin'deki 'halkın demokrasisi'nin yeni anayasasının bazı yenilikleri(!) bunlardır. Bunlar gerçekte hiç de yeni olan şeyler değildir. Bu anayasa, bürokrat burjuvazinin işçi sınıfı ve tüm emekçi halk üzerindeki lafta sosyalist, özde faşist nitelikteki diktatörlüğünün hukuki ifadesidir.

Çin proletaryası; bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarla omuz omuza, revizyonistlerden bir gün mutlaka hesap soracaktır!

BATI ALMANYA' DA HÜKÜMET DEĞİŞİKLİĞİ

13 yıldan beri Batı Alman emperyalizminin "hükümeti" görevini yürüten Sosyal-Demokrat Parti/Hür Demokrat Parti koalisyonu nu 1982 sonbaharında, Hür Demokrat Partinin saf değiştirmesi ile çöktü. Yerine Hristiyan Demokrat Parti/Hristiyan Sosyal Birlik ve Hür Demokrat Partiden oluşan 'yeni' bir koalisyon hükümeti kuruldu.

Hür Demokrat Partinin 'saf' değiştirmesi, burjuva parlamentarizminin faziyetine inanan birçok insanı bile iğrendirecek bir transfer şeklinde gerçekleşti. 1980'de yapılan seçimlere SPD ile birlikte hükümet oluşturma programı ile katılan Hür Demokrat Partinin seçimler üzerinden iki yıl geçmeden seçimde savunduğu programı unutmaması; burjuva demokrasisine inanan çok kişinin bu inancını belli ölçülerde sarstı. Ama yine de "suç" bir-iki namussuz! siyasetçinin sırtına yıkılıp; düzenin iyi olduğu görüşü ile inançları sarsılanların bu inançları ta zelelebildi.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

"Birleşik Direniş Cephesi"nin yanlış bir tavrı üzerine

Kasım 1982'de "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adına "Örgüt içi ve örgütler arasındaki ilişkilerde devrimci tutum üzerine" başlıklı bir özel sayı yayımlandı. Bu özel sayının girişinde şu tavrı takınılıyor:

Batı Almanya'da burjuva demokrasininin iğrenç yüzü bir kez daha böyle açığa çıkarken; kendine Marksist-Leninist adı takan bir dizi oportünist grup, gelişen olaylar karşısında, bu olayları burjuva parlamentarizmini teşhir; ve tek gerçek demokrasinin proletarya diktatörlüğünde mümkün olduğunu propaganda etmek için kullanacak yerde; propağandalarını düzeni değil, yeni kurulan hükümeti teşhir; ve burjuva parlamentarizminin sınırları içinde derhal yeni seçimler isteme üzerinde yoğunlaştırdılar.

Yeni kurulan, adı dışında hiçbir şeyi Marksist-Leninist olmayan MLPD (Almanya MLP), "sağ tehlikeye karşı birleşik cephe" şiarını attı. Batı Alman emperyalizminin has partilerinin SPD'yi işçi sınıfına ve emekçilere "sağ tehlikeye karşı" tutunulacak dal olarak göstermeye çalıştı.

Şimdi artık isminde ML ekini çıkarmış olan Almanya KP; aynı MLPD gibi, göze bir "sağ tehlike" öcüsü çizip; halkı seçimlerde kendilerini aldatan namussuz politikacılar ders vermeye çağırırdı, vs.

Tabii Batı Almanya'da çalışan "bizim" oportünistlerimiz ve revizyonistlerimizin de Batı Alman kardeşlerinden farkı yok. Onlar da Hristiyan Demokrat/Hür Demokrat koalisyonunun kurulması ile birlikte Sosyal Demokratların daha önceden keşfetmiş oldukları "ilerici demokrat" yönlerini daha iyi görür oldular. Her yanda muhalefet yeniden "sol", "emekçi dostu" tüyler takınan SPD'nin peşine takılmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Bu işte başı DGB'li sendika ağaları çekiyor. Bunlar güya işsizliğe; sosyal hakların kısıtlanmasına karşı yaptıkları eylemlerle; işçiler ve emekçiler arasında; işsizler arasında gelişen hoşnutsuzluğu SPD'nin kanalına akıtmaya çalışıyor. Yıllardan beri sessizlik içinde yaşanan sendika ağaları hükümet değişikliği ile birden canlandılar. Bu canlanma, yıllardan beri Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını en iyi şekilde savunan SPD'nin, hükümetten düşmesi ile birlikte yeniden 'sol'culuşması; ve yeni hükümete karşı işçilerin, emekçilerin, dar gelirliilerin, vs. çıkarlarını savunuyor pozlara bürünmesinden bağımsız değildir.

İşçiler ve emekçiler açısından hükümetin değişmesi ile birlikte özde değişen birşey yoktur.

Değişen, içte faşistleşmenin; dışa dönük saldırganlığın ve savaş hazırlığının, intikamcılığın çok daha açık bir şekilde, üstü "sosyal-demokrat" maske ile örtülmeden yapılması olacaktır. Nitekim program ve ilk uygulamalar bunu açıkça ortaya koymuştur.

Özellikle "yabancılar politikası" konusunda yeni hükümetin başbakanı bay Lahana'nın ve onun diğer bakanlarının ettiği laflar; açıklık konusunda gerçekten şimdiye dek söylenenlerden —açık Nazilerin söyledikleri dışında— içinde en "açık" olanlardır. Bay Lahana yabancılar sorununu; en kısa zamanda çözülmesi gerektiğini; yabancılar probleminin aslında bir Türkler problemi olduğunu, vs. söylemiştir. Yeni hükümet, eski hükümet döneminde hazırlanmış "çözüm planları"na bugün uygulamaya koyma hazırlığı içindedir. Yeni hükümetin bu açıkırkçı "yabancılar siyaseti" bu işi daha ince metodlarla yapmayı savunan SPD'ye birden bire sanki onlar yabancı işçilerin haklarını savunuyormuş gibi pozlar takınma fırsatını vermiştir. Şimdilerde "yabancı hakları"na güya savunan onlarca toplantı, forum, tartışma, vs. yapılıyor. Bunlarda DGB'li sendika ağaları ve SPD'li emperyalist sözcüleri nutuklar atıyorlar. Sanki dünya kadar bugünkü hükümetin açıkça savunduklarını uygulamaya onlar değil. Sanki Türkiye'de aranan devrimcileri Almanya'da tutuklayıp Türk faşistlerine teslim edenler SPD/FDP hükümeti değil! Sanki işsizliğin en iyi çözümünün "işçilerin işyerlerine getirilmesi" değil, "işyerlerinin işçilere götürülmesi" olduğunu; Batı Almanya'da yabancı işçilerin çok fazla olduğunu söyleyenler DGB'li sendika ağaları değil. Ha yır! Bütün bunları bilinçli işçiler biliyor. Unutmadı!

SPD/FDP hükümeti ne ise; CDU/CSU/FDP hükümeti de özde odur! Batı Alman emperyalizminin işçilere, emekçilere, bütün ezilenlere karşı hükümeti! Batı Alman emperyalizminin işlerini gören bir araç. Hükümet değişikliği, Batı Alman emperyalizminin siyasi partileri açısından bir nöbet değişikliğinden başka birşey değildir!

Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!

Yaşasın Alman ve yabancı işçilerin mücadele birliği!

Yaşasın proleter devrim!

"13 Ekim 1982 tarihinde THKP-C Acilciler örgütü ile bu örgütten ayrılan bir grup arasında meydana gelen olayda Muntecep Kesici adlı bir devrimci ölmüştür. Olaydan sonra ayrılanların bir bölümü ile Acilcilerin yaptığı ortak açıklamada 'Devrimin olumsuz yanlarına karşı, ülkemiz devrimci hareketlerinin aşma yolunda büyük mesafeler katettiği, sol içi çatışmaların giderilme çabalarının bulunduğu bir dönemde, oluşan bu gelişmenin sorumluluğu ağırdır. Sorunun bilincindeyiz' denilmiş ve 'sorumluluğun ağırlığını yükleniyoruz' denerek ortak bir özeleştiriy yapılmıştır.

Bizler, olayın ayrıntısına girmeyi uygun görmüyoruz, ama bu olayın daha önce meydana gelmiş benzeri olaylardan farklı ele alınması ve ciddi bir politik değerlendirme yapılması gerektiğine inanıyoruz. Yaşadığımız dönemin özellikleri nedeniyle, sadece bu olaya karşı tavrı alışı yetersiz ve eksik bulmaktayız. Ve bu olay karşısında tavrı, gerek dönemin özellikleri gerekse Türkiye devrimci hareketinde gelenekleşmiş köklü bazı yanlış eğilimlere son verme açısından, daha önce benzeri olaylara takınılan tavrılardan farklı olmalıdır.

Özel sayıda daha sonra dönemin özellikleri sayılıyor. Bugün görevin "örgütlü mücadeleye ve örgütlenmeye olan inancı korumak ve pekiştirmek" olduğu söyleniyor. Kriz döneminden geçildiği söyleniyor. Ve sonuç olarak herkesin "kendini yenilgiye uyarlaması" gerektiği tespiti yapılıyor.

Daha sonra FKBC, örgüt içi, örgütler arası çatışmalara karşı çıkıyor; hep birlikte karşı çıkılması gerektiğini belirtiyor.

Önce, bu konunun yavaş yavaş FKBC'ni oluşturan gruplar içinde de bilince çıkması, olumlu bir gelişmedir. FKBC adına çıkan bir özel sayıda örgüt içi ve örgütler arası çatışmalara karşı tavrı alınması olumlu birşeydir.

Ama özel sayıda savunulan görüşler bir dizi noktada da saktı. Şöyle ki:

• Özel sayıda bu tavrı, "dönemin özellikleri" ile, bugün birliğin gerekli olduğu ile, vs. açıklanıyor. Bu tavrı bugün kü bu tavrın yenilgi gerçeği, ve grupların tek tek zayıflığı sonucu takınılan bir tavrı olduğu konusunda bir fikir yaratıyor.

• Bu, FKBC'ni oluşturan grupların bu konuda geçmişte yaptıklarının hesabını devrimci kamuoyu önünde hala vermedikleri, hala özeleştiriy yapmadıkları bilindiğinde, büsbütün kötü leşiyor.

Özel sayıda yer alan "Bugün şunu belirtebiliriz ki, eğer devrimci hareketler 1975'lerle başlayan bu çatışmalara başlangıçta kararlı bir biçimde ortak tavrı almayı başarabilseylerdi, daha sonraki olumsuz gelişmeler önemli ölçüde engellenirdi" şeklindeki ifade özeleştiriy değil; çeşitli grupların karşılıklı birbirlerinin günahlarını bağışlama açıklamasıdır. Bu olumsuz bir tavrıdır.

• Birleşik Direniş Cephe özel sayısında "birlik" değişik örgütlerin yayın organlarında "saldırgan ve tahrik edici" bir dil kullanımına karşı çıkmaya kadar varıyor. Saldırgan ve tahrik edici dilden ne anlaşıldığı açıklanmadıkça, böyle bir "birlik" isteği doğru değildir. Siyasi polemik tabii ki saldırgan olacaktır. Oportünizm; Marksizm-Leninizmin saldırganlığı karşısında tabii ki tahrik olacaktır. Bu konuda 'barış' önerisi, tam oportünistçe, "ideolojik mücadeleden vazgeçelim, şimdi birlik zamanı" çağırısıdır.

• Bizce en önemli sorunlardan biri de şudur:

"Devrimciler arasındaki ilişkiler nasıl çözülmeli?" şeklinde bir tartışmayı 1981 Kasım'ında başlattık. Ve bu konuda görüşlerimizi Bolşevik Partizan 14/4'te yazılı olarak tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunduk. Örgütlere bu konuda tavrı takınılması için özel çağrı yaptık.

Bir ortak açıklama önerisi hazırlayarak örgütlere sunduk. Aynı öneriyi, Haziran 1982'de Bolşevik Partizan sayı 16/6'da basıp bütün devrimci kamuoyuna açtık. Bütün bunlar konusunda FKBC ve onu oluşturan örgütler hiçbir tavrı takınmadılar. Biz bu tavrı ciddi bir tavrı olarak görmüyoruz. Bizim çağrımız hala geçerlidir. Bir kez daha kamuoyu önünde bütün örgütleri ortak çağrı önerimiz konusunda tavrı takınmaya çağırıyoruz.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

• SEÇME SAÇMALAR •

İşçi Birliği isimli yayın organının (bu yurtdışında Halkın Kurtuluşu yanlısı DİDF isimli federasyonun merkez yayın organıdır) Kasım sayısında, "Ecevit 4 ay hapse mahkûm oldu" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Yazıda önce fazla yorumla girmeden, 'gelişmeler' aktarılır. Evren'in "parti liderlerine" çatmasından; Ecevit'in askeri faşist cuntaya karşı takındığı tavırdan; Arayış dergisinden; orada cuntayı belli noktalarda uygulama alanındaki eleştirilerinden, derginin kapatılmasından ve Ecevit'in 4 aylık hapis cezasından bahsediliyor.

İşçi Birliği daha sonra, Ecevit'e 4 ay hapis cezası verilmesi ile cuntanın amaçladığı şeyin, 'CHP'yi kapatmak ve CHP'li parlamenterleri yargılamak' olduğunu söylüyor. 'Çünkü diğer faşist partilerin kapatılması göstermeliktir' diyor.

İşçi Birliği, içinde bulunulan koşullarda, 'demokrasi savunucusu pehlivan' pozlarında ortaya çıkmak için uygun zaman bekleyen Ecevit'i bu denli 'cuntaaleyhtarı' 'demokrasi yanlısı' göstermenin iyi olmayacağı sonucuna varmış olacak ki,, en sonuna doğru Ecevit'e de bir-iki eleştiri yöneltiyor. Şöyle diyor:

"Ecevit bir taraftan beşli çeteye karşı çıkarken, diğer yandan orduya sonsuz güveni olduğunu ve ordunun demokrasiye bağlı olduğunu söylüyor. Böyle bir değerlendirmeye Ecevit'in sınıfsal konumunun ve uzlaşmacı anlayışının bir ürünüdür. Ecevit'in hayal beslediği ordu bugün kendisine ceza veren beşli çetenin başında olduğu ordudur. Tek başına bu yargılama bile Ecevit'in ordu hakkında beslediği görüşlerin yanlışlığını ortaya koymaktadır." (İşçi Birliği, Kasım 1982, s.5) (abç)

Kim kimin hakkında hayal besliyor? Kim kimin hakkında hayallerin yayılmasına yardımcı oluyor?

İşçi Birliği gibilerinin gerçekte Ecevit hakkında hayaller beslediği ve emekçi yayınlarında hayaller yarattığı, bu hayalleri güçlendirdiği ortadadır.

İşçi Birliği, tam da Ecevit'in yeniden yardıma ihtiyacı olduğu bir sırada yardım elini uzatmaya başladı.

Ecevit'in bu ordu hakkında 'hayali' yoktur. Ecevit gibileri bu ordunun ne olduğunu, İşçi Birliği'nin yeni yetme yazarlarından çok daha iyi bilen 'yılların emekli gazetecisi', 'kurt politikacısı', herşeyden önemlisi de belli bir sınıf çıkarının temsilcisi olan birisidir.

Sahte düzen aleyhtarları ve onlara karşı mücadele sorunu, Lenin'in, Stalin'in Bolşevik Partisinin önünde de vardı. Onlar bu sorunu İşçi Birliği (Halkın Kurtuluşu) oportünistleri gibi değil, şöyle koyuyorlardı:

"İşçi ve köylülerin devrimci hareketi ve özellikle öğrencilere karşı girişilen aşırı davranışlar, liberal burjuvaları ve Zemstvo adı verilen mevkileri elinde tutan liberal toprak ağalarını da harekete geçmeye ve kendi evlatları olan öğrencilere karşı çarlık hükümetinin giriştiği 'aşırılıkları' 'protesto etmeye' zorladı.

Zemstvo liberallerinin dayanak noktaları Zemstvo idareleri idi. Bu idareler, kır nüfusunu ilgilendiren tamamen mahalli işleri (yol, hastane ve okul yapımı gibi) yürütmekle görevli mahalli organlardı. Zemstvo idarelerinde liberal toprak ağalarının önde gelen bir yeri vardı. Liberal toprak ağaları liberal burjuvazi ile yakın bağlara sahipti, hattâ liberal burjuvaziyle neredeyse kaynaşmışlardı, çünkü serflik kalıntısı olan yöntemleri terk ediyor, daha karlı olması dolayısıyla, topraklarında kapitalist çiftçilik yöntemlerini uygulamaya başlıyorlardı. Hiç şüphesiz, bu iki liberal grupda çarlık hükümetini destekliyordu; ama çarlığın "aşırılıkları"na karşı dılar, çünkü bu "aşırılıklar"ın ihtilalci hareketi şiddetlen dirnmekten başka birşeye yaramayacağından korkuyorlardı. Gerçi çarlığın "aşırılıklar"ından korkuyorlardı, ama devrim, onları daha da fazla korkutuyordu. Liberaller, bu "aşırılıklar"ı protesto ederken iki amaç güdüyorlardı: Birincisi, çarın "aklına başına getirmek", ikincisi, çarlığa karşı bir "büyük memnuniyetsizlik" maskesi takılarak halkın güvenini kazanmak, halkın hiç değilse bir kısmını devrimden koparmak ve böylece devrimin gücünü zayıflatmak." (SBKP(B) Tarihi-Kısa Ders, s.49 Aydınlik Yayınları, Eylül 1975)

Bugün Ecevit'in düzene umut başlatma hilelerinin yeniden gün yüzüne çıkma tehlikesinin olduğu şartlarda görev, bunu en amansız bir biçimde teşhir etmek olmalıdır. Onlara karşı mücadele, Lenin'den, Stalin'den, onların partisinden örnek alarak yürütülmelidir.

"İleri'nin 7. sayısında AEP çevresinin gerçekleştirdiği "5. Enternasyonal Gençlik Festivali" ile ilgili bir mesaj ve daha çok konuşma metni olarak hazırlanmışa benzeyen iki sayfalık bir yazı yayınlandı.

Bilindiği gibi, DHB, AEP çevresine girebilmek için olmadık atraksiyonlara başvuran bir örgüt. Son olarak yurtdışında bel li bir Yürütme Bürosunun dışındaki örgütlenmelerini dağıtarak, kendisinin onları "Marksist-Leninist" gördüğünü söylediği AEP ve Halkın Kurtuluşu'nun "kardeş" örgütleri içine girip çalışmalarını öğüdünü vermişti taraftarlarına, örgütlü kitlesine. DHB bunu da yüzde yüz proleter enternasyonalizmi diye satmaya kalkıştı.

Bu sayısında da, bu yıl Kanada'da yapılan 'Gençlik Festivali' ile ilgili iki belge yayınlandı. Ne var ki, ne gençlik festivali üzerine; nasıl gerçekleştiği üzerine bir açıklama var, ne de bu mesajların okunduğuna ya da "festival"de dağıtıldığına dair bir açıklama var. Biz merak ettiğimiz için, Halkın Kurtuluşu'nun konu ile ilgili yayınlarına baktık. Orada da bu mesajların okunduğuna, dağıtıldığına dair bir ize rastlayamadık. Hatırlanacağı gibi, bunlar 'provokasyon'a karşı çok hassas davranışlar göstermişlerdi geçmişte. Bunların 'provokasyon' dedikleri, açık eleştiri; ideolojik mücadele idi. Eğer bu kampta da böyle birşey olsa, bu mutlaka açıklanırdı.

O zaman DHB'nin mesajını kendisine yazdığı anlaşılıyor. DHB mesajına, "4. festivalin bilinen hatalarından ve eksikliklerinden" bahsederek başlıyor. İşte oportünistlerin özelliği budur. Açık eleştiri yerine; 'bilinen' kelimelerinin ardına sığınmak. Devrimci kitleleri eğiten özeleştirici yaklaşımın yerine, imalarla, vb., karşısındakine adeta kaş-göz işareti yapmak.

Marksizm-Leninizmin en önemli taleplerinden birisi de, açık eleştiri/kamuoyu'ünde ideolojik mücadeledir.

DHB daha ilerde de Enver Hoca'dan, onun AEP'sinden iç bulandırıcı bir övgüyle bahsetmeye başlıyor.

Bugün bu oportünistlerin övdüğü (hem de iç bulandırıcı bir şekilde) Enver Hoca, ve onun AEP'sinin durumu nedir?

Bunlar yeni bir oportünist akımın başını çeken, gittikçe daha çok yozlaşan kişi ve partidir.

Bu oportünistlerin övgüsü, sonradan o kişiler hakkında en ispatlanamaz, en aşağılık iddiaları ileri sürdükleri için, da ha da iğrenç bir biçim almaktadır.

Enver Hoca'nın ve AEP'nin (ve şimdi yine onlarla birlikte hareket eden bir dizi küçük-burjuva örgütün) geçmişte Mao Zedung'a nasıl iç bulandırıcı bir övgü ile yaklaştıklarının belgeleri henüz ortadadır.

Ve daha sonra aynı takım, bu kez Mao'ya en ispatlanamaz iddiaları, ispatlama gibi bir tutum da göstermeden sıraladılar.

Yakın zamanda ise, Mehmet Şehu (ki bu eski bir komünisttir, AEP içinde sürekli yönetici mevkilerde bulunmuş; milli kurtuluş ordusunun başkumandanlığını yapmıştır) hakkında, (diğer propagandalarına göre belli bir mesafe ile de olsa) 'intihar ettiği' duyurulduğu sırada, övücü birkaç tanıtma ile gazetelerinde ölüm haberini verdiler. Yakın zamanda ise, ölümünün üzerinden bir yıla yakın geçtikten sonra, şimdi Enver Hoca'ya kıp, Mehmet Şehu'nun yabancı gizli servislerin ajanı olduğunu ilan etti. Hem de başından beri!

İşte bu tavırları, bu oportünistlerin hangi noktaya ulaştığını; tavırlarının Marksizm-Leninizmle hiçbir bağının kalmadığını açıkça belgeleyen birkaç örnektir.

DHB daha ilerde de, "festivalde katılan komünist ve demokrat gençler arasında derin bir nitelik farkının" var olduğunu belirterek, üstü kapalı bir biçimde ilerliyor ve sözü TDKP'ye getirip başlıyor. Onun revizyonist olduğunu belirtiyor.

DHB'nin gerçekten de derdi, TDKP yerine kendisinin geçmesi dir. Ama bu neyi değiştirir? AEP çevresinin; AEP çizgisinin özelliğini mi? Yoksa DHB'nin niteliğini mi? AEP çevresi ve AEP çizgisi de, DHB de, TDKP de aynı nitelikte, oportünist olma noktasında birleşen örgütlerdir. DHB'nin, 'O gitsin, beni aranızda alın' oyunu, taraftarlarını daha fazla uyutma aracı olmayacaktır.

Oportünist- Revizyonist Cepheden

Partizancı menşevikler 12 Eylül 1980 tarihi öncesinde sınıf mücadelesinin durumu hakkında durum değerlendirmesi yaptıkları bir yerde şöyle diyorlar:

"12 Eylül öncesinde halkın mücadelesinde ağırlıkta olan yön anti-faşist yöndü. Ve bu mücadelenin ağırlığı birkaç büyük şehirde ve (faşizmin kitle tabanı elde etmek için kullanabileceği) mezhep ve milliyet çelişmelerinin yoğun olduğu bazı taşra şehirlerinde yoğunlaşmıştı. Mücadelenin anti-feodal yönü nispeten zayıf olmakla birlikte doğunun belirli alanlarında şiddetli mücadelede yol açmaktaydı. Anti-emperyalist yön cılız kalmaktaydı." (Menşeviklerin "Komünist"i, S9, s.3) (abç)

Menşeviklerin, devrimci durum konusunun tartışıldığı noktada, yığınların eylemlerini fabrikada, tarlada, okulda, kıscası herkesin çıplak gözle izleyebileceği yaşamın içinde değil de; "tencere içinde" (yığınların baskı altında olması noktasında bağ kuruyorlar) araması olgusunu öğrenmiştik. Ancak şimdi de anti-feodal talepler "doğunun belirli alanlarında şiddetli mücadelede yol açmaktaydı" şeklindeki tespit kafa mızı kurcalamaya başladı. Acaba bu mücadele de çıplak gözle izlenemeyen türden bir mücadele midir? Çünkü "aklı başında herkes" (Partizancıların sözü) doğuda belirli alanlarda şiddetli anti-feodal mücadelelerden değil ama, belirli somut bir kaç yerde toprak talebi ile ilgili belli eylemlerden bahsetmek zorundadır. Çünkü olan budur! Bunun dışında doğudaki mücadelenin a) "milli" temelde, b) anti-faşist temelde geliştiği herkesce bilinen olgulardır.

Menşevikler demokratik devrimin gerekçesini yalnızca "toprak talebi" ile sınırlıyorlar. Çünkü "anti-feodal" yönde şiddetli mücadelelerden bahsederken, yola çıktıkları birkaç eylem doğrudan toprak talebi ile ortaya çıkan eylemlerdir.

Menşevikler bir yandan demokratik devrim deyip, öte yandan da onu salt toprak talebi ile gerekçelendirince, kaçınılmaz olarak suni bir biçimde palavra atma; yalan söyleme pozisyonuna kayıyorlar. Kendi anladıkları anlamda geniş yığınların harekete geçmediği bir noktada, "belirli alanlarda", "şiddetli mücadeleler"den bahsetmelerinin başka bir anlamı yoktur.

Enver Hoca'dan polisye hikayeler

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetindeki son gelişmeler, Arnavutluk Emek Partisi yönetiminin yozlaşma yönünde attığı adımların, vardıği noktanın hangi boyutlara vardığini göstermesi açısından önemlidir.

Bilindiği gibi, AEP'nin VIII. Parti Kongresinin hemen ardından, ASHC Başbakanı, AEP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesi Mehmet Şehu ortadan kaybolmuş; AEP bu konuda resmen Mehmet Şehu'nun "sinir krizi geçirip intihar ettiği" şeklinde bir açıklama yapmıştır. Biz bu açıklama üzerine Ocak 1982'de yazdığımız bir yazıda şunları demiştik:

"VIII. Parti Kongresinin hemen ardından, AEP'ne 40 yıl emek vermiş, ASHC'nin Başbakanı Mehmet Şehu'nun 'sinir krizi geçirip intihar ettiği' şeklindeki açıklama da inandırıcı olmayan başka herşeydir. Görünen odur ki parti içi mücadelede revizyonist yöntemler hakim durumdadır. Hal böyle olunca, AEP'nin çizgisinin düzelmesi ihtimali —ne yazık ki— hemen hemen yok denebilecek kadar az bir ihtimaldir."

(AEP'nin VIII. Kongresi, revizyonist yozlaşmada yeni bir adım, Bolşevik Partizan 15/5, s.49)

Şimdi Kasım ayı içinde, daha önce "sinir krizi geçirip intihar ettiği" hikâyeleri anlatılan; ve öldükten sonra ardından komünist olduğu söylenen ve fazla gürültülü olmasa da sahip çıkılan Mehmet Şehu hakkında yeni açıklamalar yapıldı.

10 Kasım'da AEP Genel Sekreteri Enver Hoca Tiran'da yaptığı seçim konuşmasında, Mehmet Şehu'nun "İkinci Dünya Savaşı'nın da CIA, daha sonra Yugoslav gizli servisi UDBA, daha sonra da KGB hesabına" çalışıp ajan olduğunu açıkladı.

Enver Hoca konuşmasında, AEP'nin kuruluşundan itibaren onun saflarında yer alan, İkinci Dünya Savaşı sırasında partizan ordusunun içinde önemli bir komutan olarak savaştı, 1955'e

dek milli savunma bakanı, daha sonra ölene dek başbakanlık görevini yapan Mehmet Şehu'nun Yugoslav gizli servisi UDBA adı na Enver Hoca'ya öldürmek istediğini anlatıyor.

Enver Hoca'nın Mehmet Şehu için tuttuğu ajanlık listesine unuttuğu birşey var. Onu da biz ekleyelim: Aslında bu süper ajan Mehmet Şehu, son yıllarda KGB'den Çin gizli servisine transfer olmuştu! Bu Enver Hoca'nın gözünden kaçmış herhalde!!

Şaka bir yana: Enver Hoca'nın büyüklere anlattığı bu binbir gece masalı, komünizm davası açısından çok ciddi bir sorun; parti içi mücadelede revizyonist yöntemlerin kişileri ve partileri nerelere kadar götürebileceğini göstermesi açısından ibret alınması gereken çok kötü bir örnektir. AEP'nin yöneticileri artık ideolojik mücadele yerine bütünü ile siyasi rakiplerini idari ve polisye tedbirlerle susturma, yoketme yöntemlerini kendilerine temel almışlardır. Siyasi rakibi öldükten sonra hiçbir ispat ve gerekçe gösterme ihtiyacı duymadan "ajan" ilan etme, Marksist-Leninistlerin değil, olsa olsa burjuva siyasetçilerinin yöntemi olabilir. Enver Hoca ve AEP bu tavırları ile AEP'nin ve ASHC'nin proletarya ve ezilen halklar içinde sahip olduğu haklı prestiji sifira indirmekte; Komünizm davasına ağır zarar vermektedirler.

Enver Hoca bu masalları anlattığı konuşmasında, ASHC'nin dış ilişkileri konusu üzerinde de durmuş; bu ilişkileri anlattığı yerde Türkiye ile ilişkilere en fazla yer ayırmış, yine "Atatürk"e mutad övgülerini düzmüş, o Türkiye'nin emekçi halkının azılı düşmanı faşist Mustafa Kemal'i "mükemmel demokrat" olarak tanımlamıştır. Onun Mustafa Kemal'i "mükemmel demokrat" olarak tanımlaması, Enver Hoca'nın demokrasi —den bugünkü geldiği yerde ne anladığını göstermesi açısından ibret vericidir.

Bugün halâ AEP'nin peşinde giden, hık deyinirin tokmakçısı DHB; HK gibi grupların tabanındaki devrimciler, artık şeflerinin AEP kuyrukçusu yüzünü görmeli; bu siyasetlerin peşini terketmelidir. AEP kuyrukçusu siyasetlerin sonu hüsrana olmaktadır.

S . 5 0 ' d e n d e v a m

GDS'li yazar, bizim yoldaşlarımızın eleştirisinin sonunda yer alan ve tam yerinde olan bir eleştiriye, "eklenmiş" bir eleştiri olarak görüp gösteriyor. Yazarı meraktan kurtarmak için söyleyelim, sözü geçen bu eleştiri, tam da özellikle GDS'in görüşlerinin önemli bölümünü doğru bulan yoldaş tarafından getirilmiştir. Yani sonradan eklenmiş; yazarın niyetinin tersine kullanılan birşey, vs. değildir.

Ardından GDS'li yazar, bildiri eleştiricilerinden 22.4. tarihli, kendisinin 'utanç kağıdı' adı verdiği yazı hakkında; özellikle bizim bu yazıda getirdiğimiz bir suçlama hakkında tavrı takınmasını talep ediyor. Ve bu konuda tavrı takınmadan, böyle bir bildiri eleştirisi yazmayı eleştiriyor. Bu da yine GDS'li yazarın, bildiriye getirilen eleştirinin hedefini şaşırtmak için başvurduğu bir manevradır. Tabii ki bildiri eleştiricileri GDS'li yazarın istediği konuda tavrı takınmışlardır, ve takınacaklardır. Ama bunu bildiri eleştirisi içinde arayıp bulamamak ve bunu eleştirmek saçmadır. Yalnızca GDS'e eleştiri getirenleri korkutmaya çalışmak anlamına gelir.

"GDS hata yapıyor, BP de yanlış yapıyor, sert mücadeleyi rakalım" şeklinde GDS'li yazarın ifade ettiği düşünce, kelimenin tam anlamı ile hastalıklı bir yaklaşımın ifadesidir. Bizim böyle bir derdimiz yoktur. Bizim GDS'in hatalarının da, bizim hatalarımızın da peşini bırakmak diye bir niyetimiz yoktur. Ve GDS'li yazar bunu bugün olmazsa yarın kavrayacaktır. Kavrayana kadar kendini böyle düşüncelerle avutması kendi bileceği iştir. Bizim tavsiyemiz fantezisini daha yararlı işler için kullanmasıdır.

Bir bütün olarak ele alındığında biz GDS'in 12 Eylül'le ilgili olarak çıkardığı bildiriye bizim bazı yoldaşlarımızın getirdiği eleştiriyi doğru buluyoruz.

Bu eleştiri, bildirinin hatalarını doğru bir şekilde ortaya koymuştur. Bildirideki hataların, ve bildirinin genel değerlendirilmesi konusunda bildiri eleştirisi eksiktir. Ama bu hiçbir şekilde bu eleştirinin "oportünizme yarayan uzlaşmacı" bir tavrı içinde olduğu anlamına gelmez.

Bu eleştiri karşısında GDS'li bildiri yazarının takındığı tavrı biz çok vahim olarak değerlendiriyoruz. Önce genel de birtakım eleştirileri kabul eder gibi görünmekte; ve fakat eleştirilerin somut olarak tartışıldığı yerlerde hemen hiçbir noktada getirilen eleştiriyi kabul etmemektedir. Doğru şu çok açık olan bazı eleştirileri geri çevirebilmek için oportünist yöntemler kullanmaktadır. Biz GDS'li bildiri yazarının bu tavrının, GDS'in içinde mücadele ile mahkûm edilmesinin, ve düzeltilmesinin halinde, GDS'in hatalarını aşması konusunda durumun iyi olmadığını, olmayacağını düşünüyoruz.

Bolşevik safları sıklaştıralım!

Bilindiği gibi, Bolşevik/Menşevik ayrılığı örgütsel planda önce yurtdışında gerçekleşmişti. İki kanat arasındaki mücadele Türkiye'ye, belgeler temelinde yurtdışında olduğundan geç yansımış; Türkiye'deki yoldaşların büyük çoğunluğu 'ayrılık' haberini menşevik Merkez Komitesi hizibinin dedikoduları üzerinden öğrenmişti. Bütün engellemelere rağmen Parti içinde Marksist-Leninist görüşleri savunan yoldaşların önemli bölümü süreç içinde menşevik MK hizibinin yüzünü daha iyi gördük, bu hiziple örgütsel bağlarını kopardılar; Bolşevik saflara geçtiler. Bugün Türkiye'de de Bolşevizmin bayrağını yüksekte tutmaya çalışan yoldaşlarımız özverili bir mücadele yürütüyorlar.

Menşevik hizipten örgütsel kopuşun önemli bir bölümü Nisan 1982'de gerçekleşti. Nisan 1982'de; bugün Bolşevik saflarda yerini almış olan birkaç partili yoldaş ve çok sayıda sempatan, aşağıda yayınladığımız açık mektup ile; menşevik M.K. hizibinin disiplinini tanımadıklarını ve örgütsel ayrılığı ıslan ettiler.

Bu belgeyi olduğu gibi yayınlamayı ve tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunmayı görev biliyoruz.

Bu belgede gördüğümüz iki önemli sorun vardır:

1. Belgenin girişinde, Parti içinde iki çizginin mücadelesinin özetlendiği yerde; yapılan değerlendirme görüşümüze göre durumumuzu olduğundan iyi gösteren, aşırı iyimser, ve bu yüzden de önumüzdeki görevleri küçümseyen bir değerlendirmedir. Yapılan değerlendirme, "iki çizgi mücadelesi süreci içinde Marksist-Leninist kanat, 1972'de ortaya konan programımızdaki hataları aştı; eklektik unsurları giderdi ve çalışmaya derinleştirmeyi önumüzdeki dönemde de önüne bir görev olarak koydu. Bütünlüklü bir Marksist-Leninist çizginin oluşturulması büyük ölçüde henüz örgütsel ayrılıktan önce başlatılmıştır" şeklindedir. Bu değerlendirme bu şekli ile doğru bir değerlendirme değildir. Biz açtık ki iki çizgi mücadelesi içinde geçmişteki hataların belirli bir bölümünü — kesinlikle tümünü değil! — aştık; ama halâ geçmişin tam ve tutarlı bir değerlendirmesini, özeleştirisini yapmış değiliz. Bunu bilindiği gibi II. Konferansımız önumüze çözülmesi gereken, Partinin kolektif tartışması ve çabaları sonucu çözümlenmesi gereken önemli bir görev olarak koydu. Önumüzde bu konuda halâ büyük görevler durmaktadır. Açık ki, bizim Marksist-Leninist biz çizgiye sahip olmadığımız, vs. konusundaki demagojilere karşı çıkmak; ve bizim bugünkü çizgimizle, oportünist-revizyonist teşkilatların çizgileri arasındaki kesin ayrımı ortaya koymak; nitelik farkını ortaya koymak görevdir. Açık mektupta yapılan tespit bu ikinci ve önemli görevi yerini getirmemektedir.

2. Açık Mektubu kaleme alan yoldaşlar; kendilerinin neden Nisan 1982'ye kadar MK hizibinin disiplinini tabıdıkları, neden bu tarihe kadar bekledikleri konusunda; ve bunu doğru mu yoksa hatalı mı gördükleri konusunda tavır takınmamaktadırlar. Biz, geçmişte menşevik hizibe karşı mücadelede yöntemde de hatalar yapıldığını; onlara karşı açık ve kamuoyu önünde mücadele konusunda geç kalındığını düşünüyoruz. Bu konunun açık mektupta tartışılması da bize bir eksiklik olarak görünüyor. Açık ki, verilen mücadelenin tam bir değerlendirilmesi, Parti içinde ortak, kolektif bir tartışmanın ürünü olarak ortaya çıkacaktır. Ve bu değerlendirme yukarıda sözünü ettiğimiz konuda da tavrı içerecektir.

Nisan 1982'de ayrılan yoldaşlar, ayrıca menşevik kanat ile ayrılıklarını dile getiren bir broşür kaleme almışlardır. Aşağıda açık mektup dışında bu broşürün içindekiler listesini de yayınlıyoruz.

Bu broşür önumüzdeki dönemde bir önsözle yayınlanacaktır.

MK'ne:

TÜM PARTİ TEŞKİLATINA AÇIK MEKTUP

Bilindiği gibi, 1972'den bu yana daha da yoğunlaşmak üzere, Parti içerisinde iki çizgi mücadelesi sürmekteydi. Temel olarak Dünya Komünist Hareketinin ve ülkemiz devriminin perspektiflerinin değerlendirilmesinde, teşkilat içerisinde ideolojik birlik mevcut değildi. Geniş boyutlara dayanan iki çizgi mücadelesinin 1972'de kurucu ve önder yoldaş İBRAHİM KAYPAK-KAYA tarafından ortaya konan programımız açısından önemi, bu

programda yer alan hataların atılıp atılmaması, eksikliklerin giderilip giderilmemesi ve eklektik hususların atılıp atılmaması sorunudur.

Menşevik kanat, 1972 programımızda var olan eklektik hususları ve hatalı yanlış kısıncıklıkla savundu. Bütün bu olumsuz yanlışların giderilmesi için Marksist-Leninistlerin tarafından gösterilen çabayı "revizyonizm-troçkizm" olarak değerlendirdi. Hataları kısıncıklıkla savunan menşevik kanat, yalnızca bununla yetinmeyerek, Dünya Komünist Hareketinin bugünkü durumunun ortaya çıkardığı tartışmalar seyri içerisinde pek çok yeni revizyonist görüşleri ileri sürerek ve bunları II. Konferans'ta "resmileştirerek" Partiye hakim kıldı. Böylece, 1976'da partimize hakim olan sağ oportünist KK hizibinden sonra ikinci kez, 1981 Şubat ayında yapılan Konferans'ta parti yönetimine menşevik-revizyonist bir çizgi hakim oldu.

Bu tartışmalar (iki çizgi mücadelesi) süreci içinde Marksist-Leninist kanat, 1972'de ortaya konan programımızdaki hataları aştı, eklektik unsurları giderdi ve bu çalışmaya derinleştirmeyi önumüzdeki dönemde de önüne bir görev olarak koydu. Bütünlüklü bir Marksist-Leninist çizginin oluşturulması büyük ölçüde, henüz örgütsel ayrılıktan önce başlatılmıştır. II. Konferans'ta sonra, yeni oluşan parti yönetiminin (menşevik MK) partideki Marksist-Leninist unsurlara karşı tasfiyecilik bir tutuma girmesiyle birlikte, öteden beri ideolojik olarak iki kanada bölünmüş olan parti, örgütsel olarak da iki kanada bölündü. Bugün bu kanatlardan biri menşevik kanat, diğeri ise, partimizi bolşevik temeller üzerinde yeniden inşa etmeye çalışan Marksist-Leninist kanattır.

Partinin örgütsel olarak da iki kanada bölünmesinden bu yana, Parti üyeleri ve sempatanları, birer birer ya da grup grup, menşevik kanadın saflarını terketmekte, tek tek özeleştiri yaparak Bolşevik Marksist-Leninist kanadın saflarına katılmaktadırlar. Önumüzdeki dönemde de bu durumun süreceği açıktır. Bugün en ağır gizlilik koşulları ve faşizmin azgıntı kibabı yüzünden ilişki kuramadığımız, ya da ilişki kurulamayan pek çok yoldaş, süreç içerisinde bu eksikliğin giderilmesiyle BOLŞEVİZMİN saflarına katılacaklardır.

Bugünkü dönemde de, biz, bir bölüm Marksist-Leninist, menşevik revizyonist kanat ile bağlarımızı koparıyor ve bolşevik partimizin saflarında yerimizi alıyoruz. Bunun temel sebeplerinden birisi hiç şüphesiz, menşevik kanadın, Marksizm-Leninizmin bilinen gerçeklerine ihanet etmesi ve revizyonist bir çizgiyi savunmasıdır. Ama yalnızca bu değildir. (Bu sorunu geniş bir yazıda incelediğimiz için burada tekrar değinmiyoruz.)

II. Konferansın oluşturduğu MK'nin son bir yılı aşkın dönemde de partiyi nerelere getirdikleri, siyasi, örgütsel, pratik faaliyetleri, vb. gibi sorunlara bir göz atmak, bugün içinde bulunulan keşmekeşliğin kavranması hakkında bir fikir verebilir.

II. Konferans'tan önce menşevik yöneticilerin, çok fazla vade buldukları henüz unutulmamıştır. Özellikle "silahlı mücadele", "gerilla savaşı", vb. üzerine bunların oldukça fazla nutuk verdikleri bilinmektedir. O sıralar, bunlar "pek ya man Marksist" pozuna giriyorlardı. Ama gelgelelim ki, bunlara en büyük şamarı pratiğin kendisi vurdu. Silahlı mücadele, gerilla savaşı vb. üzerine yazılan bunca belgeler, toprak altında yürümekten başka birşey yaramadı ve yazı olmaktan öteye gidemedi. Çünkü, bu yazıların içerikleri, ülkemizin ekonomik toplumsal yapısının özelliklerini kavramayan, devrimin ve karşı-devrimin her somut durumunda rolünü somut olarak hesaba katmayan menşevik revizyonist görüşlerdir.

Stalin yoldaşın, "sol sapma nesnel olarak sağ sapmayla ittifak halindedir" diyen sözleri, menşevik kanadın pratiğinde bir kez daha doğruluk kazanıyordu. Menşevik kanadın bir yanlış 'sol' sloganları, pratikteki saçılığında ifadesini buldu. Silahlı mücadelelerin lafını ağızdan düşürmeyenler, bu mücadelelerin motoru durumunda olan kitlelerin en küçük kesimlerini bile araya getirmeyi başaramadılar. Bir yanlış 'sol' slogan ve oldukça saçık, paspal bir pratik. İşte menşevik kanatta teori ve pratiğin "birliği" buna denir(!).

"Halk saflarında gördüğümüz siyasi teşkilatların yönetim kademelerine" yazılan mektupta, "bugün faşizme karşı savaşmanın tek yolu gerilla savaşıdır" denmesine rağmen, menşevik kanat bırakalım gerilla savaşını, doğru dürüst bir yayın faaliyeti bile yürütememiştir. Açık ki, menşevik MK, lafta bir dizi palavraya attı. Bunun etkisinde olacak ki, bugün parti tabanımızın ve yoldaşlarımızın özellikle batıda olan kesimlerinin büyük çoğunluğu, "doğru savaş verildiği"ni(!) sanıyor. Bu yanlış bilginin sorumluyu MK'dir ve bunun yanlış bilginin olduğu bilenen parti tabanı artık, sözleri ile pratiği tam tezat olan bu kişilerden nefret etmektedir.

BOLŞEVİK PARTİZAN

Doğru tutum şudur:

Yapabileceğimiz şeyleri söyleyelim, yapabileceğimiz şeyleri ise pratikte, kitlelerin mücadelesine göre tespit edelim. Gerçeklerden ve pratikten kopuk 'sol' laflar etmeye lim, çünkü, bunların özü sağ oportünizmdir ve bu özünün sü re gizlenmesine olanak yoktur. Nitekim, bir sürü 'sol' slo ganlara rağmen menşevik MK sağıcı pratiğini gizleyemedi. Menşevik MK, bugüne kadar partiyi adım adım geri götürdü. Ciddi hiçbir eğitim tartışma yazısı çıkarmadı. Parti mümkün tartış ma ortamının sürekli dışında kaldı.

Menşevik MK, tabandab ve parti kademelerinden gelen eleştiri her zaman gerektiği gibi cevaplamadı. Özellikle, bu günkü taktik mücadele biçiminin tespiti sorunlarında, bu eleştirileri uzun süre suskunlukla geçiştirmeye çalıştı. Son olarak ise, sözümona "hatalar işlendiğini" (!) kabul etti ve bu amaçla, "içinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine" başlıklı bir broşür çıkardı. Oysa bu broşür, bir yandan sözde "geri çekilme" fikrini ortaya atarken, diğer yandan, "bugün silahlı mücadelenin objektif şartları vardır" diyerek, aslında sübjektif tespitlerinden kopmak istemediğini kanıtladı. Bir yandan, geçmişte, "bugün mücadelenin gerilla savaşta dışında başka bir şekilde sürdürüleceğini savunan bir teşkilat, kendi ölüm fermanını imzalıyor demektir" demelerine rağmen, bu kez de, "biz zaten böyle birşey beklemiyorduk". diyerek koskoca bir yalan uydurmaktadır. Bunları söyleyen MK diğer yandan da, "sübjektif gücümüz yeterli olmadığı için geri çekilmek" gerektiğinden bahsediyor. Bu anlamda, bu broşürü ikiyüzlülüğün örneğidir ve pek çok noktalarda, 1972'de TİKP yönetiminin Marksist-Leninistlere karşı çıkardığı ve İ. Kaypakkaya yoldaşın "ikiyüzlülük örneği" olarak adlandırdığı gelmeye benzemektedir. (Bu broşürü ayrı bir yazıda eleştireceğiz.)

Bütün yoldaşların bildiği gibi, menşevik kanat, gerek örgütsel ve gerekse pratik alanda sallanıp durmaktadır. Kendi içerisinde belli bir örgütsel bütünlük bile yaratamamaktadır. Pratiğin de gösterdiği gibi, bu kanat II. Konferanstan bu yana her gün birkaç adım gerilemiş ve bugün ideolojik alanda olduğu kadar, fiziki alanda da tam bir çöküşün eşiğine gelmiştir. Bunun nedeni, siyasi ve örgütsel alanda, menşevik-revizyonist bir çizginin savunulması olduğu kadar, menşevik MK'nin siyasal olarak da geri olmasındadır. Bu siyasi gerilik, menşevik MK'ni pratikte el yordamı ile yürütmektedir. Gerçekte, menşevik MK bir-iki kişi hariç siyasi alanda geridir ve bu da menşevik çizginin dayandığı kesimin en geri kesimlere olduğunu göstermektedir.

Bugün örgütsel ve siyasi alanda tam bir çıkmak içinde ve çöküşün eşiğinde olan menşeviklerin, parti içinde Marksist-Leninistlere karşı mücadelede pek maharetli davrandıklarını kabul etmek gerekir. Menşevik yöneticiler, eğer tabir yerindeyse, Marksist-Leninistleri tasfiye etmek için "aslan gibi çalıştılar".

Kendi görüş ve düşüncelerinin doğru olduğuna içtenlikle inanmaların, başkalarının kendi görüşlerini söylemesinden korkmamaları gerekir. Ama görüyoruz ki, menşevik MK parti içinde, kendisine karşı bir kıpırdama, bir eleştiri duydu mu pek rahatsız oluyor.

Parti demokrasisi, her parti üyesinin kendi farklı görüşlerini, parti içinde gaymalarının en doğal hak olduğunu söyleyiyor. Ne var ki, menşevik MK böyle bir hakkı tanımadığını pratikte gösterdi. Parti üyelerinin tartışma yazılarını dağıtmadı. O, parti üyelerinin tartışma yazılarını dağıtmamakla onları geçiştirebileceğini sanıyor. Oysa onlar belgelerdir. Ve hiçbir şekilde ortadan kaldırılamaz. Ve günün birinde açığa çıkmaları kaçınılmazdır. Öyleyse, menşevik MK tartışma yazılarını dağıtmamakla ne kazanacağını sandı? O, bolşevik düşüncelerin yayılmasını engelleyeceğini sandı, ama aslında bu tutumuyla o, parti içerisinde daha geniş kesimlerin düşmanlığını ve tepkisini kazanmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Bolşevizmi, böyle idari yollarla engellemeye çalışmak boşuna çaba idi.

Parti demokrasisi, her yoldaşın bulunduğu komitelerde serbestçe her konuda tartışmasının onun en doğal hakkı olduğunu söyler. Ama şu gerçeği de söylemek gerekir ki, menşevikler, hiçbir zaman bizimle öğretici ve olumlu bir tartışmaya gelmediler. Zaman zaman bizim tartışma çabalarımıza verilen cevaplar esas olarak ya "atılacağıız" (!) ya da "ayrılmak zorunda kalacağız" gibi tehditler şeklinde olmuştur. Sonucun böyle olması mümkün ama, bu tartışmanın gerekçesi olarak ilerisi rülürse menşevik kanadın siyasi acizliğinden başka hiçbir şeyin kanıtı olmaz. Menşevik kanat, bizden, hiç ses çıkarmamamızı, ve uysal insanlar olmamızı istiyor. Ama biz bunu yapmayaacağız.

Parti içerisinde yazılarımız dağıtılmayacak, sözlü tartışmalarda ise bol bol tehditler, aynı düşüncelerin savunucusu olan yoldaşların yan yana gelmesi bile yasak... Peki öyleyse menşevik MK bizim ne yapmamızı istiyor? Açıktır ki o, bizim uysal dalkavuklar olmamızı istiyor. Ama biz bunu yapmayaacağız.

Bütün bunlara karşı tavır almamız üzerine, menşevik MK şimdiki de "üzerimize yürümeye" kararı almış. Eğer bu "yürümeye" ideolojik-siyasi alanda olsaydı, biz bunu seve seve kabul ederdik. Ama "yürümeye"den kast edilen bu değildir, şudur:

"Bolşevizmi savunan parti üyelerine istifa etmeleri önerilecek, aynı düşünceyi savunan ileri sempatizanlar ise asla parti üyesi yapılmayacak" (!)

Yani parti üyesi olan Bolşevik yoldaşlar istifa edip sempatizan olacaklar, ve böylece parti içi mücadele imkânları kalımayacak, menşevik MK ise böylece "rahat bir nefes alacak" Bir düşünün ki, yazısını dağıtmadığın, organında tartışmadığın, hatta bazı yerlerde organlara bile almadığın parti üyelerine, bunlar yetmiyormuş gibi, bir de "istifa etmesini" önereceksin. Anlaşılan bunlar dikensiz gül bahçesi istiyorlar. Ama asla muradına eremezler. Menşevik yöneticilerin bu tutumu, gerçekte, Marksizm-Leninizme ve Bolşeviklere duyulan düşmanlığın ve ondan duyulan korkunun bütünüyle kusulmasından başka birşey değildir.

Gerçekte bugün partiden istifa etmesi gerekenler vardır. Bunlar; proletarya diktatörlüğü sorununda Kautsky'yi savunan; devrimci durum tespitinde Lin Biao'yu savunan; 1957/60 dekla rasyonlarının değerlendirilmesinde Kruşçev-Brejnev revizyonizmini savunan; sosyalizmin inşa edilmesinde Buharin'i savunan ve daha birçok konuda revizyonist görüşlere savunan iflah olmaz bir avuç menşeviklerdir. Menşevik yöneticiler eğer gerçekten halka, devrime ve komünizme bağlı olsalardı, bu "istifa önerilerini" öncelikle kendilerine götürürlerdi.

Menşevik kanat, Marksist-Leninistleri tasfiye etmek için adeta sebep arıyor. Bu sebeplerden birisi de disiplinsizlik iddiasıdır. Bugüne kadar kendi düşüncelerimizin parti içerisinde yayılması uğruna, sempatizanlara ve dışa karşı menşevik düşünceleri savunmak zorunda kaldığımızı belirtelim. Zorunlu bir durumda bir yoldaşın kişisel görüşlerini açıklamaması menşevik kanat bir türlü hazmedemedi. Menşevik yöneticiler II. Konferanstan önce, pek çok disiplinsizlik örnekleri verdiklerini unutarak, sözkonusu yoldaştan özeleştiriyi istiyorlar. Siyasi mücadelede oldukça aciz olan ve bunu her vesileyle sergileyen menşevikler, Marksist-Leninistlere karşı mücadelelerinde (!) bu "özeleştiriyi"den yararlanacaklarmış. Bunu yayınlayacaklarmış. Bunlar, Bolşeviklere karşı "mücadelelerinde" (!) böyle şeylerle sarıldıkları için, şimdi dört gözle bu özeleştiriyi bekliyorlar. Ama Marksist-Leninistler revizyonizme karşı çıktılar diye özeleştiriyi vermezler. Bu ne disiplinsizlik ve ne de hizipçilik. Çünkü herşeyden önce Marksist-Leninistlerin bu teşkilat içinde "demokrasi" hakları yok ki, hizipçilikten bahsedilsin.

"... iflah olmaz burjuvaların hakim olduğu partilerde ML'lerin kendi aralarında birleşerek, bunlara karşı mücadele etmeleri hizipçilik değildir, tarihi bir görevdir. Proletarya ve emekçi halka karşı vazgeçilmez bir yükümlülüktür. Hizipçi olanlar, iflah olmaz burjuvalardır. Çünkü bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına, proletaryanın ve emekçi halkın menfaatlerine sırtını çevirmişlerdir. Çünkü, bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın birliğini baltalamışlardır." (İbrahim Kaypakkaya, Bütün Yazılar, Tufan Yayınları, s.250, abç)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da dediği gibi, asıl disiplinsizlik yapanlar ve hizipçi olanlar, kendi küçük kliklerinin temeli sarsılmasın diye, halkın menfaatlerini bir yana atan, Marksist-Leninistlere konuşma hakkını bile tanımayanlardır. Asıl hizipçilik budur. Ve biz bunun için diyoruz ki, menşevik MK parti içinde bir hiziptir. Eğer o, böyle olmadığını iddia ediyorsa, şu iddialara cevap versin:

"Hizipçi ve bölücü olanlar, revizyonist çizgide ısrar edenlerdir. Bütün eleştirilere rağmen hatalarını düzeltmeyenler, düzeltmemekte ısrar edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, sa mimiyetle özeleştiriyi yapmak yerine, sadece çok sıkıştıkları zaman revizyonist özü yeni bir biçimde kamufle edenlerdir. Hizipçi olanlar, kendilerine eleştiri yönelten kadrolardan övgüden imkânlarını esirgilerler, kendilerine yağcılık ve dalkavukluk yapanlara örgütün bütün imkânlarını sergileyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, örgüt içinde körü körüne itaati, dalkavukluğu, sırt sızdırmayı teşvik edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerine gelince herşeyi iyi, başkalarına gelince herşeyi kötü gösterenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerini eleştiren kadroları iğrenç bir dedikodu ve iftira kampanyası ile yıpratmaya, diğer kadroların gözünden düşürmeye ve tecrit etmeye çalışırlardır.... Hizipçi ve bölücü olanlar, hem demokrasi ve hem de merkezîyetçilik ilkesini çiğneyerek, kendilerine en aşırı demokrasiyi, Marksist-Leninistlere de en aşırı merkezîyetçiliği uygulamak isteyenlerdir. Burjuva önderlik, bütün bu özellikleriyle hizipçiliğin ve bölücülüğün en tipik örneklerini vermiştir." (Age, s.248/249)

Devamı s.20, sü.2'de

FAŞİST TÜRK ORDUSU, KIBRIS'TAN DEFOL!

YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS HALKININ DEVİRİM MÜCADELESİ!

Faşist Türk ordusu, 1974 yılında, şimdi yine "anti-faşist" tüyler takınan Ecevit önderliğindeki CHP-MSP koalisyon hükümeti döneminde, Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etti. Türkiye'ninçe şitli milliyetlerden halkına ve bütün dünyaya "barış hareketi" adı altında satılan kanlı bir savaşla gerçekleştirilen bu işgal, şimdi 9. yılına girdi. Emperyalizme bağımlı Türk ve Yunan hakim sınıflarının kendi ülkelerinde milliyetçiliği; Türkiye ve Yunanistan halkını birbirine karşı kışkırtmak için kullandıkları en önemli kozlardan biri olan "Kıbrıs sorunu", bugünlerde hakim sınıflar tarafından yeniden gündeme getiriliyor. "Kıbrıs sorunu" nun gerçek bir tek çözümü vardır: Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının gerçek bir Marksist - Leninist parti önderliğinde Kıbrıs'taki tüm işgalcilere, emperyalizme, ve onun ülkedeki usaklarına karşı silaha sarılması; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ! (★)

Bugün Kıbrıs halkının en önemli düşmanlarından biri olan işgalci faşist Türk ordusu; ülkemizde faşizmin temel dayanağıdır; Kıbrıs devriminin en önemli düşmanlarından biri olan bu ordu, Türkiye devriminin de parçalamak zorunda olduğu ilk hedeflerden biridir. Kıbrıs halkının mücadelesi; yalnızca genel anlamda ortak düşman olan emperyalizme karşı yöneldiği için değil; aynı zamanda özel olarak da faşist Türk ordusunu ilk hedeflerinden biri olarak karşısında bulduğu için; bizim mücadelemizdir de aynı zamanda.

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın Türkiye, Kıbrıs, Yunanistan halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiye karşı ortak mücadelesi!

Aşağıda bu bağlamda Kıbrıslı İşçiler Birliği Örgütlenme Komitesinin ve İ. Kıbrıslı Türk Öğrenciler Federasyonunun Kıbrıs'ta

Yaşasın Çeşitli Milliyetlerden Kıbrıs Halkının Birliği!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, demokratlar ve devrimciler,

Bugün 20 Temmuz Kıbrıs'ın işgalinin 8.yıldönümü. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 15-20 Temmuz'u lanetli kınar, Kıbrıs halkına getirdiği can ve mal kaybını, zulüm ve baskıyı bir kez daha tüm dünyaya duyurmak isteriz.

Yıllardan beri adımız sahip çıkmaya uğraşan emperyalistler, İngiliz ve ABD başta olmak üzere bunu çeşitli yollara başvurarak başarmışlardır. Akdeniz'de "batmayan uçak gemi" vazifesini gören adımız emperyalistler için çok önemli stratejik bir konuma sahiptir. Ortadoğu pazarını elinde tutabilme ve çıkabilecek herhangi bir devrimci hareket anında hemen harekete geçebilecek aşından çok uygun bir coğrafik konumu olan Kıbrıs adasının önemi burda yatsmaktadır. İşte bu yüzden tüm emperyalistler bu "batmayan uçak gemisi"ne sahip olabilmek için uzun yıllardır uğraşır durmaktadırlar.

Bepininin de bildiği gibi adımız 1878 yılından 1960 yılına kadar direkt olarak İngiliz emperyalizminin kolonisi durumunda idi. ABD emperyalistleri de Kıbrıs'tan pay koparmak için daha 1950'lerden itibaren Rumlar arasında EOKA denilen faşist bir örgütlenme başlatıp, Kıbrıslı Rumları Kıbrıslı Türklere karşı "Kıbrıs Rumları", "Yunanistan'a bağlanmalı" sloganlarıyla harekete geçirmiştir. Aynı zamanda İngiliz emperyalistleri de Kıbrıslı Türklere karşı "Türk demilen aynı faşist nitelikte bir örgütlenmeyi başlatmışlardır. TMT'nin de attığı sloganlar EOKA'ninkinden biraz farklı olarak adanın tekliğini savunuyordu. Bu gerici, sövnen, faşist örgütler her iki milliyetten halkımızı birbirine karşı düşman etmeye, "Rum ve Türkler bir arada yaşayamaz" anlayışını daha okul sınıflarından öğretmeye girişmişlerdir. Bu örgütler büyük bir ölçüde başarılı olmuşlardır. Nitekim 1963'te Rumlarla Türklere karşı çatışmalar başlamış ve giderek her iki milliyetten halk birbirine daha çok kinleşmiştir. Bu çatışma esnasında her iki milliyetten emekçiler birbirine vurdurmuş, bazı (Kıbrıslı Rum, Türk) karmasık olan köylerden yıllarca beraber yaşamış köylüler göç etmek zorunda bırakılmıştır.

Aynı durum 1967'de tekrar gündeme gelmiş ve giderek iki toplum birbirine daha çok düşürülmüş, birbirlerinden azılı düşmanı haline getirmiştir. Her iki milletin burjuvaları bağlı oldukları emperyalist emendilerine sadık kalarak Kıbrıs halkını bölme planlarını "74'te nihayet gerçekleştirdiler.

15 Temmuz 1974'te ABD güdümündeki faşist Sampson kılığı başta olan İngiliz usakları Makarios'u darbe sonucu baştan indirip iktidarı ele geçirdi. Fakat dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit olan bu klik çok kısa bir dönem içinde iktidarı sivil bir yönetime devretmek zorunda kaldı.

Darbeci fırsat bilen Türk hakim sınıfları ve o dönemde hükümet olan Ecevit, bütün emperyalist güçlerin (Rus sosyal emperyalistleri de dahil) desteğini alarak adayı işgal etti.

Kendi halkına özgürlük, refah ve barış sağlamayan, onları kan ve gözyaşı içinde kıvrandıran, konuşma hürriyetlerini süngü zoruyla alan, Kürt milletinden olan halkın kendi diline bile konuşmasını yasaklayan bir devletin ordusu "NAR"ya bağlı bir ordu KIBRIS HALKINA 'BARİŞ, ÖZGÜRLÜK VE HUZUR' GETİREBİLİR Mİ???

rıs'ın işgali dolayısı ile Temmuz 1982'de çıkardığı bir bildiriden parçalar yayınlıyoruz (★★):

(★) Kıbrıs Komünist Partisi/Marksist-Leninist Örgütlenme Komitesi ile TKP/ML arasında, Bolşevik/Menşevik bölünmesi olmandan önce kardeşlik düzeyinde ilişkiler vardı. 1978'de yapılan bir ortak açıklamada sorun yukarıda koyduğumuz şekilde konuştu.

Bölünme sonrasında KKP/ML ÖK ilişkiler konusunda, kardeşlik ilişkilerini resmen MK hizibi ile sürdürme ve ama bizimle de görüşme şeklinde yanlış bir karar aldı. Ve bu kararda bizim eleştirmemize rağmen şimdiye dek değiştirmede. Aramızda özellikle yurtdışındaki arkadaşlar düzeyinde oldukça sıkı ilişkiler olmasına rağmen, KKP/ML ÖK halâ menşevik hizibi resmen bölünme öncesinin TKP/ML'sinin meşru devamı olarak görme durumundadır.

KKP/ML öğrendiğimize göre 1981 yazında bir Konferans yapılmış ve bu Konferansta Kıbrıs'ta sosyalist devrim aşaması konusunda çoğunlukla "anti-emperyalist SOSYALİST DEVİRİM'in gündemde olduğu yönünde karar alınmıştır. Bunun yanında bu konuda ki tartışmayı da sınırlık içte tutma yönünde yanlış bir karar daha alınmıştır. Bunu

Biz KKP/ML Konferansının devrim aşaması konusunda aldığı bu kararın gerekçelerini; yürütülen tartışmanın tam olarak olduğunu belgelere dayalı bir şekilde ve tam olarak bilmiyoruz. Ama bize daha önce ortak açıklamada birlikte yaptığımız tespitler bu noktada bugün de doğru görünüyor. Kuşkusuz bu konuda KKP/ML ÖK Konferansın belgelerini yayınladığında, daha geniş tartışma ve tavır takınma mümkün olacaktır.

Biz KKP/ML ÖK ile ilişkilerimiz ve gelişmeler konusunda önmümüzdeki sayılarda daha geniş bilgi vereceğiz.

(★★) Bu bildiri elimize 1982 Ekim sonunda geçti.

Kıbrıs halkı, bu gerçeği, acılık ve korku içinde geçirdiği son 8 sene içinde acı çekerek öğrenmiştir ve gün geçtikçe daha iyi öğrenmektedir.

Darbe ve işgal sırasında binlerce Kıbrıslı emekçi emperyalistlerin çıkar dalaşmaları uğruna kurban edildiler. Onbinlerce insan evlerinden yurtlarından edilerek dış ülkelere göç etmek zorunda bırakılmışlardır.

Sözde "barış hareketinden" sonra Kıbrıs'ın kuzeyinde kurulan "Kıbrıs TKPD" işgali maskelemekten başka bir amaç taşımamaktadır. Her geçen gün Kıbrıs Türk milletinden halkı daha da uyutmak için sözde bağımsız siyasi partilerin kurulmasına izin verildi. İşgal edilen bölgede kurulan bu partiler faşist Türk ordusunun amaçlarına hizmet etmektedirler. Yani sözde "barış hareketi"ni bir oldu-bittiye getirerek, Kıbrıs'ı ve Kıbrıs halkını ikiye bölmek istemektedirler.

Kıbrıs'ın kuzeyinde Amerikancı URP "hükümeti" son zamanlarda sonra işçilerin ücretlerini düşük tuttu. Bu durum emekçilerin sırtına yüklenen baskıyı daha da katmerleştirdi. DHP ise URP hükümetine bu nun uygulamasında yardımcı oldu. Diğer partiler (CTP,TKP) ise bu durumdun faydalanarak kendi propagandalarını yapmaktan geri kalmadılar. Bunlar emekçileri çeşitli demagogilerle arka aradan sürüklemeye çalışmakta ve çeşitli milliyetlerden halkımızın birliğinden yana değil bölünmüşlüğünden yana olduklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Nitekim, 1980'de Sofya'da (bu toplantıya AKEL,CTP,TKP,PEO ve DEV-İS temsilcileri katılmıştı) ve 1982'de Libya'da (bu toplantıya CTP,AKEL,TKP ve EDEK temsilcileri katılmıştı) yapılan toplantılar bu hainlerin gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya çıkardı. Bu toplantılara katılanlar işgalden bir tek kelimeye bile söz etmezken; barış ve özgürlük savunucusu, ilerici ve ya komünist oldukları iddia etmeye hakları yoktur. Bunlar işçi sınıfı ve emekçilerin yemini düşmanlarıdır. Kıbrıs halkının birlikte devrimci mücadele verecek kurtuluşunun "imkânsız" olduğunu yaymaktadır. "İki bölgesel federasyon", "toplumlararası görüşmelerle çözüm" vs. gibi yalanlarla Kıbrıs'a çözüm (!) getirileceği ve her şeyin artık "süt liman" olacağı safsatalarını yaymaktadırlar.

Bunlar "toplumlararası görüşmelerin" ve "iki bölgesel federasyon"un yalnızca zengin devletlerin (emperyalistlerin) işine yarayacağını biliyorlar mı? Elbette ki biliyorlar. Zaten böyle bir çözümün ken di çıkarlarına hizmet edeceğini gördükleri için desteklemektedirler. "Toplumlararası görüşmeler" sadece emperyalistlerin Kıbrıs'taki temsilcilerinin karşı karşıya gelip ulaşmaya çalıştıkları toplantılardır. AKEL bunu bildiği halde, DIKO partisinin emperyalist (İngiliz) usakları olmaksızın, Kıbrıs'ın bularak toplumlararası görüşmeler devam edilmesini istemektedir. Bu işbirliği İngiliz emperyalistleri ve Rus sosyal emperyalistlerinin usaklarının ABD emperyalistlerinin usaklarına karşı yaptıkları bir işbirliğidir. Emekçilerin bundan hiçbir çıkarı yoktur. Ha bir emperyalist usaka başa geçmiş be öteki; ne farkeder!

İşçiler, emekçiler, emperyalizmin oyunları ile bölünmüş yoksul Kıbrıs halkı,

Aradan 8 yıl geçmesine karşın Kıbrıs'a barış getirilmemiştir. "Barış koruyacağı" iddiası ile adamız işgal eden Türk ordusu canavar gibi başucumuzda durmakta, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı nan birliğini engellemektedir. Bu ordunun gerçek yüzünü Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı çok iyi bilmektedir. Bu ordudan başka İngiliz emperyalistlerinin Kıbrıs'taki usakları ile istlenmiş ordu, Kıbrıs'ın değişik bölgelerinde bulunan faşist Yunan ordu ve sözde "Barış Gücü" ordusu da bu bölünmüşlüğe hizmet etmektedir.

Devamı s.72, sü.2'de

Ekonomik krizden çıkışın tek yolu: PROLETER DÜNYA DEVRİMİ

İşte Baden-Württemberg'deki Bolşevik Partizan taraftarları - nın DGB'li sendika ağaları önderliğinde Batı Almanya'nın Stuttgart şehrinde yaptığı ve onbinlerce işçinin katıldığı yürüyüş ve mitingde Almanca ve Türkçe olarak dağıttıkları bildiri bu başlığı taşıyordu.

Geçen aylar Batı Almanya bir dizi önemli siyasi gelişmeye sahne oldu. Bu gelişmeler içinde kuşkusuz en önemlilerinden biri; daha önceki "Sosyal-Liberal" koalisyona yerini "Hristiyan-Liberal" koalisyonun almasından sonra, Sosyal Demokrat Partinin yeniden gözboyamak için emekçilerin haklarını savunan pozisyonlara girmesi idi. Hristiyan-Liberal hükümetin Batı Alman emperyalizminin yeni hükümeti olarak aldığı ilk karar ve tedbirler; onun gerçekte kendinden önceki hükümetin politikasını her alanda emekçiler ve ezilenler aleyhine daha da ilerletmek yönünde ilerlediğini, ilerleyeceğini gösterdi. Özellikle artan işsizliğe ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı işçi sınıfı içinde gelişen hoşnutsuzluğu "düzenin çerçevesi" içinde tutmak isteyen DGB'li sendika ağaları; DGB içinde güçlü olan SPD(Sosyal-Demokrat Parti)'nin hükümetten düşmesi ile birlikte, hareketlendi. Bir dizi yürüyüşler düzenledi. Bu yürüyüşler işsizliğe karşı ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı çok geniş bir protesto potansiyeli olduğu gerçeği yanında; bugün bu potansiyelin DGB'li sendika ağaları ve revizyonistler tarafından kolayca düzenin çerçevesi içinde tutulabildiği gerçeğini; ve yürüyen yüzbinlerce işçi içinde devrim propagandasını (bizim dışımızda hemen hiç bir grup tarafından yapılmadığını; ki biz de bir-iki yerde gayet cılız olarak yaptık, bu hatalı idi; doğru olan merkezi bir bildiri ile tavrı takınıp, bunu gücümüz oranında yaygınlaştırmaktı) hemen hemen hiç yapılmadığını gösterdi. Biz aşağıda Baden-Württemberg'deki taraftarlarımızın konu ile ilgili olarak çıkarıp dağıttıkları bildiri (bir-iki ifade düzeltilmesi yaparak) yayınıyoruz. Baden-Württemberg'deki taraftarlarımızın inisiyatif kullanma ve sınıf mücadelesinin bu alana güçleri oranında mücadele tavrı doğru ve bütün Bolşevik Partizan taraftarlarımızın örnek olması gereken bir tavidir.

İşçiler,

Bugün burada DGB önderliğinde işsizliğe, sosyal hakların kısıtlanmasına karşı bir eylem düzenlenmektedir. İşçiler açısından bu eylemin içeriği, ne getireceği düşündürücü olmalıdır. Yıllardır peşinden gidilen DGB şeflerine güvenebilir miyiz? Öne sürülen talepler ekonomik krizden çıkılması, sosyal hakların elde tutulması için alternatif midir? Tüm bu sorulara işçiler cevap beklemektedir. Kimi işçiler, DGB şeflerine güvenmemekte, eyleme 'küsmekte', kimileri ise "eyleme" katılmalarına rağmen, bu sorular kafalarını kurcalamaktadır. İşçileri arkadaşlar,

Bugün "dünya ekonomik krizi" yükselmekte, tüm dünyada işsizlik, pahalılık, enflasyon, işçilerin giderek yoksullaşması doğal hale gelmiştir. Savaş kıskırtıcılığı gündemdedir. Tüm bunlara bir çıkış yolu, sadece burada değil, bütün dünya da herkesin cevap aradığı sorunlardır.

Herkes buna ayrı cevap . Örneğin Batı Almanya'da ekonomik krizin suçlusu, yabancı işçiler gibi gösterilmekte, yerli Batı Alman işçileri, yabancı işçilere karşı kıskırtılmakta, son günlerde bunun meyvelerini almaktadırlar. İstisnasız tüm politikacılar bu yönde -sözde yabancı düşmanlığına karşı propaganda yaftası altında- çaba sarfetmekte, gerçek durumu, gerçek düşman olan emperyalist sistemi gözlerden gizlemektedirler.

İşçi sınıfının sırtından geçimini sağlayan "milyonlar vuran" sözde işçilerin hakkını arayıcı tabaka, bir avuç işçi aristokrati sarı sendika ağaları, işçileri gerçeği görmeleri için kısmi taleplerle uyutmaktadırlar.

Biz komünistlerin ise bu duruma verdiğimiz cevap ayırdır. İçinde yaşadığımız çağ, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya uzlaşmaz bir biçimde iki kampa ayrılmıştır. Bir tarafta emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gerici, diğer yanda başta enternasyonal işçi sınıfı olmak üzere ezilen halklar.

Bugün emperyalist dünya (sosyal emperyalizm de dahil) çelişkiler içinde bulunmakta, bundan geçici de olsa kurtulmasına imkân yoktur. Metropollerde emek-sermaye ilişkisi en uç noktaya varmış, işçilerin önüne, "ya sermayenin önüne kendini at, bugünkünden daha kötü yaşa, ya da yepyeni bir silaha, sınıf mücadelesine atıl" seçeneğini koymuştur. Bunun ortasında başka bir üçüncü yol yoktur.

Bugün emperyalistler aralarında paylaştıkları dünyayı yendi den paylaşmak için, emperyalist savaş kıskırtıcılığı yapmakta, işçilerin sosyal haklarının kısıtlanmasında önemli yer tutan askeri harcamalara bütçelerinin önemli bir kısmını ayırmaktadırlar.

Bu durumda işçilere düşen seçenek, ya emperyalistlerin savaş politikasına ayak uyduracaklar, emperyalistlerin pazarda laşımı uğruna köleler gibi ölecekler, ya da emperyalist savaşların karşısına başka bir silahla, dünya proleter devrimi ile karşı duracaklardır.

Emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin, dünya pazarlarını talan etmek için dalaşmaları, ezilen bağımlı halkların hakları demokratik anti-emperyalist direnişleriyle karşılaşmakta, bu halkların mücadelelerini, metropoldeki proleter devrimle destekleme zorunluluğu burada yatmaktadır.

İşçiler, tüm çalışanlar, Günden güne ağırlığını daha da hissettiren, "ekonomik krizin" temelleri bunlardır.

İçinde yaşadığımız Batı Almanya, emperyalist sistemin bir parçası, bizzat kendisi en büyük emperyalist ülkelerden biridir.

Bir süre öncesine kadar, aynı emperyalist siyaseti güden FDP-SPD koalisyona hükümetinin büyük partisi SPD'nin, şimdi "demokrasi" havarisi kesilmesi, işçilerin tepkilerini Batı Alman emperyalizminin bir kesiminin peşine takma siyasetinden başka birşey değildir.

Batı Alman emperyalist devleti, güttüğü sosyal hakları kısıtlama yoluyla, içte faşistleştirme yoluna başvurmakta, Batı Alman işçi sınıfının savaşa ideolojik olarak hazırlamak için; yabancı düşmanlığını bir kaldıraç gibi kullanmakta, şövenizmi körüklemektedirler.

Batı Alman emperyalistleri dünya pazarlarında, yeni bir savaşla daha fazla pay kapabilmek için dışta intikamcılık politikası gütmektedir.

Bu durumda DGB'li işçi aristokratlarının oynadığı rol, 50'li yıllardan bu yana kısmi taleplerle işçilerin gözlerini bozma, sınıf mücadelesini satma siyaseti olduğu açıktır. Onlara aldandırmayalım! "Neue Heimat" gibi olaylar, onların gerçek yüzlerini sergileyen örneklerdir. Bunun bir diğer açık örneği de; "sosyal hakların kısıtlanmasına karşı" olduğu söylenen DGB, örneğin Türkiye'de 12 Eylül'den sonra, işçilerin sosyal haklarının ortadan kaldırılmasına göz yummuştur. Bu konuda Faşist Türk Devletini destekleyen TÜRK-İŞ'le ortak çalışmalara girmiştir, işçilerin uzun mücadeleler ile elde ettiği demokratik hakların zorla yok edilmesine ses çıkarmamıştır.

Batı Almanya'da işsizliği tamamen yoketmek, Batı Alman emperyalist devletini yıkmak, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmakla mümkün olur.

Sosyal hakların tam kullanımı, elde tutulması, ancak; Alman, yabancı işçilerin kardeşçe bir safta, sınıf düşmanlarının gerçek yüzlerini teşhir ederek, ortak mücadeleleri sonucunda mümkün olur.

Bütün ülkelerin işçileri birleşin! Uzlaşmaz sınıf mücadelesini hızlandırın! Saflarınızı bozguncu, sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaya "çalışan", kendine "komünist", "Marksist-Leninist" maskesi takan oportünistlerden, revizyonistlerden temizleyin!

Bu modern revizyonistlerin ve oportünistlerin başını çeken, bir zamanların gerçek proletarya diktatörlüğünü 1956'da gasp eden, 60'lı yılların sonlarına doğru emperyalist bir ülke durumuna gelen; Rus sosyal emperyalistlerinin yandaşları DKP ve TKP modern revizyonistlerine ve onların ideolojik uzantılarına olan KPD, MLPD, HK, Pz, Dev-Yol, DHB gibi oportünistlere aldandırmayın! Bugün Marksizm-Leninizmin ilkeleri karartılmış, hasıraltı edilmiştir. Bütün dünyada işçilerin gerçek kurtuluşu, her ülkede Marksizm-Leninizmin ilkeleri çıkışı noktası alınarak, sağlam temellerle kurulmuş komünist partileri önderliğinde mümkündür.

Ülkemiz Türkiye'de görevimiz; komprador patron ağa devletini yıkmak, işçi sınıfı önderliğinde, işçi köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk İktidarını kurmaktır. Emperyalizme, feodalizme, milli zulme son vermek; Bağımsız Demokratik Türkiye'yi kurmaktır. Uluslar arasında eşitsizliğe karşı çıkarak; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmak, propaganda etmek, kitleler arasında yaymaktır. Askeri faşist cuntaya karşı mü-

s. 24'ten devam

çaksın. Oportünist-revizyonistler sanâ bu yürüyüşün önderliğini teslim etseler de katılmayacaksınız. ARTIK BUNDAN ÖTE KÖY YOKTUR.

Kuvvetle ihtimal şöyle düşünülüyor. Propaganda ve yürüyüş birbirlerinden ayrı şeylerdir. Biz bugün öncüyü kazanacağız. Öncü de esas olarak propagandayla kazanılır. Seminer de bir propaganda aracıdır. Öyleyse yürüyüş yerine tartışma toplantısı.

Ben bizim kardeş teşkilatlar sınıf mücadelesinden kopuklar diye düşünüyor ve onların bu yönüne dikkat ediyorum. Meğer bu konuda onlar bizden fersah fersah ilerledermiş.

Bana "Biz bildiri çıkartıyoruz, yürüyüşlerde dağıtıyoruz, tartışma toplantısı için propaganda yapıyoruz, oportünizme karşı mücadele ediyoruz" vs. şeklinde hiç itiraz edilmesin. Sınıf mücadelesi mümkün olduğunca ileriye götürülmelidir, geriye çekilmemelidir. Tartışma toplantısının kendisi bile bir bahanedir. Tartışma toplantısı yapacak başka zaman bulunamadı mı? Kaldı ki 12 Eylül'de tartışma toplantısı yapılamaz. Yapılamaz çünkü o gün tartışma yapmamız gereken herkes yürüyüşte. Ayrıca tartışma toplantısı ancak ve ancak eyleme bağlandığı yürüyüşe, sınıf mücadelesini bir adım ileriye götürdüğü zaman bir anlam taşır. Bırakalım Marksist-Leninist olmayı, bir devrimci bile bütün çalışmalarını son tahlilde sınıf mücadelesine bağlamalıdır. Şimdi tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesine bağlıyor mu? Kesinlikle hayır! Tartışma toplantısı bizi sınıf mücadelesinden koparıyor. O zaman tartışma toplantısına hizmet için yapılan herşey, sınıf mücadelesinden kopmak için yapılan şeydir. Bu karar kesinlikle devrimci bir içerik bile taşımamaktadır.

Yazdıkça aklıma kötü şeyler geliyor, en iyisi genelgenin 1. bölümü üzerine de görüşlerimi kısaca belirtip bitireyim.

Genelgenin giriş bölümünde askeri faşist cunta teşhir edilmektedir. Hatta "Türkiye'nin dikensiz gül bahçesi olmayacağı'nın gösterilmesi" "önemli bir görev" olarak bile tespit edilmiştir. Ama iş karara ilişkin tartışmaya gelince bu görev görev olmaktan çıkmakta, karara ilişkin öyle gerçekler ileri sürülmektedir ki orada tespit edilen görev ebedi olarak me zara gömülmektedir. Bu durumda 12 Eylül'ün Türkiye devrim tarihi açısından önemi, buna karşı mücadelenin gerekliliği, Türkiye'de 12 Eylül'le ilgili mücadele görevleri üzerine söylenen kimi doğru sözler, samimiyetin değil sahtekârlığın göstergesi oluyor. O sözler ayıbı örten incir yaprağı rolünü oynuyorlar. O sözler içinde biraz da olsa mücadele ruhu kalmış kadroların ve sempatizanların karara karşı tepkisini yumuşatmaya ve bu mücadele ruhunu öldürmeye hizmet ediyorlar.

Tartışma toplantısı / yürüyüşe karşı
Eylemlere damgamızı basamama / yürüyüşe katılmaya karşı
olduktan sonra:
Önümüze "12 Eylül'ün anlamına uygun eylemler" görevini 1 değil 100 bin sefer de koysak, bu görevi yerine getirmeyeceğiz. Türkiye'deki kitle eylemleri en yüksek boyutlarında da olsa, bu eylemlere katılmayacağız, ve kendimiz de bağımsız eylem yapmayacağız.

Çünkü biz, emperyalizmin/sosyal emperyalizmin, ideolojik alanda da modern revizyonizmin ve onun akrabalarının hakim olduğu dünyada küçücüküz. Değil sadece tek tek eylemlerde, adı mımızı attığımız, başımızı çevirdiğimiz her yerde düşmanla karşı karşıyayız. Biz emperyalizmin/sosyal emperyalizmin, modern revizyonizmin ve akrabalarının hakim olmadığı tek bir mücadele alanı bile bulamayız. Bu dünyada öyle bir yer yok ve hiç kimse de bize bizim hakim olabileceğimiz bir dünyayı bulup getiremez. Bunu mücadele ile kazanma gücünü kendimizde görmediğimize göre; kendi içimize kapanıp "ağaçlar ayakta ölü" misali

k.
3.9.82

Not: Arkadaşlar,

Okuyunca da görülebileceği gibi, yazıdaki eleştiriler temel ilkesel konuları içeriyor. Dolayısıyla ben bu yazımın aslında Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül sayısında yayınlanmasını arzu ederdim. Ama genelge elime 25 Ağustos'ta geçti, benim yazım ise ancak 3 Eylül'de bitmişti. Bu arada ise BP sayısı hazırlanmış olsa gerekir. Dolayısıyla treni kaçırdık. Yazımın bir dahaki BP sayısına kadar bekletilmesini istemem çünkü o zaman da yazımın değeri düşecektir. Aynı şey Barış hareketine karşı eleştirilerimde de oldu.

s.27'den devam

biz bu partinin bilinçli ve zorlu bir mücadele ile kurulduğunu, inşa edildiğini öğrendik, öğreniyoruz. Biz böyle bir partinin süreç içinde ortaya çıkacağını öğrendik, öğreniyoruz. Ve böyle bir partiyi yaratma çalışması içinde Bolşeviklere çokça yukarıdaki türden "eleştiriler" getirildiğini öğrendik, öğreniyoruz. Ve şu konuda kimsenin kuşkusunu olmasın: 'suda ıslanmış, köşeye büzülmüş, pısrık kedi yavrusu' yazarın fantezisinin ürünüdür. Bizim yaratmak istediğimiz ve yaratmak için çaba sarfettiğimiz bu değildir. Bu konuda tayin edici olan laf değil pratiktir. Biz böyle cafcıfla laflar edenlerin pratikte ne yaptığını çok gördük, daha da göreceğiz!

s.71'den devam

cadele, ancak bu perspektife bağlı kılınırsa, devrimci bir anlamı olabilir. Cuntanın faşist Kemalist ideolojisi bu görevle bağlı kılınarak devrimci anlamda teşhir edilebilir. Bu görevlerini yerine getirmek için Marksist-Leninistler, eksikliklerini tespit edip onu tamamlamak zorundadırlar. Marksist-Leninistlerin temel eksikliği, KOMÜNİST PARTİSİNİN inşa edilmesidir. Bu eksikliği gidermek esas görevdir.

Bu görev içinde de esas görev, Marksizm-Leninizmin ilkelere kavranılması ve oportünizme karşı savunulmasıdır.

Komünist Partisi inşası öncelikle Kruşçev modern revizyonizmine, 3 Dünya teorisine ve revizyonist AEP çizgisine ve bunların tüm uzantılarına karşı mücadele içinde kurulacak ve ha kim sınıflara karşı mücadele içinde de güçlenip güçlenmelerini başarabilecektir.

EMPERYALİZME, SOSYAL EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİÇE ÖLÜM

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA

YAŞASIN PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDEKİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM

YAŞASIN BATI ALMANYA'DA SOSYALİST DEVRİM

KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANI DGB'LI SARI SENDİKA AĞALARI

BATI ALMANYA'DAKİ YERLİ VE YABANCI İŞÇİLER BİR MÜCADELE CEPHESİNDE BİRLEŞİN

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

YAŞASIN M A R K S, E N G E L S, L E N İ N, S T A L İ N

BADEN WÜRTTEMBERG

BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARI

28.19.1982

s.70'den devam

Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, Kıbrıs bu orduların çizimleri altında bulunmakta, bunun acısını da çeşitli milliyetlerden halkımız çekmektedir.

Görevimiz, ülkedeki tüm yabancı orduları kovmak, Kıbrıs halkının birliğini oluşturmak, zengin devletlerden bağımsız, birleşik ve bir tek Kıbrıs oluşturmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs'ta dönen bu emperyalist dolapları ortaya çıkarmak, BOKA ve TMT gibi faşist örgütlerin ne olduğunu Kıbrıs halkına anlatmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs halkının bütünlüğüne karşı çıkan, "komünist", "ile rici" maskeli emperyalist uşağı parti ve gurupların gerçek yüzünü açığa vurmaktır.

Gerçek yurtsever ve ilericiilerin görevi işçi sınıfının önderliğinde yürütülecek anti-ışgal ve devrim mücadelesinin propagandasını yapmak ve bunu emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı iyi bir şekilde kullanmaktır.

Tüm işgal orduları Kıbrıs'tan kovulmalıdır!

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliği!

Kıbrıs sorunu toplumlararası görüşmelerle değil devrimle çözülecektir!

15-20 Temmuz Kıbrıs halkına barış değil kan ve zulüm getirmiştir!

KIBRISLI İŞÇİLER BİRLİĞİ-ÖRGÜTLEME KOMİTESİ (KİB-ÖK)

İNGİLTERE KIBRISLI TÜRK ÖĞRENCİLER FEDERASYONU (İKTÖF)

(Ortak Açıklaması) Temmuz 1982

TÜM İŞGALCİLER

KIBRIS'TAN

KOVULMALIDIR!

İKTÖF - KİB/ÖK

ANAYASA OYLAMASI SAHTEKARLIĞI
SAHNELENDİ

Bu anayasa, önce, kendinden önceki tüm Türk faşist anayasaları gibi, açıkça Türkiye'de hakim ulusu oluşturan Türk milletinin devlet kurma imtiyazı; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının zorla elinden alınması; Türk olmayan bütün milliyetlerin yok sayılması ve onlara millizulüm uygulanmasını 'anayasal hüküm' haline getiren bir "genel esas" üzerinde yükselmektedir.

Bu anayasa kendini en baştan "Atatürk milliyetçiliği" denen —emperyalizme uşaklık; Türk olmayan milliyetlere düşmanlık— şeklindeki "genel esas" üzerine oturtmuştur.

Bu anayasada gerçekten de kağıt üzerinde burjuva demokrasisinin kişilere tanıdığı bütün 'hak ve hürriyetler' yer almak tadır. Ama öyle bir yer almaktadır ki; bunların tümünün "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünün, milli egemenliğin, cumhuriyetin, milli güvenliğin, kamu düzeninin, genel asayişin, kamu yararının, genel ahlakın, genel sağlığın korunması amacıyla; ayrıca anayasanın ilgili maddelerinde ön görülen özel sebeplerle, anayasanın sözüne ve ruhuna uygun olarak kanunla sınırlanabilir" denerek bunların tümünün aslında lafta olduğu tasdik edilmektedir. (Madde 13)

Ardından madde 15'te: "Savaş, seferberlik, sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde milletlerarası hukuktan doğan yükümlü hükümler ihmal edilmemek kaydıyla durumun gerektirdiği ölçüde temel hak ve hürriyetlerin kullanılması kısmen veya tamamen durdurulabilir veya bunlar için Anayasada öngörülen güvencelere aykırı tedbirler alınabilir" denmektedir.

Faşist Cuntanın şefi Evren'in deyimiyle; artık olağanüstü hal Anayasa hükmü haline gelmiştir; ve "Sıkıyönetim ilanı için geçmişte olan zorluklar ortadan kaldırılmıştır." "Artık hiç kimse mesela DGM'lere hayır vs. diyemeyecektir." Anayasa ya konulan bu gibi maddelerle, aslında en başından Anayasada yeralan 'temel hak ve hürriyetler'in göstermelik süsler olduğu açıkça belirlenmiştir.

Açıktır ki, en ileri burjuva demokrasisi de sonunda burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki diktatörlüğüdür. Ve en ileri burjuva demokrasisinde de 'temel hak ve hürriyetler' denilen şeyler, burjuva demokrasisi sınırları dışına çıkmaz. Yasalar 'burjuva demokrasisi' denen burjuva diktatörlüğünü korumak için vardır. Ama burjuva demokrasisinin gerçekten hüküm sürdüğü hiçbir ülkede, Anayasada Temel Hak ve Hürriyetler, Türkiye'de 1982 Anayasasındaki gibi bir açıklıkla (daha önceki anayasalar da fazla farklı değildi) sınırlanmamıştır. Faşist Türk anayasası temel hak ve hürriyetleri güya tanımakta, ve fakat olağanüstü hal adına resmen ortadan kaldırmaktadır. 1982 Türk Anayasasının 'sözü de, ruhu da' faşisttir!

ANAYASA OYLAMASI
OOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Anayasanın oylanması da bir başka alemdir. Güya referandum yapılmış; herkese 'Anayasa' konusunda tercih yapma imkanı verilmiştir! Gerçekte halk için hiçbir tercih sözkonusu değildir. Bu anayasa referandumunda emekçi yığınlara kırk haramilerin "kırk katır mı/kırk satır mı" tercihi, tercih olarak sunulmuştur.

Yapılan anayasa karşısında her türlü devrimci propaganda en baştan yasaktır. Bu anayasa tasarısına devrimci bir bakış açısı ile kökten karşı çıkmak; ve onu kökten reddetmek en büyük 'suç'lardan biridir. Anayasaya gerçekten muhalif olan devrimciler en baştan legal her türlü propaganda imkânından mahrumdur. Yüzbinlerce devrimci, zindanlarda 'komünizm propagandası', vs. suçlaması ile tutulmakta; faşist mahkemelerde yargılanmaktadır. Örgütlü devrimci hareket ağır kayıplar vermiştir. Anayasa oylaması sahtekarlığına karşı illegal propagandanın ve ajitasyonun imkânları olağanüstü ölçüde kısıtlıdır. Bu 'Anayasa oylaması', ona karşı devrimci propaganda hemen hemen olmaksızın sahnelenmiştir.

Anayasa konusunda, Anayasa oylamasından önce dalaşma — ki bu, daha iyisi nasıl olur dalaşmasıdır — hakim sınıfların kendi aralarında olmuştur. Hakim sınıfların çeşitli sözcüleri, hazırlanan Anayasa taslağını çeşitli yönleri ile eleştirmişler; düzeltilmesini talep etmişlerdir. Özellikle Evren'in Anayasa oylaması ile birlikte cumhurbaşkanlığına seçilmesi, başka aday olmaması, vs. gibi konular "eleştirir" hedefi olmuştur. Sonunda bu "eleştiriler" de oylamaya iki hafta kala yasaklanmıştır; oylamaya iki hafta kaladan itibaren Anayasa hakkında on olumsuz gösterecek her türlü propaganda için yasak konmuş; ve Cunta şefi Evren Anayasa savunmasını bizzat üstle-

nerek, "memleket gezisi"ne çıkmış; kendi deyimi ile 'karşı saldırıyı' başlatmıştır. İşte Anayasa oylaması böyle 'demokratik(!)' bir ortam içinde yapılmıştır.

Oylama öncesinde bir kez daha seçmen kütükleri düzenlenmiş; oylamaya katılmayanlara karşı cezai hükümler getirilmiş; cezai hüküm korkusuyla zorla oylamaya katma yolu tutulmuştur. Birçok yerde, özellikle Türkiye Kürdistanında köylerde bir tek hayır oyu bile çıksa bunun hesabının sorulacağı tehditle ri faşist ordu tarafından açıkça ilan edilmiştir.

Faşist cuntanın şefi konuşmalarında bu Anayasaya karşı çıkanların 'vatan haini' olduklarını, vs. ilan etmiştir.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, güya gizli olan oylamada verilen oyun renginin ne olduğunun zarf içinde açıkça görülmesi de 'mimlenme korkusu' ile başka bir baskı unsuru olmuştur.

İşte Anayasa oylaması böyle "demokratik(!!) bir şekilde gerçekleşmiştir. Faşistlerin 'demokrasisi' bundan başkası da olamaz!

İşte bu ortamda yapılan Anayasa oylaması sahtekarlığında komprador patron ağa devletinin yeni anayasası %91 civarında evet oyu alarak Cunta seflerinin deyimi ile 'kahir bir ekseriyetle' kabul edildi. Bu seçim sonucunda Cunta şefi Evren de resmen cumhurbaşkanı oldu. Askeri faşist cunta 'sivilleşme operasyonu'nda önemli bir adım atmış oldu.

OYLAMA SONUÇLARININ GÖSTERDİKLERİ
OO

Oylama sonrasında Türkiye'de bütün hakim sınıf sözcüleri ağız birliği içinde, "Milletimiz konuştu, kararını verdi. Artık bu Anayasa milletin anayasasıdır. Bu Anayasa üzerine tartışma kapanmıştır" propagandasını yoğunlaştırdılar.

Aynı yönde tavırlar Cuntanın emperyalist destekleyicilerin den de geldi. Onlar da yapılan "gayet demokratik seçimlerle" Anayasa'nın kabul edildiğini; artık bu konuda "eleştirir" nin yersiz olduğunu, vs. söylediler. Böylece Türk hakim sınıfları açısından bir 'başarı' daha elde edilmiş oldu.

Anayasa oylamasında çıkan evet oylarının %91 civarında olmasının birçok sebebi vardır.

Bunların başında kuşkusuz bu oylamanın hangi ortamda yapıldığı; oylamanın faşist zorbalık altında yapılan bir oylama olduğu gelmektedir. "Korku"; faşist baskı gerek katılımın yüksekliğinde, gerekse evet oylarının yüksekliğinde kuşkusuz bas rolü oynamıştır.

Ama oy oranının bunca yüksek olmasında bir başka faktör de rol oynamıştır; ve devrimciler açısından bu faktörün bir lince çıkartılması çok önemlidir: Bu faktör, faşist Cuntanın "12 Eylül öncesine dönmek istemeyen; can güvenliği isteyen, huzur isteyen, vs. bu Anayasaya evet der" şeklindeki demagojisinin geri yığınlar içinde halâ önemli etkisinin olmasıdır. Cunta bu faktörü de ustaca değerlendirmiş - tir.

Ayrıca Cunta ve onun destekçileri bu adımı, 'demokrasiye dönüşün bir adımı' olarak da tanıtmaya demagojisinde önemli ölçüde başarılı olmuşlardır.

Bu oylamada devrimci alternatifin kitlelere gösterilememiş olması da "demokrasiye dönüş" demagojisinin oldukça taban bulmasına yardımcı olmuştur.

Oylamanın gösterdiği bir başka gerçek de şudur: Gerek oylamaya katılmama; gerekse hayır oylarının oranının en yüksek olduğu yerlerin başında Diyarbakır, Tunceli, Elazığ, Erzincan gibi Türkiye Kürdistanının daha önce yoğun devrimci çalışma olan şehirleri ile;

Adana, İçel, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Ankara gibi sanayi merkezleri gelmektedir. Bütün buralarda oylamaya katılmama ve hayır oranları Türkiye ortalamasının üzerindedir.

Bu, belli ölçülerde, devrimci bir önderliğin yokluğu şartlarında da; en ağır, en yoğun faşist baskı şartlarında da devlete karşı muhalefetin ağırlık noktalarının, sanayi merkezleri; ve Türkiye Kürdistanı olduğunu gösteren bir işaretlerdir. Kuşkusuz işçi sınıfı devrimcileri açısından sanayi merkezleri, güçlerini yoğunlaştırmaları gereken ilk alan olmak zorunladır. İşçi sınıfının önderliğinin bir başka biçimde gerçekleştirilmesi hayâlidir.

Faşist Cunta şefi; ve Faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin yeni seçilmiş 'taze' cumhurbaşkanı Evren; Anayasayı tanıtmaya toplantılarının son durağı İstanbul'da yaptığı konuşma da; "Eğer 12 Eylül harekâtı yapılmayıp veya onlar bu harekâtı yapıp muvaffak olsaydılar, bu meydanın adı Kızıl Meydan olacaktı" diyerek korkusunu dile getiriyor; 12 Eylül ile, ve şimdi yapılan Anayasa ile korkulacak bir şey kalmadığını, kal mayacağını anlatıyor.

Evet, 12 Eylül, "Taksim'in ve daha nice meydanların "Kızıl Meydan"lar olma imkânını geriye atmıştır. Evet, Anayasa oylamasında hakim sınıfların elde ettiği başarı, onlar açısından kaçınılmaz bir başarı değildir. Ama onlar bu Anayasanın oylanması ile artık 'tehlike'nin geçtiğini düşünüyorlarsa, yanılıyorlar. Devrim 'tehlikesi' onların başında bugün de ya-

Yurtdışındaki saldırılar artıyor

20 Kasım'da Batı Almanya'nın Köln şehrinde; Utrecht'te Ermeni milliyetinden bir devrimcinin hunharca katlini protesto için bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşe Bolşevik Partizan taraftarları bölgesel olarak katıldılar. Yürüyüşte Bolşevik Partizan taraftarları tarafından şu bildiri yayınlandı:

Komprador Patron Ağa Devletinin Faşist Canileri Yurtdışında Da Devrimci Avına Çıktı

Faşist katliamların hesabı işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimiyle sorulacak!

Faşist komprador patron ağa devletinin sözcüleri; başta Cunta şefleri olmak üzere, aylardır hep bir ağızdan yurtdışındaki Türkiyeli devrimcilere karşı girişilecek katliam ve saldırıların yoğun propagandanı yapıyorlardı. Özellikle Ermeni milliyetçisi örgütlerin sorumluluğunu üstlendiği bir dizi suikast eylemi ardından, yoğun bir şekilde 'İntikam alınacak', 'şehitlerin kanı yerde kalmayacak', v.b. sözlerle Türk ırkçılığı körükleniyor; girişilecek saldırıların ideolojik, ve pratik hazırlığı yapılmıyordu.

0 Türk ırkçılığı ki; Nazilerin "Yanudi sorununun nihai çözümü" adını verdikleri, bir milliyetçilikli bir şekilde yok edilmesinin 20. yüzyıldaki ilk örneğini Ermeniler üzerinde gerçekleştirmenin sorumluluğunu taşımaktadır.

0 Türk ırkçılığı ki; Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da Kürt ulusunun milli zulme karşı ayaklanmalarının, kitle katliamları ile bastırılmasının; kanla, ateşle boğulmasının sorumlusudur.

0 Türk ırkçılığı ki; bugün Türkiye Kürdistanında ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tank paletleri altında; faşist şiddetle bastırmanın ideolojik temelini oluşturmaktadır.

Elini yüzbinlerce Ermeni emekçisinin; Kürt işçisinin, köylüsünün, Türk olmayan milliyetlerden emekçilerin kanı ile yıkayan ırkçı faşistler; Ermeni milliyetçisi örgütlerin sorumluluğunu üstlendiği her eylemden sonra; büyük bir yaygarayla 'vahşet', 'dehşet' edebiyatı yapma fırsatını değerlendirdiler. Artık yurtdışına da 'el atmak' zamanı geldiği; artık 'sabrın sonunun geldiği', vb. sözlerle yurtdışında girişilecek kanlı faşist saldırıların ön hazırlıkları tamamlanmaya başladı.

Ermeni milliyetçi örgütlerinin gerçekleştirdiği suikast eylemlerinin "yurtdışına el atma"nın zamanının geldiğine gerekçe gösterilmesinin yanında; "Türkiye'de anarşinin kökünü kazıdık, şimdi sıra yurtdışına kaçanlarda" demagogisi de yurtdışında girişilecek saldırıların hazırlığındaki propaganda da kullanıldı.

Beş Kasım'da Utrecht'te Nubar Yalım adlı Ermeni milliyetinden bir devrimci; evince tabancayla vurularak ve bıçaklanarak katledildi.

Nubar Yalım'ın Utrecht'te öne çıkan; bir dizi anti-faşist eylemde ön saflarda yer alan, 'tanınan' bir devrimci olduğu bilindiğinde; hem de onun Ermeni milliyetinden olduğu bilindiğinde; onun "kimliği meçhul" olduğu söylenen katilinin hiç de bilinmez olmadığı ortaya çıkar. Ermeni milliyetinden ve aktif devrimci. Bunlardan birisi bile komprador patron ağa devletinin yurtdışına çeşitli kılıklar altında gönderdiği, çoğu "diplomatik pasaportlu" katillerin saldırı hedefi olmak için yeter sebeptir. Ama bu iki özelliğin yanyana gelmesi Nubar Yalım'ı faşist katillerin boy hedeflerinden biri haline getirmiştir. Nubar Yalım'ın hunharca katledilmesi; artık faşist komprador patron ağa devletinin yurtdışında da doğrudan katliam planlarının eyleme dönüştürülmesinin ilk örneklerinden birisi olma nedeniyle önem taşımaktadır.

Bu katliam karşısında suskun kalmak; yeni katliamlara gözyummak; faşist katillerin işlerini kolaylaştırmak anlamına gelecektir. Bu yüzden bu katliamı protesto etmek; "kimliği meçhul" katillerin gerçek kimliğini eldeki imkânlar ölçüsünde açıklamak görevdir.

- NUBAR'IN KATİLİ
- FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR.
- EMPERYALİSTLER BU KATLIAMIN
- AÇIK DESTEKÇİSİ, SUÇ ORTAĞIDIR.

Bu katliamın sorumlusu; suçlusu; planlayıcısı ve örgütleyicisi doğrudan faşist Türk devletidir. Bu cinayetin uygulayıcısı, çoğu diplomatik pasaportlu katillerdir!

Emperyalist devletler bunu çok iyi bilmektedirler. Buna rağmen onların çıkarları, Türk faşistlerinin çıkarları ile özde bir olduğundan, emperyalist devletler ellerindeki tüm imkânlarla faşist Türk devletini; bu devletin bugün başında bulunan faşist cuntayı destekliyorlar. Bu destek çeşitli biçimlerde oluyor. Bu desteğin bir biçimi de; çoğu diplomatik pasaportlu faşist katillerin işlerini kolaylaştırmaktır. Nitekim emperyalist Hollanda polisinin ilk yaptığı işlerden biri, açık siyasi bir cinayeti; 'adi bir cinayet'miş gibi göstermeye çaba-

lamak olmuştur. Emperyalist ülkelerde "demokrasi", proletarya ve emekçi kitleler üzerinde burjuvazi - nin diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüklerden emekçi - ler, işçiler lehine girişimler beklemek; bunların - mecbur kalmadıkça, ve demagoji/gözboyama amacı dı - şında - devrimcilerin katillerini izlemesini, yaka - lamasını, cezalandırmasını beklemek abesle uğraş - maktır.

İşte Katip Saltan yoldaş örneği... Faşist katil - lerce katledilişi üzerinden iki yıl geçti. Batı Al - man emperyalist devletinin polisi bu faşist cinaye - ti devrimcilere saldırmak için kullanmaya kalkıştı. Ve halâ da güya katilleri arıyor! Sorun bir grevi bastırmak; bir devrimciyi izlemek; telefonları din - lemek; devrimcileri zindanlarda "intihar etti" diye katletmek, vs. olduğu zaman eline çok çabukolan Ba - tı Alman polisi; sorun Katip Saltan yoldaşın faşist katillerini yakalamak olunca nedense "başarısız" o - luyor. Bu "başarısızlığın" bir tek gerçek nedeni vardır. O da Batı Alman emperyalistleri ile Türk fa - şistleri arasındaki çıkar birliğidir. Hollanda po - lisinden; diğer emperyalist ülke polislerinden de faşist katilleri yakalama yönünde medet ummak; Tür - kiye'deki faşist devletin; onun bugünkü temsilcisi - faşist cuntanın emperyalizmin ülkemizdeki çıkarla - rının koruyucusu olduğunu kavramamak demektir.

Emperyalist ülkelerde polis; ancak bu konuda çok geniş bir kamuoyu yaratılabilirse; ancak bu ülke - lerdeki emekçiler güçlü kitle eylemleri ile bu yön - de baskı yaparlarsa; "mecburen" birtakım şeyler ya - pabilir. O kadar. Sadece polisten değil; emperya - list ülkelerde devletin hiçbir kurumundan; hiç bir emperyalist politikacıdan medet umulmamalı; bunlar - dan medet umularak bunların teşhirinden vazgeçil - memelidir. Eğer gerçekten Nubar Yalım gibi bir dev - rimcinin katli teşhir edilmek isteniyorsa; faşist katillerle emperyalistlerin çıkar birliği or - taya konup; teşhir edilmek zorundadır. Faşist ka - tillere karşı mücadele; emperyalizme ve sosyal em - peryalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak e - le alınmak; içinde yaşanılan ülkede, öncelikle o - larak ele alınmak zorundadır. Bunu yapmayanlar; fa - şist cunta'ya karşı mücadele; onun yurtdışındaki katliamlarına karşı mücadele adına; emperyalist ül - kelerin güya demokratik burjuvazisinden medet uman - lar; emperyalizmi teşhir etmeyenler; gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin mücadele yolunu karartmak - tadırlar.

Buna bir örnek; TKP/ML adına çıkan ve bu yürüyüş - e çağrı yapan, "Nubar Yalım yoldaş, faşist cunta - nın diplomat maskeli eli kanlı katilleri tarafın - dan hunharca katledildi" başlıklı bildiridir.

Üç sayfalık bildiride, emperyalistlerin tek keli - meyle teşhiri (genel bir 'emperyalizme, sosyal-em - peryalizme karşı kararlı mücadele' lafı - dışında) yoktur. Emperyalistlerin bu cinayetlerin üstünü ört - meye çalışacağı anlatılıp; emperyalistler ile Türk faşistlerinin işbirliği teşhir edilmemektedir. Bu tesadüf müdür? Kesinlikle hayır! Bu menşevikle - rin 'Cuntaya karşı herkesle birlik' şeklindeki o - portünist politikalarının tabii sonucudur. Bu poli - tika onların kendi etkiledikleri kitleleri 12 Eyl - lül'de Rus sosyal emperyalizminin propagandacıları - nın kuyruğuna takmasına; Cuntaya karşı mücadele a - dına Avrupa Parlamentosundaki emperyalizmin bazı de - mokratik maskeli sözcülerinin peşinde koşmasına gö - türen politikadır. Bu politika, Türkiye'nin en bü - yük sömürücülerinden biri olan Batı Alman emperya - lizminin parlamentosunu hedef alarak, onun 'Tür -

kiye'deki faşist katliamları, işkenceleri görüşme - si'ni eyleminin merkezine koyan "açlık grevleri"ne - götüren politikadır.

İşte "halk savaşı" sloganları altında yürütülen - bu revizyonist politikanın ifadesi ve devamıdır bu - bildiri!

Biz Komünistler şunu açıkça söylüyoruz:

• Yurtdışında faşist saldırılara karşı bütün dev - rimciler tedbirli olmalı; önce bu saldırılara kar - şı kendisini koruma tedbirlerini almalı; kesin -likle emperyalist ülkelerin devlet kurumlarından - medet ummamalıdır.

• Emperyalist ülkelerde Türk faşist komprador pat - ron ağa devletin faşist katliamlarına karşı gü - venilecek, ve dayanılacak tek güç; bu ülkelerde - çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler ve - onların Marksist-Leninist ve devrimci ör - gütleridir. Bu güçler yerine; kendine demok - rat süsü veren emperyalist burjuvaziye dayanmaya - kalkanlar, sonu içinden çıkılmaz bir batacak olan - çıkmaz bir yolda hareket etmektedirler!

• Biz çeşitli oportünist örgütlerin içindeki dev - rimcilerle sesleniyoruz:

"Cuntaya karşı mücadele" adına "nerkesle birleş - me" şeklindeki bir siyaset; işçi sınıfının ve emek - çilerin çıkarlarına ihanet eden bir siyasettir. Bu siyaseti reddedin! Karşı-devrimcilerle birliği red - edin!

Devrimciler, Yoldaşlar...

Faşist komprador patron ağa devletin çoğu dip - lomatik maskeli faşist canileri, şimdi yurtdışında devrimci avını başlatmak istiyorlar. Nubar Yalım bu planlı saldırıların şimdilik ilk kurbanı oldu. Fa - şistler böyle saldırılarla, katliamlarla; bizlere gözdağı vermek; örgütlenmemizi ve mücadelemizi en - gellemek istiyorlar!

Onların heveslerini kursaklarında bırakmak bizim görevimizdir! Paniğe ve aceleciliğe gerek yoktur. Komprador patron ağa devleti; er-geç ama mutlaka, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkılacaktır. Bunu faşist katliamlar, 12 Eylül - ler; tank paletleri altında, silahların gölgesinde yapılan sahte Anayasa oylanaları; demokrasiye dö - nüş sahtekarlıkları; emperyalizme bağımlı burjuva - zinin ve toprak ağalarının hiçbir yöntemi engelle - yemeyecektir. Komprador patronların ve toprak ağa - larının sallanan faşist diktatörlüklerinin ömrü bel - li bir süre daha uzatılabilir. Ama o ömre işçi sı - nıfının önderliğindeki demokratik halk devrimi mut - laka son verecektir.

Bunun ne kadar süreceği doğrudan doğruya, işçi sı - nıfının ve emekçi kitlelerin devrim için örgütlen - me ve bilinçlenme seviyesine bağlıdır. İşçi sınıfı - nın demokratik devrime önderlik etmesi; ve bu dev - rimin durmaksızın sosyalist devrimle tamamlanması - için; işçi sınıfının öncü örgütü; Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir Bolşevik Partinin varlığı, ilk ve vazgeçilmez şarttır.

İşte bugünün Komünistler, Marksist-Leninistler a - cısından en önemli görevi, böyle bir partinin inşa - sının bugünkü görevlerine öncelikle ve dörtelle sa - rılmaktır.

Bunu yapmayan; bugün Komünistlerin Marksist-Le - ninist, Bolşevik bir partide birliğinin sağlanması - nı; gerçekten Bolşevik bir çekirdeğin yaratılması - nı; bunun için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin her - türden oportünist çarpıtmaya karşı savunulması gö - revini merkeze koymayanlar; kendine istediği sıfa - tı taksın, istediği ismi versin; Komünist; Marks - ist-Leninist değildir.

Bütün görevler; buarada yurtdışındaki faşist katliamlara karşı mücadele görevi de; işte bugünün bu esas görevine, BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI görevine bağimli olarak ele alınmalıdır.

Bizim bu konudaki görüşlerimiz böyledir. Vebu görüşler her türden revizyonist ve oportünistlerin görüşleri ile taban tabana zıt görüşlerdir.

DEVİRİMCİLER ÖLÜR - DEVRİMLER SÜRER !

FAŞİST KATLIAMLARIN HESABI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE SORULACAKTIR !

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ ! İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK DEVRİMDEN DURMAKSIZIN SOSYALİST DEVRİME YÜRÜYECEĞİZ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ !

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM !

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM ! BOLŞEVİZM YENECEKTİR !

Bu bildiride de ortaya konduğu gibi, faşist Türk komprador patron ağa devleti şimdi devrimcilere karşı terörünü yurtdışına da taşımaya başlamıştır. Buna karşı tedbirli ve hazırlıklı olmak bütün devrimcilerin görevidir.

Yurtdışında saldırılar yalnızca faşist komprador patron ağa devletinin eli kanlı resmi katillerinden gelmiyor. MHP'nin devanı 'sivil' faşistler de saldırılarını sürdürüyorlar. Son olarak Batı Almanya'nın Kehl şehrinde bunların giriştiği bir saldırıda Ahmet Tat adlı bir devrimci katledilmiş; bir diğer devrimci ağır yaralanmıştır.

Bütün bu saldırılarda emperyalist ülkelerin devlez kurumlara faşist katliamlara göz yumuyor; bunları bazen açık, bazen gizli destekliyor. Bugün emperyalist devletlerin Türkiye'deki faşist cuntaya nasıl yaklaştıkları konusunda; bunların 'demokrasi'sinin ne menem demokrasi olduğu konusunda bir Batı Al

man yüksek eyalet mahkemesinin verdiği, "Türkiye'de işkenceye uğramış olmak iltica sebebi değildir" "Türk devleti bölücülüğe karşı kendini korumak hakkına sahiptir. Bölücülük (Bölücülükten kasdettikleri, ayrı devlet kurma hakkı zorla gaspedilen Kürt ulusunun; milli baskıya karşı kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesidir) siyasi bir olay değildir", vs. gerekçeli kararı bilgi vermektedir. Bugün Batı Alman emperyalistleri ellerinde bulunan birçok devrimciyi, faşist cuntaya teslim etmek için hazırlık içinde bulunmaktadır. Batı Alman polisi kendini o kadar 'anti-faşist avı' havasına sokmuştur ki, 13 Eylül'de Aachen sınır kapısında, elinde Fransız hükümetinden aldığı siyasi iltica belgesi, ve enternasyonal pasaport olan Hüseyin Balkır adlı bir devrimciyi tutuklayıp; üç aya yakın Türk faşist devlete teslim etme tehdidi altında tutmuştur. Batı Alman mahkemeleri Nazi hukuğu geleneği ile; Hüseyin Balkır'ın tutuklanması ve iade edilmek için tutuklu tutulmasının 'hukuken doğru' olduğu yönünde kararlar almışlar; onun Fransa'da siyasi ilticacı olmasının; ve elinde geçerli enternasyonal pasaport olmasının birşey değiştirmedeği ni açıklamışlardır. Onlar için Hüseyin Balkır'ın faşist Türk devleti tarafından 'terörist' olarak aranması; ve Interpol a racılığı ile aranması olguları yetmiştir. Sonunda iş iade uyulanması aşamasına geldiğinde, Türk mahkemelerinin gönderdiği arama ve tutuklama emirlerinde onun siyasi suçlardan da a ranyor olduğunun da açıkça görülmesi sonucu, Hüseyin Balkır serbest bırakılmak zorunda kalmıştır. Ama bu olay çok açık bir biçimde Batı Alman emperyalistlerinin şekilsel gerekli - likler yerine getirildiğinde buradaki elindeki tutuklu devrimcileri, ve ilticacıları geri vermeye hazırladığını açıkça göstermiştir.

Bugün Batı Alman hapisanelerinde onlarca Türkiyeli devrimci vardır. Bugün Batı Almanya'da iltica dilekçesi vermiş olan ve sonucunu bekleyen özellikle Kürt milliyetinden yüzlerce devrimci vardır. Bütün bunlar bugün açıkça Türk faşistlerine teslim edilme tehdidi altındadır.

Batı Almanya bugün bu konuda sadece bir örnektir. Diğer emperyalist devletlerin de çıkarları Türk faşistleri ile özde bir olduğundan, onların bu konudaki bugünkü tavırlarındaki u fak-tefek ayrılıklar bizleri şaşırtmamalıdır. İş ciddiye bin diğinde "devlet çıkarları" "kişinin korunması"ndan ağır basacaktır.

Hem Türk faşistlerinden, hem de onların emperyalist destekçilerinden gelecek, ve artan saldırılara karşı tedbirli olmak, ve bu konuda birleşilecek, dayanılacak tek gerçek gücün bu ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri; onların devrimci örgütleri olduğunu bilmek zorunludur. Emperyalistlerin gerçek niteliği hakkında her hayal, felâketli sonuçlara gebe olan bir hayaldir.

Kardeş örgütlerimizle 1 Mayıs polemiğinin belgelerini inceleyin!
Toplantılara katılın!

Kardeş örgütlerle aramızdaki çelişmeler ve tartışma ve Parti içinde bu konudaki şimdiki durum hakkında devrimci kamuoyuna açıklama

Geçen sayımızda, kardeş örgütlerimiz olan GDS, WBK ve MLPÖ ile aramızda, "İkinci Konferans öncesi ve sırasında bir dizi çelişmeler" çıkmış olduğunu; kardeşlerin bize bir dizi ilkesel eleştiri getirmiş olduklarını ve bunların bir bölümünün yayınlanarak duyurulmuş olduğunu; bir bölümünün ise Parti içinde tartışıldığını, tartışma derinleştiğiçe bu konuda bilgi vereceğimizi açıklamıştık. (Bkz. BP 2/25)

Son dönemde, gerek Parti içinde küçük bir azınlık; gerekse Parti çevresindeki bazı sempatizanlardan, Merkez Komitesinin kardeşlerle aramızda olan çelişmelerin belgelerini "gizlemek istediği", bunun "Marksist-Leninist kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesi ile çeliştiği", vs. gibi suçlamalar geldi. Bazı sempatizan komitelerinin 'şartlı' disiplin tanıma tavrına gitmesine kadar varan bu demagojik suçlamaların şimdilik en azından WBK tarafından açıkça desteklendiği bildirildi.

Bolşevik Partizan yazı kurulu olarak biz; "belgeleri gizleme" suçlamasının çok önemli ve ağır bir suçlama olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden bu sayımızda plan dışı olarak bu konuda çeşitli belgeleri yayınlamayız; ve devrimci kamuoyuna belgeler temelde doğrudan bilgi vermeyi doğru buluyoruz. Aşağıda bu tartışma ile ilgilidir bir dizi belgeyi yayınlıyoruz.

I. MERKEZ KOMİTESİNİN TARTIŞMA PLANI; VE GDS İLE

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ ARASINDA BU KONUDA YÜRÜTÜLEN POLEMİK

oo

Bolşevik Partizan sayı 2'de:

"Kardeş örgütlerimizle aramızda var olan çelişmeler Batı Almanya'da, Batı Berlin'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda yürütülen tartışma içinde bu kez pratik bir konuda kendini gösterdi. Bu tartışma içinde ilişkilerimiz önemli ölçüde gerginleşti. Ortaya çıkan anormal durumun aşılması için Merkez Komitemiz son toplantısında kardeşlerin getirdiği eleştiriler üzerinde tartışma ve sonuçlandırmanın Parti içinde TEMEL EĞİTİM DIŞINDAKİ TEO - RİK ÇALIŞMANIN MERKEZİNE KONMASI gerektiği yönünde karar olarak, bu konuda bir PLAN ÖNERİSİNİ Partiyeye sundu"

demistik.

Merkez Komitesinin Partiyeye sunduğu plan önerisi şöyle idi:

"Bundan böyle hücre toplantılarında, hücre toplantılarının 'Diğer teorik çalışma'ya ayrılan ikinci bölümü öncelikle kardeşlerin getirdiği eleştirilerin değerlendirilmesi çalışmasına ayrılacaktır.

Kardeşlerin eleştirilerinin değerlendirilmesi ve cevaplandırılmasında, 1 Mayıs tartışması ile başlanacaktır. Bu tartışma ideolojik çelişmeleri pratikte yansıtan bir tartışma olduğu için, sorunların kavranması açısından bu tartışmanın çıkış noktası olarak alınması doğrudur. Zaten GDS'in en son taktikî tavrı sonucu, bizim açımızdan 1 Mayıs sorunu nun öne alınması kaçınılmaz hale gelmiştir. GDS, 'kardeşlik ilişkilerinin yeniden iyileştirilmesi'nin bir ön şartı olarak, Merkez Komitesinin 22.4.1982 tarihli yazısını geri çekmesini Partiden talep etmekte, bütün Parti hücrelerini bu konuda tavrı takınmaya davet etmektedir. Bu 1 Mayıs sorununun öncelikle çözülmesini zorunlu kılmaktadır.

Bu sorunun çözümünü konusunda zaman ve yöntem hakkında Merkez Komitemizin planı şudur:

Şimdiye dek 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak bütün önemli belgeler Türkçe yayınlanmış durumdadır. Yayınlanmış olan bazı belgeler de önümüzdeki dönemde yayınlanacaktır.

Yayınlanmamış en önemli belge, GDS'in Haziran 1982 sonunda yayınladığı 60 sayfalık bir genel tavrı ile, bizim 22.4.1982 tarihli yazımızı geri çekme önerisidir.

Bu yazı Ağustos sonunda K8'de yayınlanacaktır. Merkez Komitemiz bu yazıya sadece Merkez Komitesi olarak değil, Parti olarak tavrı takınmak gerektiği görüşündedir.

Bu yüzden Merkez Komitesi bu yazıyı MK olarak cevaplandırmayacak; bu yazı hakkında kendi görüşlerini içeren bir taslak yazıyı Parti içinde tartışmaya sunacaktır.

Merkez Komitemiz bu taslak yazıyı Ekim 1982 sonunda K9'da Partiyeye sunacaktır. Aynı sayıda eksik belgeler de tamamlanacaktır.

Merkez Komitemiz kendi görüşlerini içeren taslağı Parti içinde tartışmaya açana dek, hücrelerde GDS'in yazısını tartışılacaktır. Bu yazı yanında, Ağustos sonunda çıkmış olması gereken 'iki aşamalı Parti inşası öğretisi' broşürü de incelenecektir.

Merkez Komitemizin sunduğu taslak Kasım ayı içinde Parti hücrelerinde ve örgütlü sempatizan hücrelerde tartışılacaktır.

Aralık ayı içinde derneklerde bölgesel düzeyde açık tartışma toplantıları düzenlenecek, bu toplantılara GDS'ten temsilciler (diğer kardeşlerden de) davet edilecektir.

GDS'e de kendi sempatizanlarını biraraya toplaması önerilecek, Merkez Komitesi temsilcilerinin onların sempatizanlarının katıldığı bir toplantıda Merkez Komitesinin görüşlerini savunma talebi iletilecektir.

Bütün bu tartışmalardan sonra Ocak ayı içinde PARTİ İÇİNDE OYLAMA yöntemi ile, bütün üyelerin GDS'in önerisi hakkında tavrı belirlenecek ve sonuç ilan edilecektir. Bu yöntemde bütün üyelerin yazılı tavrı takınması istenecektir. Sonuç için BÜTÜN Partililerin görüşü mutlaka alınmaya çalışılacaktır, bunun için imkânlar yaratılmaya çalışılacaktır.

(Buna alternatif öneri, sorunun Konferansla çözülmesidir. Merkez Komitemiz bunu gerekli görmemektedir.)

Sonuç ortaya çıktıktan sonra, gerekli görülürse bu sonucu ilan eden bir propaganda toplantısı yapılacaktır.

Ocak 1983/Haziran 1983 arasında hücre toplantılarının ikinci bölümünde kardeşlerin getirdiği eleştirilerin diğerleri ele alınıp incelenecektir.

İnceleme yöntemi 1 Mayıs tartışmasındaki gibi olacaktır. Yeni getirilen eleştirilere cevap taslakları Merkez Komite si tarafından Partiyeye sunulup Parti içinde tartışılacak, daha sonra tartışmalar GDS'ten temsilcilerin de davet edileceği geniş toplantılarda sürdürülecek; daha sonra oylama (veya konferans) yöntemi ile Partinin iradesi belirlenerek ortaya konacaktır.

Merkez Komitemiz bu eleştirilere cevap için altı aylık bir sürenin yetebileceği görüşündedir, çünkü kardeşlerin getirdiği eleştirilerin önemli bölümü hakkında 1 Mayıs tartışması içinde zaten tartışılmış, tavır belirlenmiş olacaktır.

Temmuz/Aralık 1983 döneminde Merkez Komitemiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yazılarının değerlendirilmesi çalışmasını gündeme almayı planlamaktadır. Bu değerlendirme çalışması da Merkez Komitesinin tartışmaya sunacağı taslaklar üzerinde yürütülecektir.

(Bu çalışmaya geçmeden önce, kardeşlerin yapmış olduğu polemik değerlendirmesi üzerine tartışmanın bitmiş olması gerektiği konusunda görüş ve bu yönde öneri de vardır. Bu konuda Merkez Komitemizde şimdilik fikirbirliği yoktur.)

Ocak/Mart 1984 arası üç aylık dönemde Merkez Komitemiz yeni konferansa (ya da Kongreye) sunulacak karar taslakları üzerine tartışmayı planlamaktadır.

Yeni Konferans (veya Kongre) Merkez Komitesinin önerisi ve planına göre bu ön çalışmalarından sonra Nisan/Haziran 1984 a rasında yapılacaktır.

Kısaca toparlanırsa:

A. Bir Mayıs tartışması

Eylül 1982'ye kadar	"İki aşamalı Parti inşası öğretisi" broşürü
Eylül-Ekim arası	GDS'in 1 Mayıs yazısı
Ekim-Kasım	GDS'in yazısı ve Merkez Komitesinin taslağı üzerine tartışma
Aralık	Dernekler düzeyinde açık tartışma
Ocak 1983	Oylama ve sonuç

B. Diğer eleştiriler

Ocak-Haziran arası	Kardeşlerin diğer eleştirilerine cevap
--------------------	--

C. İbrahim Kaypakkaya değerlendirmesi (Bunun öncesinde Temmuz-Aralık arası belki kardeşlerin polemik değerlendirmesi)

D. Diğer Kongre/Konferans hazırlığı

Ocak-Nisan arası (1984)

Aynı konuda Merkez Komitemiz GDS'e de bir mektup yazmış; ve bu plan konusunda şu bilgileri vermiş - ti:

"Son mektuplarınızda sürekli olarak II. Konferansta getirdiğiniz eleştirileri hatırlatmanız adeta adet haline geldi. Bununla ilgili olarak diyeceklerimiz şunlar:

Merkez Komitemiz son toplantısında, son dönemde iyice sertleşen çelişmelerin çözümü üzerine tartıştı ve bir plan yaptı. Bu plan her şeyden önce sizinle olan çelişmelerin çözümü sorununu Parti içindeki teorik çalışma ve tartışmanın merkezine koymayı öngörüyor; ve sizinle olan polemikğin—diğer görevlerin aksatılması pahasına da olsa—hızlandırılmasını öngörüyor.

Bu plana göre önce 1 Mayıs kompleksi ve bu tartışmanın çözümü ele alınacak. Ağustos sonunda sizin 65 sayfalık yazınız Komünist'te yayınlanacak ve üzerine Parti içinde tartışılacak. Hemen hemen Ekim sonuna doğru, Merkez Komitemizin bu yazıya cevap taslağı Parti içinde tartışmaya sunulacak. Aralık ayı içinde derneklerde sizin de davet edileceğiniz tartışma toplantıları düzenlenecek. Merkez Komitemiz size, sizin de sempatinizle birlikte, bizim Merkez Komitemizin bir temsilcisinin de davet edildiği bir tartışma toplantısı yapmanızı önermektedir.

Ocak ayı içinde daha sonra kesin tavrımız Konferans veya oylama yolu ile belirlenip açıklanacak.

Ocak-Haziran 1983 arası Merkez Komitemiz peyderpey sizin II. Konferans sırasında getirdiğiniz eleştirilere ve diğer

eleştirilerinize cevap taslaklarını Partiyeye açacak. Bu taslaklar üzerine de 1 Mayıs tartışmasındaki yöntemle tartışılıp, bunlar sonuca bağlanacak. Merkez Komitemiz sizin eleştirilerinizin 1983 Temmuzuna kadar kesin bir şekilde cevaplandırılmış olacağını düşünmektedir. Bu kabaca bizim Merkez Komitemizin, aramızdaki çelişmelerin çözümü konusundaki zamanla ilintili planıdır. Merkez Komitemizin bu planı üzerine Parti içinde tartışılacak ve bu konuda kesin karar Eylül ayında alınacaktır. (Belki değişikliklerle)

Eğer sizin bu konuda herhangi bir eleştiriniz, öneriniz, düşünceniz varsa, o zaman bunları bize zamanında bildirin. Bu kuşkusuz her mektubunuzda bize 'uyarı' getirmenizden de yararlı olacaktır."

(Merkez Komitemizin GDS'e 20.7.1982 tarihli mektubundan)

GDS bunun üzerine 17.8.1982 tarihinde yazdığı mektupta, Merkez Komitemizin bu planı üzerine polemik içinde şunları söyledi:

"5. MK'nin polemik planı üzerine:

Biz ilerde bu konuda daha detaylı tavır takınacağız, ama şimdiden bazı düşüncelerimizi bildirmek istiyoruz:

Bolşevikler ikinci Merkez Komitesini, onlar II. Konferansın geniş tutanağını yayınlamadığı için sert bir şekilde eleştirirler. (Bolşevikler 2. MK'ni) kardeş örgütlerin eleştirileri en kısa zaman içinde cevaplandırılmadığı için (sert bir şekilde) eleştirirler.

Sizin yoldaşlarınızın MK hizibi ile polemik içinde tamda bu noktada eğitilmiştir. Ve bu nokta henüz unutulmamıştır. Ve bu iyidir de.

Belki zaman konusunda biraz abartmış olmamız dışında, MK fraksiyonuna karşı bu konuda yürüttüğümüz polemik bütünüyle doğru idi. (Burada 'biz' derken, hem GDS hem de Bolşevikler kast ediyoruz. Bkz. dörtlü ortak açıklama) Çünkü cevap vermenin ertelenmesinin ÇEKİRDEĞİ (cevap verme niyeti) varsa — ya da bu niyetin daha sonra terk edilmesi), onların ideolojik olarak gerçekten haklı olan eleştirilerimize karşı, İÇERİĞE ilişkin hiçbir şey söyleyemeyecek durumda olmaları idi. Onlar böylece kaçış noktasını küçük meselelerde, örgütsel sorunlarda, vs. aradılar. Böylece GDS'in ve diğer kardeş örgütlerin eleştirilerini kendilerine uygun bir düzeye çektiler.

Şimdi olgular şöyledir:

a) Bizim delegelerimizin II. Konferansta getirdiği, Konferansın bir özet rapor çıkartıldıktan sonra, ya da bununla bağıntılı olarak söz tutanağı çıktıktan sonra kapandıktan ilan edilmesi yönündeki önerisi, bizim görüşümüze göre faydacı sebeplerle reddedildi. Biz bu konuda daha tam bir tavır ancak söz tutanağı çıktıktan sonra takınabileceğiz. Partinin üyelerinin söz tutanağı çıkmadan günlük işlere başlaması, bizim bilgimize göre bugüne dek söz tutanağının çıkması sonucunu doğurdu.

(Burada, II. Konferanstan sonra yapılan rapor taslağının bize gönderileceği bildirilen ÇEVİRİSİ'nin henüz elimize geçmediğini de bildirelim. Böylece biz bu raporun şekli hakkında, ya da yanlışlar hakkında eleştirilerimizi getirecek durumda değiliz. Bizim delegemizin sebeplendirmeleri bu raporda olduğu için, biz de bu rapor üzerine görüş belirtmek isterdik.)

b) İkinci Konferans öncesinde getirdiğimiz eleştiriler de Merkez Komitesi tarafından geçici olarak cevaplandırılmadı. Aramızdaki çok sayfalı mektuplaşmada, ideolojik noktalara ancak değinilerek geçildi. Biz özellikle BP yazı kuruluna getirdiğimiz eleştirinin detaylı olarak cevaplandırılabilmesini düşünüyoruz.

c) Konferansta getirdiğimiz eleştiriler bizim görüşümüze göre mutlaka Merkez Komitesi içinde görüşülmeli ve çeviriden sonra Komünist'te tartışılmalı, ve yayınlanırken MK tarafından geçici bir cevap verilmeli idi. Biz Merkez Komitemizin bu konularda bir görüşü olmayacağını ve bu belgeleri bugüne dek detaylı incelememiş olabileceğini düşünmüyoruz (çünkü bu belgeler —1 Mayıs'la karşılaştırıldığında— hâziri sorunları ilgilendirmektedir ve önemi büyüktür.

Biz pratikte ('faktisch'— de fakto —ÇN) II. Parti Konferansı öncesi ve sırasında ortaya çıkan sorunlardaki ideolojik tartışmayı, Merkez Komitemizin —başlangıçta geçici olarak olsa bile— Partinin yönetici gücü olarak YÖNLENDİRME DİĞİNİ (önderlik etmediğini —ÇN) tespit ediyoruz. Şimdi bu sorunlar kompleksinin yıl sonuna dek ertelenmesini bütünü ile yanlış buluyoruz.

'TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri'de (üçlü açıklamada) ortaya konan çelişmeler, 1 Mayıs tartışması ile bağlantı için de, ve fakat ağırlık öncelikle bunlara verilerek ele alınmalıdır.

Bu bizim görüşümüzdür.

Bir adım daha ileri gidiyoruz. Eğer bu eleştiriler (II. Konferans öncesinde ve sırasında getirdiğimiz eleştiriler) Parti içinde önce tartışılmış ve bunlar üzerine açıklık sağlanmış olsa idi, o zaman 1 Mayıs'la ilgili olarak getirdiğimiz eleştirilerin de doğru olduğu, çünkü burada sözkonusu olanın, birçok noktada daha önce getirilmiş olan eleştiriler olduğu (birincisinde daha çok teorik — ikincisinde daha çok pratik) görülürdü.

Sizin planınızın çekirdeğini eleştireceğimiz açıktır. Pratikte ortaya çıkan çelişmeler ancak ideolojik tartışmada kimin haklı, kimin haksız olduğu sorunu temelinde doğru ele alınabilir. Bu eğer kapsamlı bir polemik sözkonusu ise Marksist-Leninist tavrıdır.

Çekirdek nedir? Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmaya çalışmama; yanlış bir ağırlık noktası tespit etme yanında; ikinci bir noktanın, CANLI BİR TARTIŞMANIN ne olduğu konusundaki GÖRÜŞÜN özsel bir nokta olduğunu düşünüyörüz.

Merkez Komitesi görüşünde, gerçekte tartışma olmayan bir tartışma 'planlıyörüz'.

Diyelim ki 1982 Şubatında bir eleştiri geliyor, buna cevap Nisan ya da Haziran 1983'te veriliyor. Burada biz neyi eleştiriyoruz? Zamanın uzun olmasını mı? Bu yalnızca yarar-gerçek olurdu. Biz CANLI BİR TARTIŞMA, GERÇEK BİR POLEMİK planlanmamasını, başında 'bir o, bir o' planlanmamasını, bunun yerine bir yıl sonra bir cevap kararlaştırılması eleştiriyoruz.

Biz canlı bir polemik şöyle düşünüyörüz: Diyelim ki her dört hafta içinde bir taraf cevap verir, ondan sonra diğer taraf cevap verir, böylece ortaya polemik çıkar, birçok kişi buna katılır, polemik sırasında sorunlar daha fazla beraklaşır, vs. Bu sorunun 'sonuca bağlanması' ile ilgili planınız bize bütünü ile işe yaramaz ve derin bir şekilde bürokratik görünmektedir. Evet, hattâ, biz bunun canlı düşünmeyi ORTADAN KALDIRAN ve Marksist-Leninist polemik ile fazla ilgisi olmayan bir plan olduğunu düşünüyörüz.

Bizim düşündüğümüz şekilde (karşılıklı 'bir o, bir o' yazılar gidip gelirse) zaman kısalmayacak, tersine belki biraz uzayacaktır. Yani bizim eleştirdiğimiz zaman sorunu değildir. Eleştirdiğimiz, Merkez Komitesinin (ya da Parti hücrelerinin) başından itibaren bizim eleştirilerimize en azından tezler halinde cevap vermeleri, polemik yürütmeleri, vs. ve bizim II. Konferansta getirdiğimiz eleştirilere Merkez Komitesinin ilk defa bir yıl sonra cevap vermesi durumudur.

Bu anlamsızdır ("absurd"). Biz gerekirse bu soruna Rus Bolşeviklerinin tecrübelerine dayanarak geri döneceğiz. Ki onlar her yıl Parti Kongresi ve Konferanslar yapıyorlar, arada da polemik yürütülen konularda kitaplar, broşürler çıkmıştır. Sorunlar üzerine basında canlı bir şekilde tartışılmıştır, böylece Parti kongrelerinde bilinçli kararlar alınmıştır.

Plana getirdiğimiz üçüncü eleştiri, planlamada, bizimle Parti düzeyinde yürütülen tartışma ile, sempaticanlar düzeyinde yapılan tartışma arasında ayırım yapılmamasıdır.

GDS yönetimi ile Enternasyonal İlişkiler Sekreterinin Mayıs sonu/Haziran başında yaptığı görüşmeye atıfta bulunmanız, burada sözkonusu olanın geniş, örgütlü olmayan sempaticanlarla —K'leri l'den 9'a tanımayan sempaticanlarla — bu yüzden de tabii ki gerekli olarak daha yavaş bir tempo da gidenlerle — tartışma için GERÇEKÇİ bir plan üzerine konuşulmuş olduğunu gözden kaçıroyuz.

Aynı zamanda bu tartışmada da, 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın zamanı konusunda bizim Mayıs tavrımızın çevrilmesinden 4 hafta sonra şekilde kaba bir plan yapılmıştı, birkaç ay sonra değil. Ama tayin edici olan, dernek tartışmaları (ko laylık olsun diye böyle adlandırıyoruz) yanında, tartışmanın iki başka düzeyinin (ki bunlar aşağıda göstereceğimiz gibi, bir anlamda birleştirilebilir), bizim şimdiye dek hep eleştirdiğimiz gibi birbirine karıştırılmasıdır:

- Parti düzeyi
- Komünist'in verildiği ve GDS Info'nun verildiği örgütlü sempaticanlar

kesinlikle açıklığa kavuşturulması gereklidir, ki Partinin tartışma tayin edicidir. (Diğer tartışmaların değerini düşürmek veya bunları tatil etmek istemiyoruz, onlarda mut laka yürütülmelidir, ama buna rağmen tayin edici PARTİdir.) Parti örgütü ve Parti içinde de Merkez Komitesi, bütün e-

le alındığında, tartışmanın hızlandırılmasında yönetici olmalıdır.

O halde Parti tartışması birinci sırada olmalıdır, (Yani sizin hücrelerinizdeki tartışma, ya da bizim hücrelerimizdeki, karşılıklı olarak örgütlerimizden de yoldaşların katıldığı tartışma)

Öndan sonra sempaticanlar ele alınmalıdır, (Geçmişte K/G eğitim toplantıları) ki bunlara Parti üyelerinin bir bölümü de katılır.

Ve ancak ondan sonra dernekler düzeyinde daha geniş tartışma ele alınır. Tam da bu dernek tartışması idi Mayıs sonu/Haziran başında üzerinde konuşulan kaba plan.

Parti tartışması ve sempatican tartışmaları ile ilgili olarak —bizim görüşümüze göre— genelde, bir yazının çıkmasından üç-dört hafta sonra, örgütlerin yönetimlerinin temsilcilerinin de katılacağı toplantılarda kontrovers (çekişmeli) tartışılabilir. Yani bu tartışmalar POLEMİKİN SONUNDA DEĞİL, BAŞINDA VE İÇİNDE olmalıdır.

10. Biz, her iki örgütün sempaticanlarının da katılacağı ortak toplantılar yapılmasına çok ilgi duyuyoruz.

Biz güvenlik nedeni ile, yalnızca bizim sempaticanlarımızın katıldığı bir toplantıya kesinlikle karşıyız. Ama sizin bir temsilcinizin bizim sempatican hücrelerimizden (daha geri sempaticanların) da toplantılarına ve bir genel kurula da katılmasını sevinçle karşılarız.

(Daha iyisi iki temsilcidir.)"
(GDS'in Merkez Komitesine 17.8.1982 tarihli mektubundan)

Merkez Komitemiz GDS'in bu mektubuna 25.9.1982'de son şeklini alan şu cevabı verdi:

"BİZİM POLEMİK PLANIMIZ ÜZERİNE 25.9.1982

Önce MK fraksiyonu ile yaptığınız anıştırma üzerinde duralım:

a) Biz (sizinle birlikte) MK fraksiyonunu II. Konferansın tutanağını yayınlamadığı için eleştirdik. (Zaman konusunda abarttığımız tespiti doğrudur.) Bu eleştiri doğru idi. MK fraksiyonu söz tutanağını yayınlamadı ve yayınlamayacak.

b) Biz Konferans yapılabi 6 ayı aşkın süre geçmesine rağmen, söz tutanağını halâ yayınlamadık. Ama yayınlamak için çaba sarfediyoruz. Bundan Parti haberdardır. Şimdiye dek yayınlamadığımız ne kadar olgu ise, yayınlamak için çaba sarfettiğimiz de o kadar olgudur. Biz, burada benzetme yaparken bu 'küçük' farkı —çoğu kez benzetmelerde yaptığınız gibi— atlayıveriyorsunuz! Söz tutanağı şimdiye kadar yayınlamadı, ama yayınlama meselesi Ekim sonunda çözülecek bir sorun haline geldi. Durum budur.

MK hizibi tutanakları yayınlamadı, yayınlamayacaktır da. Çünkü gizlemek zorunda olduğu şeyler vardır.

Biz tutanakları yayınlamadık. Ama yayınlayacağız. Gizlemek istediğimiz birşey yoktur. Arada bu kadar 'küçük' bir fark vardır.

c) Biz MK hizibini GDS ve diğer kardeşlerin getirdiği eleştirilere cevap vermediği için eleştirdik. Bu eleştirimiz haklı idi. MK hizibi getirilen eleştirilere cevap vermedi, vermeyecek.

d) Biz ise, GDS ve diğer kardeşlerin eleştirilerinin bir bölümüne kısa ve çok genel düzeyde de olsa, kamuoyu önünde cevap verdik; kardeşlerin temsilcileri bizzat Konferansımıza katılıp, bizim, eleştirilerinin bir bölümü konusunda ne düşündüğümüzü bizzat öğrendiler. Tartışmayı, eleştirileri ve verilen geçici cevapları hazırlanan rapor taslağında ortaya koydık. Henüz cevap verilmemiş eleştiriler konusunda ise, bizzat Konferansta Merkez Komitesinin bu eleştirilere hücrelerde yürütülen tartışmalar ışığında cevap vermesi kararı alındı. Bunun zaman alacağı ortadadır. MK hizibi binin GDS ve diğer kardeşlere cevap vermeye niyeti yoktur. Biz ise, GDS ve diğer kardeşlerin getirdiği eleştirilere mutlaka cevap vereceğiz. Bundan kimsenin kuşkusuz olmasını. Ama cevap vermisi için cevap vermeyeceğiz. Getirilen tüm eleştirileri inceden inceye mümkün olduğunca bütün Parti içinde inceleyip, tartışarak cevap vereceğiz. Bu noktada da MK hizibinin tavrı ile bizim tavrımızı karşılaştırmak, bu konuda imalarda bulunmak, özde ayrı olanlar arasında yüzeysel benzerliklerden yola çıkarak eşitleme yapmak, sizin deyiminizle işaretler vermek, bunun için çaba sarfetmek; yanlış ve kötüdür.

Burada kısaca GDS delegesinin II. Konferansta getirdiği öneri üzerinde duralım. Siz, bu konuda getirilen önerinin,

sizin görüşünüze göre "faydacı nedenlerle" reddedildiğini söylüyorsunuz. Bizim açımızdan sizin getirdiğiniz önerinin gerçekleşmesi mümkün değildir. Parti uzun süredir şekilsiz bir yapıya sahipti. (...) Konferansa katılan yoldaşların önemli bir bölümünün bir haftadan fazla durma imkânı yoktu, bir bölümünün bant dinleme, daktilo yazma, vb. işler konusunda hiçbir tecrübesi yoktu, vb. Sizin için eğer bütün bunlar "pragmatik" sebepler ise, o zaman biz, sizle pragmatizmin ne olduğu konusunda da ayrılıyoruz demektir. (Bu konuda biz de tutanak çıkınca daha geniş tavrı takinabiliriz.)

Biz Konferans sonrasında bant dinleme işini önce bir yoldaş üzerinden yapmaya çalıştık. Bu çok yavaş olunca, bu kez bantları dağıtma yolunu tuttuk. Şimdi görüyoruz ki, bantları dağıtma işini —yapabilecek durumda olan Konferans üyelerine— en baştan yapsa idik, gecikmeyi biraz engelleyeceğimize.

Ayrıca Konferans sonrasında (bundan böyle) Konferansın bir bölümünün önce tutanak işini çözmesi de bize bundan sonra için çözüm olarak görünüyor. II. Konferansın sonra bunu böyle yapmamamızın nedeni ne "pragmatik sebepler"dir; ne de tutanağı önemsiz görmemizdir. Sebep; bununla bağıntılı işi yanlış değerlendirmemizdir.

(Rapor taslağı Konferansın hemen sonra yazıldı ve Mart sonu 1982'de Komünist sayı 1'de basıldı. Komünist sayı 1, sizin elinizde de vardır. Çeviri de bugünlerde elinize geçmiştir olması gereklidir. Çevirinin buca gecikmesinin sebebi Türkçeden Almancaya çeviren yoldaşlarımızın (tersinin de!) azlığıdır. Biz, bu raporu legal planda da yayınlamak istiyoruz. Onun gecikmesinin sebebi sizin eleştirilerinizi beklememizdir.)

Şimdi gelelim tek tek eleştirilerinize:

1) Merkez Komitesi, sizle ideolojik tartışmayı yönlendirmeye görevini yerine getirmiyor eleştirisi:

İkinci Konferansın öncesinde getirdiğimiz eleştiriler de MK tarafından geçici olarak cevaplandırılmadı" diyorsunuz.

Önce şunu tespit edelim: II. Konferansın öncesinde getirdiğiniz bir dizi eleştiriyi, daha önceki MY adına yönetici yoldaş tarafından cevap verilmiştir.

İkinci olarak, gerek bu eleştiriler hakkında, gerekse II. Konferans sırasında getirdiğiniz eleştiriler hakkında, gerek MY raporunda, gerekse Konferans sırasında takin edileceği ölçüde bir tavrı şimdilik takin edilmiştir. Bu raporda (taslak) belgelenmiştir.

Üçüncü olarak, getirdiğiniz eleştirilere tam ve detaylı bir cevap verme, geçmişin değerlendirmesi, özelleştirme çalışmasının önemli bir görevi olarak tespit edilmiş, Partinin önüne görev olarak konmuştur. Merkez Komitesine de, bu eleştiriler konusunda Konferans tarafından "Parti Konferansının ve hücrelerde yürütülecek tartışmanın ışığında cevap verme" görevi verilmiştir. Merkez Komitemiz, bu eleştirilere PARTİ İÇİNDE TARTIŞILDIKTAN SONRA cevap verecektir. Bu Konferansın kararıdır. Ve bu karar doğru bir karardır.

"Biz özellikle BP yazı kuruluna getirdiğimiz eleştirilerin detaylı olarak cevaplandırılabilmesini düşünüyoruz" diyorsunuz. Görünürde bu detaylı cevabı yalnızca Merkez Komitemizden bekliyorsunuz. Ama ne yazık ki, bu detaylı eleştiriler üzerine henüz Parti içinde tartışılmadı.

Bu yapılmadan, bu konuda detaylı cevap beklemek doğru, Marksist-Leninist bir tavrı olmasa gerekir. Geçmişte böyle cevaplar, belli bir kademe tarafından; veya belli kişi(ler) tarafından Parti içinde tartışmadan veriliyordu. Parti, cevapları çıktıkdan sonra görüyordu. İkinci Konferansta bunun yanlış olduğu tespit edildi. Sizin öneriniz, Merkez Komitemizin "önderlik etmesi" adına geriye dönmeyi önermektedir. Merkez Komitemizin bunu yapmaya niyeti yoktur.

"Konferansta getirdiğimiz eleştiriler, bizim görüşümüze göre mutlaka Merkez Komitesi içinde görüşülmeli ve çeviriden sonra Komünist'te tartışılmalı ve yayınlanırken MK tarafından geçici cevap verilmeli idi. Biz, Merkez Komitemizin bu konularda bir görüşü olmayacağını ve bu dokümanları bugüne dek detaylı incelememiş olabileceğini düşünmüyoruz. Çünkü (bu dokümanlar) 1 Mayıs'la karşılaştırıldığında hayati sorunları ilgilendirmektedir ve önemi çok büyüktür" diyorsunuz.

(Önce son sorun üzerine: İkide birde 1 Mayıs'ın ötekilere göre ikincil olduğunu belirtmeniz tutarsızlıktır. Bir yandan bunu diyorsunuz; ama diğer yandan 22.4.1982 tarihli mektubun geri çekilmesi için çağrı yapıp, bütün Partiyi açılan tavrı takinmaya çağırıyorsunuz. Bu ne kadar 'ciddi' bir tavrıdır???)

Konferansta getirilen eleştirilerin MK içinde görüşülebilmesi için, önce bu belgelerin tümünün çevrilmesi gereklidir. Ne yazık ki, Almancayı bütün MK üyeleri bilmiyor! İkincisi, bu eleştiriler konusunda doğru dürüst tavrı takin edilememek için yalnızca bu belgelerin çevrilmesi yetmiyor, aynı zamanda Konferans tutanağının da olması gerekiyor ki, neyin hangi bağıntıda nasıl tartışıldığı, tezlerin ne anlama geldiği anlaşılabilir. O da yetmiyor, bunun ötesinde, getirilen eleştirilerin Marksist-Leninist klasiklerin bu konuda görüşleri ile bağıntı içinde tartışılması gerek. Bütün bunları yapabilmek için de Merkez Komitemizin biraraya sık sık ve uzun süre gelebilmesi gerek. En sonucusu da dahil olmak üzere bütün bunlar zor olan ve çözümü zaman gerektiren görevlerdir.

Sizin işin sorun açık: Siz eleştiri getirmiştiniz. MK oturur, detaylı bir şekilde inceler, tavrı takınır, geçici cevap verir.

Siz, bu sorunlara cevap verebilmek için daha az zamana ihtiyaç duyabilirsiniz, bu mümkündür. Bildiğimiz kadarı ile 8 yıla yakın süredir (...) sürekli bir çalışma içinde bulunuyorsunuz, kadrolarınız belli bir Marksist-Leninist eğilimden geçmiş durumda; en azından yönetici çekirdeğiniz çok uzun süredir beraber çalışan bir çekirdek. Bizim Merkez Komitemizin ise durumu bu değil. Bu şekli ile ilk defa Mart 1982'de yanyana gelen bir kurul. Henüz kolektif bir Marksist-Leninist eğitimin geçmediği durumda. Partinin tümü hemen hemen aynı durumda. Bu durumda Merkez Komitesi bütün diğer sorunları, bu arada size verilecek cevabı da, Marksist-Leninist temelde eğitime bağlı olarak ele almak zorunda. Bu tempoyu kaçınılmaz olarak yavaşlatacaktır.

İkincisi, geçmişte, teorik çalışmanın birkaç kişinin sırtına yıkıldığı kötü bir gelenek vardır. Bunun yıkılması gerek. Teorik çalışmada kolektivizm, tempo yavaşlatma pahasına geliştirilmek zorunda.

Üçüncü olarak Parti içinde ideolojik birlikten yoksunlaşma konusunda, Bunun için gelen eleştiriler üzerine gerekten inceleme yapmak, tartışmak zorunlu. Bu da tempoyu yavaşlatıyor.

Dördüncü olarak, Parti üyeleri (Merkez Komitesi de dahil) nin (...) toparlanması (...) kolay değil. (Türkiye ise başlı başına bir sorun. Yoldaşlar buradaki tartışmayı çok da ağır izleme durumunda. Ve bu durumun aşılması en önemli sorunlarımızdan biri. Tempoyu yavaşlatma pahasına sorunlar mutlaka onlarla da tartışılmak zorunda.)

Beşinci olarak, Merkez Komitemiz için birçok şey vardır. Bizat Merkez Komitemizin kendisinin gelen eleştiriler konusunda cevap vermeden önce incelemeye, tartışmaya ihtiyacı vardır.

Bütün bunlar, size verilecek cevapları geciktiren faktörler. Ama gecikme, cevap vermekten vazgeçme değildir. Gecikme doğru ve detaylı cevap verme isteğinin ürünüdür. Siz işe, sorunu böyle kavramıyorsunuz.

Gecici cevap verme konusunda: Merkez Komitemiz tabii ki eleştirilere cevap verme konusunda, Parti içinde taslaklar sunacaktır. Ama bu taslaklar çıkmadan önce de bir süre Parti içinde tartışma ihtiyacı duymaktadır. Size göre bu YÖNLENDİRMEK demektir. Sizin yönlendirmeden anladığınız, (bizim durumumuzu gözönüne almadığınızdan) Marksist-Leninist bir yönlendirilme değil, olsa olsa bir horoz dövuşünün yönlendirilmesi. Bir yanda GDS. Diğer yanda Merkez Komitesi. Parti de seyirci.

Biz Merkez Komitesi olarak böyle bir horoz dövuşüne yokuz. Yaptığımız planın doğru olduğu düşüncesindeyiz ve bunu uygulamak istiyoruz.

Bizim planımızın 'çekirdeğini' eleştireceğinizi söylüyor, çekirdek nedir sorusunu soruyor ve buna şu cevabı veriyoruz:

"Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmaya çalışmama, yanlış bir ağırlık noktası tespit etme."

Önce burada bizim planımızdan birşey anlamadığınız çıkıyor ortaya. Biz, size bu konuda çok kısa bilgi vermiştik. Eğer planı anlamak için soru sorup cevap aldıktan sonra, eleştiri getirirse idiniz, belki de bu anlamsız eleştiriye getirmezsiniz.

Bizim çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmama diye bir sorunumuz yoktur.

Şöyle ki, 1 Mayıs tartışmasında bir dizi eleştiri, aramızdaki daha önceki tartışmalarla doğrudan bağıntılıdır. Biz, 1 Mayıs sorununu tartışırken, açıktır ki 1 Mayıs'taki çalışmaların daha önceki çalışmalarla geliştiği noktalarda daha önceki eleştirilerinizi de tartışacak, ve onlara da 1 Mayıs tartışması içinde ve bütününe de detaylı tavrı takin edeceğiz.

Siz, uzun 1 Mayıs yazınızda kendi açınızdaki hes önemli ke sisme noktası tespit etmişsiniz:

- Eylem ve söz uygunluğu konusunda getirdiğiniz eleştiriler
- Bürokratik plan konusunda getirdiğiniz eleştiriler
- Emperyalist yanlışsı bir yürüyüşe katılmama yönünde getirdiğiniz eleştiri
- Opörtünist güçlere karşı sağ opörtünist tavır takındığımız yönünde eleştiri
- Eleştirilerinizin sertliğini aldığımız ve özden saptırdığımız yönündeki eleştiriniz.

Biz bütün bu konularda 1 Mayıs tartışması ile daha önceki tartışmayı bağdaştırma; 1 Mayıs tartışması içinde bu konuda daha önce getirdiğimiz eleştirileri detaylı ele alıp tartışma ve cevap verme planı yaptık.

Sizin tespit ettiğiniz bu noktalar dışında ve bunlarla da bağlantılı olarak hiçce iki sorun daha önemlidir; ve 1 Mayıs tartışması içinde çözülebilir:

a) Bolşevik Partinin birinci inşa aşamasında kitle çalışması konusunda sizin ve bizim söylediklerimiz ve yaptıklarımız. Bize bu konuda getirilen eleştiriler

b) Sizin hatalarınıza karşı ve başkalarının hatalarına karşı tavrınız.

1 Mayıs tartışması, bizim için yalnızca 1 Mayısla ilgili belgeleri inceleyip ona tavrı takınacağımız bir tartışma değil; daha önce getirdiğiniz bir dizi eleştiriyi de tartışma içinde alıp inceleyeceğimiz bir tartışmadır. (o)

Planımız budur. Çizgi tartışması ile 1 Mayıs tartışması arasında bağ kurmama suçlaması ayakları havada bir suçlamadır.

[Yanlış ağırlık verme sorununa gelince:

Bizce pratik eylem içinde snandığında yokolup giden bir ideolojik birlik, kağıt üzerinde bir ideolojik birlik, sahte bir ideolojik birliktir. Gerçekten ideolojik birlik olup olmadığı en iyi biçimde pratik eylem içinde görülür. 1 Mayıs, bize aramızdaki ideolojik ayrılıkları pratik içinde gösteren çok değerli bir malzeme sağladı. İşte bu yüzden sorunları 1 Mayıs'la bağlantı içinde tartışmak, buradan yola çıkmak doğrudur. Kaldı ki, bu sizin 'çağrı'nız ve 65 sayfalık yazınızdaki sonra —eğer kardeşlik ilişkilerini sürdürmek ve iyileştirmek diye bir sorunumuz varsa— ertelenemez bir zorunluluktur da.

Görüşümüze göre TKP/ML(B)'in çizgisine getirdiğiniz eleştirilerin bir bölümü, acilen cevaplandırılmaması halinde de büyük zararlara uğalayacak niteliktedir. Ama 1 Mayıs konusunda yaptığınız çağrının ertelenecek yanı yoktur. Çağrısı yapan sizsiniz. 'Bizim görüşümüze göre, bütün Parti üyelerinin öncelikle görevi bu yazının geri çekilmesini gerçekleştirmektir' diyen sizsiniz. 'Merkez Komitesini, her Parti üyesini, her adayı ve her Parti hüccresini bu çağrıya tavrı takınmaya çağırıyoruz' diyen sizsiniz; ardından da, biz tam da sizin çağrınıza tavrı takınabilmek için 1 Mayıs tartışmasından yola çıkmak istediğimizde, 'Yanlış ağırlık veriliyor' diye bağırın da sizsiniz. Bu, 'YAKALAYIN HIRSI-ZI' diye bağırın hırsızın tavrına benzemektedir.

Siz eleştirdiğiniz çekirdek konusunda üçüncü nokta olarak bizim 'CANLI BİR TARTIŞMA - GERÇEK BİR POLEMİK' planladığımızı ileri sürüyorsunuz. Canlı tartışma konusunda da 'ba sında bir o, bir o' diyoruz. Sizin için dört hafta için de cevap vermek sorun olmayabilir. Ama bizim için sorundur. Bizim amacımız, sizin eleştirilerinize cevap vermiş olmak için cevap vermek değil; bu eleştirilerden yola çıkarak Partiyi bir eğitimin ve araştırmanın içine çekmektir. Size verilen cevaplar, işte bunun tabii bir sonucu, bir ürünü olmalıdır. Bu yüzden de biz, sizin önerdiğiniz biçimde, 'ba sında bir o, bir o' şeklinde bir yöntem izlemeye niyetli değiliz. Bunu doğru bulmuyoruz. Açıkta ki; böyle konular da vardır. Merkez Komitesi, Partimizin görüşünün açık olduğu her konuda, sizin eleştiri getirdiğiniz noktalarda tavrı takınabilir, takınacaktır. Eleştirilerinize karşı kamu oyu önünde polemik yürütecektir. Bu onun görevidir. Ama bütün Parti tartışma sorunu olan konularda cevap vermeden önce Parti içinde tartışma, görüşümüze göre tek doğru yoldur.

Getirdiğiniz bir başka 'önemli' eleştiri de, sizinle Parti düzeyinde yapılan tartışma ile sempaticanlar düzeyinde ve daha geniş yapılan tartışma arasında ayrım yapmadığımız şeklindeki eleştiridir.

Bu eleştiri de ayakları havada bir eleştiridir. Bu konuda da önce nevi planladığımızı (bilmiyorsa idiniz) sorup öğ-

renmeniz, sonra eleştiri getirmeniz herhalde Marksist-Leninist davranış olurdu. Ama siz, bir kere bu eleştiriyi getirdiniz ya, artık hep yeniden getirmeniz gerekiyor. Çünkü daha önceki mektuplardan birinde dediğiniz gibi, 'Hep aynı hatalar tekrarlanıyor'. Ama bu somut durumda yalnızca sizin hayalinizde!

Bu bağlantıda Enternasyonal İlişkiler Sekreteri ile sizin yaptığınız toplantıda konuşulana dönelim: Protokolde, aynı şöyle deniyor:

'Büyük ideolojik sorunlar üzerine toplantı planı: T/B En -ternasyonal ilişkiler Sorumlusu bununla ilgili olarak, görüşlerine göre, böyle toplantıların ancak eğer örgüt içinde GDS'in temel eleştirileri konusunda bilgi varsa, ve bunlar üzerinde bir tartışma yürütülmüş ise anlamı olduğunu belirtti. Toplantı planı ile ilgili olarak kaba bir ön tartışma yürütüldü ve toplantıların dört merkezde yapılması, yakın yerlerdeki yoldaşların da bu dört merkeze toplanmasının doğru olacağı, hemen hemen 9 ay sonra, konularının sırası daha sonra tespit edilecek bir toplantı dizisi (Konuşma 24 Mayıs'tadır —ÇN) düzenlenmesi tespit edildi. GDS, bu toplantıların zaman olarak birbirlerinden ayrı zamanlarda yapılması gerektiğini, böylece kendilerinin konuşmacı gönderme imkânlarının olacağını belirtti. 1 Mayıs'la ilgili olarak —onun zamanı ile ilgili— her iki taraf da minimum olarak bütün merkezi belgelerin —GDS'in 50 sayfalık yazısı, ve BP'in buna cevabı da dahil olmak üzere— bu toplantıdan dört hafta önce çıkmış olması gerektiğini düşünmekte dir.'

[Siz, bunun geniş sempaticanlarla tartışma için gerçekçi plan olduğunu; buna işaret etmemizin yanlış olduğunu söylüyorsunuz. Gerçekten burada sözkonusu olan, dernekler düzeyinde yapılacak tartışmanın planı idi. Bu tabii ki; daha önce Parti içinde tartışılması konusunda gerçekçi bir zaman planı idi. Ve bu konuda yapılan tartışmada protokolde görüldüğü gibi, 1 Mayıs tartışması konusunda bütün temel yazılar (bu arada sizin uzun yazınız ve bizim cevabımız) çıktıktan sonra derneklerde tartışılacağı söyleniyor. Siz ise açık bir şekilde protokolde söyleneni, 'Bizim 1 Mayıs'la ilgili tavrımızın çevrilmesinden dört hafta sonra' diye aktarıyorsunuz. Burada yaptığınız adını siz kendiniz koyun! Çünkü siz, bir yanlıştan toptancı sonuçlar çıkarma konusunda bizden çok fazla gelişmiş durumdasınız. Şurası açıkça ortadadır ki; —bu tutanaktan görülmektedir— bizim çeşitli düzeyleri birbirine karıştırma gibi bir sorunumuz yoktur.

Bizim somut olarak tartışma planımız şöyledir:

Önce üzerinde tartışılacak belgeler çevrilip, Parti içinde ve örgütlü sempaticanlar içinde dağıtılacaktır. Bu önemli ölçüde tamamlanmıştır.

Daha sonra birinci aşamada parti hücrelerinde ve onlara bağlı örgütlü sempaticanlar hücrelerinde bir tartışma yapılacaktır.

Daha sonra Merkez Komitesi tartışmaları da gözönüne alarak cevap taslağı hazırlayıp Partiyeye sunacaktır.

Bunun üzerine Parti hücrelerinde ve sempatican hücrelerinde tartışılacaktır.

Bütün bu aşamalarda biz, sizin bu tartışmaya katılmanızı ancak temsilciler düzeyinde yürütülecek tartışmalar, ve yazılı belgelerle olabileceğini düşünüyoruz. Sizin, bizim Parti hücrelerimize katılmanızı, bizim, sizin Parti hücrelerinize katılmamızı, bunun tartışma açısından birçok yararı olmasına rağmen, güvenlik açısından kesinlikle sakıncalı buluyoruz. Böyle birşey, sizin örgüt yapınızın bizim tarafımızdan kesinlikle bilinmesini, bizim örgüt yapınızın sizin tarafınızdan kesin bilinmesi sonucunu doğuracaktır ki; bu Leninist bir örgütlenme ilkelerine uygun olmayan bir tavrıdır.

Bundan sonraki aşamada, sorun Parti içinde ve örgütlü sempatican hücrelerinde —belgeler temelinde tartışıldıktan sonra— Parti ve örgütlü sempaticanlarla bizzat sizin temsilcilerinizin katıldığı toplantılar düzenleme düşünülüyor. Bu toplantılar Parti üyelerimiz ve ileri sempaticanlarımızın katıldığı toplantılar olacaktır. Somut olarak eline Komünist geçen çevre olacaktır. Böylece kimin Partilidüğü, kimin sempatican olduğu gizlenmiş olacaktır. (Biz bu ne geçmişten zaten biliyoruz gerekçesi, gerekçe değildir. Çünkü a) zaman içinde yeni üyeler alınmış olabilir. b) Bazı üyeler çıkarılmış, dondurulmuş olabilir. c) Hangi üyenin hangi hücrede kiminle çalıştığı da bilginiz dahilinde olan birşey değildir, öğrenmenize de gerek yoktur. Biz, II. Kon

ferahsın bir kuraldışı olduğunu, bunnan böyle tüm üyeleri toplayan bir Konferans yapmayacağımızı Konferansta açıklamıştık. Yani bundan böyle temsilcilerinizin Konferanslara maza da katılması halinde bizim üyelerimizin tümünü tanıması imkânı olmayacaktır.)

Biz, sizlerle bu tartışma yapıldıktan sonra karar aşamasına geleceğiz ve uygun yöntemlerle tartışmayı sonuçlandıracağız.

Biz somut duruma göre, ya karar alınmadan kısa süre önce, ya da kısa süre sonra, yalnızca eline K geçenlerin değil, ilgi duyan herkesin davet edildiği, sizin temsilcilerinizin de katıldığı bir propaganda-tartışma toplantısı düzenlenmesini de mümkün görüyoruz. Bu, sizinle ortak toplantı olarak da düzenlenebilir.

Biz sorunu böyle kavriyoruz, tartışmayı böyle planladık.

Bunun neresi düzeylerin birbirine karıştırılmasıdır? Eğer kasdettiğiniz, bizim sizinle doğrudan tartışmayı —temsilciler düzeyi dışında— sempatizanlar önünde ve onlarla bir likte yürüttüğümüz ise, bu güvenlik açısından tek doğru ta vırdır. Burada düzeylerin bizim yaptığımız şekilde içiçe alınması doğrudur.

Siz, bizim bu planımızı, 'Tartışmalar, —sizinle— polemik sonunda değil, başında ve içinde olmalıdır' şeklinde eleştiriyorsunuz. Önce bu tartışmalar, henüz polemik sonu değildir, 'içi'dir. Ayrıca tartışma yalnızca sözlü olarak da olmaz. Sizin, üzerinde tartışacağımız yazılı belgeleriniz vardır.

İkinci olarak, tam da Partiyi esas aldığımız için, sizinle yapacağımız tartışma öncesinde, Parti içinde sorunu bir kez tartışmış olmamız doğrudur.

Bu konuda tutarsızlıklar içinde yürüyorsunuz:

Bir yandan, 'Kesinlikle açıklığa kavuşturulması gerekli -dir ki; Partinin tartışması tayin edicidir' diyorsunuz! Güzel. Biz bunun tersini söylemedik. Tam da bu böyle oldu ğu için, sizinle tartışmadan önce Parti içi tartışmayı öne aldık.

Öte yandan ise, 'Parti tartışması ve sempatizan tartışmaları ile ilgili olarak —bizim görüşümüze göre— genelde bir yazının çıkmasından üç-dört hafta sonra, örgütlerin yönetimlerinin temsilcilerinin katılacağı toplantılarda kontrovers (çekişmeli) tartışılabilir' diyorsunuz.

Bu ne perhiz! Bu ne lâhana turşusu! Burada önerdiğiniz, Parti içindeki tartışmanın esas alınması ile çelişmiyormu? Sizin öneriniz: Yazı çıksın, yönetimin temsilcileri tarafından bir kere okunsun —günük bizim açımızdan sizin bir yazınız çıktıktan sonra 3-4 hafta içinde tüm Parti içinde tartışmış olmak mümkün değildir— sonra tartışılsın. Parti içinde tartışılmadan, bizle (sizle) tartışılın önerisidir. O da öyle bir tartışma ki, Parti daha önce tartışmamış olduğu için, rolü 'seyircilik' olacak. Yönetimlerin temsilcileri tartışacaklar, Parti de seyredecek! Siz buna Marksist-Leninist polemik diyorsanız, biz sizinle ayrı dilleri konuşuyoruz demektir.

Bir yandan güvenlik nedeni ile 'sizin' sempatizanlarınızın katıldığı bir toplantıya kesinlikle karşı çıkıyorsunuz. Ama diğer yandan Parti hücrelerinin toplantılarına karşılıklı katılmada bir sakınca görmüyorsunuz.

Bir yandan derneklerde yapılacak toplantılar için zaman planını gerçekçi bulduğunuzu söylüyorsunuz.

Ama diğer yandan derneklerde tartışmanın ön şartının Parti içinde tartışılması gerektiği olduğunu, bunun için bu zaman planının Parti içindeki tartışma için de gerçekçi bir zaman planı olduğunu unuttuveriyorsunuz.

Biz horoz dövüşü değil, araştırma ve incelemeye ve Parti içinde kolektif bir tartışmaya dayalı Marksist-Leninist bir polemik yürütmek istiyoruz. Polemik planımız budur!"

Bütün bu belgeler üzerine Parti içinde tartışıldı. Bu tartışmalarda Partinin danışılabilen kesiminin büyük çoğunluğu, Merkez Komitesinin polemik planını, onun GDS'e yazılan cevabi mektupta açılmış biçimi ile onayladılar.

Merkez Komitesi Partiyi bu konudaki tartışmanın sonucunu şöyle duyurdu:

"Merkez Komitemiz bütün bu polemik ve Parti içinde bu konuda sürdürülen tartışmayı gözönüne alarak, yaptığı son toplantısında şu kararları aldı:

Kardeşlerle polemikte, Merkez Komitesinin planında olduğu gibi 1 Mayıs kompleksinden yola çıkılacaktır.

Bu tartışma içinde, 1 Mayıs tartışması ile, daha önceki tartışmanın keşiştiği noktalarda, 1 Mayıs tartışması için de tavır takınılacaktır.

Bir Mayıs konusunda tartışma; ve 22.4. tarihli yazının geri çekilmesi yönünde kardeşlerin yaptığı çağrıya cevap — çok önemli değişiklikler olmadığı sürece— Parti içinde oy lama yöntemi ile karara bağlanacaktır.

Tartışma yöntemi konusunda Merkez Komitesinin sunduğu plan (bu en detaylı biçimde GDS'e yazılan mektupta vardır) uygulanacaktır.

GDS ile (ve diğer kardeşlerle) tartışma toplantıları Komünist'in ulaştığı çevre ile yapılacaktır.

Merkez Komitemiz daha önce GDS'in diğer eleştiri yazılarına cevap taslaklarını peyderpey ve bir dahaki yıl Haziran ayına kadar yayınlamayı düşünmüştü. Bu, çıkarılan yazılar üzerine tartışma yürütülmesi gerektiği için böyle düşünülmüştü. Ama kardeş örgütlerimiz bizimle girdiği polemikte, polemik 'Merkez Komitesi bize cevap vermiyor', 'Vermeve -cek' üzerine yoğunlaşırma eğilimi gösterdiler. Bu durumda demagojiye fırsat vermeme için, Merkez Komitemiz, daha 1 Mayıs kompleksinin tartışma süreci içinde, GDS ve diğer kardeşlerin özellikle II. Konferansla bağlantılı getirdiği eleştiriler hakkında kendi görüşlerini içeren cevap taslaklarını Ocak 1983 sonuna kadar Partiyeye sunma kararı aldı."

Bütün bu belgelerden açıkça görülen bir kaç mesele vardır:

Bütün bu tartışma içinde GDS'ten ya da diğer kardeşlerden tartışma belgelerinin derhal kamuoyuna açılması şeklinde bir talep gelmemiştir.

Tersine, GDS Merkez Komitesini, 'düzeyleri birbirine karıştırmak'la suçlamış, Önce Parti ile tartışmak istediğini açıklamıştır.

Merkez Komitesi hiçbir şekilde tartışmanın sonuçlanana dek kamuoyundan gizlenmesi şeklinde bir karar almamıştır. Tersine her aşamada kamuoyuna bilgi verme yönünde karar almıştır. Ve bunu uygulamaya da koymuştur.

Bunların bilinmesi, daha sonraki 'ilginç' gelişmelerin doğru değerlendirilebilmesi için önemlidir.

Ancak Merkez Komitesinin aldığı kararlar içinde belli bir boşluk da vardır. O da şudur: 1 Mayıs tartışması konusunda belgelere dayalı olarak bilgilenmek isteyen ve fakat eline K geçmeyen devrimcilere bu belgeler nasıl ulaştırılacaktır? Merkez Komitesi bunun aldığı kararlarda bu soruya açık bir cevap yoktur.

Merkez Komitesi 'polemik planı' üzerine tartışmanın sonuçlarını Partiyeye açıkladığı yerde, 'Kardeşlerle polemik kamuoyuna yansıtılması' üzerinde de durmuş, şu açıklamayı yapmıştır:

"III. KARDEŞLERLE POLEMİĞİN KAMUOYUNA YANSITILMASI ÜZERİNE

İçimizde yürüttüğümüz tartışma, bugün ancak K'i okuyanlar, K eline geçenler için anlaşılır ve belgelere dayanarak izlenebilir bir polemiktir. Legal planda da bu polemik, MYO'da çıkan yazılarla yansıtılmaya başlanmıştır. Belgeler legal planda yayınlanmadığı sürece; kamuoyuna bu polemik üzerine ancak genel, MYO'da verilen bilgiler verilecektir.

Kardeşler bu arada legalde 'TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri' başlıklı bir broşür yayınlamıştır. Bu broşüre verilecek cevabın Parti içinde tartışılması uzun zaman alacaktır. Bu durumda, verilecek cevabın Parti içinde tartışılacağı kadar beklenmesi, broşürün Türkçe yayınlanmasını geciktirecektir. Merkez Komitemiz bunun doğru olmadığını görüşündedir. Diğer yandan Merkez Komitemiz bu broşürlerde getirilen eleştirilere hiçbir tavır takınmadan bu broşürü yayınlamayı da doğru bulmamaktadır. Bu yüzden, bu broşür, Merkez Komitemizin görüşlerini tezler halinde içeren bir önsözle, en kısa zamanda Türkçe olarak yayınlanacaktır. Önsözde (BP ya zı kurulu adına), bu görüşler ve tezler üzerinde halen tartışıldığı; kesin görüşler belli olduktan sonra, bu broşüre bir broşürle cevap verileceği belirtilecektir.

Bu arada tartışma ve polemik yürütmesi hakkında MYO'da bilgi verilmeye devam edilecektir.

12 Eylül ile ilgili polemik; bu polemik zaten başından itibaren kamuya açık yürütüldüğü için, MYO'da sürdürülecektir."

Buradan da çok açık bir şekilde Merkez Komitesinin tartışmayı kamuoyundan gizlemek diye bir sorunu olmadığını; ama tartışmayı öncelikle Parti içinde yürütmek istediği görülmektedir. Burada da henüz tartışma belgelerinin, bu tartışmaya katılmak isteyen ve fakat eline K geçmeyenlere nasıl ulaştırılacağı sorunu çözülmemiştir.

Aynı dönemde bir sempatican komitenin, kimseye danışma ihtiyacı duymadan, K'in içindeki bazı yazıları çoğaltma ve dağıtma kararı aldığı ve bunu uyguladığı ortaya çıktı. Merkez Komitesi bu konuda şu tavrı takındı:

"VIII. K'TEKİ YAZILARIN ÇOĞALTILIP, DAHA GENİŞ ÇEVREYE YAYILMASI ÜZERİNE

X'in önderliğindeki bir sempatican komite, 1 Mayıs tartışmasının daha geniş çevreye nasıl duyurulabileceği üzerine tartışmış; ve kendi başına, hiçkimseye danışma gereği duymadan, K'teki bazı yazıları fotokopi ile çoğaltıp dağıtma yönünde karar almış; ve bunu uygulamaya da koymuştur. (Aynı komite bu tartışmayı tutanakta bile belirtmeye değer görmemiştir!)

Merkez Komitemiz kategorik olarak şunu tespit eder: K, MERKEZ KOMİTESİNİN DENETİMİNDE ÇIKAN, BİR İÇ YAZI YIN ORGANIDIR. HİÇBİR KİŞİ YA DA HÜCRE, MERKEZ KOMİTESİNE DANIŞMADAN K'TEKİ YAZILARI ÇOĞALTMA YA DA DAĞITMA HAKKINA SAHİP DEĞİLDİR. Bu konuda yapılan hata; kendini Parti yerine koyan, Parti disiplini-

ni hiçe sayan bir hatadır! Bu hatanın hiçbir özürü yoktur! Olamaz!

Bu hatayı yapanları uyarıyoruz!

K'teki herhangi bir yazının daha geniş çevrede dağılması gerektiğini düşünenler varsa, onlar bu önerilerini, gerekçeleri ile birlikte, çalıştıkları (bağlı buldukları) Parti hücreleri üzerinden ya da doğrudan doğruya Merkez Komitesine getirmelidirler.

(Bu iş yapılırken, objektif olarak Merkez Komitesinin (ve Partinin bir bölümünün) 'görüş ayrılıklarını gizlemek' istediği yönünde bir hava yaratılmaya çalışılmaktadır.)

Görüldüğü gibi, Merkez Komitesi hiçbir şekilde, soğutarak şu ya da bu yazının dağıtılması talebini reddetmiyor; yalnızca K'teki yazıların hiçkimseye danışılmadan çoğaltılmasını eleştiriyor; herhangi bir yazının daha geniş çevrede dağıtılmasını işteylenlerin bu önerilerini Parti yolu ile getirmesi gerektiğini bildiriyordu.

Bunun dışında, "Merkez Komitesinin görüş ayrılıklarını gizlemek istediği yönünde bir hava yaratılmaya çalışıldığını" tespit etmekte idi.

Gerçekten de durum bu idi.

Ama bu hava yalnızca bizim içimizdeki ve çevremizdeki az sayıda kişi tarafından değil, aynı zamanda kardeş örgütler tarafından da yaratılmaya çalışılıyordu.

II. KARDEŞLERİN CEVAP VERMEDİĞİMİZ ELEŞTİRİLERİ ÜZERİNE

Bu cümleden olmak üzere kardeş örgütlerimiz 30.9. tarihinde Merkez Komitemize ortak bir mektup gönderdiler. Bir döküm ve genel değerlendirme içeren bu mektup şöyle idi:

"TKP/ML(B) Merkez Komitesine

30.9.1982

Yoldaşlar!

Şimdiye kadarki tartışmaların ve eleştirilerin geçici bir envanteri şunu ortaya çıkarmıştır: Çeşitli konularda taraflardan kaleme alınmış tavrılar ve resmi belgeler bulunmaktadır, bunlardan bazılarının geçen sene yanıtlanacağı söylenmiş olmasına rağmen, Merkez Komitesi bunlara şimdiye kadar halâ yazılı ve resmi bir yanıt vermemiştir. Merkez Komitesi şimdi de kardeş örgütlerin II. Konferansta getirdikleri eleştiriye gelecek yıl tavrı alacağını söylemektedir. Görüşümüze göre bu, canlı Marksist-Leninist bir polemikle kökten çelişmektedir ve o, gerçek bir tartışmanın bir kari katürüdür.

Biraz aşağıda sayılan konular hakkında başlayıcı olmayan sözlü tartışmalarda ya da II. Konferansta yapılan konuşmalarda tek tek yoldaşlar fikir belirtmişlerdir; ya da (bu konular hakkında —ÇN) eski MY'nin şu ya da bu "genel" onayı bulunmaktadır. Oysa Marksist-Leninist bir polemik için sözlü tartışmaların yanısıra (bunlar şüphesiz gereklidir), polemikğin seyri içinde başvurulabilecek resmi belgelerinde yaratılması kesinlikle gereklidir.

Aşağıda kronolojik olarak sıraladığımız noktalar hakkında MK(+) tavrı koyamamıştır:

1. "TKP/ML(B) I. Konferansı" adlı belge hakkında TKP/ML(B) ile olan tüm tartışma ile ilgili olarak (Bkz. GDS Info 4/81, 6/81, 12/81 ve 1/82), biz sadece, kapsamı ve derinliği açısından görüşümüze göre oldukça yetersiz olan yarım sayfalık BP yazı kurulunun yanıtı gönderilmiştir. (Bkz. BP16/

(+) Uluslararası ilişkiler Sekreteriniz, TKP/ML I. MK döneminde kendisinin çalışmalarına getirilen —ve TKP/ML(B) in bugünkü Merkez Komitesini veya onun tek tek üyelerinde he defleyen— eleştirilere aynı şekilde karşılık vermemiştir ve biz onları bu mektuba ek olarak sıralayacağız.

6, s.62) TKP/ML(B) Merkez Komitesinin kendisi şimdiye kadar hiç yanıt vermemiştir.

2. Bu ilişkiye, aynı belgeye daha sonra 'klasik anlamda tasfiyeci' formülasyonu ile ilintili olarak getirilen küçük eleştiriye (Bkz. GDS Info 10/81) hiç yazılı yanıt verilmemiştir.

3. GDS 17.10.1981 tarihinde TKP/ML(B) MY'ne resmi bir mektup gönderdi; bu mektupta çeşitli noktalara ve eleştirilere (örneğin IF'in 1 Eylül ve 12 Eylül dolayısıyla çıkardığı iki bildirin eleştirisi) yer veriliyordu. Uluslararası ilişkiler Sekreterinizin bu mektubun Aralık 1981'de yanıtlanacağını bildirmesine rağmen (Bkz. Ekim/Kasım'daki tarihsiz mektup), bugüne dek bu mektup yanıtlanmamıştır.

4. Savaş karşı gün ve 12 Eylül'de çıkarılan bildirin eleştirisi GDS Info 10/81'de yayımlandı. GDS'in 24.5.82'de yaptığı ve kimsenin karşı gelmediği öneriye göre, bu eleştiriye —"M"deki çalkalanmadan bağımsız olarak— Merkez Komitesi tarafından (IF tarafından değil) yanıt verilecekti. Eleştirinin "cevrildiği(nin) ve kabul edildiğinin" bize önceden bildirilmiş olmasına rağmen (21.4.82 tarihli mektup), tek tek eleştiri noktaları bugüne kadar yanıtlanmamıştır.

5. Almanca yayınlanan BP 1 ve 2'ye getirdiğimiz eleştirilerin Aralık 1981 ortasında resmen yanıtlanacağı Uluslararası ilişkiler Sekreterinizin tarafından bildirilmişti (bkz. tarihsiz mektup). Oysa onlar bugüne kadar yanıtlanmadı.

6. "Yeşiller'in Brejnev'e karşı üyruvüsüne katılma konusundaki tartışma (bkz. GDS Info 11/81, 12/81) hakkında şimdiye kadar özetleyici ve sonuçlandırıcı bir tavrı takınılmamıştır. MK(veya MY) hiç tavrı takınmamıştır. IF veya TiK'e getirilen yeni eleştiriler (bkz. GDS Info 3/82) de aynı şekilde yanıtlanmamıştır.

7. "Bolşevik Partizan'ın kapsamlı bir eleştirisi için tezler" (GDS Info 12/81) ve öncelikle 'BP'nin kapsamlı bir eleştirisi için tezler hakkında GDS'in açıklaması' (K7) da bugüne kadar yanıtlanmamıştır.

8. II. Konferans için hazırlanmış olan 'Çizgimiz ve disiplin anlayışımız üzerine' adlı taslağa GDS, WBK ve MLPÖ tarafından ortaklaşa getirilen eleştiriye (bkz. K2) bugüne kadar bir yanıt verilmemiştir. Merkez Komitesinin önemli sorunlarda bu eleştiriyle hemfikir olmadığı K2'deki kısa bir ön açıklamada saptanmaktadır. Eleştirimizin K3'te yanıtlan-

çağı söyleniyordu. (Bkz. 18.3.82 ve 23.4.82 tarihli mektup lar)

9. II. Konferans için hazırlanan 'Bölünme Öncesinde TKP / ML içinde iki çizgi mücadelesinde yaptığımız hatalar ve eksikliklerimiz üzerine' adlı tartışma yazısına (GDS Info 3/82) WBK, MLPÖ ve GDS'in getirdikleri eleştiriler hakkında bugüne kadar tavrı takınılmamıştır.

10. 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' (GDS Info 3/82) başlıklı GDS'in yazısının K3'te yayınlanacağı bildirilmiş (bkz. 19.3.82 tarihli mektup), ama bugüne kadar bu yanıt yayımlanmamıştır.

11. Bir Mayıs 1982 çerçevesindeki tartışmalar hakkında GDS'in kapsamlı yazısı ve MLPÖ ve WBK'nın bununla ilgili tavrı (Bkz. GDS Info 6/82, 7/82) hakkında tavrı takınılmamıştır.

12. Bu ilişkide, TKP/ML(B)'in bir 1 Mayıs platformu ortaya koyduğu; bunun GDS tarafından eleştirildiği de belirtilmelidir. Eleştirilerimizin küçük bir kısmı kabul edilmişti. Merkez Komitesinin tavrı takınmak istediği (bkz. 12.5.82 tarihli mektup) diğer eleştirilerimiz bugüne kadar yayınlanmamıştır. (Bu ilişkide GDS Info 4/82 ve 5/82'ye de bakınız.)

13. İhtilâf konusu olan 'halk-halklar' sorununu ve ayrı-ayrı devlet kurma sorununu ele alan GDS yönetiminin 8.4.82 tarihli yazısına bugüne kadar tavrı takınılmamıştır. (GDS Info 5/82)

14. Bir grup TKP/ML(B) sempatanının GDS'in 'pratiği' ne getirdiği yazılı eleştiri hakkında TKP/ML(B) Merkez Komitesinin belirttiği bir ön açıklamaya GDS'in getirdiği eleştiriye (bkz. GDS Info 7/82) aynı şekilde bir yanıt bekliyoruz.

Bu liste oldukça uzundur ve görüşümüzce Merkez Komitesi bizim eleştirilerimize yanıt vermeye aşağıdaki üç kompleks üzerinde yoğunlaşmalıdır, çünkü bunlar bizim görüşümüze göre aramızdaki ayrılıklar çerçevesinde merkezî öneme sahiptir:

1. Temmuz 1982'den beri ortada bulunan üçlü Ortak Açıklama TKP/ML(B)'in çizgisine eleştiri
2. II. Parti Konferansı ile ilgili eleştiriler (yani 'Tezler' ve 'BP'nin kapsamlı bir eleştirisi için tezler hakkında GDS'in açıklaması'na, 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' adlı yazıya, 'Çizgimiz ...' ve 'Bölünme Öncesinde TKP/ML içinde iki çizgi mücadelesinde yaptığımız hatalar ve eksikliklerimiz' adlı iki yazıya eleştirilerimize yanıt bekliyoruz)
3. 1 Mayıs 1982 çerçevesindeki tartışmalara GDS, WBK ve MLPÖ'nün tavrı.

Merkez Komitesi bu komplekslere yazılı tavrı takınmadan, ortaya çıkan çelişmelerin ve ayrılıkların resmi bir şekilde tartışılması gereken dört kardeş örgütün bir toplantı yapması da verilen şartlarda pek anlamlı görülmemektedir.

Devrimci selamlar!

GDS, MLPÖ, WBK

EK: Uluslararası İlişkiler Sekreterinizin, kendisinin TKP/ML MK dönemindeki faaliyetiyle ilgili eleştirilere karşılık vermediği konular:

oo

1. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin bizzat kaleme aldığı ya da sorumluluğuna ortak olduğu TKP/ML'in 1978 'Özeleştiri'sine ve 7. ve 9. Toplantısına (1980) eleştiri. Eleştirimiz 'Enternasyonal bilgiler' S4 (Temmuz 1980) ve S6 (Aralık 1980)'da okunabilir. Bundan başka, Aralık 1981'e kadar gelen ek eleştiriler de o tarihte yazılı olarak size verilmiştir.

2. Marksist-Leninist İnceleme Çevresi dizisinde yayınlanan 'TKP/ML'in 'Üç Dünya Teorisi' eleştirisi'ne, daha 1978'de MLPÖ MLİÇ tarafından bu sayının önsözünde getirilen eleştiri. Bundan başka, Nisan 1980'de bu broşüre GDS'in getirdiği detaylı eleştiri de size gönderilmişti.

Uluslararası İlişkiler Sekreterinin kaleme aldığı bu belgeye eleştiri, aynı zamanda kendisinden hiçbir zaman cevap alınmayan eski TKP/ML I. Merkez Komitesine de bir eleştiridir. Görüşümüze göre bu konuda takınılacak tavrı yalnızca bu yazıyı eskiden kaleme almış olan kişinin bir davası değil, hattâ aynı zamanda genel olarak TKP/ML(B)'in ya da Merkez Komitesinin bir görevidir.

3. Çin'de 1927 yenilgisi hakkında Stalin Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri (Stalin'e çürük eleştiri —bkz. tutanak)

4. Mao Zedung ve Macaristan sorunu hakkında Stalin Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri ('Cilt V'teki yanlış durum değerlendirmesinin savunulması —bkz. tutanak)

5. Kemalizm hakkında Stalin'den alıntı ile ilgili olarak Stalin Konferansında Uluslararası İlişkiler Sekreterine eleştiri (Stalin'e yanlış eleştiri —bkz. tutanak) Üçüncü, dördüncü ve beşinci noktalarda açıklanan sorunlara yanıt verilmesi Aralık 1981'de bir kez daha rica edildi.

6. Wang Ming'in Merkez Komitesine seçilmesi konusunda, otorize edilmemiş 'Cilt V'teki Mao Zedung'un önerisine tavır dolayısıyla Uluslararası İlişkiler Sekreterine 1980'de ki Yurtdışı Konferansında getirilen eleştiri (TKP/ML YDB I. Konferansı tutanağına (1980 Yaz) ve GDS Info 9/80'ye bkz.)

7. K ve G'de yapılan eğitim seminerlerinde 'kuldaktan dolma Marksizm' konusunda Sonbahar 1981'deki yazılı eleştiriye yanıt

8. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin 'Mao Zedung broşürü' taslağına WBK tarafından hazırlanan bir yanıtta getirilen eleştiriye yanıt

9. Uluslararası İlişkiler Sekreterinin bir mektubunda, 'dipnotlar hikâyesi' dolayısıyla WBK, MLPÖ ve GDS'ten yoldaşların 'kişisel tavrı'na (bkz. GDS Info 4/82 ve 5/82) 'elbette' yanıt verileceği bildirilmektedir (bkz.23.4.82 tarihli mektup).

Merkez Komitesi bu mektuba şu cevabı vererek, nele re nasıl cevap vermeyi planladığını bir kez daha ortaya koydu:

"

20.10.1982

Yoldaşlar,

30.9. tarihli mektubunuz 5.10. tarihinde elimize geçti. Bu mektupla ilgili olarak söyleyeceklerimiz şunlardır:

Biz de, 'polemiğin sürdürülmesinde dayanılabilircek resmi belgelerin mutlaka yaratılması' gerekli olduğu görüşünü paylaşıyoruz. Bugüne dek bizim birçok konuda sizinle resmi temaslarda sözlü görüşmelerle yetinmiş olmamızı —özellikle bu tavrın bugünkü sonuçlarını görünce— önemli bir hata olarak değerlendiriyoruz. Önümüzdeki dönemde bu hatayı mümkün olan en kısa zaman içinde telâfi etmeye; sızın açığa bir şekilde yaratmaya çalıştığınız, bizim size yazılı cevap vermektен kaçındığımız ve belki de cevap vermeyeceğimiz şekilde lindeki hayaleti yıkmaya çalışacağız.

Şiz size henüz cevap vermemiş olduğumuz önemli konularda, cevabı Parti olarak; yani Parti içinde tartıştıktan sonra vereceğiz. Bu, bu cevapların gecikmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirecektir. Sizin, 'Marksist-Leninist polemik değildir', 'Gerçek tartışmanın karikatürüdür' laflarınız bu konuda bizi ne korkutuyor; ne de ikna ediyor!

Şimdi gelelim kronolojik listeye:

1. TKP/ML(B) I. Konferansı ile ilgili olarak BP yazı kuru lunun verdiği cevap Merkez Komitemizin uybirliği ile onaylanmış bir cevaptır. Bu konuda bir önceki mektupta size bilgi vermiştik.

Buna ek olarak söyleyeceğimiz şudur: Merkez Komitemizin bu bağındaki kapsamlı yazıya cevap taslağı Ocak 1983'te elinize geçecektir. Partinin kesin tavrının ne zaman belli olacağı, tartışmanın gidişine bağlıdır.

2. Klasik tasfiyecilik kavramı ile ilgili olarak; Enternasyonal İlişkiler Sekreterimiz; geçmiş MY'nin sizinle ilişkileri sürdürün sorumlusu olarak, hem sözlü olarak hem de yazılı olarak, bu eleştiriye reddettiğimizi bildirmişti.

Almancaya 'klasik tasfiyecilik' olarak çevrilen ver, Türkçe orijinalinde 'açıkça tasfiyeciliktir' şeklindedir. Bütün eleştiri bir çeviri yanlışlığı üzerine kurulmuştur. Kaldı ki, 'klasik tasfiyecilik' kavramını da yalnızca bir şekilde tanımlamaya çalışmak yanlış. Tartıştığımız bağıntı, herkes için açık olması gereken bir bağıntıdır. Bu konuda daha fazla tartışmaya gerek görmüyoruz. Ve resmen yazılı olarak (!) bu eleştiriye reddettiğimizi bildiriyoruz.

3. Bu mektupla ilgili olarak Enternasyonal İlişkiler Sekreterimiz size bir mektup yazdı; kendi görüşlerini bildirdi ve bunun üzerine görüşüleceğini; Aralık ortasından itibaren bunların 'resmi' olacağını bildirdi. Mektupta bu konuda şöyle deniyordu:

'Burada söylenenler şimdilik benim görüşlerimdir. Ama Aralık ortasından itibaren resmileşecektir.'

Size Aralık'ta t e r s i söylenmediğine göre, burada yazılanlar Aralık ortasından itibaren doğrudan geçen dönemdeki MY'nin r e s m i görüşleridir.

4. Aynı şey, iki bildiriye getirdiğiniz eleştirilerle de ilgili olarak da geçerlidir. Bunlara getirdiğiniz eleştirilerin geçen MY tarafından da, şimdiki Merkez Komitesi tarafından da kabul edildiği defalarca söylenmiştir, ve Aralık 1981'den itibaren bu resmidir de!

Ama madem bu yetmiyor, bu kez de bir resmen-yazılı tavrı takınalım.

Merkez Komitemiz; GDS Info 10/81'de 12 Eylül 1981 İF bildirisi ile ilgili getirdiğiniz,

'12 Eylül yürüyüşüne çağrı; yalnızca cuntayı devirmeye çağırılmaktadır ve bu yüzden de burjuva demokrat örgütlerin çağrılarından hemen hemen ayrılmamaktadır' şeklindeki eleştirinizi;

'görevin komprador patron ağa devletinin yıkılması gerektiğinin propagandası olması gerektiği' şeklindeki eleştiri-nizi doğru buluyoruz.

Savaşla ilgili olarak çıkan bildiriye getirdiğiniz,

a) Bildirinin I. ve II. Dünya Savaşlarını acındırarak 'bir tavrı içinde tasvir ettiği ve emperyalist savaşların devrimci savaşların tohumunu içinde taşıdığı'nı ortaya koymadığı eleştirinizi

b) I. ve II. Dünya Savaşlarının —kaynakları aynı olsa bile— niteliklerinin bütünü ile değişik olduğu eleştirinizi c) Devrimci iyimserlik yerine, korkutucu bir tavrı takınmadığı eleştirinizi doğru buluyoruz.

Bu konuda daha fazla tartışmayacağız. Bu son tavrımızdır!

5. Bolşevik Partizan'ın Almanca sayılarına daha önce getirdiğiniz eleştiriler, detaylı eleştiriler değildi. Bunlara o zamanki Enternasyonal ilişkiler Sorumlumuz kısaca cevap verdi. Ve bu cevap Aralık 1981'den itibaren MY'nin resmi tavrı haline geldi. Merkez Komitemiz şimdi açıklar ki bu konuda üçlü ortak açıklamada detaylı olarak yaptığınız eleştiriyeye tavrı takınacaktır. Bu yazı Türkçeye çevrildikten sonra, önce tezler halinde görüş ve eleştirilerimizi içeren bir önsözle yayınlanacak; daha sonra detaylı tavrı takınılacaktır.

Merkez Komitemizin bu konudaki detaylı tavrını size —Parti içinde tartışmaya sunduğumuzda— ulaştıracağız.

6. Bu konuda çok kısa söylenirse; biz sizin belli bir eylem biçimini kökten reddeden; bunu adeta ilke haline getiren tavrınızı bir sapma olarak değerlendiriyoruz.

Yeşillerin yürüyüşüne bizim yaptığımız şekilde katılmış olma yanlış görüyoruz. Doğru tavrı, a), önce kendi yürüyüşünüzü yapmak için ısrar etmekte, b), özellikle GUAF's'ı ikna etmek mümkün olmaz ise; kendini Yeşillerden de ayıran devrimci bir platform temelinde devrimci blok kurmaya çalışmaktı, c) bu blok mutlaka ve yalnızca devrimci platformu imzalayanlardan oluşmalı idi, d) ve biz mutlaka ayrı bir bildiri çıkararak tüm oportünistleri-revizyonistleri teşhir etmeli ve bu arada neden ayrı yürüyüş yapmadığımızı da (yaptığımızın bu anlamda kendi devrimci yürüyüşümüz olduğunu; bu yürüyüşün Yeşillere karşı da bir eylem olduğunu) açıklamalı idik.

Bu konuda yazılarınız konusunda daha geniş tavrımızı daha sonra koyacağız.

7. 'BP'a genel eleştirinin planı için tezler' başlıklı bir sayfalık 10 tez içeren yazıya cevap vermeyi gereksiz görüyoruz. Çünkü bunlar çok genel ve çoğu anlaşılmasız tezlerdir. Bunlara aynı genellikle cevap vermek birşey getirmez. Açıklamaya cevabımızı Ocak 1983'te ulaştıracağız.

8. Bu belge konusunda Konferansta tavrı takınılmıştır. Belgeye karşı Merkez Komitesinin detaylı tavrı Aralık 82'de ulaştırılacaktır. Bu belgeye gerçekte de K3'te cevap verilecekti. Ama siz de biliyorsunuz ki, araya 1 Mayıs tartışması girdi.

9. GDS, MLPÖ, WBK'nın, özeleştiri taslağına getirdiği eleştiriler hakkında Enternasyonal ilişkiler Sorumlumuz Ocak ayı içinde (1982) hem WBK, hem GDS yönetimi ile resmen görüşmüş; görüşlerini aktarmıştır. Aynı yazılarda getirilen eleştiriler üzerine Konferansta da tavrı takınılmıştır. Bu konuda detaylı yazılı tavrını Merkez Komitemiz Ocak 1983'te ulaştıracağız.

10. GDS'in 'Yalnızca tek tek bürokratik hatalar mı?' yazısına Merkez Komitemizin tavrı Aralık 1982'de size de gönderilecektir.

11. 1 Mayısla ilgili GDS'in detaylı yazısına Merkez Komitemizin tavrı Kasım'da Partiye açılacak; size de ulaştırılacaktır. Bu tavrı MLPÖ ve WBK'ya da cevabımızdır aynı zamanda.

12. Platform taslağına getirdiğiniz eleştiriler konusunda tavrımız da Kasım'da elinizde olacaktır.

13. 'Halk-halklar' konusunda söyledikleriniz konusunda

Merkez Komitemizin tavrı Aralık'ta elinizde olacaktır.

Biz bu konularda kesin cevaplarımızı baştan da belirttiğimiz gibi, Parti olarak vereceğiz. Ama bu, Merkez Komitesinin kendi görüşünü size önceden de ulaştırmasına engel değil. Ancak bu ilk taslakları (*) çeviri işi gücümüzü aştığından, Türkçe göndereceğiz.

Tartışmanın gidişi konusunda da:

Tartışmada 1 Mayıs kompleksinden yola çıkmak istediğimizi ve gerekçelerimizi daha önceden bildirmiştik; bu plan üzerine Parti içinde tartışıldıktan sonra bu karar haline geldi.

Dörtlü ortak toplantı yapıp yapmamak; yalnızca bizim istediğimize bağlı olan birşey değildir. Açıktır ki diğer üç taraf (ya da herhangi bir taraf) istemezse, bu olmaz. Ama 'kardeş'lerin birbiri ile görüşmekten kaçınması, gerçekten de bu ilişkilerin nereye geldiğinin belirtisidir.

Açıktır ki biz dörtlü toplantıda temel sorunların çözümceğini düşünüyorduk. Yine de özellikle çalışmaların bu derece sertleşmesinden sonra yapılacak ilk dörtlü toplantı olacak böyle bir toplantının, ideolojik mücadelenin sürdürülmesi açısından yararlı olacağını düşünüyorduk. Böyle dörtlü bir toplantı en azından herkesin karşılıklı ne dediğinin daha iyi anlaşılmasına hizmet edebilir; en azından tartışmayı gereksiz yere sertleştiren bazı küçük meseleleri çözebilirdi. (*) Şimdi onları da yazılı çözmemiz gerekecek!

Enternasyonal ilişkiler Sekreterine getirdiğiniz sorunlarla ilgili:

Birinci ve ikinci noktalar, tarafımızdan, sizin saydığı-nız üç kompleks halledildikten sonra ele alınacaktır.

Üçüncü, dördüncü, beşinci noktalarda, Enternasyonal ilişkiler Sekreteri bu sorunların sözlü tartışmalarda halledildiği düşüncesinde idi. Öyle değilse, tavrı takınacaktır. Ama daha acil sorunlar vardır.

Altıncı nokta da öyle.

Yedinci noktada hangi yazıyı kastediyorsunuz, yazın. Anladık. Üzerinde tartışılan A'deki toplantıya katılan bir yoldaşınızın bir yazısı vardı. Bunun üzerine yazıyı yazın ve Enternasyonal ilişkiler Sorumlunuzun katıldığı bir toplantıda konuşulmuş; ve Enternasyonal ilişkiler Sorumlumuz tavrı takınmıştı.

Buna da cevabı acil görmüyoruz.

9. 'Dipnot hikâyesi' ile ilgili 'kişisel' yazılara cevaplar da; eğer bunlar kamuya açılmayacaksa; yani 'kişisel' cevap olarak kalacaksa, acil görmüyoruz.

GDS ve diğer kardeşlere 11.11 tarihinde yazdığımız bir mektupta, çeviri konusunda görüşlerimiz daha detaylı olarak şöyle bildirildi:

" GDS ve WBK Yönetimlerine;

ANLP Merkez Komitesine

11.11.1982

Yoldaşlar,

Merkez Komitemizin GDS'in 1 Mayıs'la ilgili görüş ve eleştirilerine cevabı şimdi tam olarak K9 ve 10'da yayınlanmış durumdadır.

Size 20.10 tarihli mektubumuzla, taslakların Parti içinde yayınlandığı anda size de ulaştırılacağını bildirmiştik. Şimdi K'leri size çeşitli yollardan ulaştıracağız. İçerik üzerine sizinle doğrudan ilişkisi olan yoldaşlarımız üzerinden (merkezi bir görüşmeyi anlamsız buluyorsunuz) bilgi alabilirsiniz.

(*) Bizim bütün taslak yazılarımız; bunların çevirisi gücümüzü aştığından; ve ayrıca taslak yazılar Parti içi tartışmada değişebileceğinden, Almancaya bizim tarafımızdan çevrilmeyecek. Yazdığımız bütün t a s l a k yazıları size T ü r k ç e ulaştıracağız. Daha sonra, son şeklini almış yazıları Almancaya çevirmeye çalışacağız. Bunun uzun zaman alacağını şimdiden bildiriyoruz.

(*) MLPÖ'ne, sorduğumuz bir soruya halâ cevap vermediğini; ve I. Konferansta üzerinde tartışılan Mao toplantısındaki tavrı konusunda tavrı takınmadığını; ayrıca bizim bir bölgesel kampımıza katılmama konusunda yapılan eleştiriyeye tavrı takınmadığını hatırlatmak istiyoruz.

Biz size bu taslakların çevirilerinin gücümüzü aştığını da bildirmiştik. Gerçekten de kısa zaman içinde taslakların tümünü çevirmemiz mümkün değildir. Ama birlikte tartışabiliriz için sizin elinizde en azından tezler halinde bizim görüşlerimiz olmalıdır. Bu konuda biz şunu düşündük:

Taslakların bize en önemli görünen yerlerini biz çevireceğiz. (Bunun dışında sizin mutlaka istediğiniz herhangi bir bölüm varsa, bunu bize lütfen bildirin.)

Geride kalan kısımları sizin kendi imkânlarınızla çevirmeniz gerekecek. Ya da bizim sizinle doğrudan temasta olan yoldaşlarımız, size çevrilmeyen bu bölümler hakkında bilgi verirler. Ya da doğrudan bir merkezi görüşmede, size çevrilmeyen bölümler hakkında bilgi verilir. (Bizim açımızdan böyle bir görüşme Ocak'ın ikinci haftasında olabilir.)

Biz şimdi birtakım sempaticianları da çeviri işi içine çekeceğiz. Ama kısa süre içinde sonuç alınacağını sanmıyoruz.

Aşağıda size Merkez Komitesinin Partiyeye sunduğu taslak yazının içindekilerinin listesini yazıyoruz:

Liste

Size, I., VII. ve VIII. bölümleri çevireceğiz. Aralık sonuna dek büyük bir ihtimalle elyazısı olarak gönderebiliriz.

Bunun dışında, VI. bölümün 5. noktasını da çevirmeye çalışacağız. Olup olmayacağını size daha sonra bildireceğiz.

Geride kalan kısmı sizin imkânlarınızla çevirtmeye çalışmanız gerek. Henüz düzeltilmemiş bir ilk çeviri de tartışma için yeterlidir.

Bunun dışında bize eğer tartışma öncesinde mutlaka çevrilmesini istediğiniz, ve kendi imkânlarınızla yapamayacağı -nız yer varsa, bildirin.

Bir başka imkân, tartışmanın ertelenmesi olabilir. Ama sizin de bizim gibi böyle bir ertelemeyi istemediğinizi düşünürüz.

Bununla ilgili görüşünüzü lütfen kısa zamanda bildirin.

(K10'da GDS Info'da 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak çıkmış bütün yazıları yayınladık ve bunlara tavrı takındık. Bunları sizinle tartışmadan önce çevirmemiz mümkün değil. Ama şu veya bu sorunla ilgili yazının mutlaka tartışma öncesi çevrilmiş olması gerektiğini düşünürseniz, bize bildirin.)

Devrimci selamlarla

MK a.

Burada da açık bir biçimde şu görülmektedir:

Bizim içimizde ve çevremizde başlayan "Merkez Komitesi belgeleri gizlemek" istiyor; kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçıyor, vs. demagojileri GDS'in ve diğer kardeşlerin bu konuda üstü kapalı getirdikleri suçlamalar ile paralellik içindedir.

III. MERKEZ KOMİTESİ "KAMUOYU ÖNÜNDE TARTIŞMAK" TAN KAÇIYOR MU?

Merkez Komitemiz Kasım başında Partiyeye şu açıklama yaptı:

"Yoldaşlar;

Bilindiği gibi bundan kısa bir süre önce 'kardeşlerle polemik'in nasıl yürütülmesi gerektiği üzerine Parti içinde bir tartışma yürüttük.

Merkez Komitemiz, K9'da, yapılan tartışma sonucu aldığı kararı açıkladı.

Tartışmanın nasıl yürütüleceği konusunda biz şunları söyledik:

'Önce üzerinde tartışılacak belgeler çevrilip, Parti içinde ve örgütlü sempaticianlar içinde dağıtılacaktır. Bu önemli ölçüde tamamlanmıştır.

Daha sonra birinci aşamada Parti hücrelerinde ve onlara bağlı örgütlü sempatician hücrelerinde bir öntartışma yapılacaktır.

Daha sonra Merkez Komitesi, tartışmaları da gözönüne alarak cevap taslağı hazırlayıp Partiyeye sunacaktır.

Bunun üzerine Parti hücrelerinde ve sempatician hücrelerinde tartışılacaktır.

Bütün bu aşamalarda biz, sizin bu tartışmaya katılmanızın ancak temsilciler düzeyinde yürütülecek tartışmalar, ve yazılı belgelerle olabileceğini düşünüyoruz. Sizin, bizim Parti hücrelerimize katılmanızı, bizim, sizin Parti hücrelerine katılmamızı, bunun tartışma açısından birçok yararlı olmasına rağmen, güvenlik açısından kesinlikle sakıncalı buluyoruz. Böyle bir şey, sizin örgüt yapınızın bizim tarafımızdan kesin bilinmesini; bizim örgüt yapımızın sizin tarafınızdan kesin bilinmesi sonucunu doğuracaktır ki, bu Leninist bir örgütlenme ilkelerine uygun olmayan bir tavırdır.

Bundan sonraki aşamada, sorun Parti içinde ve örgütlü sempatician hücrelerinde —belgeler temelinde tartışıldıktan sonra— Parti ve örgütlü sempaticianlarla bizzat sizin temsilcilerinizin katıldığı toplantılar düzenlemeyi düşünürüz. Bu toplantılar Parti üyelerimiz ve ileri sempaticianlarımızın katıldığı toplantılar olacaktır. Somut olarak eline K geçen çevre olacaktır. Böylece kimin Partili, kimin sempatician olduğu gizlenmiş olacaktır. (Biz bunu geçmişten zaten biliyoruz gerekçesi, gerekçe değildir. Çünkü a) zaman içinde yeni üyeler alınmış olabilir. b) Bazı üyeler çıkarılmış, dondurulmuş olabilir. c) Hangi üyenin hangi hücrede kiminle çalıştığı da bilginiz dahilinde olan bir şey değildir, öğrenmenize de gerek yoktur. Biz II. Konferansın bir kuraldaşı olduğunu, bundan böyle tüm üyeleri toplayan bir

konferans yapmayacağımızı Konferansta açıklamıştık. Yani bundan böyle temsilcilerinizin Konferanslarımıza da katılması halinde, bizim üyelerimizin tümünü tanıması imkânı olmayacaktır.)

Biz, sizlerle bu tartışma yapıldıktan sonra karar aşamasına geleceğiz ve uygun yöntemlerle tartışmayı sonuçlandıracağız.

Biz somut duruma göre, ya karar almadan kısa süre önce, ya da kısa süre sonra, yalnızca eline K geçenlerin değil, ilgi duyan herkesin davet edildiği, sizin temsilcilerinizin de katıldığı bir propaganda-tartışma toplantısı düzenlenmesini de mümkün görüyoruz. Bu, sizinle ortak toplantı olarak da düzenlenebilir.

Biz sorunu böyle kavriyoruz, tartışmayı böyle planladık.'

Görüldüğü gibi planımız; ki bu plan Partinin doğrudan danışılabilen kesiminin önemli bir çoğunluğunun desteğini aldığı:

a) Tartışmayı belli bir süre, önce Parti içinde ve eline K geçen çevre içinde belgelere dayalı olarak sürdürme b) Bu düzeyde tartışma belli bir aşamaya (karar aşamasına) geldikten sonra 'herkesin' katılabileceği şekilde yaygınlaştırılmayı öngörüyordu.

Bu plan aynı zamanda daha şimdiden, eline K geçmeyen devrimci çevreye de kardeşlerle aramızda (hangi konularda) önemli görüş ayrılıkları olduğunun ve Parti içinde bu konuda tartışma yürütüldüğünün MYO üzerinden duyurulması ve bu tartışmanın gidişatı hakkında sürekli bilgi verilmesini de öngörüyordu.

Neden K'te yayınladığımız tartışma ile ilgili yazılar derhal aynı anda dışa da yayınlanmadı; bu planlanmadı?

Bunun sebepleri şunlardır: Merkez Komitemiz bütün tartışma içinde tayin edici olarak Parti içindeki tartışmayı görmektedir. Parti içindeki tartışmadan sonra ilk sırada önemli olan; Partinin en yakın çevresi içindeki tartışmadır. (Yani K verilen çevre) Ondan sonraki sırada daha geri örgütsüz sempaticianlarımız, dördüncü sırada da daha geniş devrimci çevre gelir.

Açıktır ki bunlar birbirinin kesin alternatifi değildir. Ama tayin edici olan Parti ve onun en yakın çevresidir. Önce ve öncelikle tartışma belgeleri bu çevreye yayılmalı; bu çevre içinde tartışılmalıdır. Bu uygulama genelde doğru bir uygulamadır.

Somut durumda ise 1 Mayıs belgeleri henüz Parti içinde ve K verilen çevre içinde bile tam olarak yayınlanmamıştır. Bu

bu sayı ile tamamlanmaktadır. Bunun daha erken gerçekleş - tirilmesi mümkün de değildir. Çünkü iki dilde tartışma, ya - zıları çevirme durumundayız. Tüm belgeler daha Partinin e - line yeni geçmektedir. Yayınlanma daha yeni bittiği için de tartışma da bir anlamda "yeni" başlamaktadır. Bu tartış - ma içinde henüz görüşlerin Parti içinde berraklaşmamış ol - ması, kişinin ne dediğinin tam olarak belli olmaması demek tir. Biz, dışta yürütülecek tartışmanın, belli ölçülerde de olsa, Parti tarafından, Partililer tarafından yönlendi - rilmesi gerektiğini, bunun için de önce Parti içinde belli ölçüde tartışılmış olması gerektiğini düşünüyoruz. Bunun Parti inşasının yukarıdan aşağıya olması gerektiği şeklin - deki Marksist-Leninist ilkeye uygun olduğunu düşünüyoruz. Henüz Partinin tüm belgelere dayalı tartışmaya yeni başla - dığı bir aşamada, henüz Parti içinde tek tek yoldaşların görüşlerinin berrak olmadığı bir aşamada; bu belgelerin tüm devrimci çevreye açılmasında fazla yarar görmedik, görmüyo - ruz. Bu, bu belgeleri gizlemek isteğimizin, vs. ifadesi de - ğil, tartışmayı önce Parti içinde ve en yakın çevresinde yürütmeyi tayin edici görme; ve öncelikle bunu gerçekle - tirme isteğinin ifadesidir.

Bugün durum nedir? Şimdi bir yanda GDS'in ve diğer kar - deşlerin belgeleri vardır. Diğer yanda Merkez Komitesinin bu belgelere verdiği ve Partiyeye tartışmaya sunduğu cevap - lar vardır. Bunun dışında, Parti içinden bir tek X'in yazı - lı tavrı vardır; buna Merkez Komitesinin verdiği cevap var - dır.

Henüz hiçbir Parti hücrelerinde bu yazılar üzerine bir tur - bile olsa tartışma yürütülmemiştir. Hiçbir Partili yolda - şın bu konularda görüşleri tam olarak belli değildir. Ö - r - gütlü sempatanlar çevre için de durum aynıdır. Böyle bir du - rumda açıktır ki, GDS'in yazılarının ve X'in yazısı ile Merkez Komitesinin cevabının mesela MYO'da basılması, veya broşür halinde basılıp yayınlanması mümkündür. Ama bu, Par - tinin tartışması açısından herhangi bir önemli yarar getir - meyecektir. Bunun yanında Merkez Komitesinin görüşleri he - nüz Parti görüşleri olmadığından, ve Parti içindeki tartış - ma sonucu Merkez Komitesinin sunduğu taslağın değişmesi mümkün olduğundan; şimdi bunların legal olarak yayılması , birkaç ay sonra yeni bir broşür çıkarma gerekliliğini doğu - racaktır ki; bu da bugünkü görevler ve imkânımız açısından doğru olmayacaktır.

Bu yüzden Merkez Komitemiz somut olarak 1 Mayıs tartışma - sı ile ilgili polemik yazılarının önümüzdeki dönemde, Par - ti içinde tartışma sonuçlanıp da Partinin görüşü açıklığa kavuştuktan sonra bir broşür olarak yayınlamayı düşünmüş , bu arada ise bunların K içinde tutulması ve dışta tartışma hakkında genel bilgi verilmesini yeterli bulmuştur.

Bu konuda sürdürülen tartışma sırasında Parti içinden ve - ya çevresinden veya kardeş örgütlerden, bizim polemik bel - gelerini şimdiye dek yalnızca K'te yayınlamamıza herhangi bir eleştiri, ve bunların daha geniş çevreye açılması yö - nünde herhangi bir talep gelmedi.

Böyle bir talep gelmedi ama, tartışma bittikten ve Merkez Komitesi bu konuda karar aldıktan hemen sonra, bir sempati - zan hücrenin K8'de yayınlanmış olan 1 Mayıs tartışması ile ilgili bazı yazıları fotokopi ile çoğaltma ve isteyene ver - me yönünde bir karar alıp, bunu uygulama içine girdiği çık - tı ortaya. Bu konuda Merkez Komitemiz tavrı takındı ve K' teki yazıların Merkez Komitesine danışılmadan çoğaltılması nın ağır bir hata olduğunu belirtti. Burada reddedilen hiç - bir şekilde K'teki belli yazıların dağıtılması talebi de - ğil; böyle bir talep getirilmeden, Merkez Komitesine dan - şılmadan böyle bir uygulamaya girilmiş olması idi.

Daha sonra hücrelerde yapılan tartışmalarda bu sorun gün - demde getirildiğinde, çevremizde K'in eline geçmediği, ama 1 Mayıs tartışmasından haberdar olan ve belgeleri isteyen sempatanların da olduğu, bunların tartışmadan belgelere dayalı olarak nasıl haberdar edileceğinin gerçekten sorun olduğu ortaya çıktı. Ayrıca belli yerlerde 'MK belgeleri gizlemek istiyor' demagojisinin ve dedikodusunun da yaygın laştırılmaya çalışıldığı ortaya çıktı.

Merkez Komitemizin eline bir dernekte yapılan toplantıda sempatanların aldığı ve 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin açılmasını' talep eden bir karar geçti.

Ayrıca bir de 'ülmatom' niteliğinde, iki sempatanın hü - crenin imzaladığı bir yazı geçti.

Bu yazılara ayrıca tavrı takınacağız. Bu yazılar ve cevap - ları bir dahaki sayı K'te yayınlanacaktır. (★)

(★) Dipnot yandaki sütunun altındadır.

Merkez Komitemiz sorun üzerine görüşerek şu kararları al - dı:

✦ 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmış olan ve fakat örgütlü sem - patizan düzeyinde olmayan, buna rağmen tartışmaya katılmak isteyen sempatanların belgeler üzerinden bilgilendiril - mesi sorunu gerçekten önemli bir sorundur. Bu sorunun daha önce aldığımız kararlarla açıklığa kavuşturulmamış olması bir hatadır.

✦ Bu nitelikte arkadaşlara tartışma hakkında bilgi verile - cek, ve tartışmanın belgeleri fotokopi edilerek kendileri - ne ulaştırılacaktır. Bu konuda her hücre kaç kişiye bu bel - geleri ulaştırdığını bildirecektir.

✦ Merkez Komitemiz 1 Mayıs'la ilgili polemik belgelerinin legal planda broşür olarak yayınlanmasını (ya da MYO'da) şu anda gerekli görmemektedir. Merkez Komitemizin planı, bu tartışma belli bir aşamaya geldikten ve Partinin görüşü or - taya çıktıktan sonra, polemik belgelerini legal olarak ya - yınlamaktır.

✦ 1 Mayıs'taki polemik konusunda da (BP'de yürütülen polemik dışındaki) polemik yazıları, Partimizin tartışma sonrası kesin tavrı çıktıktan sonra yayınlanacaktır. Mer - kezkomitemizin planı budur.

✦ Kardeşlerin legal planda yayınladığı polemik yazılarına legal planda cevap verilecek, diğer yazılara cevabımız son şeklini aldıktan sonra legal olarak yayınlanacaktır.

✦ Bütün polemik hakkında daha önce bildirildiği gibi MYO' da sürekliliği sağlanacaktır.

✦ Merkez Komitemizin 'polemik belgelerini gizliyorlar', 'ka - muoyu önünde mücadelede kaçıyorlar', vb. demagojileri bo - şa çıkarmak, ve dışımızda gerçekten belgeleri incelemek is - teyen devrimcilere karşılıklı belgeleri inceleme fırsatı verebilmek için, tartıştığımız polemik konusunun belgeleri nin listesi (Merkez Komitemizin bu konuda taslak yazısı çık - tıktan sonra) MYO'da yayınlanacak ve talep edenlere verile - ceği duyurulacaktır.

✦ Bu uygulama ilk olarak 1 Mayıs polemik ile ilgili ola - rak gerçekleştirilecek, MYO'da 1 Mayıs polemik ile ilgili çıkan bütün belgelerin listesi yayınlanarak, talep edenle - re verileceği bildirilecektir. (Bu konuda kardeşlere de da - nışılacak; onların yazıları konusunda, onların görüşü alın -acaktır.)

Bir bütün olarak ele alındığında Merkez Komitemiz şu tes - piti yapmayı gerekli görmektedir:

Merkez Komitemiz hiçbir şekilde belgeleri gizleme, vb. şe - kilde bir uygulamadan yana olmamıştır. Olmayacaktır. Tar - tışmayı önce Parti içinde ve en yakın çevresinde yürütmek isteğini bu şekilde yorumlamak demagojidir.

Bütün Partili yoldaşlar;

Merkez Komitemiz, yukarıda belgelerin daha geniş çevreye nasıl açılması gerektiği konusunda görüşlerini ortaya koy - muştur.

Bunun alternatifi, bütün yazıların derhal legal broşürler halinde yayınlanmasıdır. Merkez Komitemiz bunu tartışma a - çısından fazla yararı olmayan, Parti içindeki tartışma ile dışındaki tartışmayı ayınlığa bir anlayışın ürünü olan bir alternatif olarak görmektedir.

Buna rağmen bu konuda Partiyeye tartışmayı doğru bulmaktadı - z bütün hücreler, önümüzdeki ilk hücre toplantısında bu sorun üzerine tartışmalı, bütün üyelerin kesin görüşleri tespit edilerek en kısa zamanda Merkez Komitesine ulaştırılmalı - dır.

Bu açıklamada sözü geçen yazılar ve Merkez Komite - sinin bu yazılar hakkında takındığı tavrı da şöyle dir:

31.10.1982 tarihinde ... de yapılan toplantıda ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırılmak üzere aldığı karardır.

Biz, BP yönetiminin, kardeşlerle ve içimizde olan ilkesel görüş ayrılıklarının örgütlü sempatanlar çevresinde tutması - nı, görüş ayrılıklarının, özellikle de ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin yayınlanmamasını doğru bulmuyoruz. Bu belgelerin en geniş devrimci kamuoyuna açılmasının en doğru uygulama olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden de biz, BP/

(★) Bu yazılardan biri, "31.10.1982 tarihinde ... derneğin - de yapılan toplantıda, ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırmak üzere aldığı karardır" başlıklı ve 2.11.1982 tarihini taşıyan yazıdır.

Diğeri, "T/B MK'ne" başlıklı, ... Sempatan Komitesi ve ... Sempatan Komitesi imzalı, 3.11.1982 tarihini taşıyan yazıdır.

11/1'de yayınlanan aşağıdaki kararın uygulanmasını ve belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz.

' 5 Nolu karar:

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının Parti içindeki tartışmada ortaya çıkan ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının örgütsüz sempaticizandan gizlenmesi kararını mahkum eder.

Parti çevresindeki, Parti sempaticizani geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıya kalmıştır.

Bu uygulama revizyonist bir uygulamadır.

Parti içinde ve çevresinde tüm yoldaşlar görüş ayrılıklarının gizlenmesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Biz Bolşevikler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesi nin tüm ideolojik ve siyasi belgelerini yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugünümüzün tasfiyecisi Merkez Komitesinin elindedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kitlelerden gizlemeye çağırız. Konferansımız TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tümünün Partiyeye, bu tutanakların örgütsel sırları ihtiva eden kesimlerinin çıkarılmış kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir.' (BP 11/1, s.107)

Not: Somut şehrimizde yapmayı planladığımız ve şimdi bir kararla kaldırılan tartışmaların yapılmasını ve bununla ilgili kararı doğru bulmuyoruz ve protesto ediyoruz.

2.11.1982

'31.10.1982 tarihinde ... 'de yapılan toplantıda ... ve ...'den toplantıya katılan arkadaşların, BP yönetimine ulaştırılmak üzere aldığı karar' üzerine:

Yoldaşlar;

Elimize yukarıda sözü geçen kararınız geçti.

Bu 'karar'ınız hakkında bazı açıklamalar yapmamız zorunludur. Kararınızda şöyle diyorsunuz:

'Biz BP yönetiminin KARDEŞLERLE VE İÇİMİZDE OLAN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARINI örgütlü sempaticizandan çevresinde tutmasını, GÖRÜŞ AYRILIKLARININ, özellikle de İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARININ BELGELERİNİN YAYINLANMAMASINI DOĞRU BULMUYORUZ, BU BELGELERİN EN GENİŞ DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASININ EN DOĞRU UYGULAMA OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYÜZ.'

Burada söyledikleriniz, başka hiçbir şekilde yorumlanmayacak kadar berrak bir şekilde, BP yönetiminin 'kardeşlerle ve içimizde var olan görüş ayrılıklarının, özellikle de ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin —örgütlü sempaticizandan çevre dışında— yayınlanamayacağı' şeklinde bir varsayımdan yola çıkılmaktadır.

Biz şunu kesinlikle söyleyelim: Bu varsayım kesinlikle yanlıştır. Biz 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin yayınlanamaması' şeklinde bir karar almadık. Tersine, ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini önce ve öncelikle Parti içinde ve örgütlü sempaticizandan çevre içinde tartışma ve bu yüzden de bunları K'te yayınlama kararı aldık. Ve bildiğiniz gibi bu kararı da uyguladık.

Ama aynı zamanda bu belgelerin içimizde tartışılıp; ilkesel görüş ayrılıkları konusunda PARTİNİN GÖRÜŞÜ BERRAKLAŞTIKTAN SONRA, BROŞÜR OLARAK daha geniş şekilde YAYINLANMASINI DA planladık. Yani aramızdaki çelişme 'sizin' bunun YAYINLANMASINDAN VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASINDAN YA NA, bizim ise 'BUNLARIN YAYINLANMASINA VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇILMASINA KARŞI' olduğumuz şeklinde bir çelişme değil. Ama sizin kararınızda sorun tam da bu şekilde konuluyor.

Bize verilen bilgilere göre, toplantıda bazı yoldaşların MERKEZ KOMİTESİNİN BU BELGELERİ GİZLEMEK İSTEDİĞİ görüşlerini savunduğu olgusu ile sizin aldığınız 'karar' karşılığ tırılınca, sorunun sizin 'karar'ınızda olduğu şekilde konulmasının, tam da bu demagojiye hizmet ettiğini, bu demagojiyi geri çevirmedeğini, tersine onun sınırları içinde hareket ettiğini tespit etmek zorundayız.

MERKEZ KOMİTESİNİN BU BELGELERİ GİZLEMEK İSTEDİĞİ iddiası bir demagojidir. Bu iddia ispatlanamaz bir iddia, bir ifti

radır. Çünkü, bu belgeler Parti içinde ve çevresinde şu anda zaten yayınlanmış durumdadır. Çünkü BP yönetimi bizzat MYO aracılığı ile, tartışma hakkında ve gelişmeler hakkında bilgi vermiştir ve bilgi vermeye devam edeceğini bildirmiştir. Çünkü bu iddiayı ileri sürenlerin en azından bir bölümü Merkez Komitesinin bu belgeleri Partinin bu belgeler konusunda görüşü berraklaştıktan sonra yayınlamayı planladığımızdan, yani gizlemek istemediğimizden haberdardır. Vs. MERKEZ KOMİTESİNİN İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARININ BELGELERİNİ DEVRİMCİ KAMUOYUNDAN GİZLEMEK İSTEDİĞİ iddiası bir tek şeye, Merkez Komitesinin bu belgeleri DERHAL legal planda yayınlamama yönündeki uygulamasına dayandırılmaktadır. Biz bu uygulamanın bugünkü aşamada bütünü ile doğru olduğunu, henüz görüşlerin berraklaşmadığı, ilkesel görüş ayrılıklarının içerden belgelerin henüz Parti içinde bile yayınlanamamasının bitmiş olmadığını (Yalnızca 1 Mayıs konusunda tamamlanmıştır. O da yeni tamamlanmıştır. Diğer konularda daha yayınlanmamış yazılar vardır. Bunlara ise henüz Merkez Komitesi tarafından bile geçici bir cevap verilmemiştir.) Partinin tümü açısından, görüş ayrılıklarının ilkesel olup olmadığı seviyesinde bile bir berraklığın henüz olmadığı bir aşamada, belgelerin aynı anda ve derhal —hiçbir seçim yapmadan— kamuoyuna açılmasını yararlı görmüyoruz. Biz bu BELGELER ÜZERİNE önce ve öncelikle Parti içinde ve Partinin örgütlü sempaticizandan çevresi içinde tartışılması gerekli görüyoruz. Bu belgeler hakkında önce ve öncelikle Partinin ve en yakın çevrenin görüşlerinin berraklaştırılmasını tayin edici olarak görüyoruz. Bu belgelerin legal planda yayınlanmasını bu aşama üzerinden sonra planladık. Bu bize BUGÜN doğru bir uygulama olarak görünmektedir. Bu hiçbir şekilde, bu belgeleri 'devrimci kamuoyundan gizlemek istemek' şeklinde yorumlanamaz. Çünkü bu plan bu belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını — derhal değil ama, Parti içi tartışma belli bir aşamaya geldiğinde açılmasını— öngören bir plandır. Çünkü bu Parti içinde hangi konularda tartışma olduğunu sürekli olarak devrimci kamuoyuna bildirmeyi öngören bir plandır.

Kaldı ki, yayınlaması istenen belgelerin yarısı, kardeş örgütlerin belgeleridir. Ve bu belgeler kardeş örgütler tarafından da şimdiye dek (Legal çıkardıkları bir broşür dışında — ki biz onu legal yayınlayacağımızı MYO'da bildirdik ve geçen sayı MYO'da bu yazı hakkında bilgi verdik) yalnızca İÇ ORGANDA yayınlanmıştır. Ve kardeşler bize bu belgelerin mesela MYO'da ya da bir broşür şeklinde yayınlaması yönünde bir talep veya öneri getirmemişlerdir. Bu bir olgudur. Eğer bizim bu belgeleri yalnızca K düzeyinde yayınlamamız isteniyorsa ve bu, 'Merkez Komitesi belgeleri devrimci kamuoyundan gizlemek istiyor' şeklinde bir demagojiye dayanarak yapılıyorsa, bize bu suçlamayı getirinler, kardeşlere de aynı suçlamayı getirmek zorundadır. Sizin kararınızda bize yönelen talebinizi, siz tutarlı olmak istiyorsanız, kardeş örgütlere de yöneltmek zorundasınız. Bunu yapmamış olmanız bizim açımızdan en hafif deyimle 'anlaşılmaz'dır. Açıklayacağınızı umuyoruz.

'Karar'ınızda 'bu belgelerin en geniş devrimci kamuoyuna açılmasının en doğru uygulama olduğunu düşünüyoruz' diyorsunuz. İyi. Biz de öyle düşünüyoruz. Sorun 'en geniş devrimci kamuoyuna açık açmama' değil; 'ne zaman', 'nasıl' sorunudur. Siz ama kararınızda sorunu böyle koymayarak, olmayı bir çelişme inşa ediyorsunuz.

Biz sizin bu karar ile aslında bu belgelerin DERHAL açılması talebini getirmek istediğinizi varsayıyoruz. Bu konuda da görüşümüz şudur:

Önce 'Hangi belgelerin?' sorusuna cevap vermek gerekir. Siz bu soruya cevap vermiyorsunuz. Kararınızda genel olarak 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgeleri'nden söz ediyorsunuz.

Eğer söylediğiniz belgeler kardeşlerin şimdiye dek getirdiği bütün eleştiriler ise, biz Merkez Komitesi olarak bunların TÜMÜNÜN bu aşamada dışı açılmasına karşıyız. Çünkü bu yazıların TÜMÜ daha Parti tarafından bile tanınmamaktadır, bu belgelerin tümü üzerine bırakalım tüm Partiyi, Merkez Komitesi bile henüz tavır takınmamıştır.

Daha bunların hangisinin 'ilkesel' görüş ayrılığı olduğu konusunda bile olsun, Partinin berrak bir görüşü yoktur. Bu aşamada bunları dışı açmak; iç ile dışı birbirine karıştırmak demektir.

Yok, 'ilkesel görüş ayrılıklarının belgeleri'nden kasettiğiniz şimdiye dek kardeşlerin bize getirdiği tüm eleştiriler değil de belli belgeler ise, o zaman bunu somut olarak getirmeliydiniz. Bunu kararınızda yapmıyorsunuz.

Biz, içimizde en çok tartışılmış olan konu '1 Mayıs sorunu' olduğu için; şu anda derhal dışı açılmasını istediği -

niz belgelerin, 1 Mayıs tartışması belgeleri olduğunu varsayalım.

Böyle bir talep konusunda da düşüncemiz şudur:

1 Mayıs konusu şu anda Parti içinde ve örgütlü çevre için de en çok tartışılmış olan konudur. Ama bunun olgu olduğu kadar, şu da olgudur: Bu konudaki polemik, geldiği noktada, çıkış noktasından çok daha ayrı bir noktadadır ve kardeşlik ilişkilerinin sürdürülüp sürdürülmeyeceği, sürdürülecekse nasıl sürdürüleceği gibi tayin edici önemde bir konu ile bağlantılı bir tartışma seviyesine kardeşler tarafından getirilmiştir. Bu konuda kardeşlerden GDS, K8'de yayınladığımız ve diğer kardeşler tarafından da kayıtsız koşulsuz desteklenen geniş bir yazı ve bir çağrı yapmıştır. Merkez Komitemiz bu yazıya cevabını Partiye tartışmaya henüz yeni sunmuştur. Aynı şekilde bu tartışma ile ilgili henüz yayınlanmamış olan belgelerin tümünün de Parti içinde yayınlanması henüz yeni bitmiştir. Ne GDS'in uzun yazısı, ne Merkez Komitesinin cevabı üzerine, ne de yeni yayınlanan belgeler üzerine henüz Parti içinde, ve Partinin en yakın çevresinde bir tartışma yürütülmemiştir. Tüm belgelere dayalı tartışma henüz başlangıcındadır.

Parti içinde X'in K8'de yayınlanan ve Merkez Komitesinin cevap verdiği yazısı dışında tek tek yoldaşların veya hücrelerin bu tartışma konusunda görüşleri, henüz tartışılmadığı için berrak değildir. Parti içindeki tartışma, görüşlerin berraklık kazanması için mutlaka gerekli ve tayin edicidir.

Bu yüzden bu tartışmanın belgelerinin önce K'te yayınlanması ve önce K çevresinde tartışılması —ki tayin edici tartışma budur— kesinlikle doğrudur.

Daha Parti içinde yoldaşların görüşlerinin bile berraklığa kavuşmamış olduğu bir aşamada, bu tartışma belgelerinin derhal ve geniş çapta dışa açılmasını gerekli ve yararlı görmüyoruz.

Kaldı ki, kardeşlerin yazıları değil ama, bizim K'te verdiğimiz cevaplar henüz Merkez Komitesinin görüşleridir. Ve bunların tartışma içinde değişmesi imkân ve ihtimali vardır. Bu yüzden de biz geniş çaplı olarak bu belgelerin yayılmasının Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonra yapılmasını doğru buluyoruz.

Ama şu da var: K belli sayıda basılıyor ve bizim çevremizde olup, 1 Mayıs'a katılmış olan ve bu tartışmadan şu veya bu şekilde haberdar olan, eline K geçmeyen sempatizanlarımız da var. Ancak Merkez Komitemizin daha önce aldığı kararda bunlara, belgelerin nasıl ulaştırılacağı sorunu gerçekten de açıklığı kavuşturulmamıştır. Sizin 'karar'ınızın tek olumlu yanı da işte bu boğluğa dikkat çekmesi olmuştur. Bu yoldaşların 1 Mayıs tartışmasından belgelere dayalı olarak haberdar edilmeleri, onların en tabii hakkıdır. Bu gibi yoldaşlara da 1 Mayıs'la ilgili tartışma belgeleri fotokopi edilerek verilebilir, verilmelidir. (Bu bağlantıda şunu söyleyelim: Biz böyle bir talebi hiçbir zaman reddetmedik.) Bunun dışında Merkez Komitemiz, 1 Mayıs tartışmasının elimizde olan bütün belgelerinin listesinin MYO'da yayınlanması ve isteyene verileceğinin ilan edilmesi kararını da almıştır. **BÖYLECE GERÇEKTEN BU BELGELERİ TARTIŞMAK İSTEYENLERİN BU BELGELERİ ELE GEÇİRME İMKANI OLACAKTIR.** Böylece, 'Merkez Komitesi belgeleri gizlemek istiyor' şeklindeki iddianın boşluğunun görüleceğini de umuyoruz.

Yoldaşlar;

Kararınızın daha sonraki bölümünde:

'Bu yüzden de biz, BPl1/1'de yayınlanan aşağıdaki kararın uygulanmasını ve belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' diyorsunuz ve daha sonra Bolşeviklerin I. Konferansında alınan 5 Nolu kararı aktarıyorsunuz.

Önce 'talep'iniz üzerinde duralım: Bu talebiniz, yukarıda da açıklamaya çalıştığımız gibi, bu haliyle hiçbir anlamı olmayan bir taleptir. Çünkü 'bu belgelerin kamuoyuna, en geniş devrimci kamuoyuna açılması' zaten planlanmıştır. Planlanan birşeyi yeniden talep etmek anlamsızdır.

Ama eğer talebiniz 'bu belgelerin derhal devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' şeklinde bir talep olsaydı o zaman bir anlamı olurdu. Ama o da yetmezdi. 'Nasıl?' sorusuna, yani hangi araçlarla sorusuna cevap vermeli idiniz ki bu talep hakkında somut bir karar alınabilirdi.

Bunun ötesinde, tabii yalnızca 'belgelerin' deyip durmama lı, hangi belgelerin yayınlanmasını istediğinizi de somut olarak koymalı idiniz. Bütün bunları yapmadan getirdiğiniz 'talep', işe yarayan bir talep değildir.

Merkez Komitemiz her halükârda, bu konuda aldığı kararı açıkladığı yerde, '1 Mayıs polemik belgelerinin derhal broşür şeklinde veya MYO'da yayınlanması' şeklinde bir talebi de Partiye iletmış, Partinin bu konuda tavrı belirlemesini,

Merkez Komitemizin böyle bir uygulamayı bugün doğru görmeyeceğini açıklamıştır.

Sonra bir de bu talebinizin 5 Nolu kararla karşılaştırılması, ona dayandırılmaya çalışılması var. Bu bütünyle yanlış bir benzetmedir, yüzeyde bazı benzerlikleri olan, ama özü ayrı olan iki şeyin birbiriyle karşılaştırılması Marksist-Leninist bir tavrı değildir.

Önce 5 Nolu kararın ne olduğuna bakalım:

5 Nolu kararda:

'Konferansımız, TKP/ML II. KONFERANSININ PARTİ İÇİNDEKİ TARTIŞMADA ORTAYA ÇIKAN İLKESEL KONULARDAKİ GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÖRGÜTSÜZ SEMPATİZAN KİTLELERDEN GİZLENMESİ KARARINI MAHKÜM EDER' demektir.

Gerçekten de, TKP/ML II. Konferansı, Parti üyelerine, örgütlü olmayan sempatizanlar içinde kendi görüşlerini —Parti içinde tartışılan ve ilkesel ayrılıklar olan konulardaki görüşlerini— savunmayı yasaklamıştır. Örgütsüz sempatizanlardan Parti içinde tartışma olduğunun, tartışmada hangi görüşlerin olduğunun gizlenmesi yönünde KARAR almıştır. Bu karar, bu karara karşı Bolşevikler mücadele ettikleri, itiraz ettikleri halde alınmıştır!

İşte Bolşeviklerin I. Konferansı böyle bir KARARI mahkûm etti!

Eğer benzerlik kuruluysa, biz bu benzerliği kuran sizlerle soruyoruz: Merkez Komitesinin veya Partinin mahkûm edilmesi gereken böyle bir KARARI var mıdır? Varsa ispatlayın! Yoksa burada yaptığınız çok kötü bir benzetmedir.

Bugün bütün Bolşevikler sempatizan çevre içinde kendi görüşlerini savunma hakkına —Parti içinde çözülmüş, tartışma konusu olmayan konularda da— sahiptir!

Bugün birakalım sempatizanları, en geniş devrimci çevre bile içimizde tartışma olduğunu, hangi konularda olduğunu bilmektedir. Bunlar olgulardır.

Alıntı yaptığınız 5 Nolu kararda şöyle devam ediliyor: 'Parti çevresindeki, Parti sempatizanı geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıya kalmıştır. Bu uygulama revizyonist bir uygulamadır.'

Burada yapılan tespitler, somut olguların tespitleridir. Durum şimdi böyle midir? Geniş devrimci kitle, Parti içindeki ayrılıklardan ve tartışmalardan haberdar değil mi? Tartışmayı yer yer bizzat MYO üzerinden yansıtmıyor muyuz? Parti üyelerinin görüşlerini tartıştıkları kişilere aktarma hakkı yok mu? Eğer bütün bunlar varsa, o zaman buradaki benzetmeyi nasıl yapıyorsunuz? Bunu açıklamanızı bekliyoruz.

Karar şöyle devam ediyor:

'Parti içinde ve çevresinde tüm yoldaşlar, görüş ayrılıklarının gizlenmemesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Biz Bolşevikler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesinin tüm ideolojik ve siyasi belgelerini yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugünkü tasfiyeciler Merkez Komitesinin elindedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kitlelerden gizlemeye çalışırız. Konferansımız, TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tüm Partiyi, bu tutanakların örgütsel sınırları ihtiva eden kesimlerinin çıkarılması kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir.'

Görüldüğü gibi, burada önce Parti içindeki yoldaşlara —ki bu çağrısı yapan kesinlikle ayrılmış, artık kendisi ayrı bir Parti olarak ortaya çıkmış TKP/ML(B)'dir— bir çağrı yapılıyor.

Ardından bizim ne yapacağımız açıklanıyor! MK hizibine genel bir 'belgeleri yayınlayın' çağrısı yapılmıyor. Onu biz yapacağımız söyleniyor!

Burada da benzetmeyi nasıl kurduğunuz bizim için sırdır, sizler elbette açıklarsınız.

Ondan sonraki üç paragrafta Parti Konferansı tutanaklarının önemi üzerinde duruluyor ve bu tutanakların tüm devrimci kitleye açılması öneriliyor.

Görüldüğü gibi, genel olarak belgelerden, vs. değil, çok somut bir belgeden, II. Konferans tutanaklarından söz ediliyor.

İkinci olarak, imkânlar bilindiğinden zaman konmuyor, yalnızca yayınlanması talep ediliyor.

En son paragrafta 'Parti ve devrimci kitle, II. Konferans ta yürütülen siyasi tartışmayı, belgelere dayanarak kendisi değerlendirmelidir' deniyor.

Belki benzetme yapılabilecek tek yer burasıdır. Ama bu da bu çağrının kimler tarafından, hangi ortamda, kime karşı yapıldığından bağımsız olarak yapılamaz:

Biz söyleyelim: Bu çağrı, Bolşevikler olarak ortaya çıkan Marksist-Leninist kanat tarafından, bu kanadın örgütsel bağımsızlığını ilan ettiği toplantıda, Partinin başına çörek lenmiş Menşevik kanada karşı yapıldı.

Şimdi bu kararı hiç yorumsuz aktarmak, ve bugün ile paralellik kurmak, Parti içinde Merkez Komitesinin Menşeviklerin konumunda; ona karşı mücadele eden sizlerin ise Bolşeviklerin konumunda olduğunuzu ima etmekten başka birşey de değildir.

Biz, 'bu olamaz' demiyoruz! Yalnızca, böyle değerlendirmelerin ispatlanması gereken değerlendirmeler olduğunu söylüyoruz. Biz, Menşeviklere, Menşevik dediğimiz zaman onlara karşı yürütmüş olduğumuz 2 yıla yakın bir mücadelemiz vardı. Onların Menşevik olduğunu hem teoride, hem pratikte ispatlamıştık. Sizden de beklediğimiz budur! Bunu ya pamazsanız, veya bu benzetmeyi geri çekmezseniz, sizlerin bu yaptığınızı siyasi iftira olarak nitelemek hakkımızdır.

Kararınızın sonuna bir de 'Somut şehrimizde yapmayı planladığımız ve şimdi bir kararla kaldırılan tartışmaların yapılmasını ve bununla ilgili kararı doğru buluyoruz ve protesto ediyoruz' diye yazmışsınız. Bu konuda 'alınan karar' ne imiş aktarırsanız, kuşkusuz tartışma mümkün olur. Bu şekli ile tartışacak birşey görmüyoruz.

Aynı çerçevede yaptığınız ilk toplantıda bu yazımıza ta-vır takınmanızı talep ediyoruz!

Bolşevik selamlar,

Not: Sorun çok acil olduğundan Merkez Komitesi ve MK tam sayı toplanamadı- 10.11.1982
ğundan, şimdilik MK çoğunluğunun görüşüdür. Herhangi bir değişiklik olursa bildireceğiz.

T(B) MK'ne

Yoldaşlar,

Bizler sorumlumuzdan, Merkez Komitesinin 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevesinde yaymayı ve Ocak 1983'te yapılması planlanan tartışma toplantılarını da K dergisinin ulaştığı çevre ile sınırlamayı kararlaştırdığını (*) öğrendik.

Bizim açımızdan bu kararın anlamı şudur: İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgeleri, K dergisi ne ulaşamayan sempaticanlardan ve devrimci kamuoyundan gizli tutulmak istenmektedir.

Merkez Komitesinin bu tavrı şu Marksist-Leninist ilke ile taban tabana zıttır:

'Eğer Partimizde, demokratik merkezîyetçiliği hayata geçirmeye gerçekten ciddi bir şekilde kararlıysak, işçi kitlelerini Parti sorunlarının bilincine çözümüne katmaya kararlıysak, bu tartışma basında, toplantılarda, çevrelerde ve gruplarda düzenlenmelidir.

Tartışmada özgürlük ve eylemde birlik — elde etmeye çalışmamız gereken şey işte budur.' (Lenin, RSDİP Birlik Kongresi üzerine rapor, 1906, c.10, s.383-384)

Merkez Komitesinin tartışmayı boğma kararıyla Marksist-Leninist açık ideolojik mücadele ilkesi arasında büyük bir u çurum vardır. Biz bu tavrı Marksist-Leninist açık tartışma ilkesini ayaklar altına alan oportünist bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Merkez Komitesinin tartışma sonuçlanana kadar üzerinde tartışma yürütülen belgeleri devrimci kamuoyundan gizlemesini şiddetle protesto ediyoruz.

Bunun ötesinde GDS'e cevap olarak Parti içinde tartışmaya sunulan 1 Mayıs'la ilgili taslağın kardeş teşkilatlarla da tartışmak üzere tercüme edilerek onlara verilmesine gerek görülmediğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bizce bu tavrı, kardeş teşkilatlarımızın teşkilatımızla tartışma olanağını ortadan kaldırmaktan başka bir anlama gelmez. Bu tavrı sadece kardeş teşkilatlarla teşkilatımız arasındaki tartışmayı saba bote etmekle kalmayacak, aynı zamanda teşkilatımız içindeki şüpheli bir tartışmayı da sabote edecektir.

Bizler, Merkez Komitesinin bu anti-Marksist-Leninist çirişimine karşı her yoldaşın mücadele etmesi gerektiğini düşünuyoruz.

İkinci Konferanstan bu yana aramızdaki ideolojik görüş ayrılıklarının giderek derinleştiği bir gerçektir. 1 Mayıs tartışmaları ayrılıkçıların önemli ölçüde su yüzüne çıkmasına neden olmuştur. Merkez Komitesi, 22.4.1982 tarihli 'Merkez Komitemizin GDS'in tavrı hakkındaki tavrı', adlı yazısıyla, teşkilatımız içinde bir dönüm noktası teşkil eden olumlu gelişme yönünden olumsuz gelişme yoluna girmiştir. Bundan sonra bir dizi önemli sorunlara ilişkin görüş ayrılıkları farklı iki çizgi halinde gelişmeye başlamıştır.

Bizler, böyle bir durumda çok önemli bir dizi görüş ayrılıklarının devrimci kamuoyundan gizli tutulmasını ilkesiz oportünist bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

Geçmişte Parti içindeki görüş ayrılıklarının oportünist yöntemlerle gizli tutulmaya çalışıldığı çok iyi bilinmektedir. En son bölümüne döneminde MK hizibi, Marksist-Leninist çizginin tasfiyesi için her türlü bürokratik önlemlere başvurmuş, ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin, devrimci kamuoyundan gizli tutulması için elinden geleni yapmıştır.

MK hizibinin tasfiyeci bürokrat anlayışı I. Bolşevik Konferansında red ve mahkûm edilerek açık ideolojik mücadele sorununa ilişkin şu önemli karar alınmıştır:

' 5 Nolu karar:

Konferansımız TKP/ML II. Konferansının Parti içindeki tartışmada ortaya çıkan ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının örgütsüz sempatican kitleden gizlenmesi kararını mahkûm eder.

Parti çevresindeki, Parti sempaticanı geniş devrimci kitle içinde, Parti içinde ilkesel konularda varolan görüş ayrılıklarından ve tartışmalardan haberdar olmadığı için bugün bir oldu-bitti ile karşı karşıyadır.

Bu uygulama revizyonist bir uygulamadır.

Parti içinde ve çevresinde tüm yoldaşlar, görüş ayrılıklarının gizlenmemesini, tartışmanın açık ve kamuoyu önünde yürütülmesini talep edin.

Biz Bolşevikler, elimizde olan, iki çizginin mücadelesinin tüm ideolojik ve siyasi belgelerini yayınlayacağız.

Bu mücadelede TKP/ML II. Konferansının tutanakları çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu Konferansta iki çizgi ilk defa kıyasıya çatışmıştır. Bu Konferansın tutanakları bugün tasfiyeci Merkez Komitesinin elindedir.

Konferansımız Merkez Komitesini iki çizginin bu çok önemli belgelerini Partiden ve kitlelerden gizlemeye çağırır. Konferansımız TKP/ML II. Konferansının tutanaklarının tümünün Partiyeye, bu tutanakların örgütsel sırları ihtiva eden kesimlerinin çıkarılması kısmının, siyasi tartışmalar kesiminin tüm devrimci kitleye açılmasını talep eder.

Parti ve devrimci kitle, II. Konferansta yürütülen siyasi tartışmayı BELGELERE DAYANARAK kendisi değerlendirmelidir' (BP 11/1, s.107)

Merkez Komitesi gelinen aşamada bu tutumuyla I. Bolşevik Konferansının 5 Nolu kararına açıkça muhalefet etmekte ve bu noktada tasfiyeci MK hizibinin konumuna düşmektedir. Şayet söylenecek unanışsa Merkez Komitesi bunun aksini ispat etmek zorundadır. Bizce bunun aksini ispat etmenin de bir tek yolu vardır: O da gerek kardeş teşkilatların 1 Mayıs eleştirilerini içeren, gerekse kendi saflarımızdan gelen eleştirilerin derhal kamuoyuna bizzat Merkez Komitesi tarafından açılmalıdır.

Biz 1 Mayıs'la ilgili görüş ayrılıklarını içeren belgelerin acilen MYO aracılığıyla devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz. Şayet MYO'nun 'başka türlü planlandığı', '1 Mayıs tartışmasını içeren belgelere yer kalmadığı' vs. gibisinden gerekçeler ileri sürülmek istenirse, bu gibi gerekçeleri gerekçe olarak kabul etmediğimizi bildiririz. Durumun böyle olması halinde bu belgelerin yayınlanması için bir broşür ya da BP özel sayı çıkarılmasını talep ediyoruz.

Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak en geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyuruyoruz.

En kısa zamanda cevabınızı bekliyoruz.

Aynı zamanda bu mektubumuzun Parti içinde ve çevresinde dağıtılmasını talep ediyoruz.

Devrimci selamlar

3.11.1982

... Sempatican Komite ve
... Sempatican Komitesi

... ve ... Sempatizan Komitesi imzalı yazıya cevap:

Yoldaşlar;

Sorumlunuzdan 'Merkez Komitesinin 1 Mayıs'la ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevesinde yaymayı ve Ocak 1983'te yapılması planlanan tartışma toplantılarının da K dergisinin ulaştığı çevre ile sınırlamayı kararlaştırdığını öğrendiğinizi belirtiyorsunuz.

Bu konuda size verilen bilgi tam bilgi değildir, K9'u incelediğiniz zaman alınan kararların ne olduğunu göreceksiniz. Bu yüzden de sadece size sorumlunuzun verdiği sözlü ve eksik bilgiler temelinde yazdığınız mektuptaki gibi genel ve çok önemli sonuçlara varmadan önce, Merkez Komitesi nin görüşlerini orijinal MK belgelerinden öğrense idiniz, kuşkusuz daha doğru davranmış olurdu.

Size verilen bilgi tam bilgi değildir (ya da eğer tam verdi ise bu yazıda tam aktarılmıyor) dedik. Nedir Merkez Komitesinin aldığı karar?

Merkez Komitesi neyi kararlaştırdı?

Merkez Komitesi '1 Mayıs'la ilgili tartışmanın belgelerini sadece K dergisi çerçevesinde yaymayı' kararlaştırmamıştır. Sorunu böyle koymak, bu sorunu kesinlikle çarpıtmaktır. Bu rada sanki Merkez Komitesi, belgelerin K dışına çıkmasına genel olarak karşı imiş gibi bir düşünce propaganda edilmekte; Merkez Komitesinin sanki hiçbir zaman bu belgeler 'K dışında yayınlanmayacak' yönünde bir karar aldığı havası yaratılmaktadır. İfadeleriniz açıktır. İfadelerinizde hiçbir zaman sınırı yoktur.

Halbuki Merkez Komitesi kesinlikle böyle bir karar almamıştır. 1 Mayıs tartışmasını ÖNCE ve ÖNCELİKLE PARTİ VE ÖRGÜTLÜ YAKIN SEMPATİZAN ÇEVRE İÇİNDE TARTIŞMA KARARI ALMIS-TIR! Tartışma örgüt içinde belli bir aşamaya geldikten sonra, bu tartışmanın belgelerini daha geniş çevreye yayma —ama belgeler yayınlanmamış da olsa, geniş çevreye Parti içinde tartışma olduğunu; nelerin tartışıldığını ana hatlaıyla duyurma — kararı almıştır. Ocak ayında GDS ile yapmayı planladığımız ilk tartışmaları, K'i verdiğimiz çevreyle sınırlamayı planladığımız; kararlaştırdığımızı doğrudur. Bu GDS'in de isteğidir. O bize yazdığı mektubunda, bu isteği açıkça belirtmiş; önce Parti ile K verilen çevre ile tartışma istediğini bildirmiştir. Ve bu doğrudur da.

Alınan 'karar' budur. Bu açıktır ki, belgelerin önce K'te yayınlanması; ve tartışmanın önce Parti içinde ve K'in ulaştığı çevre ile (ki bu çevre bugün kavranacak esas halka olarak kavradığımız 'içe dönük çalışma halkası' için Parti dışında birinci derecede önemli olan çevredir) bir ön tartışma yürütülmesi demektir. Ama bu hiçbir şekilde bu belgeler yalnızca K'te yayınlanacak, başka hiçbir yerde, hiçbir zaman, hiçbir şekilde yayınlanmayacak demek değildir.

Bu, tartıştığımız konuları, K'in ulaştığı çevre dışındaki lerden gizlemek hiç değildir.

Biz BP'nin 2. sayısında bu konuda şunları söyledik: 'Kardeş örgütlerimiz olan Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi (MLP Ö) ile aramızda II. Konferansımız öncesinde ve sırasında bir dizi gelişmeler çıkmıştır. Kardeş örgütlerimizin temsilcileri, II. Konferansımıza katılmış ve Konferans belgelerimize ve o zamana dek çıkan Almanca yayınlarımıza ve izleyebildikleri kadarıyla pratiğimize bir dizi ilkesel eleştiriler getirmişlerdi.

Biz gelen eleştirilerden bir bölümünü daha önce legal plan da yayınlamış, yayınladığımız eleştiri hakkında kısaca tavır takınmıştık. (Bkz. BP12/2 ve 16/6)

Eleştirilerin diğer bir bölümü ise Parti içinde yayınlandı ve bunlar üzerine tartışma yürütülüyor. Önümüzdeki dönemde tartışma derinleştiği bu konuda BP'da bilgi vereceğiz.

Temmuz 1982'de üç kardeş örgütümüz şimdiki dek Almanca çıkan üç broşürümüzde savunduğumuz görüşlere getirdikleri eleştirileri içeren bir 'ORTAK AÇIKLAMA' çıkardılar. Önümüzdeki dönemde çevirip okuyucunun bilgisine sunacağız ve Parti içindeki tartışmadan sonra cevaplandıracağız bu eleştiriler hakkında bir ön bilgi olması için aşağıda bu broşürün ara başlıklarını yayınlıyoruz:

(...)

Kardeş örgütlerimizle aramızda var olan gelişmeler, Batı Almanya'da, Batı Berlin'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda yürütülen tartışma içinde, bu kez pratik bir konuda kendini gösterdi. Bu tartışma içinde, ilişkilerimiz önemli ölçüde gerginleşti. Ortaya çıkan anormal durumun aşılması için Merkez Komitemiz son toplantısında kardeşlerin getirdiği eleştiriler üzerine tar-

tışma ve sonuçlandırmanın, Parti içinde temel eğitim dışındaki teorik çalışmanın merkezine konması gerektiği yönünde karar alarak, bu konuda bir plan önerisini Partiyeye sundu. Önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında da BP'da bilgi vereceğiz.' (BP2/25, 29)

Görüldüğü gibi biz 'devrimci kamuoyu'na tartışma hakkında bilgi verdik; ve 'önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında' bilgi vermeye devam edeceğimizi söyledik. Bu sayı MYO'da tartışmayı nasıl yürüteceğimizi ortaya koymayı; ve 12 Eylül konusundaki polemiki açık yürütmeyi planladık.

MERKEZ KOMİTESİ BU KARARI NASIL ALDI?

Merkez Komitesi, tartışmayı nasıl planladığını K8'de yayınladığı bir plan taslağı ile Partiyeye ve örgütlü sempati-zanlara duyurdu. Aynı konuda kardeşlerle Aralık'ta planlanan, şimdi Ocak'a ertelenen tartışmayı derneklerde yürütmeyi planlamıştı. Ancak ilk planda bu dernek toplantılarına somut olarak kimlerin katılacağı ortaya konmamıştı.

Yazdığı bir mektupta GDS, bu konuda tavrını ortaya koydu. GDS, önce Parti düzeyinde; ardından örgütlü yakın sempati-zanlar (K'in ulaştığı çevre); 'ancak ondan sonra dernekler düzeyinde daha geniş tartışma' şeklinde getirdi görüşünü.

Parti hücrelerinde de yapılan tartışmalarda, bu arada X'in bulunduğu hücrede de, önce K'in ulaştığı çevre ile tartışmanın doğru olduğu yönünde görüşler geldi.

Merkez Komitemiz, GDS'e verdiği cevapta, bu konuyu somutlaştırdı. GDS ile yapılacak tartışmaların önce K'in ulaştığı çevre ile yapılması yönünde tavır takındı.

Parti hücrelerinde ve sempati-zan hücrelerinde tartışıldığına da, Merkez Komitesinin tavrı Partinin büyük çoğunluğu tarafından desteklendi. HİÇBİR ÜYE VEYA SEMPATİZAN —MERKEZ KOMİTESİ— K'TE ÇIKAN 1 MAYIS'LA İLGİLİ YAZILARIN, OCAK AYINDA GDS İLE YAPILMASI PLANLANAN TARTIŞMALARIN, K'İN VE ÖRGÜTLÜ ÇEVRE İLE SINIRLANDIRILMASI; ŞU ANDA K'İN ULAŞMADIĞI ÇEVRE İLE GENİŞ TOPLANTILARIN DAHA SONRA YAPILMASI (ki bu şimdiki kadar yalnızca K'te çıkmış olan bazı belgelerin yayınlanmasını gerektirir) PLANINA BU PLAN ÜZERİNE PARTİ -

ŞİLDİĞİ ZAMAN BİR İTİRAZDA BULUNMADI! YAZILARIN DERHAL KAMUOYUNA AÇILMASI ÖNERİSİNİ GETİRMEDİ! KARDEŞ ÖRGÜTLER DE BİZE BÖYLE BİR ÖNERİ GETİRMEDİLER! KENDİLERİ DE BELGELERİ ŞİMDİYE DEK YALNIZCA İÇ ORGANLARINDA BASTILAR!

Bunlar olgulardır!

Merkez Komitemizin önce Parti içinde ve örgütlü sempati-zanlarla tartışma ve belgeleri bu yüzden şimdilik bu çevre nin eline geçen K'te yayınlama planı ve uygulamasına; plan tartışıldığı sıra ne ... ve ... sempati-zan komitesinden; ne de bu komitelerin sorumlusundan herhangi bir itiraz, ve yazıların K çevresi içinde tutulmaması, derhal açılması yönünde bir öneri gelmedi. Gelmedi ama; bu tartışma Parti içinde sonuçlandırıldıktan çok kısa bir süre sonra, ... sempati-zan komitesinin kendi başına —çalıştığı Parti hücrelerinde yazıların açılması yönünde bir öneri getirmeyen— sorumlusu önderliğinde, K'teki bazı yazıların çoğaltılması ve daha geniş yayılması yönünde karar alıp, bunu uygulamaya koyduğu ve bunu toplantı tutanağında belirtme ihtiyacı bile duymadığı çıktı ortaya!

Bunlar da olgudur!

Bunun dışında şu da olgudur:

Merkez Komitemiz en başından, K'in hangi çerçeve içinde dağıtılacağı sorununu tartışmış ve bu konuda Partiyeye şu direktifi vermiştir:

'K. üyelerine ve örgütlü sempati-zanlara verilecektir. Bunun dışında, K'i okumasında yarar gördüğünüz; K'i verdiğimiz zaman çoğaltılmayacağından emin olduğumuz; ve gerektiğinde istediğimiz zaman bize K'i vereceğinden emin olduğumuz devrimcilerde K, Parti üyelerinin bu konuda sorumluluğu üstlenmesi ile verilebilir. Önemli olan, K'in dağıtım alanının bizim kontrolümüzde olmasıdır.'

Şimdi sizlerle birlikte 'Merkez Komitesi görüşleri gizliyor' yaygarası koparan sorumlunuzun, kendi sorumluluğunda ki yerlerde, mesela somut olarak ... bölgesinde çok az sayıda K dağıttığı, bu konuda ancak eleştirildikten sonra bu uygulamalarını değiştirdiği de bir olgudur.

Bütün bu olguları neden sayıyoruz?

Sayıyoruz, çünkü bu olgular bilinmezse, Parti içinde bir takım kişilerin ve mesela Parti içinde bu ultimatoma imza atan sizlerin, 'açık ve kamuoyu önünde tartışmaktan yana', 'belgelerin en geniş devrimci kamuoyuna yayınlanmasından yana'; Merkez Komitesinin ise buna 'karşı' olduğu iddiasının ne adi bir demagoji olduğu kavranamaz!

ACIK TARTISMA, BELGELERİN DERHAL ACILMASI MI DEMEKTİR?

'İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgeleri (Yukarıda yalnızca 1 Mayıs polemikinden söz ediliyor du, şimdi bir dizi polemik. Hangisi acaba? —YN) K dergisinin ulaşmadığı sempatizyanlardan ve devrimci kamuoyundan GİZLİ TUTULMAK İSTENİYOR.'

Olan nedir? Biz, 1 Mayıs'la ilgili polemik belgelerini şimdilik yalnızca K'te yayınladık. Çünkü biz önce K'in eli ne geçen çevre ile tartışmayı doğru buluyoruz. Bundan arka daşlar hemen sonucu çıkartıyorlar: 'İlkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgesi, K dergisinin ulaşmadığı sempatizyanlardan ve devrimci kamuoyundan GİZLİ TUTULMAK İSTENİYOR.'

Şunu tespit edelim: Biz ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin her şart altında derhal kamuoyuna açılması- ni ilke olarak görmüyoruz. Bizim kavradığımız kadarıyla ilke, 'açık ve kamuoyu önünde mücadele', 'mücadelede belge- le dayanma'dır. Ama bu hiçbir şekilde her belgenin derhal kamuoyuna açılması anlamına gelmez.

Biz, görüş ayrılıklarının dışa belgeler temelinde açılmasından önce, genelde önce Parti içinde bir öntartışma yürütülmesinden ve görüş ayrılıklarının berrak bir şekilde ortaya çıkarılmasından yanayız. Görüş ayrılıkları bir anda ortaya çıkıp, bir anda ortadan kalkmazlar. Görüş ayrılıklarının bir gelişme; görüşlerin karşılıklı olarak berraklaşma süreci vardır. Bu süreç yaşanmadan, görüş ayrılıklarının ilkesel olup olmadığını, vb. söylemek de güçtür.

Biz, ilkesel düzeydeki görüş ayrılıklarının her halükârda dışa açılmasını gerekli görüyoruz. Çünkü ilkesel görüş ayrılıkları; herhangi bir bölünmeye de yolaçabilecek nitelikte ayrılıklardır. Bölünmeyi engellemek; veya bir bölünmede Partiyi gelecek zararı en az düzeyde tutabilmek için ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin dışa açılması doğrudur; bu ilkesel bir sorundur. Ancak bu ilke hiçbir şekilde her ilkesel görüş ayrılığı çıkar çıkmaz derhal belgelerin dışa yayılması anlamına gelmez. Bu olabileceği gibi, somut durumda bu tartışma bir süre daha içte yürütülebilir.

Biz, 'ilkesel görüş ayrılığı çıktı mı, belgeler derhal kamuoyuna yayınlanmalıdır. Yayınlanmaması ilkesizliktir', vb. gibi bir düşünceyi de; 'ilkesel görüş ayrılığı çıktığı zaman, derhal yayınlanmaz; bu ilkesizliktir' vb. düşünceyi de reddediyoruz.

'İlkesel görüş ayrılıklarının' dışa açılmasının ilkesel bir sorun olduğunu; bunların nasıl, hangi araçlarla, ne zaman sorununu ise somut olarak her durumda ayrı cevap ve verilmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyoruz.

Bizim somut durumumuzda:

Önce tartışma sürecine bakalım: Henüz Parti —en fazla tartışılan 1 Mayıs tartışması ile ilgili olarak bile— belgeleri tüm olarak yeni görüyor. Henüz hiçbir Parti hücrelerinde bu belgeler üzerine, bırakalım derinlemesine tartışmayı bir yana, bir ilk tartışma bile yürütülmüş durumda değil. Henüz bu süreç yeni başlıyor. Bu süreç yeni başladığı için de Parti içinde yoldaşların görüşleri (X'in ve Merkez Komitesinin dışında) henüz berraklaşmış değil. Şimdilik ilkesel düzeyde görüş ayrılıkları Merkez Komitesi ile kardeşler arasında; ve Merkez Komitesi ile X arasında kendini gösteriyor. Partinin büyük çoğunluğu henüz bu görüş ayrılıklarını konusunda da —bunların ilkesel mi olduğu konusu da dahil olmak üzere— görüş belirtmiş durumda değil.

Biz bu aşamada, bu aşama yaşanıp Parti içindeki yoldaşların görüşü belli ölçülerde berraklığa kavuşana; kimin ne dediği belli olana dek, bu tartışma belgelerinin geniş çapta, legal yayınlanmasını gerekli görmüyoruz.

Biz bunu bugünkü aşamada bir başka sebepten de gerekli görmüyoruz: Parti için Merkez Komitesi adına tartışmaya sunduğumuz belgeler, birer tartışma belgesidir. Ve bu tartışma içinde muhtemelen değişecektir. Bu durumda bu belgelerin şimdi yayınlanmasından; Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonra doğrudur.

Bu, bu belgelerin gerçekten tartışmak isteyenlere; ilgi duyanlara verilmesini engellemez; tartışmanın gidişatı konusunda daha geniş devrimci çevreye bilgi verilmesini de engellemez.

K'te yayınladığımız yazıları derhal dışarı açmadığımız için (eleştirilen olgu budur), 'ilkesel görüş ayrılıkları gizlenmek isteniyor' yaygarası koparmak; her ilkesel görüş ayrılığı çıktığında derhal belgelerin yayınlanmasını isteyen bir anlayışın ürünüdür.

Geçerken belirtelim: 'Gizlemek' istediğimiz söylenen belgelerin yarısı, kardeş örgütlerimizin belgeleridir! Bu belgeleri kardeş örgütler de şimdiye dek yalnızca iç organla-

rında yayınlamışlardır. Ve bize K'te yayınladığımız için de herhangi bir eleştiri getirmemişlerdir. Açılması için de herhangi bir öneri getirmemişlerdir. Eğer bizim yaptığımız 'ilkesel görüş ayrılıklarını içeren bir dizi polemik belgesinin K dergisine ulaşmayan sempatizyanlardan ve devrimci kamuoyundan gizli tutulmak istenmesi' ise, o zaman kardeşlerin yaptığı nedir? Ve bu konuda neden eleştiri yalnızca bize yöneliyor? Bu yazının yazarları bu soruya berrak bir cevap vermek zorundadırlar.

Ardından Lenin'den bir alıntı yapıyorsunuz. Lenin'in 'tartışma özgürlüğü, eylem birliği' sorununu tartıştığı bu yazının, sizin talebinizle başını kurmuyorsunuz. Neden acaba? Biz söyleyelim: Böyle bir baş yoktur da onun için. Klasiklerden alıntı yapıp, tartışılan sorunla baş kurmamak; alıntı tüccarlığından ve gözboyamaktan başka birşey değildir.

Devamla, 'Merkez Komitesinin tartışmayı boğma kararı ile, Marksist-Leninist açık ideolojik mücadele ilkesi arasında büyük uçurum vardır' diyorsunuz. Bu çok büyük laflar üzerinde durmamız gerek:

Önce 'tartışmayı boğma kararı'nın ne olduğuna bakalım: 'Merkez Komitemiz, son toplantısında, son dönemde iyice sertleşen çelişmelerin çözümü üzerine tartıştı ve bir plan yaptı. Bu plan herşeyden önce sizinle olan çelişmelerin çözümü sorununu Parti içinde teorik çalışma ve tartışmanın merkezine koymayı öngörüyor ve sizinle olan polemik —diğer görevlerin aksatılması pahasına da olsa— hızlandırılmasını öngörüyor.'

Evet! İşte 'tartışmayı boğma kararı'! Kardeşlerle olan çelişmelerin çözümü sorununu, diğer çalışmalarını aksatma pahasına öne alma!

Parti içinde ve sempatizyan hücrelerde, Marksist-Leninist temel eğitim dışında, 'diğer teorik çalışmanın ve tartışmanın merkezine' kardeşlerle olan çelişmelerin, onların belge lerinin ve Merkez Komitesinin verdiği cevapların incelenmesinin konması! İşte 'tartışmayı boğma kararı' budur!

Merkez Komitesinin belgeleri, şimdilik K'te yayınlama; ve tartışmayı önce K'in eline geçtiği çevre içinde belgelere dayalı olarak yürütme kararını, 'tartışmayı boğma' kararı olarak nitelenebilir; olsa olsa Parti içi ve yakın çevresi ile, Parti dışı arasında tartışma konusunda hiçbir ayırım yapmasını doğru bulmayan bir anlayışın sonucu olabilir. Bu anlayışın ise Marksizm-Leninizm ile fazla ilgisi olmadığı ortadadır!

'Marksizm-Leninizmin açık ideolojik mücadele ilkesi' sorunu gelince: Bizim 'açık ideolojik mücadele' yürütmediğimizi söylemek olguların çarpıtılmasıdır. Biz 'açık ideolojik mücadele' yürüttük, yürütüyoruz. Ama 'açık ideolojik mücadele' demek, açık ideolojik mücadele yürütülen konuda belgeleri derhal kamuoyuna açmak değildir. Biz, belgeleri derhal kamuoyuna açmadığımız için 'açık ideolojik mücadele' ilkesine ters düşüyorsunuz eleştirisi getirenler, açık ideolojik mücadele ilkesini doğru kavramamışlardır. Onlar 'açık'tan yalnızca 'kamuya açık' anlamakta, bu ikisini birbirine karıştırmaktadırlar. Bu anlayış da, Parti içi ve yakın çevresi ile, Parti dışı arasında tartışmada hiçbir ayırım yapmayan bir anlayışın ürünüdür. Bunun da Marksizm-Leninizm ile fazla ilgisi yoktur.

BİR BAŞKA 'KARAR' DAHA:

'Bunun ötesinde, GDS'e cevap olarak Parti içinde tartışma ya sunulan 1 Mayıs'la ilgili taslağın kardeş teşkilatlarla da tartışmak üzere tercüme edilerek onlara verilmesine GERÇEK GÖRÜLMEDİĞİNİ öğrenmiş bulunuyoruz!' diyorsunuz!

Biz burada 'öğrenmiş bulunduğunuz'un açıkça YALAN olduğunu söyleyelim. HAYIR! Biz hiçbir yerde, 'Bu belgenin çevrilmesini GEREKLİ GÖRMÜYÖRÜZ' demedik. Dediğimiz açıkça şudur:

'Bizim bütün taslak yazılarımız, bunların ÇEVİRİSİ GÜCÜMÜZÜ AŞTIĞINDAN VE AYRICA TASLAK YAZILAR PARTİ İÇİ TARTIŞMADA DEĞİŞEBİLECEĞİNDEN, Almancaya bizim tarafımızdan çevrilmeyecek.'

'Gerekli görmemek' ile burada söylediklerimizden bir olmadığını ortadadır.

İşte yürüttüğünüz 'ideolojik mücadele'! Bize ait olmayan bir görüşü bizim gibi gösterip, ardından 'bu anti-Marksist-Leninist girişime karşı her yoldaş mücadeleye' çağırıyor sunuyor. Evet, bu da bir 'ideolojik mücadele'dir. Ama Komünistlerin ideolojik mücadelesi değil!

Sonra yine öğrenmiş bulunduğularınızı açıklıyorsunuz: 'Sunulan taslağın tartışması sonuçlandıktan ve Parti görüşü haline geldikten sonra geniş toplantılarda açılması ile

birlikte kardeş teşkilatlara da verileceğini öğrenmiş buluyoruz.'

Eğer burada söylenenleri 'öğrenmiş' iseniz; size bunları aktaran siyasi sahtekârlık yapmaktadır. Önce 'kardeşlere' taslak 'Parti görüşü' haline geldikten sonra', vs. değil, Partiye açıldığı anda verilecek. Ama ne yazık ki taslakları Partiye açtığımız anda kardeşlere de Almanca verebilecek durumda değiliz. (Onlar da bize yazılarını Türkçe vermiyor. Ve yazı eğer uzunsa, elimize geçtikten sonra Partiye açılması normal olarak 1,5-2 ay sürüyor.) Bu yüzden taslaklar onlara da Türkçe verilecek. Ve açıktır ki, tezler halinde de olsa, görüşlerimiz Almanca da iletilecek. Ve onlar, doğrudan yapılacak tartışmalarda hem Merkez Komitesinin, hem üyelerin, hem de örgütlü sempatanların ne dediğini bizzat öğrenecekler. Ama taslakların tümünü çevirmek, ardından Partinin görüşü ortaya çıktığında, onun da çevrilme zorunluluğu gözönüne alındığında, bizim gücümüzü aşmaktadır. Durum budur!

Bu kardeşlerle tartışmayı sabote etmek değil; durumne ise onu öylece ortaya koymaktır.

İKİ ÇİZGİ SORUNU

'İkinci Konferanstan bu yana aramızdaki ideolojik görüş ayrılıklarının giderek derinleştiği bir gerçektir' diyorsunuz.

... ve ... komitesi olarak şu soruya somut cevap vermenizi istiyoruz:

İkinci Konferanstan bu yana aramızda (sizinle Merkez Komitesi arasında) hangi ideolojik görüş ayrılıkları vardı? Bu konuda hangi mücadeleyi yürüttünüz? Biz, elimizdeki çoğu eksik olan tutanaklardan, sizinle hangi ideolojik ayrılık olduğunu ve hangi ideolojik mücadele yürüttüğünüzü çıkartamadık. Biz burada kendinize gazoz kapaklarından madalyonlar taktığınızı söylüyoruz!

1 Mayıs tartışması gerçekten de Parti içindeki ve çevresindeki tartışmada ve özellikle de kardeşlerle tartışmada bir dönüm noktası olarak değerlendirilebilir. Ama, biz bu dönüm noktasını Merkez Komitesinin 'olumsuz bir gelişme' yönüne girdiği biçiminde görmüyoruz. Bizim 'dönüm noktası' olarak değerlendirmemiz; kardeşlerle polemikte çok somut pratiğin de polemik çerçevesi içine girmesi, ve böylece ideolojik gelişmelerin somut pratikle bağlantılı olarak çok daha açık bir şekilde ortaya çıkması şeklinde bir dönüm noktası olarak değerlendiriyoruz. Bu arada Parti içinde de ve çevresinde de ideolojik mücadelenin sertleşmesi şeklinde bir dönüm noktası olarak değerlendiriyoruz.

Ancak henüz Parti içinde ve çevresinde bile kimin ne dediğinin berrak bir şekilde ortaya çıkmadığını düşünüyoruz. Parti içinde gelişmenin iki çizgi ayrılığı şeklinde olabileceğini, ama henüz o düzeyde olmadığını düşününüz. Parti içi ve örgütlü çevrede tartışmayı belli bir seviyeye getirmeye çalışıyoruz. Bu aşamada tartışmayı öncelikle örgütlü çevre ile sürdürmeyi, dışı da içimizde önemli ayrılıklar olduğunu çeşitli araçlarla (bu arada MYO ile) duyurmayı düşünüyoruz. Ama Parti içinde yayınlanan her belgenin derhal kamuoyuna açılmasını kesinlikle gerekli görmüyoruz. Bu tavrımız oportünist bir tavır değil, ilkeli Marksist-Leninist tavidir. Parti içi ve çevresi ile, Parti dışını ayıran bir tavidir.

Bizim bu tavrımızı MK hizibinin, Bolşeviklerin I. Konferansında alınan kararda mahkûm edilen tavır ayınlattırarak, kesinlikle karşılaştırılmayacakları karşılaştırmaktır.

Neydi MK hizibinin konumu? Mesela kardeşler, MK menşevik hizibine bir dizi eleştiri getirmişlerdi. Bu eleştiriden Parti içinde (örgütlü sempatanları bir yana biraktık) kaç kişinin haberi vardı? Şimdi durum bu mudur? Parti içinde tartışma yazıları vardı. Bunların önemli bir bölümü Parti içinde dağıtılmadı. Şimdi durum bu mudur? Neydi MK hizibinin izlediği çizgi? Neydi MK hizibinin Parti içindeki M-L muhalefete karşı tavrı? Şimdi durum bu mudur? Vs. Bütün bu sorulara cevap vermeden, bizim 1 Mayıs tartışmasının belgelerini şimdilik K'te yayınlamamızdan yola çıkıp, MK hizibi ile benzerlik kurmaya çalışmak, bir demagojiden başka birşey değildir.

VE İŞTE TALEP:

GEREK KARDEŞLERİN 1 MAYIS ELEŞTİRİSİNİ İÇEREN BELGELERİN, GEREKSE KENDİ SAFLARIMIZDAN GELEN ELEŞTİRİLERİN DERHAL KAMUOYUNA BIZZAT MERKEZ KOMİTESİ TARAFINDAN AÇILMASI'

Evet! Baştan beri 'belgelerin' yayınlanmasından, devrimci kamuoyunun bilgilendirilmesinden, vs. söz ediyordunuz. Kendinizi 'açık tartışma', Merkez Komitesini 'gizlilik' yanlış tanıtmaya çalışıyordunuz. Ama iş, somut talebe geldimi,

işler değişiyor: İSTEDİĞİNİZ GERÇEKTE BELGELERİN KAMUOYUNA AÇILMASI DEĞİLDİR! BU KONUDA GERÇEKTEN SAMİMİ OLAN, BELGELERİN AÇILMASINI GERÇEKTEN KAMUOYUNUN TAM OLARAK BİLGİLENDİRİLMESİ İÇİN TALEP EDEN, YALNIZCA KENDİ DOĞRU BULDUĞU BELGELERİN DEĞİL, TÜM BELGELERİN AÇILMASINI TALEP EDER!

Alıntı yaptığınızı ve güya savunduğunuz I. Konferansın 5. kararında biz yalnızca bizim belgelerimizi değil, elimizde bulunan iki çizgi mücadelesinin TÜM belgelerini yayınlama-çağımızı söyledik. Öyle de yaptık. Ve MK menşevik hizibinden ise Parti Konferansının tutanaklarını yayınlamasını talep ettik! Orada yalnızca bizim görüşlerimiz değil, onların da görüşleri vardı.

Sizin ise somut talebiniz ortadadır: 'KARDEŞ TEŞKİLATLARIN 1 MAYIS ELEŞTİRİLERİNİ İÇEREN BELGELERİ VE KENDİ SAFLARIMIZDAN GELEN ELEŞTİRİLER YAYINLANSIN'

Neden acaba yalnızca bunlar, neden Merkez Komitesinin cevapları da değil? Neden 'unutuldu' acaba?

'Yazıda bir yandan '1 Mayıs'la ilgili görüş ayrılıklarını içeren belgelerin acilen MYO aracılığıyla devrimci kamuoyuna açılmasını talep ediyoruz' diyorsunuz. Diğer yandan ise bu belgeleri somut olarak adlandırdığınızıza, sadece belli, doğru bulduğunuz belgeleri sayıyorsunuz. O zaman da belgelerden muradınızın ne olduğu çıkıyor ortaya!

Ardından, 'MYO başka türlü planlandı', 'yer kalmadı' vs. gibi gerekçeleri kabul etmeyeceğinizi söylüyorsunuz!

O tabii ki sizin bileceğiniz iştir! Ama Merkez Komitemizin şu anda bu belgeleri MYO'da yayınlamaya niyeti yoktur! Ayrıca bir broşür ve (ya) özel sayı çıkarmayı da gereksiz görmektedir.

Merkez Komitemiz 1 Mayıs'la ilgili temel belgeleri; Partinin cevabı ortaya çıktıktan sonra bir broşür kitap olarak çıkarmayı planlamıştır. Öyle de yapacaktır.

Merkez Komitemiz bunun dışında 1 Mayıs tartışmasının bizim derneklerimize gidip gelen tüm sempatanları, 1 Mayıs yürüyüşlerine katılan tüm sempatanları doğrudan ilgilendirdiği gerçeğini gözönüne alarak; bu çevreden arkadaşlardan ilgi duyanlara belgelerin verilebileceği, ayrıca diğer devrimci çevreden de ilgi duyan devrimciler belgelerin verilebileceği yönünde karar aldı. Bunun için bir dahaki sayı MYO'da, şimdiye kadar 1 Mayıs polemiki ile ilgili çıkan belgelerin dökümü yapılacak; ve isteyen ilgi duyan devrimcilerin bunları bizden istediğinde verileceği bildirilecek.

Bu karar, bugünkü aşamada bizim belgeleri gizleme taraftarı olduğumuz demagojisine de bir cevaptır.

HERKESİN KENDİ DOĞRU BİLDİĞİNİ YAPTIĞI BİR PARTİ, BİZİM İNŞA ETMEK İSTEDİĞİMİZ PARTİ DEĞİLDİR

En sonda altını çizerek şunları söylüyorsunuz:

'Merkez Komitesinin bu talebimizi reddetmesi halinde, sözü edilen belgeleri tüm olanaklarımızı kullanarak geniş devrimci kamuoyuna yayacağımızı duyururuz.'

Önce şunu tespit edelim:

... açısından (... 'i tam bilmiyoruz' ... bu talebimiz kabul edilmezse ... yayacağımızı duyururuz' açıklaması iki - yüzüzlü bir açıklamadır. Çünkü ... daha bu talebi getirmeden ve bu talebin kabul edilmesini ya da reddedilmesini beklemeden, kendisi doğru bulduğu yönde karar alıp uygulamaya yönünde adımlar atmıştır. Eline K geçmeyen sempatanların da olduğu bir toplantıya K'ten bazı yazıları fotokopi yaparak getirmiş ve isteyenini alabileceğini belirtmiştir. ... nin bunu uygulamaya koyduğu tarih, talebi getirdiği ve 'eğer kabul edilmezse' tavrını takındığı tarihten en az üç hafta öncedir!

Marksizm-Leninizmi savunduğunu söyleyenler biraz kendilerine çeki-düzen vermek zorundadırlar! Ya yapılan doğru bu lunuyordu: O zaman bu açıkça savunulur! Biz bunu şu tarihte yaptık, yine yapacağız. Ama Merkez Komitesine de talep ediyoruz (ne içinse artık!) denir. Ya da yapılan hata olarak görülmüştür, özeleştiri yapılır. Burada ikisi de yapılmıyor. Yüzsüz bir şekilde, zaten uygulamaya konmuş olan bir meselede Merkez Komitesine ultimatov veriliyor!

Bu meselenin bir yanı. Ve ikincil önemdeki yanı. Bir de esas önemli olan yan var. O da şu:

BURADA HİÇBİR YANLIŞ ANLAMAYA MEYDAN VERMEYECEK BİR BİÇİMDE ... ve ... SK'LERİ —ONLARIN BAŞINI ÇEKEN ÖNDERLERİ İLE BİRLİKTE— PARTİ DİSİPLİNİNİ ANCAK ŞARTLI OLARAK TANIYACAKLARINI BELİRTİYORLAR. ANCAK MERKEZ KOMİTESİ TALEPLERİNİ KABUL EBERSE DİSİPLİNE UYACAKLAR, YOKSA YANLIŞ BULDUKLARINI KABUL ETMEYENLER, KENDİ DOĞRU BULDUKLARINI YAPACAKLAR!

Biz bunun olmaz bir iş olmadığını söylemiyoruz. Gerçekten de Bolşevikler menşeviklere, Marksist-Leninistler oportün-

nistlere karşı mücadelelerinde böyle şartlar ileri sürebilirler!

Ama, Marksist-Leninist bir partide, ya da Marksist-Leninist olmak için çabalayan bir partide, böyle bir TAVRA KE-SİNLİKLE MÜSAMAHA EDİLEMEZ, GÖZYUMULAMAZ!

Biz, ... ve ... komitesine soruyoruz: SİZ PARTİ İÇİNDE YÜRÜTTÜĞÜNÜZ HANGİ MÜCADELE SONUCU, MERKEZ KOMİTESİNİN (ve belki Parti çoğunluğunun — çünkü planı Parti çoğunluğu destekledi) OPORTUNİST OLDUĞU SONUCUNA VARDINIZ?

Biz, sizin yürüttüğünüz önemli bir mücadeleden haberdar değiliz. Parti de değil!

Eğer Parti birliği sizin için bu kadar ucuz ise; bizim sizle fazla bir ortak noktamız yoktur!

Herkes istediğini savunmakta, yapmakta, yapmakta serbesttir!

Ama Parti de, kendi bildiğini okuyanlarla her türlü bağına kesme özgürlüğüne sahiptir!

SİZİN TAKINDIĞINIZ ÜLTİMATOM TAVRI KESİNLİKLE RED VE MAHKOM EDİLMESİ GEREKLİ BİR TAVIRDIR!

SİZLERİ TAVRINIZI GÖZDEN GEÇİRMEYE; ACİLEN EN AZINDAN TAKINDIĞINIZ ŞARTLI DİSİPLİN TAVRI KONUSUNDA KÖKLÜ BİR ÖZ ELEŞTİRİ YAPMAYA, PARTİ DİSİPLİNİNE, DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK KURALLARINA UYACAĞINIZI AÇIKLAMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

SİZDEN EN GEÇ 15.12.1982'YE DEK KESİN VE YAZILI TAVIR BEKLİYORUZ!

Devrimci selamlar

Not: Sorun çok acil olduğundan ve MK tam sayı toplanamadığından şimdilik MK çoğunluğunun görüşüdür. Herhangi bir değişiklik olursa bildireceğiz.

Merkez Komitesi
10.11.1982

Aynı konuda Merkez Komitesi ile kardeşler arasında ki yazışma da şöyledir:

3.11. tarihinde GDS'e şu mektubu yazdık:

"Bazı yoldaşlar Partiyeye, 1 Mayıs tartışması belgelerinin legal basında yayınlanması önerisini getirdiler.

Şimdiye kadar bu belgeler yalnızca eline K geçenlerin, ör gütlü sempatanların eline geçti.

Biz sizin bu konudaki görüşünüzü öğrenmek istiyoruz. Siz legal yayınlanma konusunda ne düşünüyorsunuz? (Hangi şekilde yayınlanmalı: Broşür şeklinde mi, MYO'da parça parça mı, vs. de henüz belli değil.)"

GDS, Merkez Komitesinin bu mektubuna 21.11. tarihi ne kadar cevap vermedi.

Daha sonra Merkez Komitesinin eline 'Ültimatom' ni teliğindeki mektup geçer geçmez; bu mektup çevrildi ve bütün kardeş örgütlere şu mektup ile birlikte gönderildi:

"Yoldaşlar, 9.11.1982

Size ekte iki sempatan komitenin 1 Mayıs tartışmaları belgelerinin derhal MYO'da yayınlanması yönündeki talebini içeren bir yazı gönderiyoruz.

(Bu yazı çevrilip gönderildi. —YN)

Talep edilen herşeyden önce sizin yazılarınızın yayınlanmasıdır.

Biz sizin bu yazıları sadece iç organda yayınladığınızı biliyoruz. Bu yüzden de bu talep konusunda görüşünüzün ne olduğunuzu öğrenmek istiyoruz.

Bu yazıdan bağımsız olarak biz, bir dahaki MYO'da 1 Mayıs tartışması ile ilgili bütün belgelerin listesini yayınlamak, ve bu yazıları isteyen herkesin bizden temin edebileceğini açıklamak istiyoruz.

Bu konuda —sizin yazılarınız da sözkonusu olduğu için — en kısa zamanda görüş belirtmenizi istiyoruz.

Lütfen görüşünüzü hemen bildirin. 20.11. tarihine kadar sizden bir cevap alamazsak, doğru bildiğimiz şekilde davranacağız.

Devrimci selamlar,

MK a.

Bu mektuba yalnızca WBK 20.11. tarihine kadar cevap verdi. Onun verdiği cevap şöyle idi:

" Bununla ilgili olarak:

1. Biz, T/B Merkez Komitesinin sempatan komitelerin ge-

tirdiği içeriksel eleştiriye tek kelime ile bile dokunmamasına ve Merkez Komitesine getirilen bu sert eleştiri karşısında görüşünü söylememesini yüksek derecede acayıp bir tavır olarak görüyoruz. Bu herhalde eleştiri karşısında Marksist-Leninist bir tavırla ve yönetici bir Merkez Komitesine getirilen taleplerle birleştirilemez (bir tavidir —ÇN).

2. Biz iki sempatan komitenin mektubunu destekliyoruz, özellikle de (bu komitelerin —ÇN) TKP/ML(B) Merkez Komitesinin uygulamasına —(ki bu uygulama —ÇN) gerek kardeş örgütlerle, gerekse Parti içindeki ayrılıklar üzerine tartışmayı, tartışma bitene dek ıçte tutma, böylece kamuoyu önünde tartışmadan ve gerçek bir polemikten kaçma (şeklinde bir uygulamadır —ÇN)— getirdiği isabetli eleştiriyi selamlıyoruz.

Biz de, T/B Merkez Komitesinin kardeş örgütlerinin eleştirilerine verdiği cevapları, bunlar Parti içinde kararlaştırıldıktan sonra çevirmeyi planlamasının bu yanlış çizgi üzerinde olduğunu düşünüyoruz. (GDS, MLPÖ ve WBK'ya yazılan 20.10. tarihli mektuba bakınız.) Bu pratikte kardeş örgütler arasında canlı bir tartışmanın sabote edilmesine çalışır.

3. Biz 1 Mayıs 1982 ile ilgili temel belgelerin yayınlanmasının çok taraftarıyız. Bizim açımızdan sözkonusu olan, 'WBK'nın TKP/ML(B) ile GDS arasındaki Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982 ile ilgili tartışma hakkında açıklaması' (15.7.1982). Ancak bizim açıklamamızın anlaşılabilmesi için bütün tartışmanın en temel ve en önemli belgeleri de birlikte yayınlanmalıdır; GDS kuşkusuz kendi belgelerinden hangilerinin sözkonusu olduğunu karara bağlar.

Öncelikle şunlar sözkonusudur: - GDS'in 1 Mayıs 1982 tartışmasında tavır ve TKP/ML(B)'e eleştirisi (Belge 22, GDS Info 6/82)

Ama en azından şunlar da sözkonusudur: - GDS'in 1 Mayıs 1982 ile ilgili mektubu ...8.3.1982. (GDS Info 4/82) - GDS'in derneklere mektubu 10.4.1982 (GDS Info 6/82) - TKP/ML(B) MK'nin genelgesi 1.4.1982 (GDS Info 6/82) - GDS'in mektubu ile ilgili TKP/ML(B) MK'nin tavrı (aynı yerde).

Ek olarak sizin mektubunuzda bildirdiğiniz gibi bütün belge ve mektupların bir listesi yayınlanmalı ki, her devrimci detay bilgileri de alabilsin.

4. Biz bunun ötesinde II. Konferansın 18 No'lu kararını da hatırlatmak istiyoruz; buna göre kardeş örgütlerin bütün eleştirileri rapora ek olarak yayınlanacaktır. ..."

Merkez Komitemiz bu mektubu şöyle cevaplandırdı:

23.11.1982

... Sempatan komitelerinin mektubu ve buna ek olarak size gönderdiğimiz kısa mektup hakkında yazdıklarınıza gelince:

1. Bilginiz olması için yazalım: Merkez Komitemiz bu iki sempatan komitenin yazdığı yazının içeriği hakkında uzunca bir cevap yazarak (10.11.1982 tarihinde); bu komitelerin getirdiği, Merkez Komitemizin 'açık ve kamuoyu önünde tartışmadan kaçtığı', vb. şeklinde ki demagojik iftirayı red ve mahkûm etmiştir. Ayrıca bu sempatan komitelerinden tavrılarının tutarlı bir eleştirisini yapmasını istemiş; belli bir tarih koymuştur. Yani Merkez Komitemiz bu 'sert eleştiri' konusunda görüşünü koymuştur. Sizin elinize bu yazı çevrildiğinde bu görüş geçer. Merkez Komitemiz sadece görüşünü koymakla kalmamış, hem mektubu ve hem de Merkez Komitesinin tavrını derhal Parti içinde tartışmaya sürmüştür. Bu konuda kamuoyunda da bilgi verecektir! Böylece bizim 'içeriksel eleştiri ile ilgili' tavrı takınmadığımız, görüş koymadığımız, vb. eleştirisi, içi boş bir balon olmaktan öteye birşey değildir. Ne yazık ki, sizden son aldığımız mektuplar böyle boş balonlarla dolmuş.

2. Siz de sempatan komitelerin mektubunu desteklemekle, aynı onlar gibi Don Kiçotluk yapıyor; hayalinizde yarattığınız şatolara saldıyorsunuz. Bu kez şato, 'Merkez Komitesinin kamuoyu önünde tartışma ve gerçek bir polemikten kaçtığı' şatosu. Bunu nasıl ispatlayacağınızı merak ediyoruz. Kuşkusuz eğer ispatlamaya çalışırsanız, o zaman daha iyi bir şekilde tartışma mümkün olur. Şimdilik diyeceğimiz şu: Merkez Komitemiz hiçbir şekilde, tartışma kapanana dek tartışmayı ıçte tutmayı planlamadı. Önce ve öncelikle Parti içindeki tartışmayı planladı, ama paralel olarak dışa bilgi vermeyi planladı. Ve bunu uyguladı, uyguluyor. Bizim sempatan komitelerin mektubuna verdiğimiz cevapta söylediğimiz herşey; siz bu yazı konusunda buradaki genel tavrı

dan başka bir tavır takınmadığınız sürece, sizin için de geçerlidir.

Bu bağintıda çeviri ile ilgili getirdiğiniz şeyler de ilginçtir:

Bizim Parti içindeki tartışma sonucu ortaya çıktıktan sonra çeviri planlamamızı 'canlı tartışmanın sabotesi' olarak nitelendiriyorsunuz. Önce size çok somut bir soru: Sizin 1 Mayıs 1982 konusunda WBK'nın görüşü olarak bize ilettiği - nüz kağıt, bu son şeklini alana kadar bizimle tartışıldı mı? (Önce bir taslak yazıp, çevirip, bize verip, bizle tartışıp, ondan sonra mı koydunuz bu tavrı?) Yoksa siz bu yazıyı önce kendi içinizde sonuca başlayıp, öyle mi verdiniz bize? Eğer öyle ise (aynı şey GDS'in uzun yazısı ile de ilgili olarak, MLPÖ'nün tavrı ile ilgili olarak, vb. böyle - dir), siz kendi tavrınızı nasıl değerlendiriyorsunuz? Biz örgütler arası tartışmanın bu aşamada doğru olduğunu düşünürüz. Çeviri kapasitemiz de sınırlı olduğu için; tam çeviriyi Partinin görüşü ortaya çıktıktan sonrası için planladık. Bu hiçbir şekilde, daha önce hiçbirşey çevirmeyeceğiz demek değil.

Size yazdığımız 20.10. tarihli mektupta gerçekten de biz Partinin görüşü ortaya çıkana dek artık hiçbirşey çevirmeyeceğiz şeklinde anlaşılan bir ifade var. Fakat bizim soru nu nasıl kavradığınızı; somut olarak neyi çevirebileceğimizi biz size 11.11.1982 tarihli mektubumuzda bildirdik. Demagoji yapacağınızda, 'proleter enternasyonalisti' bu çeviri görevi konusunda bize yardımcı olmaya çalışsanız, her - halde daha doğru olur.

3. Siz 1 Mayıs'la ilgili temel belgelerin yayınlanmasın - dan çok yana olduğunu söyleyen WBK'lı yoldaşlar, neden şimdiki del bunları yalnızca iç organlarda yayınladınız da, 'devrimci kamuoyuna' açmadınız? Neden iç organlarda yayın lanmasına ses çıkarmadınız, ve şimdiye dek böyle bir öneri getirmediniz?

(Bu bağintıda şunu da sormak istiyoruz: Biz tartışmayı devrimci kamuoyuna nasıl yansıtmak istediğimizi somut bir plan la ortaya koyduk. Ama şimdiye dek sizden bu konuda somut bir plan gelmedi. Siz özellikle sizin içinizde örgütlü olmayan Batı Berlinli ve Batı Alman devrimcilerine bu tartışmayı ve kendi içinizdeki tartışmayı nasıl yansıtmayı planladınız? Bizim şimdiye dek böyle bir plandan habermiz yok. Bunu 'kamuoyu önünde tartışma' şampiyonluğu ile nasıl bağdaştırıyorsunuz?)

Marksist-Leninist yöntemin en önemli taleplerinden birisi 'söz/eylem uygunluğu'dur. Nerde sizin 'söz/eylem' uygunluğunuz? 'Yayınlamaya çok taraftar'sınız ama, içte yayınlıyorsunuz!' 'Yayınlamaya çok taraftar'sınız ama, şimdiye dek bu konuda hiç ses etmediniz! Doğrusu bu çok(!) Marksist-Leninist bir tavır! Bu kadarı fazladır!

Biz bugünkü aşamada bu belgelerin var olduğunun ve isteye nin alabileceğinin bildirilmesini yeterli görüyoruz. Planladığımız, karşılıklı belgeleri, Partimizin tavrı ortaya çıktıktan sonra broşür olarak yayınlamaktır.

Bu açıktır ki sizlerin istediğiniz belgeyi basıp çoğaltma nıza ve dağıtmaya çalışmanız engel değildir. Ancak şunu şimdiden tespit etmek isteriz ki; sizin böyle bir girişimi niz, Merkez Komitemizin güya bu belgeleri gizlemek istediği ve sizin bu yüzden bu belgeleri yaydığınızı göstermek için yapılmış bir demagojik girişimden başka birşey olmayacaktır.

4. Tutanaklar basıldı. Böyle bir 18 Nolu kararı herhalde sizler almış olacaksınız. Çünkü böyle bir 18 Nolu karar yok! Buna rağmen hatırlatmaya, üzölmeye, vb. şeylere gerek yok. Çünkü sözü geçen eleştirileri de -bize uygun görünen biçimde- kamuoyuna açacağız. (2)

Devrimci selamlar

- (2)
- * Merkez Komitesinin hazırlamış olduğu raporu düzeltmeleri ile birlikte
 - * Sizin bu rapora getirdiğiniz eleştiri ve cevabımızı
 - * II. Konferansa hazırlık belgelerini
 - * MY raporunu
 - * Sizin eleştirilerinizi ve Merkez Komitesinin cevaplarını

Hepsini bir arada basmayı düşünüyoruz.

Görüldüğü gibi, (sindilik) ez zından kardeş örgüt lerimizden WBK, Merkez Komitemizin "kamuoyu önünde tartışma ve gerçek polemikten kaçma", "Kardeş örgütler arasında canlı bir tartışmanın sabote edilmesi" şeklindeki demagojik iftiralara resmen katılmıştır. (Diğer kardeş örgütlerin de bugüne kadarki ideolojik birlikleri gözönüne alınırsa, onların da

WBK'ya benzer tavır takınmaları bizim için beklenilir bir şeydir.) Biz bu demagojik iftirayı geri çeviriyor; ve devrimci kamuoyu önünde mahkûm ediyoruz.

Aşağıda Merkez Komitesinin aldığı karara uygun olarak 1 Mayıs polemiklerinin şimdiye kadar Parti içinde yayınlanmış olan bütün belgelerinin tam listesini yayınlıyoruz. Bu belgelere dayanarak 1 Mayıs tartışmasına katılmak isteyen bütün devrimcileri, bizimle temas kurmaya; bu belgeleri bizden talep etmeye; tartışmaya katılmaya çağırıyoruz.

Bir Mayıs tartışmasının hemen ardından, kardeşler-le polemikğin diğer belgelerinin de listesini yayınlayacağız.

Önümüzdeki dönemde 1 Mayıs tartışması konusunda (da ha sonra diğer konularda da) yapılacak tartışma toplantılarına da daha şimdiden bütün devrimcileri davet ediyoruz!

1 MAYIS TARTIŞMASININ TÜM BELGELERİ

I. TEMEL BELGELER oooooooooooooooooooo

1. GDS'in 1 Mayıs çağrısı (8.3. tarihli mektup)
2. Merkez Komitesinin genelgesi (1.4. tarihli genelgesi)
3. GDS'in 10.4. tarihli mektubu
4. Merkez Komitesinin cevabı (22.4. tarihli mektup)
5. 1 Mayıs 1982 hakkındaki tartışma konusunda GDS'in tavrı ve TKP/ML(B)'e eleştirisi
6. Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982'ye bağlı olarak TKP/ML(B) ile çelişkiler hakkında AMLP Merkez Komitesinin tavrı (31.8.82)
7. GDS ile TKP/ML(B) arasında Batı Almanya'da 1 Mayıs 1982 tartışması hakkında WBK'nın açıklaması (15.7.1982)
8. Bir Mayıs 1982'de Batı Almanya'da Kızıl 1 Mayıs üzerine GDS ile yürüttüğümüz tartışmada tavrımız (Merkez Komitesi)
9. 1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır (X)
10. "1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır" başlıklı yazı üzerine! (Merkez Komitesi)

II. DİĞER BELGELER oooooooooooooooooooo

1. 1 Mayıs ile ilgili tartışma üzerine açıklama
2. 1 Mayıs ile ilgili hazırlık toplantısı hakkında kısa tutanak (28.3.82)
3. GDS'in uluslararası ilişkiler sorumlusunun 27.3.1982 tarihli mektubunun 1 Mayıs ile ilgili bölümü
4. Uluslararası ilişkiler sorumlumuzun, GDS'in uluslararası ilişkiler sorumlusuna 1.4.82 tarihli cevabi mektubu
5. GDS'in 1 Mayıs'la ilgili çağrı önerisi
6. 1 Mayıs ile ilgili platform önerimiz
7. GDS temsilcisinin 27.3.82 tarihli tutanağı
8. 1 Mayıs ile ilgili toplantı sonuçları (kısa tutanak) (5.4.82)
9. 1 Mayıs ile ilgili 2. toplantı tutanağı
10. 1 Mayıs 1982 hazırlık toplantısında Komeleh ile önemli tartışmalar (tezler halinde)
11. 1 Mayıs hazırlık toplantısında UIS ile tartışma ve çelişmeler
12. GDS'in Merkez Komitesine mektubu (9.4.82)
13. GDS yönetiminin 9.4.82 tarihli mektubuna cevap

14. Üçlü 1 Mayıs çağrısı (GDS, BP, UIS)
15. GDS'in 50 sayfalık yazısının planı
16. GDS ile TKP/ML(B) Uluslararası İlişkiler Sekreteri arasında Haziran başındaki görüşmenin tutanağı ve Merkez Komitesinin açıklaması
17. Kardeş örgütlerle aramızda çıkan çelişmelerin çözümü konusunda Merkez Komitesinin açıklaması ve planı
18. GDS'in 12.6. tarihli mektubu ve cevabımızın yayınlanması üzerine açıklama (MK)
19. GDS'in 12.6. tarihli mektubu
20. Merkez Komitesinin GDS'in 12.6.82 tarihli mektubuna cevabı
21. Merkez Komitesinin açıklamaları
(Bu açıklamaların ilgili bölümü, elinizdeki yazıda a - lıntılanmıştır.)
22. MLPÖ, GDS, WBK'nın 30.9. tarihli mektubu
23. Merkez Komitesinin MLPÖ, GDS, WBK'nın 30.9.82 tarihli mektubuna cevabı
24. Merkez Komitesinin 1 Mayıs tartışmasındaki tavrının planı
25. Bolşevik Partizan'ın platform taslağına GDS'in eleştirisi
26. Merkez Komitesinin tavrı
27. Peykar'la çıkan tartışma (GDS)
28. Merkez Komitesinin tavrı
29. GDS yönetiminin 2. toplantı hakkında tavrı
30. Merkez Komitesinin tavrı
31. Kronolojiye ve önsöze ek (GDS)
32. Merkez Komitesinin tavrı
33. Toplantılar üzerine açıklama (GDS)
34. Merkez Komitesinin tavrı
35. GDS'in yürüyüşleri değerlendirmesi
36. Merkez Komitesinin tavrı
37. Batı Berlin'de 1 Mayıs (MK)
38. Avusturya'da 1 Mayıs (MK)